

Giới thiệu Tử Thiên Thần

- **Xương Uy:** Người thừa kế đầy triển vọng của tập đoàn công nghệ lớn nhất thế giới. 18 tuổi, văn võ song toàn, dung nhan tuyệt đỉnh, chỉ mỗi tội hơi... lãnh cảm một tí.

- **Huệ Nha:** Một cô gái đầy bí ẩn, không rõ lai lịch xuất xứ. Khoảng 16 tuổi, mang vẻ đẹp đến xao xuyến lòng người, nhưng... lạnh lùng còn hơn cả băng đá.

Lần đầu tiên hai người gặp nhau là ở trong... đường hầm thời gian!

Và rồi...

...họ đã được đưa tới thế giới của... 600 năm sau, năm 2616!

Nhưng!!

Trái đất khi ấy đã hoàn toàn đổi khác!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Mùi hương

Trong gió phảng phất hương mùa xuân, êm đềm, thanh khiết.

Trên đồng cỏ hoang vu, hoa oải hương nở tím ngắt, một cô gái đang thong thả bước đi.

Những bước chân trần nhẹ bẫng, thân thể nàng cũng hoàn toàn không một mảnh vải che đậy, ánh trắng bạc tỏa chiếu trên làn da trắng ngần, tôn lên từng đường nét mềm mại, thanh tao. Gương mặt nàng mang một vẻ đẹp dịu dàng, tươi nhiên, không chút gì ưu tư. Đôi mắt sáng, long lanh, và đẹp hơn cả ánh sao trời.

Nàng vẫn chậm rãi bước đi trên cánh đồng hoa, từng làn tóc mây đen tuyền tung bay lất phất, bỏ lại ở phía sau một đồng lửa lớn đang cháy rừng rực!

Tên nàng là Huệ Nha, đó là điều đầu tiên nàng cần phải ghi nhớ!

Đồng lửa đã ở rất xa rồi, hơi sương lạnh lẽo vờn trên da thịt thiếu nữ. Trên bầu trời đêm, mây giông đang kéo đến che khuất những vì tinh tú. Chẳng mấy chốc mà ánh trăng trong veo đã lịm tắt, và mưa bắt đầu rào rào đổ xuống.

Huệ Nha vẫn lặng lẽ bước đi giữa những làn mưa giá buốt, cái lạnh này đâu thấm gì.

GRÀOOOO!!!

Một tiếng gầm khùng khiếp bất chợt vang lên khiến không gian rung động! Và... từ trong một lùm cây rậm rạp, một con mãnh thú chồm ra! Một con sư tử với bộ lông trắng muốt, to lớn, hung tợn, bộ bờm đồ sộ trùm tới bụng, cặp mắt sáng rực lóe lên man dại!

Không chút giật mình hay hoảng sợ, Huệ Nha vẫn điềm nhiên bước tiếp về phía trước, nàng chỉ thoáng quay đầu liếc nhìn con ác thú bằng ánh mắt nhẹ bẫng.

Con sư tử há rộng cái mõm đầy răng nhọn gầm lên một tiếng lộng óc, sửa soạn tư thế vồ mồi, nó thèm khát được cắn xé, thèm khát máu tươi trong cái thân thể non nà kia!

Nhưng...

... chợt có điều gì đó khiến nó khựng lại...

Đó là một mùi hương... tỏa lan trong cơn mưa...

Mùi hương huyền diệu ấy... dường như... đang dập tắt dần bản năng săn mồi trong nó...

Mùi hương từ cơ thể cô gái kia...

UỒMMM!!!

Con sư tử lại gầm lên một tiếng thịnh nộ, nó hùng hổ phóng mình lên chặn đường đi của Huệ Nha!

Nàng dừng bước, đưa ánh mắt nhìn con ác thú, nét mặt nàng vẫn bình thản như thể đang nhìn một vật vô hại.

Con sư tử nhe nanh gầm gừ, đôi mắt hoang dại long lên, nó gầm ghè tiến lại gần Huệ Nha.

Nàng vẫn đứng lặng yên, đôi mắt trong veo, không mấy may sợ hãi, nhìn thẳng vào cặp mắt dữ tợn kia.

Trong vài giây, thiếu nữ và con mãnh thú như nằm trong một bức tranh tĩnh kì lạ, chỉ thấy sự chuyển động của những vệt mưa.

Và rồi, tiếng gầm gừ nhỏ dần trong cuồng hòng con sư tử, nó hơi héch mũi lên, ánh mắt dịu lại, hương thơm của nàng khiến nó cảm thấy dễ chịu. Nhẹ nhàng âu yếm, nó giúi bồm vào người nàng, như một con mèo khổng lồ đáng yêu.

Nàng khẽ chớp mắt, đôi đồng tử thêm sáng trong. Con sư tử uy phong giờ đang phủ phục dưới chân nàng, nó thè chiếc lưỡi đỏ dịu dàng liếm láp những vết bùn đất vấy bẩn hai bàn chân ngọc ngà của nàng.

Rào rào!

Con mưa ngày càng nặng hạt thêm, người và thú đều ướt sũng. Nàng leo lên cười trên lưng con sư tử tuyết, dáng ngồi duyên dáng mà uy quyền. Ánh mắt nàng chột sáng lên lấp lánh, cánh tay trái của nàng đưa lên chỉ thẳng về phía trước.

Và con sư tử sải vuốt phóng mình lao đi vun vút trên đồng cỏ mưa...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Phố mưa

“Trời đã mưa suốt mấy hôm nay rồi, thời tiết sao lạ vậy?” - Xương Uy lẩm nhẩm.

“Nhưng em thích mưa.” - Thiên Nhi nũng nịu nói.

Hai người đang dạo bước trên con phố ẩm thực Nhật Bản. Chiều mưa mà phố vẫn khá nhộn nhịp, trên đường ngược xuôi những du khách đa quốc tịch thành thoi qua lại với những chiếc ô đủ màu sắc, những nhà hàng tiệm quán trang trí rất bắt mắt dễ thương.

“Em thích thật không?” - Xương Uy liếc nhìn Thiên Nhi, rồi... quăng chiếc ô trắng trên tay xuống đường.

“Ủi, gì thế!?” - Thiên Nhi hét lên.

“Mát thật.” - Xương Uy ngửa mặt lên đón lấy những hạt mưa.

“Anh điên à! Ướt hết rồi!” - Thiên Nhi nhăn nhó.

“Chẳng phải em vừa nói là thích mưa sao?” - Xương Uy hờ hững nói.

“Anh có bị điên không? Anh thừa biết là tôi không chịu được nước mưa mà!” - Thiên Nhi gân cổ lên.

“Thì bây giờ tập chịu dần cho quen đi.” - Xương Uy thản nhiên nói.

“Anh đúng là đồ điên!”

“Cô không còn câu gì khác nữa sao?”

Đôi tình nhân trẻ đứng dầm mưa cãi nhau giữa đường phố khiến ai đi qua cũng phải ngoái lại nhìn, chiếc ô trắng thì nằm buồn tênh trong vũng nước chẳng ai đoái hoài.

“Anh... thật hết thuốc chữa! Hắt xì... Chắc tôi bị cảm rồi, hu hu...” - Thiên Nhi rên rỉ.

Xương Uy lạnh nhạt nhìn Thiên Nhi, nhưng rồi trong một thoáng anh chột choàng tay ôm cô vào lòng.

“Thôi nào, để anh giúp em ấm lại.”

Cô nép mình vào ngực anh, đôi môi hồng khê mỉm cười, chẳng kêu ca gì nữa.

Mưa vẫn rơi, tiếng mưa như một bản nhạc dịu dàng.

* Thiên Nhi: Thiên kim tiểu thư của tập đoàn truyền thông đa quốc gia MFJ - Đối tác quan trọng của tập đoàn công nghệ Eghy mà cha Xương Uy làm chủ sở hữu. 17 tuổi, nhan sắc hơn người, nhưng tính tình rất... khó chiều.

Dù sao thì hôn ước của Xương Uy và Thiên Nhi cũng đã được lập định, một cuộc hôn nhân mang tới những siêu lợi ích cho đôi bên.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Thiên hà

Mưa vẫn rơi rả rích.

Bóng đêm lan tỏa.

Những làn hơi lạnh phảng phất không trung...

Khu biệt thự của chủ tịch tập đoàn MFJ. Trong một căn phòng rộng và vô cùng sang trọng, trên chiếc giường công chúa, Thiên Nhi đang nằm duỗi thẳng, mảnh chăn mỏng đắp ngang người, chiếc túi hạ nhiệt đắp trên trán, cô đang thấy khó chịu kinh khủng.

“Khốn nạn thế, không ngờ mình lại bị cảm thật... Hắt xì!!!”

Ầm ầm!!!

Ngoài trời chợt vang rền một tiếng sấm, cũng vừa lúc cánh cửa phòng bật mở rầm rầm!!!

Một chàng trai cao lớn tóc dài đen ngang bước vào như một vị thần quyền uy!

Chàng sai những bước mạnh mẽ tới ngồi bên giường Thiên Nhi, đôi mắt sáng của chàng đầy lo lắng xót xa nhìn cô, rồi chàng cất lên một chất giọng thâm trầm:

“Thiên Nhi, nghe tin em ốm anh liền bay về đây ngay. Em mệt lắm không? Uống thuốc chưa? Bác sĩ khám rồi chứ?”

Thiên Nhi chẳng mở mắt nhìn chàng, cô chán nản nói:

“Thiên Hà, anh đừng làm quá lên thế!”

* Thiên Hà: Anh trai của Thiên Nhi. 20 tuổi, người đẹp như tên. Vô cùng, cực kì và rất rất... yêu em gái. ^^

Thiên Hà dịu dàng đưa bàn tay áp lên bờ má Thiên Nhi, trái tim bỗng nhói buốt, anh thở dài thê lương:

“Người em nóng quá! Không ổn rồi...”

“Tại tay anh lạnh thì có!” - Thiên Nhi gắt.

Thiên Hà cau mày, trên đôi mắt chợt lóe lên lửa hận:

“Em đi chơi với thằng kia về lần nào cũng bị ốm! Nó lại bắt em dầm mưa phải không?”

“Không, là em tự nguyện...” - Thiên nhi khê nói.

Rầm!!!

Thiên Hà vung nắm đấm xuống... giường.

“Thằng mất dạy! Hôm nay nó sẽ phải... chết!”

Thiên Nhi quắc mắt nhìn anh trai:

“Thôi đi! Anh để em nghỉ yên được không! Giường sắp bây giờ!”

Thiên Hà vẫn bưng bưng tức giận:

“Đề anh dạy cho nó một bài học!”

“Nhưng mà có lần nào anh thắng được anh ấy đâu.” - Thiên Nhi lẩm bẩm.

Thiên Hà nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Thiên Nhi, nâng lên và đặt lên đó một nụ hôn, giọng anh chua xót:

“Em gái anh xinh đẹp đáng yêu thế này mà nó dám không coi ra gì, tội này không thể dung thứ! Phải chấn chỉnh ngay từ bây giờ, chứ sau này em về nhà nó là khó đấy!”

“Khô cũng mặc kệ em!” - Thiên Nhi lườm.

Thiên Hà vói lấy chiếc smartphone và bấm số của Xương Uy. Một bản nhạc... rock siêu nặng vang lên chát chúa.

“Grừ! Nhạc gì tởm thế!” - Thiên Hà chỉ muốn bóp nát chiếc điện thoại.

Chờ mãi cuối cùng giọng Xương Uy cũng vang lên:

“Gì thế?”

Thiên Hà nghiêng răng trèo trẹo, giọng lạnh lẽo chết chóc:

“Tao muốn nói chuyện với mày, gặp tao ở chỗ cũ, xuất phát luôn đi, nghe rõ chưa!”

“Ờ, anh trai.” - Giọng Xương Uy thản nhiên.

Rầm!!!

Thiên Hà đập chiếc di động xuống sàn vỡ tan tành.

“Thằng cò hó!!!” - Anh gầm lên một tiếng rồi hùng dũng lao về phía cửa phòng.

“O nhưng đó là... điện thoại của em mà!” - Thiên Nhi nhăn nhó - “Ui hôm nay là ngày gì mà xui thế!!!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Hồn chiến

Mưa rơi không ngớt.

Tiếng mưa buồn thê thảm.

Phía Tây Nam thành phố là một khu đô thị bỏ hoang, thường được gọi là tiểu thành phố chết!

Những tòa cao ốc tối đen, những con đường vắng lặng u ám.

Trên một con đường như thế, có hai bóng người đứng đối diện với nhau, tư thế như chuẩn bị bước vào một trận quyết đấu.

Hai người ấy tất nhiên là... Thiên Hà và Xương Uy rồi.

Thiên Hà cô gắng kìm nén cơn giận, giữ giọng lạnh lùng:

“Tao cho mày một cơ hội, đến xin lỗi và chăm sóc con bé cho đến khi nó khỏe.”

“Tôi bận lắm.” - Xương Uy nói ngắn gọn.

Thiên Hà siết chặt hai nắm đấm răng rắc:

“Mày bận ăn chơi chứ bận cái quái gì!”

“Thì sao?” - Xương Uy hơi cau mày, anh ta biết gì mà nói thế chứ.

Ánh mắt Thiên Hà đã ngập đầy sát khí:

“Tao hỏi mày một câu cuối, mày có đổi xử tử tế hơn với em gái tao không?”

“Tôi đâu có làm gì?” - Xương Uy lại cau mày, mình có làm gì đâu nhỉ?

“Mày... thế thì mày... hết đường sống rồi nhé!” - Thiên Hà gần giọng, rồi cởi chiếc áo vest ngoài quăng lên trời.

Đó là một hiệu lệnh!!

Ngay lập tức, từ sau mấy tòa chung cư, khoảng 40 tay vệ sĩ vest đen lũ lượt tiến ra rồi đứng lố nhố dàn trận phía sau lưng Thiên Hà.

Xương Uy kéo môi cười:

“Đồng hon lần trước.”

“Mày trần trời đi!!” - Đôi mắt Thiên Hà sáng lên ánh hủy diệt.

Xương Uy không mặc vest nên đành giắt tung chiếc áo sơ mi trắng trên người và... quăng lên trời. Rất nhanh chóng, phía sau lưng anh lần lượt xuất hiện mấy chục tay vệ sĩ trong những bộ vest trắng!

Mưa như trút nước.

Gió lạnh thét gào.

Trận chiến chính thức bắt đầu!

Hai đội quân vest đen và vest trắng hùng hục khí thế lao vào nhau!

Những pha va chạm nảy lửa!

Gần một trăm con người chìm vào một cuộc chiến vô cùng khốc liệt! Những đòn quyền cước tung ra không chút nhân nhượng... Máu và nước miếng tỏa văng vào cơn mưa mùa xuân...

Xương Uy và Thiên Hà ở hai phía tả xung hữu đột, thẳng tay đánh đấm. Sau cùng cũng đối diện trực tiếp với nhau. Thiên Hà tung ra một quyền khiến Xương Uy... tím mắt. Xương Uy liền đáp trả bằng một đòn đá xoay tuyệt đẹp làm... lung lay răng cửa Thiên Hà. Xung quanh hai người, đám vệ sĩ đen trắng cũng đang mặc sức xuất chiêu, đấm đá tung bùng...

Đúng lúc ấy...

... chợt vang lên... tiếng còi xe cảnh sát!

Và rồi hàng chục chiếc xe cảnh sát nhanh chóng lấp kín hai đầu con đường, ánh đèn pha sáng lóa mắt.

Những kẻ đang tham chiến đều khựng cả lại, trong lòng không khỏi những lo sợ.

“Chết tiệt, đứ ả nào báo bọn có ả thế!” - Thiên Hà gầm lên.

Xương Uy thở dài:

“Tệ thật, đang vui...”

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Chiến binh

Nàng ngược nhìn lên bầu trời, chỉ thấy muôn trùng những hạt mưa.

Con sư tử tuyết đã dừng lại, sau khi đưa nàng vượt qua đồng cỏ mênh mông, rồi vượt qua một khu rừng rậm rạp. Nàng đưa mắt nhìn xuống thung lũng, dưới đó là một thị trấn nhỏ bé thanh bình chìm trong mưa.

Huệ Nha rời khỏi lưng sư tử tuyết, nài nhẹ nhàng bước thẳng xuống sườn dốc. Con sư tử tuyết liền đi theo nàng, nhưng càng tới gần thị trấn nó càng tỏ ra e dè, nó biết nơi ấy không phải chốn dành cho nó!

Cuối cùng con sư tử không bước tiếp nữa, nó ngồi lại nhìn theo dáng hình nàng đang xa dần, đôi mắt nó như long lanh nước.

Nàng vẫn lạnh lùng bước đi, không quay lại nhìn nó lấy một lần.

Trong cổ họng con sư tử khê vang lên những tiếng rên gừ gừ buồn bã...

...

Giờ đang là buổi rạng sáng, những ngôi nhà trong thị trấn vẫn im lìm tĩnh lặng, đường xá vắng tanh không một bóng người.

Mưa vẫn rơi lất phất.

Huệ Nha nhìn thấy một chiếc váy trắng rách rưới mắc trong bụi cây ven đường. Nàng bước về phía đó, chiếc váy rách tả tơi rất thảm hại, nhưng là vật cần thiết lúc này. Nàng mặc nó lên người, dù sao cũng không thể ở trần mãi được.

Rồi Huệ Nha tiếp tục tiến bước vào trong thị trấn.

Không gian dần sáng hơn đôi chút.

Gió xuân vi vút thổi.

Những hạt mưa bay bay.

Những bước chân của Huệ Nha thý thoảng lại hơi chệch choạng, dáng đi của nàng hơi liêu xiêu vì... đói, nàng cũng cần phải ăn, đã mấy ngày rồi...

Phía bên kia đường, có 4 gã thanh niên đang đi ngược chiều Huệ Nha, thân hình chúng đều rất lực lưỡng, xăm trổ đầy mình, tóc tai cổ quái đã vậy còn nhuộm xanh nhuộm tím. Chúng vừa đi vừa nốc rượu ừng ực. Rồi một tên trong bọn chúng chợt liếc thấy Huệ Nha, hấn hú lên một tiếng:

“Ú ứ... Ma... Ma!!!”

Ba tên còn lại giật mình hướng ánh mắt sang bên đường, chúng mở tròn mắt nhìn Huệ Nha.

“Thằng điên! Ma mà... đẹp thế à?”

“Con bé nào thế nhỉ? Tao chưa bao giờ thấy nó?”

“Trông nó cũng sạch sẽ, sao lại mặc váy rách thế kia?”

“Hề hề, ra hỏi chuyện nó nào, tụi bay!”

Và 4 gã cùng hí hửng tiến tới gần Huệ Nha.

Nàng chỉ thoáng liếc nhìn chúng, rồi lại hướng ánh mắt về phía trước, tiếp tục bước đi.

Bốn gã thanh niên ngăn người trước thái độ kiêu ki ấy, ở cự li gần chúng mới thấy hết vẻ đẹp của nàng.

“Đẹp... đẹp quá! Trên đời sao lại có... thần tiên?”

“Nàng xài nước hoa gì mà thơm quá! Tao... chết mất!”

“Mùi hương này rất... tự nhiên, chắc phải là loại cao cấp lắm! Mỗi tội... váy rách.”

“Kia đừng để nàng đi mất!”

Chúng chạy theo bước đi hai bên Huệ Nha, buông lời chòng ghẹo:

“Em gái, đi uống rượu với bọn anh không?”

“Mưa gió thế này lang thang ngoài đường làm gì cho khổ hà em? Tới chỗ bọn anh ấm lắm.”

“Em đẹp thế sao lại mặc váy rách? Đi thăm mĩ nhiều quá hết tiền mua váy mới à?”

“Da em trắng quá, tẩm trắng ở đâu? Mai này cho anh tẩm cùng với, hề hề...”

Đôi mắt sáng trong của Huệ Nha vẫn nhìn về phía trước, đôi chân vẫn chậm bước, nàng coi mấy gã kia như... cát bụi.

XOÀNG!!!

Một gã quăng chai rượu xuống nền đường phía trước Huệ Nha, tan tành.

Nàng dừng bước, đưa mắt nhìn xuống những mảnh thủy tinh vỡ la liệt, nàng đang đi chân trần, nếu cứ bước tiếp chắc sẽ... chảy máu.

Bốn gã lưu manh cười hềnh hếch, chúng vây quanh nàng:

“Biết sợ rồi hả em, trông em gan lắm chứ?”

“Nói gì đi cưng, sao cứ im lặng mãi thế?”

“Em bị... cảm hả? Hay em là... tiên nên không hiểu tiếng người?”

“Này này, bọn anh bức mình rồi đấy nhé! Có mở mồm ra không!”

Xooooaat!!!

Tiếng xé vải vang lên tê tái tâm hồn. Gã tóc tím vừa nắm lấy một mảnh vải rách trên váy Huệ Nha và kéo toạc một đường, lộ ra cả một khoảng da thịt trắng nõn trên vùng eo nàng.

“Ồ anh xin lỗi nha, anh không... có ý, anh đâu ngờ váy của em lại mỏng đến thế, hí hí...”

“Nhưng anh thấy thế này lại rất... thời trang cưng à!”

“Cung muốn thời trang hơn nữa không? Càng hở nhiều càng đẹp, hà hà...”

“Tụi mày để đó, tao sẽ thiết kế cho em nó một bộ váy thật... nghệ thuật!”

Ánh mắt 4 gã lưu manh ngập đầy dục vọng, chúng như muốn nhảy xổ vào xé toang váy áo Huệ Nha...

Nàng nhẹ nhàng đưa tay lên... tóc, một chiếc lá úa vàng vừa rơi xuống mái tóc nàng.

“Để anh tạo thêm một khoảng hở phía trên cho cân nha cưng!” - Gã tóc xanh cười nham nhở rồi đưa bàn tay nhơ bẩn về phía ngực Huệ Nha...

Bồôp!!!

Một chiếc... giày thể thao màu trắng không hiểu từ đâu bay tới đập thẳng vào mặt gã tóc xanh khiến gã bật ngã ngửa xuống đường, bất tỉnh nhân sự.

“Cái quái gì thế??” - Ba gã còn lại ngơ ngác.

Từ phía xa, có một chàng trai rất cao lớn đang lừng lững đi tới!

Ba gã lưu manh cảm thấy hơi chột dạ, đó chắc chắn không phải là một đối thủ dễ chơi.

Mưa vẫn rơi lâm thâm.

Chàng trai đã bước tới gần, dáng đi của chàng hơi khập khiễng vì chân chỉ đi có... một chiếc giày, chàng vận một chiếc quần thể thao dài màu đen, để mình trần, các cơ bắp đẹp hoàn hảo, nước da nâu mịn tràn đầy sức mạnh.

Ba gã lưu manh đang bước lùi cả lại, vẻ lãnh khốc trên khuôn mặt chàng trai kia khiến chúng cảm thấy bất an.

Huệ Nha hồ hững hờ nhìn chàng trai, ánh mắt nàng dừng lại khoảng chừng... 2 giây, rồi lại hướng về phía khác.

Gã tóc xanh đã gượng dậy được, hấn hét lên:

“Chúng mày còn chờ gì nữa mà không xông lên! Nó đập gãy răng tao rồi! Bê xương nó cho tao!!!”

Và 4 gã lưu manh cùng gào thét lao về phía chàng trai! Những nắm đấm tung ra dồn dập, nhưng tất cả đều... trượt, vì thân pháp chàng trai quá nhanh nhẹn. Rồi chàng bay người lên, thi triển liên hoàn cước...

Trong lúc mấy người kia đánh nhau kịch liệt, thì Huệ Nha nhẹ nhàng ngồi xuống bên một gốc cây, đang đói bụng không nên đứng lâu kéo tụt... huyết áp. Nàng đưa đôi mắt trong veo nhìn lên bầu trời, ngắm mưa bay.

Trận chiến đã kết thúc, 4 gã lưu manh mặt mày thâm tím trong khi chàng trai chẳng mảy may thương tích.

“Mày nhớ đó, thằng kia! Chưa xong đâu!” - Gã tóc xanh hằm hè sữa, rồi cùng 3 gã đồng bọn... bỏ chạy mất dạng.

Chàng trai vuốt lại mái tóc ướt rồi bước đến gần Huệ Nha. Khoảnh khắc ấy, ánh mắt chàng như đông cứng trong vài giây bởi vẻ đẹp của nàng, nhịp thở của chàng như chậm lại bởi những cảm giác xao xuyến...

Mưa xuân như tỏa hương, hay là mùi hương thiếu nữ...

Chàng trai mỉm cười, cất giọng ấm áp:

“Em không sao chứ? Đừng sợ, bọn chúng không dám quay lại đâu.”

Huệ Nha không nhìn chàng, vì nàng còn đang bận nhìn... mưa.

Chàng trai lại hỏi:

“Em mới đến thị trấn này phải không?”

“...”

“Em là khách du lịch ư?”

“...”

“Nơi đây an ninh không tốt lắm, em không nên đi một mình.”

“...”

Huệ Nha không hồi đáp, cũng chẳng hề để mắt tới chàng trai, nàng vẫn lặng lẽ ngắm mưa.

Chàng trai hơi chau mày trước thái độ ấy của nàng. Một cô gái thật kì lạ! - Chàng thầm nghĩ - Hay có lẽ cô ấy đang bị shock vì gặp phải bọn cướp? Nhìn bộ váy rách rưới của nàng mà lòng chàng ngập tràn xót xa... Bọn đồi bại!!! Chúng đã làm những gì với cô ấy? Giá như mình đến sớm hơn...

Chàng bước tới và ngồi xuống bên nàng. Hương thơm của nàng khiến trái tim chàng như tăng thêm nhịp đập... Chàng mỉm cười:

“Anh tên là Xuyên Sơn. Còn em tên gì?”

* Xuyên Sơn: Cầu thủ bóng đá nghiệp dư, nghề nghiệp chính: Chủ cửa hàng hoa quả. 22 tuổi, gương mặt và dáng vóc đẹp như một chiến binh thời cổ đại. Anh có thói quen sáng nào cũng chạy... 10 vòng quanh thị trấn, bất kể mưa bão.

“Em tên gì?” - Xuyên Sơn lặp lại câu hỏi, cảm giác hơi vô vọng, có lẽ cô ấy... không nói được.

Những cơn gió bóng thoáng, mưa bay buồn bã...

Mấy chiếc lá vàng ứa rơi rơi...

“Huệ Nha.” - Một âm thanh nhẹ bằng và trong veo vang lên, khi đôi môi nàng hé mở.

Trái tim Xuyên Sơn đập chệch một nhịp...

Giọng nói của nàng mong manh như một làn hương tan vào hư không...

“Em tên là Huệ Nha ư? Rất đẹp!” - Xuyên Sơn cười tươi tắn, cảm giác hân hoan trong lòng, cuối cùng nàng cũng đã đáp lời anh rồi.

“Em đến từ đâu?” - Xuyên Sơn hỏi tiếp.

Huệ Nha hơi cúi đầu xuống, bàn tay nhỏ nhắn của nàng khẽ vân vê một miếng vải rách trên chiếc váy.

Lại không trả lời rồi - Xuyên Sơn khẽ thờ dài.

“Tôi... đói.” - Giọng nói huyền diệu của Huệ Nha chợt ngân lên.

“Hà???” - Xuyên Sơn mở tròn mắt - “À... vậy để anh mời em một bữa nhé? Nhưng... giờ này chắc chưa có hàng quán nào mở cửa... Về nhà anh được không?”

Huệ Nha đưa tay... khẽ vuốt mái tóc dài ẩm nước.

Chắc như thế có nghĩa là đồng ý - Xuyên Sơn vui vẻ nghĩ. Anh đứng lên, tươi cười nói:

“Đi theo anh nào, Huệ Nha. Nhà anh gần đây thôi.”

Huệ Nha dịu dàng đứng lên, rồi chậm bước theo sau Xuyên Sơn, những bước chân trần nhỏ nhắn lướt trên nền đường đầy bong bóng nước.

Phố vắng, mưa bay, chỉ có hai bóng người.

Chợt...

Huệ Nha khuyu ngã...

Xuyên Sơn vội lao đến đỡ lấy nàng, giọng anh đầy lo lắng:

“Em đã nhện đói bao lâu rồi?...”

Nàng đã lịm ngắt, Xuyên Sơn bế nàng lên, nàng nhẹ quá, mềm mại trong vòng tay anh.

Trên con đường mưa, người chiến binh cất bước, trên tay anh ẵm một thiên thần.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Y tuyệt

“Mưa... cảm giác như không bao giờ tạnh.” - Giọng Xương Uy trầm mặc - “Lẽ nào đây là một điềm báo... sắp có một trận đại hồng thủy?”

“Cái gì?” - Thiên Hà cau mày hỏi.

Hai người đang ở trong... buồng tạm giam. Xương Uy đứng nhìn ra bầu trời mưa qua những chấn song của khung cửa sổ, còn Thiên Hà thì ngồi dựa vào một góc tường.

“Đó là ngày tận thế trong truyền thuyết Noah.” - Gương mặt Xương Uy chợt tối sầm như bóng đêm - “Thiên chúa phán nộ trước những tội ác của loài người nên đã tạo ra một trận đại hồng thủy hủy diệt thế giới...”

“Mây điên à?” - Thiên Hà cười khẩy - “Mây muốn thế chứ gì?”

“Ha ha ha!” - Xương Uy phá lên cười.

Ầm ầm!!!

Những tiếng sấm rền vang ngoài trời.

“Ha ha!” - Thiên Hà cũng cười lớn - “Tao bắt đầu tin mây rồi đấy!”

Rầm rầm!!!

Tiếng dùi cui gõ vào cửa phòng giam. Viên cảnh sát nói vọng vào:

“Hai phạm nhân trật tự! Bị giam trong đó mà còn cười được hả?”

“Phạm... nhân? Nhục quá!” - Thiên Hà xiết chặt nắm đấm, chỉ muốn tung một quyền vào... tường.

Xương Uy ngồi xuống sàn, ngáp dài một cái.

Thiên Hà vẫn gằm gừ:

“Tao nhất định sẽ tìm ra cái đũa đã báo cảnh sát, phải đập cho nó một trận, cho nó xuống địa ngục...”

Xương Uy nằm xuống sàn, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ...

Khi Xương Uy thức giấc, mở hé mắt ra thấy

Thiên Hà đang đi đi lại lại như đang bức xúc điều gì.

“Sao thế?” - Xương Uy hỏi.

“Hừm hừm.” - Nét mặt Thiên Hà đầy căng thẳng, mái tóc dài mượt giờ đã rối bung - “Thiên Nhi của tao đang ốm như thế mà tao lại phải chết dí ở đây! Ở nhà nhờ con bé xảy ra mệnh hệ gì...”

Xương Uy lại nhắm mắt lại:

“Cảm xoàng ấy mà, không chết được đâu.”

“Mày...” - Giọng Thiên Hà run lên vì giận dữ - “Chẳng lẽ... mày... không có chút lo lắng gì cho con bé sao?”

“Không” - Xương Uy ưỡn oai đáp, vẫn thấy buồn ngủ quá.

Toàn thân Thiên Hà đã bốc hỏa:

“Mày... đừng quên nó là vợ chưa cưới của mày đấy!”

“Cũng phải mấy năm nữa...”

Câu nói của Xương Uy chưa dứt, Thiên Hà đã nhảy bổ tới túm cổ áo Xương Uy lôi dậy, nắm đấm của anh vung lên...

Rầm rầm!!!

Cánh cửa phòng giam bật mở, viên cảnh sát đứng giữa khung cửa quát:

“Này! Vẫn muốn đánh nhau tiếp hả! Hai cậu đã được bảo lãnh rồi đó. Biến khỏi đây! Nhanh!”

...

Ra khỏi sở cảnh sát, phía dưới đường đã có hai chiếc xe hơi sang trọng chờ sẵn. Thiên Hà tức tốc lao vào xe của mình, anh cần phải trở về nhà ngay để xem... tình hình của Thiên Nhi. Xương Uy lững thững bước tới chiếc xe còn lại, đưa tay mở cửa xe anh thoáng liếc nhìn lên bầu trời mưa gió, lòng bỗng cảm thấy nôn nao lạ thường.

“Về trước đi, tôi còn có việc.” - Xương Uy nói với tay tài xế, rồi cất bước về hướng khác.

Mưa vẫn rơi lác đác, bầu trời vẫn xám ngắt mây mù.

Xương Uy bước đi vô định trên con phố dài âm ỉ, nước mưa thấm ướt trên mái tóc, nhỏ xuống thành từng giọt trong veo. Từ xưa tới nay, mỗi khi mưa rơi anh lại cảm thấy tâm trạng bất an... Lần này mưa đã rơi triền miên suốt gần một tuần lễ, nỗi bất an càng tăng thêm...

Con mưa dai dẳng mang tới những linh cảm rất xấu... như sẽ có một điều khủng khiếp sắp xảy đến...

Bừm Bừm!!!

Tiếng động cơ chọt vang rền từ phía sau lưng Xương Uy. Và một chiếc mô tô siêu phân khối màu đỏ rực hùng dũng phóng lên chặn trước mặt anh!

Cười trên chiếc mô tô đồ sộ ấy là một thân hình thiếu nữ mảnh mai trong bộ trang phục toàn một màu đen thẫm. Từ chiếc áo khoác da, chiếc váy ngắn cho tới đôi tất dài và đôi boot thấp.

“Y Tuyệt, lại là cô!” - Xương Uy nhận ra ngay.

* Y Tuyệt: Con gái rượu của ông trùm xã hội đen khét tiếng nhất thành phố. 18 tuổi, tuyệt sắc siêu sắc nữ, tính cách hết sức... ngang tàn không ai chịu nổi.

Y Tuyệt đưa tay gỡ bỏ chiếc mũ bảo hiểm, để lộ ra gương mặt vô cùng xinh đẹp với mái tóc dài mềm mại. Cô nàng mỉm cười sắc sảo, rồi cất giọng:

“Lên xe, tôi đưa anh tới một nơi!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Kẻ phản bội dễ thương

Mưa rơi lách tách trên sàn gạch.

Chiếc xe hơi vừa dừng lại, Thiên Hà đã đập tung cửa xe lao ra ngoài, rồi anh chạy như bay vào nhà. Gặp bà quản gia ở đại sảnh, anh hỏi dồn dập:

“Sao rồi? Bé Nhi sao rồi?”

Bà quản gia tùm tùm cười:

“Cậu chủ đừng lo. Cô chủ đã hết sốt rồi.”

“Thật không? Thế bây giờ...”

“Cô chủ vẫn đang ngủ.”

Thiên Hà vội bước tới phòng Thiên Nhi.

...

Cố gắng thật khê khàng, Thiên Hà ngồi xuống bên giường em gái. Anh thở ra một hơi nhẹ nhõm khi thấy sắc mặt Thiên Nhi đã hồng hào tươi tắn trở lại. Anh cúi xuống và đặt một nụ hôn phớt lên chóp mũi Thiên Nhi. Cô bé vẫn đang say giấc, hơi thở rất nhẹ.

Căn phòng im phăng phắc, thời gian như đã ngừng lại, Thiên Hà ngồi lặng lẽ ngắm nhìn cô em gái thân yêu, đôi môi anh khẽ mỉm cười, trong lòng là một cảm giác rất dễ chịu...

Được một lúc, Thiên Hà bắt đầu thấy mí mắt mình trĩu lại, anh cởi bỏ áo khoác ngoài rồi nhẹ nhàng nằm xuống bên em gái, dần chìm vào giấc ngủ, từ lúc bị bắt giam trong sở cảnh sát anh chưa chợp mắt được một giây phút nào...

Khi Thiên Hà thức giấc, trên chiếc giường chỉ còn một mình anh. Thiên Nhi đã biến mất rồi!!

Thiên Hà ngồi bật dậy, lo sợ nhìn khắp phòng:

“Thiên Nhi, em đâu rồi? Chuyện gì đã xảy ra???”

Trong lòng đầy nôn nao, Thiên Hà lao ra khỏi phòng. Thấy cô hầu gái đang lau chùi ở hành lang, anh liền hỏi:

“Này, Thiên Nhi đâu rồi?”

“Cô chủ đang ở phòng ăn ạ.”

“Phòng ăn? Nó ở đó làm gì?”

“Còn làm gì được nữa ạ, hi hi.” - Cô hầu gái khúc khích cười.

Thiên Hà lờ mờ nhìn cô ta một cái, rồi cấp tốc chạy tới phòng ăn.

Cánh cửa phòng ăn mở ra, Thiên Nhi đang ngồi một mình bên chiếc bàn lớn, trên bàn xếp đầy đặc những đĩa thức ăn, mà đĩa nào cũng đã... voi quá nửa.

“Nhi Nhi, vậy là em đã khỏe lại thật rồi.” - Thiên Hà mỉm cười nhẹ nhõm.

Thiên Nhi đang nhai ngon lành miếng mực rán, cô đưa mắt liếc nhìn anh trai:

“Anh cũng tới ăn luôn đi.”

“Ừ.” - Thiên Hà bước tới kéo ghế ngồi xuống bên Thiên Nhi, nhưng anh chẳng hề động tới chút thức ăn nào, chỉ ngồi chống tay lên thái dương ngắm em gái ăn. Phải, chỉ cần ngắm Thiên Nhi ăn là anh đã thấy no rồi, xưa nay vẫn vậy. Chợt thấy một chút nước sốt dính trên mép Thiên Nhi, anh liền lấy khăn giấy cẩn thận lau cho cô. Thiên Nhi gạt tay anh ra:

“Thôi đi, em không phải là trẻ con đâu nhé!”

Với anh em sẽ mãi mãi là một cô bé - Thiên Hà mỉm cười nghĩ - Trông cái miệng bé Nhi lúc ăn đáng yêu thế!

Bỗng thấy mấy sợi tóc lòa xòa rơi xuống trước mặt Thiên Nhi, anh liền đưa tay vén lại tóc cho cô. Thiên Nhi lại gạt tay anh ra:

“Đủ rồi, anh phiền quá!”

“Tóc em... rối quá!” - Thiên Hà khẽ nói, anh rút trong túi ra một chiếc lược ngà rồi bắt đầu nhẹ nhàng chải tóc cho em gái.

Thiên Nhi thực sự muốn... khóc, cô lẩm nhẩm nói:

“Anh để em ngồi ăn yên ổn một chút được không? Sao anh không chải lại tóc của anh trước đi, trông tả tơi thế kia kia...”

Àm âm!!!

Ngoài trời lại vang lên những tiếng sấm.

Không hiểu sao Thiên Hà lại thoáng giật mình, anh chợt nhớ tới những lời của Xương Uy: Đại hồng thủy... Sự phẫn nộ của Thiên chúa... Ngày tận thế...

“Hừ, thằng dở hơi.” - Anh lẩm rầm rủa.

“Anh nói ai đấy?” - Thiên Nhi cau đôi mày mảnh mai.

“Ồ, anh không nói em” - Thiên Hà vội nói.

Giờ Thiên Nhi mới nhận thấy trên môi Thiên Hà có vết sứt, cô liền hỏi:

“Xương Uy không sao chứ? Anh ấy có bị thương không?”

Thiên Hà cau mày đáp:

“Em không phải lo cho nó! Anh còn chưa kịp nện cho nó một trận thì bọn cớm đã tới.”

Thiên Nhi thở phào:

“Họ tới kịp lúc thật đấy.”

Rắc rắc!!!

Thiên Hà bóp gãy nát chiếc lược, ánh mắt lại rực lửa:

“Anh mà biết đưa nào báo tin cho bọn cớm thì anh sẽ cạo đầu nó, khâu mõm nó...”

Rầm!!!

Thiên Nhi đập tay xuống bàn, giọng lạnh lẽo:

“Là tôi báo đấy! Anh làm gì tôi thì làm!”

Thiên Hà thấy bầu trời như sụp đổ:

“Là... em ư? Không thể nào, anh đã... đập cái điện thoại của em rồi mà.”

“Anh nghĩ tôi chỉ có một cái thôi ư.”

“Sao... sao em nỡ làm thế?”

“Bởi vì tôi đã chán mấy cái trò bạo lực của các anh lắm rồi! Thiên Hà, anh nghe đây, từ nay chuyện của tôi và Xương Uy, tôi cấm anh không được can thiệp nữa!”

Nói rồi Thiên Nhi xô ghế đứng lên và bỏ đi.

Trong căn phòng rộng mênh mông chỉ còn lại một mình Thiên Hà, trên đôi mắt anh chợt rơi ra một giọt lệ...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Hiên hạ

Mưa lại bắt đầu nặng hạt rồi.

Xuyên Sơn bước vội vào nhà, trên tay anh vẫn đang bế Huệ Nha. Rồi anh cẩn trọng đặt nàng xuống chiếc ghế sô pha phòng khách.

Hai hàng mi của Huệ Nha đang khẽ động đậy, có một thứ mùi hương rất hấp dẫn đang đánh thức nàng... Và rồi, đôi mắt sáng trong đẹp mê hồn của nàng đã mở ra!

“Em tỉnh lại rồi ư, Huệ Nha.” - Xuyên Sơn mỉm cười.

Huệ Nha chống tay ngồi dậy, Xuyên Sơn vội nói:

“Em cứ nằm xuống nghỉ thêm đi, để anh...”

Huệ Nha đang chậm chậm đưa cánh tay trái lên và... chỉ về một hướng.

Xuyên Sơn nhìn theo hướng chỉ của nàng, đó là... giỏ táo xanh đặt trên bàn.

Xuyên Sơn quay nhìn Huệ Nha, anh dịu dàng nói:

“Em muốn... ăn táo ư? Không được đâu, em nhịn đói đã lâu giờ chỉ nên ăn những thứ nhẹ nhàng thôi. Em đợi chút, anh sẽ nấu cháo cho em.”

Huệ Nha khẽ lắc đầu, nàng lại đưa cánh tay trái lên chỉ vào giỏ táo.

Xuyên Sơn chớp mắt nhìn nàng, cuối cùng anh đành vội lấy một quả táo đưa cho nàng. Nàng đón lấy trái táo và đưa lên... mũi, hương táo thơm nức, đôi mắt nàng khép lìm dim. Xuyên Sơn bật cười, trông nàng vô cùng đáng yêu.

Ngoài kia tiếng mưa xuân vẫn rơi rớt rã.

“Em cứ ngồi đây nha, để anh làm thêm ít thức ăn.” - Xuyên Sơn đứng lên và đi vào bếp.

...

Một lúc sau, Xuyên Sơn trở ra với hai đĩa thức ăn nóng hổi trên tay, anh hơi khựng lại khi thấy... giỏ táo đã không còn quả nào, chỉ còn lại... mấy cái lõi thôi. Huệ Nha thì đang nằm co người ngủ ngon lành trên ghế sô pha.

Cô ấy thích ăn táo đến thế ư? Xuyên Sơn khẽ khàng bước tới, anh đặt hai đĩa thức ăn xuống bàn, một đĩa cơm rang thập cẩm và một đĩa hải sản xào rau củ.

Trong căn phòng ấm cúng, mùi hương của Huệ Nha tỏa lan, nàng như một bông hoa xinh đẹp nhất thế gian.

Xuyên Sơn quỳ xuống bên nàng, lặng lẽ ngắm nhìn nàng, trong lòng anh lại dâng lên vô vàn những xuyến xao...

Từng đường nét trên gương mặt nàng đều đẹp đến thuần khiết... đôi môi đỏ như cánh hoa hồng mềm mịn, ngọt ngào... nàng ngủ thật ngoan...

Không thể kìm chế nổi mình, Xuyên Sơn cúi xuống và... đặt một nụ hôn lên... bờ má nàng.

Àm ăm!!!

Những tiếng sấm nổ ngoài trời.

Xuyên Sơn đứng lên, bước về phía phòng tắm, anh cần phải dập tắt ngọn lửa đang cháy rực trong tim...

...

Nửa giờ sau, khi Xuyên Sơn trở lại phòng khách thì Huệ Nha đã thức giấc rồi, nàng đang chậm rãi ăn những món anh làm.

Xuyên Sơn ngồi xuống chiếc ghế đối diện Huệ Nha, ngắm nhìn nàng ăn mà tâm hồn anh như nở rộ một vườn hoa xuân. Nàng có phải là món quà mà Thượng Đế ban tặng cho anh?...

Huệ Nha đã ăn tới miếng cuối cùng, nàng đặt thìa đĩa xuống, rồi đưa tay... vuốt tóc, mái tóc nàng vẫn còn ướt.

Xuyên Sơn dọn hai chiếc đĩa và nói:

“Huệ Nha, em đi tắm đi, để nước mưa ngấm lâu không tốt đâu.”

Trong lúc Huệ Nha tắm thì Xuyên Sơn lo kiểm đồ cho nàng thay. Nhưng anh sống có một mình, lại không coi trọng chuyện ăn mặc nên tủ quần áo chẳng có mấy, mà nàng xinh đẹp như thế cũng không thể để nàng mặc đồ nam được. Mãi rồi Xuyên Sơn cũng nghĩ ra được giải pháp, anh cầm lấy chiếc ô rồi rời khỏi nhà.

Chạy bộ qua hai dãy phố, Xuyên Sơn tới trước thềm của một ngôi nhà gỗ sơn trắng, anh đưa tay nhấn chuông cửa.

Sau ba hồi chuông cánh cửa đã mở ra, đứng sau ngưỡng cửa là một cô gái có gương mặt xinh như búp bê với mái tóc nâu dài gọn sóng, cô nở nụ cười rạng rỡ:

“Xuyên Sơn, anh vào nhà đi.”

Xuyên Sơn cũng cười đáp lễ, rồi anh nói:

“Hiên Hạ, cho anh mượn... một bộ váy được không?”

* Hiên Hạ: Trưởng Fan Club đội bóng của Xuyên Sơn, nghề nghiệp chính: Y tá cho phòng khám gia đình. 19 tuổi, rất xinh xắn dễ thương, yêu đơn phương Xuyên Sơn đã... 18 năm ròng.

“Dạ?” - Hiên Hạ nghĩ mình vừa nghe nhầm.

Xuyên Sơn đỏ mặt lặp lại:

“Anh muốn mượn một... bộ váy của em”

Hiên Hạ tròn mắt nhìn Xuyên Sơn:

“Ồ, anh mượn làm gì ạ?”

Xuyên Sơn đưa tay gãi đầu:

“Anh... sẽ nói sau, lấy cho anh bộ nào... đẹp nhất ấy.”

Ít phút sau, Hiên Hạ mang ra một bộ váy ngắn màu tím pastel với họa tiết hoa đào trắng. Xuyên Sơn ngắm nghía bộ váy, anh nói:

“Em còn bộ nào... đẹp hơn không?”

Hiên Hạ cảm thấy hơi tự ái:

“Anh nghĩ em là siêu mẫu thời trang ạ?”

“Thôi được, anh mượn tạm bộ này. Tạm biệt em nhé!” - Nói rồi Xuyên Sơn bật ô lên và quay người bước ra đường.

Hiên Hạ đứng nhìn theo bóng Xuyên Sơn trong cơn mưa, đôi lông mày thanh tú của cô hơi chau lại - Hm, không biết anh ấy đang làm gì thế nhỉ??

Về tới nhà, Xuyên Sơn bước đến gõ cửa phòng tắm:

“Huệ Nha, đồ mới anh để bên cửa, em tắm xong lấy thay nhé.”

Rồi anh trở ra phòng khách uống một cốc nước, bỗng chợt nhớ ra:

“Thôi chết, mình quên mượn... áo lót cho cô ấy rồi!”

Nhưng mà ai lại đi mượn mấy thứ đồ ấy - Anh bối rối nghĩ - Dù vậy... cũng không thể thiếu được... Đi qua đi lại một hồi, đắn đo mãi rốt cuộc anh cũng đành bật ô lên chạy tới nhà Hiên Hạ.

Lần này mượn khó khăn hơn một chút vì Hiên Hạ cứ cố gắng hỏi:

Không biết còn thiếu gì nữa không nhỉ? - Xuyên Sơn đứng dựa bên cửa phòng tắm nghĩ ngợi - Mấy thứ phụ tùng của con gái là rắc rối lắm... Ah, có lẽ nên mượn thêm cho Huệ Nha một đôi tất dài, chứ bộ váy này... hở hang quá.

Và anh lại mang ô chạy tới nhà Hiên Hạ một lần nữa...

Mang được đôi tất dài màu trắng về tới nhà, Xuyên Sơn lại sức nhớ...

Sao mình không mượn luôn cho cô ấy một đôi giày chứ? Chạy đi chạy lại mệt quá! Anh thăm than thở rồi lại quay trở lại nhà Hiền Hạ, hi vọng đây sẽ là lần cuối cùng...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Sắc kếp

Mưa rơi dầm dề, buồn thảm.

Chiếc mô tô siêu phân khối như một mũi tên lửa lao đi vun vút trên đường. Người cầm lái đương nhiên là Y Tuyết rồi, còn Xương Uy ngồi phía sau đang dựa đầu vào lưng cô mà ngủ ngon lành.

Y Tuyết nhếch môi cười... cay đắng, khi này cô cũng tự hỏi vì sao hôm nay Xương Uy lại dễ dàng leo lên xe của cô như vậy, thì ra cũng chỉ vì hân đang... buồn ngủ. Tên này chẳng chịu được, cô theo đuổi hắn đã lâu, đã giờ đủ mọi chiêu kế mà vẫn không tài nào lấy được... trái tim hắn. Khóc hận đã quá nhiều rồi, lần này cô quyết tung ra... độc chiêu cuối cùng!

Ra tới đường cao tốc rồi, Y Tuyết vặn tay ga tăng tốc, chiếc mô tô gầm rú phóng đi như một con bão.

Mưa bay tả tơi.

Y Tuyết cho xe lượn vào khu rừng ven rìa thành phố, giảm dần tốc độ. Xương Uy bấy giờ mới thức giấc, ngơ ngác hỏi:

“Gì thế? Cô đưa tôi vào rừng làm gì?”

Y Tuyết không đáp, khước môi khẽ cong lên một nụ cười mỉa mỉ.

Hừ, đồ... yêu nữ - Xương Uy chán nản nghĩ - Đi theo cô ta chẳng có gì tốt đẹp cả.

Chiếc mô tô tiến sâu vào khu rừng.

Xương Uy nhìn qua vai Y Tuyết, thấy phía trước có một đám người... quái dị đang đứng chờ sẵn!

Khoảng cách được thu hẹp nhanh chóng, và rồi chiếc mô tô dừng bánh trước đám người ấy. Chúng là những gã thanh niên mặt mày bặm trợn ngổ ngáo, tên nào tên ấy cũng đều cời trần khoe những hình xăm phù kín khắp cơ thể. Xương Uy đưa mắt đếm lướt cũng được khoảng... 50 tên. Lại sắp có chiến trận rồi đây - Anh đâu lạ gì ả Y Tuyết này.

Đám người xăm trổ đang cúi rạp cả xuống trước Y Tuyết, đồng thanh hô:

“Cô chủ!”

Y Tuyết bước xuống khỏi chiếc mô tô, cất giọng lạnh lẽo:

“Tình hình thế nào?”

Xương Uy cũng bước xuống nền đất rừng, giờ anh cảm thấy thực sự tỉnh ngủ rồi.

Một tên đàn em của Y Tuyết chỉ tay về phía khoảng rừng trống, nơi có một căn biệt thự gỗ hai tầng:

“Chúng đang tụ tập ở trong đó. Hơn ba mươi mạng, tiếc từng linh đình lắm.”

Ánh mắt Y Tuyết lóe lên tia sát khí:

“Lũ chó, chỉ là một băng mới thành lập mà dám đụng đến người của ta! Hôm nay tao sẽ xóa sổ chúng mày!”

“Cô chủ, bọn Vazer này đáng gờm đấy! Nghe nói tên trùm là một cao thủ bất khả chiến bại!”

“Hừ, cao thủ... ở đây chỉ có một thôi.” - Y Tuyết liếc nhìn Xương Uy.

Xương Uy cũng nhận thấy ánh mắt ấy:

“Thì ra cô đưa tôi đến đây là để...”

Y Tuyết cắt lời:

“Anh không thích thì cứ đứng ngoài xem cũng được, tôi đâu ép.”

“Vậy thì diễn đi.” - Xương Uy hời hợt nói.

“Ha ha!” - Y Tuyết phá lên cười, rồi rút ra chiếc dùi cui chích điện chỉ thẳng hướng căn biệt thự gỗ: “Tiến lên các anh em!”

Y Tuyết đi dẫn đầu như một nữ hùng thần, 50 tên đàn em xăm trổ theo sau không khác gì lũ âm binh. Xương Uy chậm rãi bước sau cùng.

Rầm rầm!!!

Xoảng!!!

Đám đàn em Y Tuyết bắt đầu ném gạch đá vào các vách tường và cửa sổ căn biệt thự!

Ngay lập tức, bọn người thuộc băng Vazer bên trong nhà hùng hổ vác gậy gộc kéo ra, cất tiếng chửi bới:

“Mẹ kiếp, bọn điên nào đấy!”

“Lũ khốn kiếp, chúng mày dám khiêu chiến thì bọn tao sẽ chiều!”

Y Tuyết uy phong quát lớn:

“Ngậm mồm chúng mày lại, quỳ cả xuống nhận tội đi rồi chị đây sẽ tha chết cho!”

Một tên Vazer gầm lên:

“Câm mồm con quỷ cái...”

Reet!!!

Y Tuyết quăng thẳng chiếc dùi cui chích điện vào đầu tên Vazer lộng ngon khiến hắn giật tung người.

Và trận chiến lập tức được bắt đầu!

Hai băng nhóm côn đồ hò hét lao vào nhau quên sống chết! Gậy sắt, dùi cui vung lên đập chém thẳng tay!

Mưa roi thảm sầu.

Khoảng sân cỏ trước thềm căn biệt thự gỗ trở nên hỗn loạn khủng khiếp!

Bọn người băng Vazer là bọn tứ xứ đa quốc tịch, tên nào cũng đô con lực lưỡng ngoại hạng. Nhưng đám đàn em xăm trổ của Y Tuyết với số lượng đông hơn nên chẳng hề lép vế.

Trận chiến càng lúc càng khốc liệt!

Y Tuyết dù thân hình mảnh mai nhưng nội công thâm hậu, mỗi đòn quyền cước tung ra đều khiến đám Vazer xây xẩm mặt mày bầm dập thân thể.

Bên ngoài cuộc chiến, Xương Uy bình thản đứng dựa lưng vào một gốc cây, bỏ thời gian đến đây để xem màn phim chương này kể ra cũng... khá vui.

Bỗng...

Có một thứ thu hút sự chú ý của Xương Uy...

Anh đẩy người lên, lưng thỉnh bước thẳng vào chiến trường.

Mặc cho đám người đang gào thét đâm đá náo loạn xung quanh, đôi mắt Xương Uy vẫn tập trung vào vật ấy, đôi chân vẫn chậm rãi bước tới.

Và rồi anh dừng bước, cúi xuống nhìn chăm chú. Dưới nền đất là một... bông hoa vừa chớm nở, ngay giữa chiến trường chết chóc này.

Xương Uy mỉm cười, đưa tay xuống ngắt lấy bông hoa... Cánh mềm mại... màu vàng tươi... rất đẹp...

Anh đưa bông hoa lên mũi, hít thử một hơi... Cảm giác thất vọng:

“Hoa đẹp mà không hương, cũng chỉ là thứ rác rưởi.”

Và anh phất tay quăng bông hoa xuống bãi bùn nước.

RẦM!!!

Cánh cửa căn biệt thự bất chợt bật tung, nặng nề bắn văng xuống những bậc thềm! Và từ bên trong khung cửa nhảy xộc ra một...!!!

Xuong Uy quay đầu nhìn, sống lưng hơi lạnh lạnh...

Mấy tên đàn em của Y Tuyết hét lên đầy khiếp đảm:

“Trùm Vazer xuất hiện rồi!!!”

Tên trùm lừng lững bước vào trận chiến, những bước chân uy dũng nên thành thạch rung chuyển nền đất cỏ! Gã cao tới hơn 2 mét, đầu trọc lóc, da đen thẫm, cơ bắp cuộn cuộn rất khủng khiếp! Khuôn mặt hấn đầy sẹo, vôi đôi mắt dữ tợn như loài mãnh thú!

Mưa vẫn rơi rơi đầy bí ai.

Tên trùm Vazer chiến đấu với một sức mạnh vô song, mỗi nắm đấm tung ra là khiến một tên đàn em của Y Tuyết văng xa cả chục mét.

Reet! Reet!

Đám đàn em Y Tuyết bủa vây tên trùm Vazer và không ngừng chọc dùi cui chích điện vào người hắn. Những ánh điện thi nhau sáng lóe lên. Nhưng... tên trùm vẫn đứng sừng sững, hấn gầm lên một tiếng rồi điên cuồng tung quyền đánh bay tất cả đám người vây quanh mình.

“Hic, thằng đó là... kẻ hủy diệt à?” - Đôi môi Xuong Uy khẽ mấp máy.

Y Tuyết đã tiến lên đứng đối diện với tên trùm Vazer, ánh mắt cô sáng quắc, giọng đầy uy vũ:

“Thằng bò mòng kia, tao sẽ xé xác mày!”

Tên trùm chiếu ánh mắt man rợ vào Y Tuyết, cất giọng ồm ồm như tiếng sấm:

“Con nhãi ranh xác láo, tao thì chỉ cần xé... vảy của mày ra thôi! Ha ha ha!”

Đôi mắt Y Tuyết bùng bùng hỏa nộ, cô chớp nhoáng tung người lên thực hiện một đòn phi cước thẳng vào ngực tên trùm, ngay sau đó là hai đòn đá xoay liên tiếp trúng mặt hắn! Nhưng... tên trùm Vazer vẫn chẳng mấy may suy chuyển, hấn nở nụ cười khinh miệt:

“Mày không thể đánh mạnh hơn chút à, con mèo cái!”

Y Tuyết liền nhặt một cây gậy sắt phang mạnh vào bụng hắn, nhưng... cảm giác như vừa phang vào một bức tường thép.

“Khốn kiếp, mày đéo phải... người!” - Y Tuyết ngược nhìn tên trùm. Hấn một tay giật lấy cây gậy sắt, một tay vươn ra tóm lấy cổ họng cô!

Y Tuyết cảm thấy cơ thể mình đang bị bàn tay cường bạo ấy nhấc bổng lên khỏi mặt đất, những ngón tay rắn lạnh như thép của hắn đang từ từ siết chặt...

Khí quản bị ép mạnh, Y Tuyết không thể thở được nữa... đôi đồng tử trong mắt cô nở rộng hết cỡ... nỗi sợ hãi... cô biết chỉ cần hấn dùng thêm chút lực nữa là có thể bóp nát cô cô...

BỐP!!!

Một cú đấm đầy uy lực giáng thẳng vào một bên thái dương tên trùm khiến hấn hơi lảo đảo.

Kẻ vừa xuất chiêu chính là... Xuong Uy, một pha bay người tung cước rất... đẹp mắt.

“Buông cô ấy ra.” - Xuong Uy lạnh lùng ra lệnh - “Mày đánh nhau với con gái mà không biết nhục sao?”

Tên trùm vùng tay quăng Y Tuyết sang một bên, hấn quay nhìn Xuong Uy bằng ánh mắt cuồng nộ:

“Mày khá đấy! Vì con nhỏ đó mà không tiếc mạng sống! Tao sẽ phanh thây mày!!!”

“Lại đây!” - Xuong Uy nhẹ nhàng thách thức.

Y Tuyết gượng đứng dậy, đưa tay khê nắn cổ họng, hơi thở vẫn còn khó khăn nhưng nụ cười nửa miệng đã hiện trên môi:

“Hi, người hùng... đã ra tay rồi.”

Ầm ầm!!!

Tiếng sấm nổ trên trời. Tên trùm Vazer lao cả thân hình đổ sập vào Xương Uy, quyền cước tung ra như vũ bão! Xương Uy bình tĩnh hóa giải tất cả, rồi vụt tung ra đòn phản công, một cú đấm móc không thể chê vào đâu được khiến cằm tên trùm Vazer rung lên bần bật.

Không cho hắn kịp hoàn hồn, Xương Uy dồn hết nội lực bồi thêm một chiêu nữa, một pha thúc cùi trỏ như sấm sét vào mạng sườn đối thủ. Và tên trùm Vazer bắn văng ra xa, tấm lưng kèn cồng của hắn đập ụp xuống nền đất cỏ ướt át.

Trận chiến kết thúc chóng vánh.

Lũ người băng Vazer chỉ còn biết quỳ gối đầu hàng.

Y Tuyết ngao nghể điếu qua trước mặt chúng:

“Chúng mày nhớ ngày hôm nay đó! Muốn sống yên thân thì phải biết vâng lời, còn không tao sẽ cho chúng mày nằm chơi trong nhà xác! Giờ thì biến hết cho khuất mắt tao!”

Tên trùm Vazer cũng được lũ tay chân dìu lên, lê lét bỏ chạy.

Y Tuyết ra lệnh cho đám đàn em của mình:

“Được rồi, giải tán!”

Cuối cùng khoảng sân cỏ chỉ còn lại Y Tuyết và Xương Uy. Hai người bước vào căn biệt thự gỗ. Y Tuyết ngọt ngào nói:

“Ừ, khi nãy hắn bóp cổ... em đau quá, may mà có anh.”

“Sao hôm nay cô... yếu thế?” - Xương Uy nhăn mũi.

“Anh nghĩ em mạnh lắm sao?” - Y Tuyết khoác lấy cánh tay Xương Uy. Thực ra khi nãy cô cố ý không dùng hết sức đánh tên trùm Vazer cũng chỉ là để... tận hưởng cảm giác được Xương Uy cứu. Giờ thì cô đã mãn nguyện rồi, thực sự rất mãn nguyện...

Giữa phòng khách là một bàn tiệc lớn ê hề đồ ăn thức uống. Y Tuyết đập rầm một phát vào chân bàn:

“Mẹ lũ rẻ rách, toàn ăn mấy thứ tôm lợm!”

Xương Uy bật nắp một lon bia rồi tu một hơi. Y Tuyết gạt mấy đĩa thức ăn rơi loảng xoảng xuống sàn, rồi ngồi lên mặt bàn:

“Xương Uy, hôm nay em... có chuyện muốn nói với anh.”

Xương Uy rung mình, nghe giọng cô ta ngon ngọt thật... đáng sợ.

“Em... yêu anh!”

Xương Uy vờ như không nghe thấy, tu một hơi bia nữa.

Y Tuyết xịu mặt:

“Chẳng lẽ anh... không có một chút quan tâm gì tới em sao? Em đã cố gắng thay đổi rất nhiều vì anh mà.”

“Tôi có thấy cô thay đổi gì đâu?” - Xương Uy hờ hững nói.

Y Tuyết đưa tay vuốt mái tóc ẩm nước:

“Kiểu tóc này em mới đổi, đúng kiểu anh thích nhé.”

Ầm ầm!!!

Những tiếng sấm lại bắt đầu rền vang.

“Có chuyện quái gì trên trời thế? Ôn ào quá!” - Y Tuyết cau mày.

Xương Uy bước về phía khung cửa sổ, nhìn qua ô kính vỡ, bầu trời vẫn xám xịt lạnh lẽo, mưa bay bi sầu... Một linh tính mơ hồ về những... thảm họa sắp xảy đến...

Phía sau lưng Xương Uy, Y Tuyết đang từ từ... trút bỏ y phục...

“Xương Uy, đừng nhìn ra ngoài ấy nữa. Nhìn em được không?”

Giọng thờ thề của Y Tuyết vang lên khiến Xương Uy lạnh người, anh chậm chậm quay đầu lại và... sững người trong một giây...

Y Tuyết đã không còn... một mảnh vải trên người!

Những hình xăm hoa mỹ phủ kín suốt dọc một nửa thân thể cô nàng, nửa còn lại là nước da trắng muốt.

Xương Uy thấy toàn thân nóng rực... hình ảnh kia đầy ma lực... Y Tuyết giờ trở nên thật dịu dàng nữ tính, cô nàng đang bước từng bước nhẹ nhàng đến gần anh...

Một cảm giác mãnh liệt đang trào dâng, và anh chỉ muốn chồm tới bế thốc cô gái kia lên, muốn được thỏa sức vẫy vò trên da thịt thiếu nữ... Nhưng...

“Mặc đồ vào đi, cô làm tôi thấy... gớm!” - Xương Uy cất giọng băng lãnh, rồi quay người bước thẳng về phía cửa. Lí trí của anh đã chiến thắng bản năng, anh biết chỉ một lần dính vào á Y Tuyết này thì anh sẽ mãi mãi không bao giờ thoát ra được! Anh còn tương lai sự nghiệp, những mục tiêu ở phía trước...

“Thấy... gớm... ư?” - Y Tuyết đỏ sụp xuống sàn gỗ, nỗi đau trong tim đáng sợ hơn bất kì nỗi đau nào...

Cảm giác nhục nhã...

Rồi nổi uất hận...

Hắn đã khinh bỉ cô... hắn dám xúc phạm cô...

Không thể tha thứ!

Đôi mắt lóe lên ánh lửa, Y Tuyết đứng thẳng dậy, tung một cước đập đổ bàn tiệc mười hai thước.

Rầm rầm!

LOẢNG XOẢNG!

Hầm hầm nhìn theo bóng Xương Uy đang xa dần trong cơn mưa, Y Tuyết hét lên một tiếng:

“Xương Uy, ta sẽ khiến ngươi phải trả giá đắt!!!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 10-1: HAINIDO (Phần 1)

Ánh mắt Xuyên Sơn như bất động, nhưng trong lồng ngực, trái tim anh đang đập rất nhanh. Huệ Nha đã thay bộ váy áo của Hiên Hạ, giờ trông nàng như một nàng công chúa bước ra từ tiền truyện.

Đôi môi Xuyên Sơn khẽ cất tiếng, một cách vô thức:

“Huệ Nha, em... rất đẹp.”

Sắc mặt Huệ Nha không hề thay đổi, như thể nàng không nghe rõ câu nói của Xuyên Sơn, nàng quay người đổi hướng bước về phía khung cửa kính lớn trông ra khu vườn.

Những bước chân nhẹ nhàng, rồi nàng dừng bước ngay bên bức tường kính, khuôn mặt nàng từ từ ngước lên, đôi mắt to tròn long lanh nhìn chăm chú giò hoa treo lơ lửng.

Xuyên Sơn bước lại gần Huệ Nha, anh nói:

“Đó là hoa Thủy Hồng Lan, em thích không?”

Những bông hoa màu phấn hồng, cánh to và cong, thực sự rất rực rỡ. Huệ Nha ngẩng nhìn mà chẳng hề chớp mắt.

“Đây là một loài hoa mới được phát hiện, rất quý hiếm. Chắc lần đầu tiên em được thấy phải không?” - Xuyên Sơn hỏi.

Giờ thì Huệ Nha mới khẽ chớp mắt, nàng đưa cánh tay trái lên chỉ vào giò hoa.

Xuyên Sơn hơi thần người ra trong giây lát, rồi anh chợt hiểu ý nàng. Và anh đưa tay lên, không chút do dự ngắt lấy một bông Thủy Hồng Lan. Giò hoa này vô cùng quý giá, nhưng trong giây phút này Xuyên Sơn không còn quan tâm đến điều đó nữa, anh chỉ muốn làm Huệ Nha vui.

“Tặng em” - Xuyên Sơn đưa bông hoa về phía Huệ Nha, trên môi anh là nụ cười tươi tắn.

Nàng nhẹ nhàng cầm lấy bông hoa, nét mặt dường như cũng có một chút tươi sáng.

Ngoài trời kia mưa phùn bay trắng xóa, những tán cây ướt đẫm, run rẩy trong lạnh lẽo. Nhưng trong căn phòng này thực sự rất ấm áp. Xuyên Sơn chưa từng có được cảm giác nào tuyệt vời đến vậy... khi ở bên một người con gái...

Huệ Nha dịu dàng ngồi xuống mặt sàn gỗ, tựa người vào tường kính, ánh mắt nàng không rời khỏi bông Thủy Hồng Lan trên tay.

Xuyên Sơn ngồi xuống bên nàng, và nhìn sâu vào đôi mắt nàng. Trong đôi mắt ấy là một sự thanh bình thuần khiết tựa như ánh ban mai. Xuyên Sơn cảm thấy như xung quanh thời gian đang lắng đọng, giây phút này sẽ mãi mãi ghi sâu trong kí ức của anh...

Huệ Nha chậm chậm đưa bông Thủy Hồng Lan lên mũi, hít nhẹ một hơi, đôi mắt nàng hơi lim dim. Rồi nàng đưa lưỡi... liếm nhẹ lên cánh hoa!

Trái tim Xuyên Sơn đập chệch một nhịp, chiếc lưỡi đỏ ẩm ướt trong khuôn miệng bé nhỏ của nàng thực sự rất... quyến rũ.

Huệ Nha đang đưa lưỡi vào phần nhụy hoa, nàng như muốn kiểm tìm vị ngọt.

Xuyên Sơn bắt đầu cảm thấy khó thở...

Đừng... ăn nó nhé, Huệ Nha - Anh thầm cầu khẩn.

Huệ Nha đã thu lưỡi về, đôi lông mày mảnh mai của nàng thoáng chau lại trong khoảnh khắc, như không tìm được điều mong muốn. Nàng đưa mấy ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cánh hoa.

Xuyên Sơn cố gắng lấy lại nhịp thở nhưng dường như không được nữa rồi, trong anh đang dâng trào một khao khát, càng lúc càng mãnh liệt hơn cháy bỏng hơn, anh muốn... đặt một nụ hôn lên đôi môi nàng...

Và giây phút ấy, anh... nhào người về phía nàng...

Rầm Rầm!!!

Cánh cửa chính bất chợt bật tung! Và một dáng người to cao vạm vỡ xuất hiện trên ngưỡng cửa!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 10-2: HAINIDO (Phần 2)

Huệ Nha liếc nhìn về phía đó, chỉ trong một giây, rồi nàng lại tập trung vào bông Thủy Hồng Lan.

Xuyên Sơn miễn cưỡng đứng lên, anh cau mày nói với kẻ phá đám kia:

“Hainido, cậu thôi cái kiểu đập cửa mỗi khi đến nhà tớ đi được không!”

* Hainido: Đội trưởng đội bóng của Xuyên Sơn. 22 tuổi, quốc tịch Brazil. Tóc vàng, mắt xanh, da trắng, nói chung là đẹp như thiên sứ. Vị trí: Tiền đạo. Vua phá lưới, và cũng là vua... phá hoại.

Hainido cười lớn:

“Ờ ờ, sorry, tại tớ... ngứa chân quá.”

Xuyên Sơn bước về phía cửa, vẫn chưa hết bức bối:

“Ờm, cửa nhà tớ bao lần thay vì cậu rồi đấy!”

“Sao hôm nay cậu nóng tính thế? Ờ... ai kia?” - Hainido nện bước tiến vào, ánh mắt anh dừng lại ở Huệ Nha.

“Ờ, à, đó là...” - Xuyên Sơn lúng túng không biết trả lời sao.

“Bạn gái mới à?” - Hainiido cười.

Không hiểu sao Xuyên Sơn lại đỏ mặt:

“Không, cô ấy...”

Hainiido vỗ bôm bốp lên vai Xuyên Sơn:

“Đừng chối nhé! Cô ấy tên gì?”

“Huệ Nha.” - Xuyên Sơn đáp.

“Tên đẹp thế.” - Hainiido bước qua Xuyên Sơn, và tiến tới gần Huệ Nha.

Nàng vẫn ngồi trên sàn với bông hoa, không mấy may quan tâm tới sự xuất hiện của anh.

Hainiido cảm thấy hơi tự ái, nhưng anh vẫn tươi cười chào hỏi:

“Chào em, Huệ Nha.”

Nàng không đáp lời, cũng không ngước lên.

Hainiido cau mày, anh lặp lại:

“Chào em, rất vui được làm quen!”

Ánh mắt Huệ Nha vẫn chú mục vào bông Thủy Hồng Lan, như thể Hainiido là người vô hình.

Hainiido nghiêng răng ken két, khí nóng ngùn ngụt bốc lên, chưa từng có cô gái nào dám phớt lờ anh như vậy!

“Thôi đủ rồi, Hainiido. Ra đây nào.” - Xuyên Sơn vội kéo Hainiido trở ra phòng ngoài.

“Sao thế? Sao ‘nó’ không nói gì?” - Hainiido bức xúc.

“Từ từ để tớ giải thích.” - Xuyên Sơn khẽ nói.

Hai người ngồi xuống ghế sofa, rồi Xuyên Sơn bắt đầu kể lại chuyện anh đã cứu Huệ Nha khỏi tay bọn cướp.

Nghe xong, Hainiido bẻ khớp tay răng rắc:

“Mấy thằng cướp khốn nạn! Vào tay tớ thì chúng đã tàn phế suốt đời!”

Xuyên Sơn đưa ánh mắt về phía tường kính, nơi Huệ Nha vẫn đang ngồi ve vuốt bông hoa:

“Chắc cô ấy đang bị chấn động tâm lí nên mới như thế. Tội nghiệp...”

“Thế bây giờ cậu định làm gì với cô ấy?” - Hainiido hỏi.

Xuyên Sơn giật mình:

“Hà? À, tớ... cũng chưa biết.”

“Thôi cứ giao cô ấy cho cảnh sát là xong.” - Hainiido nói.

Cảnh sát ư? Xuyên Sơn cũng biết đó là cách tốt nhất, nhưng... anh thực sự không muốn rời xa Huệ Nha, anh muốn được ở bên che chở bảo vệ cho nàng.

“Tớ nghĩ cứ để cô ấy ở lại đây vài hôm” - Xuyên Sơn chậm rãi nói - “Biết đâu khi đã tỉnh tâm cô ấy sẽ trở lại bình thường.”

Hainiido cười nửa miệng:

“Hà hà, tớ đoán ra ý đồ của cậu rồi nhé!”

“Vớ vẩn! Ý đồ gì!” - Xuyên Sơn gắt, để chữa ngượng.

Hainiido cười ha hả:

“Thôi tùy cậu, tớ không can thiệp.”

Xuyên Sơn lại đưa mắt về phía Huệ Nha. Không biết nàng là người ở đâu? Có gia đình không? Có người thân thích không? Anh có cảm giác rằng nàng đã phải trải qua những chuyện rất khủng khiếp...

“Mà đang mưa gió thế này cậu đến nhà tớ có việc gì không?” - Xuyên Sơn quay nhìn Hainiido.

Hainiido đưa tay gỡ đầu, đáp:

“À tớ định đến ở nhờ nhà cậu mấy hôm, chỗ tớ đang bị... sự cố điện.”

“Được thôi.” - Xuyên Sơn nói - “Chỉ cần cậu đừng phá tan hoang nhà tớ ra là được.”

Hainiido cười rộng miệng:

“Ha ha, tớ sẽ cố gắng kiềm chế...”

Ầm Ầm!

Những tiếng sấm lại nổ vang trời.

Hainiido thở dài:

“Hừ, thời tiết càng lúc càng tệ. Mấy hôm nữa là tới trận chung kết cúp quốc gia rồi. Tớ không muốn phải đá trong cảnh mưa gió một chút nào.”

Xuyên Sơn khẽ gật:

“Ừ, đội mình thiên về kỹ thuật, đá trong mưa sẽ gặp bất lợi không nhỏ.”

“Hà hà, nếu chúng ta chiến thắng và giành cúp, cậu thế nào chẳng được gọi lên tuyển.” - Hainiido nháy mắt.

Xuyên Sơn mỉm cười, được thi đấu trong màu áo đội tuyển quốc gia là mơ ước từ bé của anh. Giờ mơ ước ấy có thể sẽ trở thành sự thật. Anh đã thi đấu với phong độ vô cùng chói sáng ở giải cúp quốc gia năm nay và được giới truyền thông chú ý.

Hainiido lại hỏi:

“Còn lời đề nghị từ Illen City, cậu nghĩ sao?”

Xuyên Sơn đáp:

“Ừm, đó là một đội bóng mạnh của giải hạng nhất, được đá cho họ thì còn gì bằng. Nhưng chuyển sang thi đấu chuyên nghiệp chắc sẽ mất tự do, ngoài ra còn phải cạnh tranh suất đá chính.”

Hainiido khoác vai Xuyên Sơn, cười hóm hờ:

“Thôi lo xa làm gì cho mệt, tớ và cậu đâu thể đá cho đội bóng tỉnh lẻ mãi được. Chúng ta sẽ trở thành những ngôi sao rực rỡ!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 11-1: Giám sát (Phần 1)

Đại học tổng hợp Illen, một trong những trường đại học danh giá bậc nhất quốc gia, nơi mọi sinh viên đều ao ước được theo học. Trong thư viện, Xương Uy và Thiên Nhi đang ngồi bên nhau xem chung một cuốn sách. Về hạnh kiểm của hai người này thì khỏi phải bàn, nhưng xét về học lực thì luôn đứng nhất nhì khoa, nói tóm lại trong mắt mọi người đây là một cặp đôi vô cùng hoàn hảo.

“Đọc xong cuốn này chúng ta đi chơi bowling nhé anh?” - Thiên Nhi thì thầm.

“Ừm” - Xương Uy ậm ừ.

“Mà thôi em đổi ý rồi, em muốn đi xem phim cơ.” - Thiên Nhi ngả đầu vào vai Xương Uy.

“Cũng được.” - Xương Uy đáp.

“Nhưng anh thích thể loại gì, kinh dị hay phim hài?” - Thiên Nhi hỏi.

“Tùy em” - Xương Uy lơ đãng nói.

“Ồ thế thì đi luôn đi anh.” - Thiên Nhi kéo tay Xương Uy.

“Đề lát nữa!” - Xương Uy gắt.

“Không, em muốn đi ngay bây giờ! Bỏ quyển sách xuống!” - Thiên Nhi ra lệnh.

“Đủ rồi. Im đi.” - Xương Uy đương nhiên là không nghe theo.

Xooooat!!!

Chỉ trong 1,5 giây, Thiên Nhi đã giật lấy cuốn sách trên tay Xương Uy và xé toạc ra làm đôi.

“Cô...” - Xương Uy quắc mắt nhìn Thiên Nhi, trên trán anh nổi rõ một đường gân xanh.

Thiên Nhi mỉm cười tỏ vẻ hối lỗi:

“Em xin lỗi. Em... lỡ tay.”

Xương Uy giận tím mặt, không thể nói gì, vừa nhắm mắt lại cố gắng hạ hỏa thì đã... cảm nhận ngay đôi môi Thiên Nhi ép trên môi mình... Một nụ hôn bất ngờ dù sao cũng... thật tuyệt...

Thiên Nhi đang đắm chìm trong đôi môi Xương Uy, chợt cô liếc ánh mắt về một bàn đọc sách ở phía xa, có một kẻ đang chĩa camera điện thoại hướng vào cô và Xương Uy!

Khốn nạn!! Thiên Nhi lập tức rời khỏi môi Xương Uy, đứng phắt dậy rồi dậm bước tiến về phía đó.

Kẻ kia liền thu điện thoại lại, cất vào trong túi áo. Đó là một cô gái tóc dài, đeo kính.

Thiên Nhi đã đứng trước mặt cô gái đeo kính, giận dữ cất giọng:

“Cô vừa làm gì đó?”

Cô gái đeo kính mặt mũi trắng bệch:

“Tôi... đâu có làm gì.”

Nét mặt Thiên Nhi càng lộ thêm sát khí:

“Còn chối hả! Cô vừa quay lên bọn tôi phải không?”

Cô gái đeo kính ấp úng:

“Kh... không... tôi... tôi làm thế để làm gì...”

“Thế thì đưa điện thoại đây cho tôi kiểm tra!” - Thiên Nhi quát.

Giọng cô gái đeo kính run run:

“Không... cô không có quyền...”

Chát!!!

Một cú tát như trời giáng từ Thiên Nhi khiến chiếc kính lệch trên mặt cô gái. Không để cô ta kịp trấn tĩnh, Thiên Nhi liền thọc tay vào túi áo cô ta lôi ra chiếc điện thoại, ánh mắt cô tóe lửa:

“Con khốn! Mày biết nội quy trường cấm sinh viên hôn nhau trong thư viện nên mày quay phim bọn tao để nộp cho giám thị phải không!”

Cô gái đeo kính nước mắt đỏ hoe, yếu ớt thanh minh:

“Tôi... không hề có ý định ấy...”

Rầm!!

Thiên Nhi đập chiếc điện thoại xuống sàn và dẫm tan tành:

“Hay mày định tung lên mạng phải không! Sao mày hèn thế? Con điên này, mày có biết tao là ai không hả? Mày hết muốn sống yên ổn trong cái trường này rồi đúng không!”

Cô gái đeo kính run rẩy cúi đầu:

“Tôi... xin lỗi... thành thật xin lỗi...”

Thư viện lúc này đang khá đông sinh viên, nhưng tất cả đều chỉ lén lút liếc nhìn không ai dám can thiệp, vì họ đã biết quá rõ gia thế của Thiên Nhi.

“Mày tưởng xin lỗi là xong hả! Hôm nay mày chết với tao!” - Thiên Nhi vẫn chưa nguôi giận, muốn cho cô gái kia thêm vài cái tát nữa, và cô vung tay lên...

Pập!

Một bàn tay rắn chắc đã kịp tóm lấy cổ tay Thiên Nhi! Người đó không ai khác ngoài Xương Uy:

“Đủ rồi, Thiên Nhi!”

Thiên Nhi cố gỡ tay Xương Uy ra:

“Buông em ra! Để em dạy cho nó biết lễ độ!”

“Thôi đi!” - Xương Uy kéo tay Thiên Nhi lùi đi.

Thiên Nhi còn cố ngoái lại:

“Con kia, đừng bao giờ để tao thấy mặt mày nữa đó!”

...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 11-2: Giám sát (Phần 2)

Ra khỏi thư viện, Thiên Nhi phụng phịu:

“Xương Uy, anh bóp cổ tay em đau quá...”

Xương Uy bấy giờ mới thả tay Thiên Nhi ra:

“Hừ, cô làm tôi xấu mặt quá.”

Thiên Nhi liền cãi:

“Sao chứ! Người xấu mặt phải là cái con đó chứ!”

Xương Uy lờm:

“Cô không thể cư xử đáng hoàng hơn một chút à? Đâu cần phải làm ầm lên như thế.”

Thiên Nhi khoác lấy cánh tay Xương Uy, cười nịnh:

“Ôi đừng lờm em, em đau tim lắm. Đúng là khi này em có hơi nóng... Nhưng với cái loại hèn hạ chuyên ném đá giấu tay soi mói đời tư người khác ấy thì không thể nhẹ nhàng với chúng nó được. Em ghét lắm!”

“Hừm.”

“Thôi đi xem phim nào anh, xong đi ăn nhé?”

Bóng tối đã phủ xuống ngôi trường.

Mưa rơi lâm thâm, quện vào hơi sương lạnh lẽo.

Cầm chiếc ô cũ kỹ trên tay, cô gái đeo kính lặng lẽ băng qua khoảng sân trường vắng lặng. Trên má cô vẫn còn lẩn những vết đỏ do cú tát khi nãy, miệng thâm rứa:

“Đau quá... Con quý cái! Mẹ kiếp!”

Đi vòng qua đài phun nước, cô tới bên một gốc cổ thụ rậm rạp. Đứng dưới tán cây, nơi chỉ có bóng tối, cô bỗng thấy... lạnh người!!

“Sao?” - Một giọng nói u trầm vang lên từ cội bóng tối.

Bàn tay cầm ô của cô gái đeo kính run run, giọng cô cũng run theo:

“Tôi... bị phát hiện rồi à...”

“Vô dụng!” - Một dáng người rất cao lớn đang... lừng lững tiến ra!! Bóng tối quá dày đặc nên không thể thấy rõ hình dạng hẳn, chỉ thấy đôi mắt sáng lấp lánh.

Cô gái đeo kính bước lùi lại một bước, răng đánh lập cập.

Bóng đen lại cất giọng âm u:

“Mì có khai ra ta không?”

Cô gái đeo kính ngược lên, ánh mắt đầy sợ hãi:

“Không, tôi không hề nói gì...”

“...” - Bóng đen chiếu ánh mắt sáng xuống đôi mắt cô gái, như đang dò xét.

Những giây phút im lặng.

Không khí trở nên thật nặng nề.

Cô gái bé nhỏ run rẩy trước bóng đen cao lớn, trong cơn mưa u sầu.

Và rồi bóng đen chợt vung tay lên...

Xoạt!

Những tờ tiền bay tả tơi trong không trung.

“Nhận lấy và biến đi!” - Bóng đen ra lệnh.

Cô gái đeo kính vội vã thu nhặt những tờ tiền rơi vương vãi, không bỏ sót một tờ nào, rồi nhanh chóng bỏ chạy mất dạng.

Bóng đen quay đầu nhìn về hướng khác, khẽ thở dài một tiếng:

“Hừ, ta sẽ... đích thân ra tay!”

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 12-1: THIÊN THẦN và TỬ THẦN (Phần 1)

Mưa.

Hay là nước mắt của trời mây?

Khung cảnh thị trấn Minija điêu tàn chết chóc.

Những ngôi nhà đều đã sụp đổ, những cây cổ thụ trơ trụi cành lá, những xác người cháy đen la liệt trên đường phố.

Mưa rơi lất phất không thể dập tắt được những đám lửa lớn đang bốc lên rừng rực, và từng cột khói đen ngùn ngụt không ngừng tỏa lên không trung.

Giữa tất cả những hoang tàn thê lương ấy, Huệ Nha vẫn chậm rãi bước đi, ánh mắt trong veo của nàng hướng thẳng về phía trước, và trên tay nàng vẫn đang cầm bông Thủy Hồng Lan xinh đẹp.

Từng cơn gió lạnh xua tàn tro và khói bụi bay rợp không gian, bộ váy màu tím của Huệ Nha đã lấm lem những muội than, nhưng làn da nàng vẫn trắng hồng trẻ trung như không gì có thể vấy bẩn. Nàng vẫn chậm bước, như chẳng để tâm đến bất kì điều gì xung quanh.

“Huệ Nha!”

Chợt vang lên một tiếng gọi.

Huệ Nha dừng bước, từ từ quay người lại.

Đó là... Xuyên Sơn, người anh đầy máu và những vết thương! Anh đang cố gắng lê từng bước về phía nàng.

Huệ Nha khẽ chớp mắt. Mái tóc dài của nàng bay loáng thoáng trong cơn hàn phong.

“Huệ Nha... Em...” - Xuyên Sơn khó nhọc cất lời, dường như anh sắp kiệt sức rồi - “... em... đừng đi...”

Huệ Nha hơi nghiêng đầu nhìn Xuyên Sơn, nhưng rồi... nàng toan quay đi.

“Huệ... Nha...” - Xuyên Sơn chợt khựng ngẫ, một bùm máu đỏ thẫm trào ra từ miệng anh.

Huệ Nha hơi sững người lại, từ sâu thẳm trong trái tim nàng chợt le lói lên một điều, nhưng... nàng cũng không biết đó là điều gì nữa...

Xuyên Sơn gắng gượng đứng lên, anh lại tiếp tục bước về phía Huệ Nha với những bước chân ngày càng nặng nề.

Huệ Nha đứng lặng thinh, nàng đưa mắt nhìn Xuyên Sơn, lần đầu tiên ánh mắt nàng dừng lại ở anh lâu đến vậy, lần đầu tiên nàng không muốn rời mắt khỏi anh.

Mưa vẫn rơi. Khói lửa vẫn rừng rực. Tang thương. U uất.

Xuyên Sơn đã dừng bước trước mặt Huệ Nha, đôi mắt anh nhìn sâu vào đôi mắt nàng, ánh nhìn thiết tha ám áp.

Nàng ngước lên nhìn anh, đôi mắt long lanh những tia sáng thanh bình.

Huuuuu...

Một tiếng rít bất chợt vang lên, cùng lúc với sự xuất hiện của một đám sương đen tối!!

Xuyên Sơn quay người lại, trái tim anh giật một nhịp nặng nề... ngay phía sau lưng anh... từ thândang đứng đó!!!

Hắn, với đôi mắt đỏ rực, chiếc áo choàng là màn sương đen âm u tang tóc!!!

Vụt!

Bàn tay mực rữa đầy vuốt nhọn của hắn vươn ra và tóm lấy cổ anh... Hắn nhấc bổng anh lên khỏi mặt đất...

Đôi mắt của Huệ Nha như bất động trước cảnh tượng ấy, bàn tay nhỏ bé của nàng vô thức nắm chặt lấy cành hoa Thủy Hồng Lan.

Từ thần, hắn quá mạnh, bàn tay hắn như một gọng kìm thép đang ngày càng xiết chặt hơn trên cổ Xuyên Sơn...

Đôi môi Huệ Nha như đang mím lại, và từ trong đáy mắt nàng dường như đang... ngán lệ?

Những ngón tay của từ thần lạnh buốt... lạnh đến mức cháy bỏng da thịt... Xuyên Sơn cảm thấy đã thực sự hết hi vọng rồi... cổ họng anh như đang nát vỡ... hình ảnh cuối cùng hiện lên trong tâm trí anh là gương mặt của... Huệ Nha...

Rããã!

Tiếng xương gãy vang lên sao thật thảm khốc...

Từ thần vung tay quăng Xuyên Sơn sang một bên...

Biiich!

Cơ thể Xuyên Sơn sóng xoài trên nền đất bụi, cổ anh đã... gãy...

Huệ Nha đưa đôi mắt ướt nhìn xuống Xuyên Sơn, đóa hoa Thủy Hồng Lan rơi xuống dưới chân nàng...

Từ thần lướt tới bên Huệ Nha, với dáng vóc cao lớn hấn phủ bóng tối lên nàng, giọng hấn vang lên vô cùng âm lãnh:

“Huệ Nha! Ngươi... là của... ta!”

Nàng không run sợ, cũng không phản ứng, đôi mắt nàng vẫn tập trung vào Xuyên Sơn...

Đôi mắt anh ấy vẫn mờ... nhưng... sự sống trong đó đã không còn nữa...

Huệ Nha như vẫn muốn kiếm tìm... một chút hi vọng... nhưng... đã quá muộn rồi... đôi mắt Xuyên Sơn đã hoàn toàn đông cứng... vô hồn...

“Đi... cùng... ta!” - Bàn tay từ thần vươn ra hướng vào Huệ Nha.

Xeẹt!

Một tia chớp vụt lóe lên đánh thẳng vào tay hấn!

Tia chớp phóng ra từ một đám sương trắng vừa xuất hiện trên không trung!

Đôi mắt từ thần chói rục, hấn giật dữ ngược nhìn lên.

Một thiên thần đang hiện nguyên hình, với đôi cánh trắng sải rộng! Chàng mang một vẻ đẹp hoàn hảo và cao sang, giọng chàng cũng đầy uy quyền:

“Huệ Nha là của ta!”

“Khốn kiếp!” - Từ thần rít lên, ánh mắt thêm rục lửa - “Cút ngay! Trước khi ta xé xác ngươi!”

Đôi mắt Thiên Thần sáng lên lấp lánh:

“Láo xược! Ta sẽ trừng trị ngươi, tên man rợ hèn kém kia!”

“Khôôông!!!” - Tiếng hét của Huệ Nha vang vọng vào không gian đầy từ khí.

Thiên thần và Từ thần cùng quay nhìn Huệ Nha... nỗi sợ hãi bao trùm cả hai sinh vật ấy... Huệ Nha đang biến đổi!!!

Đôi mắt nàng đã trở thành hai luồng sáng chói lòa, mái tóc nàng lấp lánh, và... một nguồn sức mạnh khủng khiếp đang bùng nổ từ trong cơ thể nàng, cùng cơn thịnh nộ:

“Ta không thuộc về các ngươi! Ta... sẽ tiêu diệt tất cả các ngươi!!!”

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 12-2: THIÊN THẦN và TỬ THẦN (Phần 2)

“A a a a a!!!!”

“Huệ Nha! Huệ Nha!”

Xuyên Sơn cố gắng lay gọi Huệ Nha, nàng đang trong cơn mê man.

“ Tỉnh dậy đi, Huệ Nha! Huệ Nha!”

Àoooo!

Hainiido hắt một cốc nước lạnh vào mặt Huệ Nha.

“Hainiido, cậu làm cái gì vậy!!” - Xuyên Sơn quay lại mắng.

Hainiido nhẹ răng cười:

“Cô ấy tỉnh rồi kìa.”

Xuyên Sơn lại quay nhìn Huệ Nha. Nàng đã mở mắt ra rồi, đôi mắt mở to đầy nỗi khiếp đảm!

Ban này, trong lúc Xuyên Sơn và Hainiido đang mải bàn về việc chuyển nhượng tới câu lạc bộ bóng đá Illen City, thì Huệ Nha ngồi bên tường kính ngủ thiếp đi lúc nào không hay...

“Em đã mơ thấy ác mộng ư? Đừng sợ, đã qua rồi.” - Xuyên Sơn mỉm cười, dịu dàng lấy khăn mềm thấm nước trên mặt Huệ Nha.

Huệ Nha vẫn mở to đôi mắt sáng long lanh nhìn Xuyên Sơn, nàng không biết đây là mơ hay thực nữa... Xuyên Sơn đang ngồi trước mặt nàng đây, anh ấy vẫn sống, lành lặn, vẹn nguyên, không chút thương tích... và trong đôi mắt anh ấy vẫn tràn đầy sinh khí...

“Thôi nào, đừng ngồi đây nữa. Nếu em vẫn buồn ngủ, anh sẽ chuẩn bị giường cho em...” - Xuyên Sơn chợt dừng câu nói. Huệ Nha đang đưa bàn tay bé nhỏ của nàng lên và... chạm vào mặt anh!

Trái tim Xuyên Sơn như muốn tan chảy, cảm giác mềm mại và rất ấm, những ngón tay của nàng trên bờ má anh...

Đôi mắt Huệ Nha đang ngấn lệ, lần này, những dòng nước mắt đã thực sự lăn ra, lăn dài trên gương mặt nàng. Nàng đang khóc ư? Không, chỉ là một cảm xúc mà nàng không thể gọi tên, thứ cảm xúc lần đầu tiên xuất hiện trong nàng... Xuyên Sơn vẫn sống, và anh ấy đang ở ngay trước mặt nàng. Đây là hiện thực.

Hainiido nhăn mũi, lẩm nhẩm:

“Một cô gái... kì lạ!”

Xuyên Sơn vẫn mỉm cười với Huệ Nha, ánh mắt anh ngập tràn yêu thương:

“Đừng khóc, Huệ Nha. Chỉ là một giấc mơ thôi mà. Đã qua rồi, hãy quên nó đi. Ngày bé anh cũng hay gặp ác mộng lắm.”

“Không biết cô ấy đã mơ thấy gì mà kêu thét dữ dội thế nhỉ?” - Hainiido chau mày, thoáng bồn chồn.

Bông Thủy Hồng Lan đã nát bầy trong lòng bàn tay Huệ Nha từ bao giờ. Không, đó không phải giấc mơ... mà đó là... Tương Lai!!!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 13-1: Thảm họa (Phần 1)

Chiếc Nagii màu bạc lướt êm ru ra khỏi cổng trường đại học Illen, trầm mình vào màn mưa. Quả không hổ danh là một chiếc siêu xe tân kì nhất thế giới hiện nay, từ màu sơn đến thiết kế đều toát lên vẻ sang trọng, tinh tế.

Từng cơn gió quất mưa rào rạt trên lớp vỏ xe, chiếc Nagii vẫn kiêu hãnh lăn bánh qua nhiều tuyến đường của thành phố Illen, hướng về khu trung tâm. Giao thông có vẻ thuận lợi, tuy nhiên khi tới đại lộ Elci thì tình hình hoàn toàn thay đổi, chiếc Nagii gần như bị kẹt cứng trong một biển ô tô đông nghịt!

Bên trong chiếc Nagii không ai khác ngoài... Xương Uy và Thiên Nhi. Thiên Nhi cau đôi lông mày, giọng bức bối:

“Gì vậy chứ! Đại lộ Elci này có bao giờ tắc đường đâu?”

“Chắc phía trước có chuyện gì.” - Xương Uy buông tay khỏi vô lăng.

“Mưa gió thế này bọn họ đổ ra đường làm gì mà đông thế không biết? Chán ghê, hỏng hết kế hoạch của hai chúng ta rồi. Phải đợi đến bao giờ đây?” - Thiên Nhi không ngừng ca cẩm.

Xương Uy chẳng để tâm, anh còn đang bận suy nghĩ đến chuyện khác, anh tựa đầu vào khung kính cửa xe mờ ảo những vệt nước mưa.

“Anh đang nghĩ gì thế Xương Uy?” - Thiên Nhi quay nhìn sang Xương Uy.

“...”

“Sao anh không trả lời?”

“...”

“Này, anh có nghe em nói không?” - Thiên Nhi kéo tay Xương Uy.

“Em im lặng một chút được không?” - Xương Uy chán nản lên tiếng.

“Hừm...” - Thiên Nhi tỏ vẻ giận dỗi, quay mặt đi.

Chưa được nửa phút, cô nàng đã lại kéo tay Xương Uy:

“Xương Uy, hay là bây giờ chúng mình làm ‘chuyện ấy’ nhé?”

Xương Uy giật mình, chầm chậm quay nhìn Thiên Nhi:

“Hà?”

Thiên Nhi âu yếm nhìn vào mắt anh:

“Em... đã sẵn sàng rồi. Lần đầu tiên của chúng ta sẽ thật đáng nhớ, được không anh?”

Nhịp tim Xương Uy đang nổi lên thành thịch. Làm chuyện ấy trên xe ư? Quá... kích thích! Quá gọi cảm! Một trong những địa điểm thích hợp nhất, lãng mạn nhất!... Anh nuốt nước miếng, rồi hỏi:

“Em có chắc không?”

Đôi mắt Thiên Nhi sáng lung linh, cô khẽ gật đầu, ngọt ngào nói:

“Em là của anh, Xương Uy. Em muốn hai chúng ta hòa chung làm một, không còn khoảng cách nữa.”

Hơi thở Xương Uy càng lúc càng dồn dập, anh đưa mắt nhìn Thiên Nhi. Cô nàng trong bộ váy lụa ngấn quỳên rũ, thân thể của thiếu nữ 17 tuổi đầy tươi trẻ, hấp dẫn... Dù sao cô ấy cũng là vợ tương lai của anh, trước sau gì cũng phải... Vậy thì...

“Em yêu anh...” - Thiên Nhi từ từ đưa bàn tay nhỏ nhắn qua lớp áo sơ mi trên người Xương Uy, chạm vào da thịt nóng hổi của anh - “Em sẽ dâng hiến cho anh tất cả...”

Xương Uy đặt tay lên làn da đùi mềm mịn của Thiên Nhi, chầm chậm nhích lên...

Đôi môi hai người quấn quýt vào nhau...

Tiếng mưa rơi...

“Tim anh đập nhanh quá, Xương Uy...”

RẦẦẦM!!!

Cả chiếc xe rung chuyển.

“Chuyện gì vậy???” - Thiên Nhi hoảng hốt kêu lên.

Xương Uy đưa ánh mắt sắc lạnh lên chiếc gương chiếu hậu:

“Xe phía sau vừa đâm vào đuôi xe chúng ta.”

“Đứa nào ngu thế nhỉ? Hay nó say rượu à?” - Thiên Nhi bức tức, đang đến lúc cao trào thì lại có kẻ phá đám!

“Đề anh ra xem thế nào.” - Xương Uy mở cửa bước xuống xe, những hạt mưa lớn nhanh chóng tấp lên người anh ướt đẫm.

Phía sau chiếc Nagii của Xương Uy là một chiếc xe hơi màu đen rất sang trọng, và một bóng người cũng đang mở cửa xe bước xuống. Thật không ngờ, đó chính là...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 13-2: Thảm họa (Phần 2)

“Thì ra là anh à?” - Xương Uy cười nhạt.

Thiên Nhi cũng đã nhận ra người đó, cô bước ra khỏi xe, giận dữ nói:

“Thiên Hà, sao anh lại đâm vào xe bọn tôi!”

Thiên Hà trong bộ vest đen lịch lãm, tay anh bật lên một chiếc ô màu đen, miệng cười rặng rờ:

“Ồ không ngờ lại gặp hai đứa ở đây. Xin lỗi nhé, vừa rời xe của anh có một chút... trục trặc kĩ thuật.”

Rõ ràng là anh ta cố ý chứ trục trặc cái gì - Xương Uy chậm rãi đi về phía đuôi xe xem xét, một vết lõm khá sâu.

Thiên Hà bước vội đến bên Thiên Nhi để che mưa cho cô em gái:

“Thiên Nhi, em mau vào xe đi, nhiễm mưa lại cảm thì sao.”

“Kệ tôi!” - Thiên Nhi sẵn giọng - “Anh theo dõi bọn tôi phải không?”

“Đâu có. Chỉ là tình cờ thôi mà.” - Thiên Hà thanh minh, anh rút ra một chiếc khăn tay và ân cần lau nước mưa trên má Thiên Nhi.

“Thôi đi! Đừng chạm vào tôi!” - Thiên Nhi giật chiếc khăn và quăng xuống mặt đường.

RẦẦẦẦ!!!!

Chiếc xe của Thiên Hà rung động, đuôi xe vừa hứng chịu một cú tông rất mạnh! Và thủ phạm là một chiếc xe mui trần màu đỏ ở phía sau! Người ngồi bên trong xe chính là...

“Cái quái gì vậy?” - Thiên Hà đưa chiếc ô cho Thiên Nhi rồi hùng dũng bước về phía chiếc xe màu đỏ.

“Đi kiểu gì vậy hả? Có mắt không!” - Anh quát.

Cô gái chủ chiếc xe đỏ đang chậm rãi bước ra, lạnh lùng cất giọng:

“Sao? Muốn gì?”

Xương Uy nhận ra ngay cô nàng đó, ánh mắt anh hơi tối lại. Y Tuyệt! Sao cô ta cũng có mặt ở đây nhỉ?

Xe Thiên Hà đã vỡ hoàn toàn đèn hậu, nếu người gây ra điều này không phải là một cô gái thì anh đã cho vài quả đấm rồi. Anh tiến đến trước mặt cô ta, nén giọng hỏi:

“Cô đâm vỡ xe tôi rồi, giờ định giải quyết sao đây?”

Y Tuyệt nheo mắt nhìn Thiên Hà, trông hấn ta đẹp như một diễn viên điện ảnh nhưng không phải túp đàn ông mà cô thích, cô cười lạnh:

“Chẳng sao cả. Anh không thấy mũi xe của tôi cũng bị móp à?”

“Cái gì?” - Thiên Hà giận điên người, cô ta đâm vào xe anh không một lời xin lỗi lại còn giờ giọng ngang ngược thách thức, không thể cho qua được!

“Con đó là ai mà láo thế nhỉ?” - Thiên Nhi bước đến bên Xương Uy.

“Ừm...” - Xương Uy thoáng chột dạ, nếu để Thiên Nhi biết mối quan hệ của anh với Y Tuyệt thì chắc chắn sẽ rất rắc rối!

Y Tuyệt liếc nhìn về phía Xương Uy và Thiên Nhi, ánh mắt chột lóe lên một tia lửa.

Thiên Hà trừng mắt nhìn Y Tuyệt:

“Cô mà không đền bù thiệt hại cho tôi thì đừng mong rời khỏi đây, nghe rõ chưa?”

“Im miệng. Biến nhanh còn kịp.” - Giọng Y Tuyệt lạnh băng.

Thiên Hà xiết chặt hai nắm đấm lại, nộ khí ngùn ngụt:

“Grừ, tôi phải dạy cho cô một chút phép tắc!”

ẦẦẦẦ!!!!

Mặt đất chợt rung chuyển dữ dội!!

“Động đất ư???” - Thiên Nhi vút chiếc ô đi và ôm chặt lấy Xương Uy.

Xương Uy hướng ánh nhìn về phía xa, đôi mắt anh như đông cứng... Những tòa cao ốc đang... sụp đổ!!

“TRỜI OI!”

“Á Á Á!!!”

Những tiếng kêu la vang lên đầy hoảng loạn. Rất nhiều người đang vội vã lao ra khỏi những chiếc ô tô, chen chúc nhau bỏ chạy.

“Bắt... đầu... rồi!” - Xương Uy cất giọng âm u, rồi anh nắm lấy tay Thiên Nhi quay người chạy hòa theo dòng người đang sợ hãi và khiếp đảm tột độ.

“Xương Uy...”

“Đừng sợ Thiên Nhi, chạy theo anh! Cố lên!”

Mặt đất vẫn rung chuyển dữ dội, từng lớp nhựa đường đang rạn nứt rồi lún sụp xuống... Một hố đen khổng lồ đang không ngừng lan rộng, nuốt chửng mọi thứ!

Mưa đổ xuống như trút, rất lạnh, tái tê. Xương Uy vẫn kéo tay Thiên Nhi chạy bằng hết sức bình sinh, giữa những tiếng gào thét náo loạn của hàng ngàn người. Họ xô đẩy, giẫm đạp lên nhau. Bởi ngay phía sau lưng họ là cái chết, là cửa địa ngục đang mở ra!!! Và... những tòa nhà, những chiếc xe hơi, cùng vô vàn những con người xấu số đang la tả rơi xuống vực sâu đen ngòm kia trong nỗi kinh hoàng, tuyệt vọng...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 14-1: Iriky (Phần 1)

Hiền Hạ cởi ra chiếc váy y tá, rồi mặc vào một bộ váy ngắn màu trắng đơn giản, nhã nhặn. Nhìn ra khung cửa kính nhòa nước mưa, lòng cô như có lửa đốt, không yên.

Xuyên Sơn, anh ấy đang làm cái gì vậy chứ? Lúc sáng, anh ấy tắt tả máy lướt đến mượn đồ cô, mà toàn là những thứ... nhạy cảm. Chẳng lẽ anh ấy đang...??

Không! Không thể nào! Hiền Hạ lắc đầu, cô tin Xuyên Sơn không phải là một tên biến thái như thế. Anh ấy luôn là một người đứng đắn, nam tính... Thôi không nghĩ nữa, cách tốt nhất để biết là đến thẳng nhà anh ấy, cô nhất định phải tìm ra bí mật của chuyện này.

Bước ra khỏi cửa, Hiền Hạ bật chiếc ô ni lông trong suốt lên và bước vào cơn mưa, nhà Xuyên Sơn chỉ cách đây mấy dãy phố thôi. Minija là một thị trấn nhỏ và rất yên tĩnh, cô yêu từng con đường, từng ngôi nhà nơi đây. Cô yêu những năm tháng cùng anh bước chung trên những cung đường này, dù anh chưa một lần hiểu được lòng cô, hay là vì cô chưa đủ dũng cảm để thổ lộ với anh tình cảm của mình...

Chiều mưa, không một bóng người, Hiền Hạ vội bước nhanh trên đường. Và ngôi nhà của Xuyên Sơn đã hiện ra ở phía trước. Trên khoảng sân cỏ trước cửa, có hai chàng trai để mình trần đang tắm mưa và đá bóng. Đó là Xuyên Sơn và Hainido.

Hiền Hạ bước đến, cô hơi khựng lại vì thấy ở trên bậc thềm dưới mái hiên, có một cô gái đang ngồi lơ đãng ngắm mưa, và trên người cô ấy là... bộ váy màu tím của cô!

“À, Hiền Hạ.” - Xuyên Sơn đã nhìn thấy Hiền Hạ.

Hainido toét miệng cười:

“Này cô bé, cởi giày ra rồi tới đây đá bóng với bọn anh nào.”

Trong Hiền Hạ đang có một cảm giác khó chịu kinh khủng, cô mỉm một nụ cười gượng gạo rồi cất tiếng hỏi:

“Cô ấy là ai vậy?”

Xuyên Sơn nhìn về phía Huệ Nha, anh hơi lúng túng:

“À, chuyện này... thực ra...”

Hainiido liền trả lời thay:

“Cô bé đó gặp phải bọn cướp, Xuyên Sơn đã cứu và đưa cô bé về đây.”

“Thế à?” - Hiền Hạ hơi nhú mày - “Thế cô ấy tên là gì? Hình như không phải người của thị trấn mình?”

Xuyên Sơn đáp:

“Anh cũng chưa hỏi chuyện cô ấy được nhiều, vì có vẻ tinh thần cô ấy vẫn chưa thật ổn định. Chỉ biết tên cô ấy là Huệ Nha.”

Hiền Hạ thấy lòng mình dịu đi đôi chút, trông cô bé kia thật xinh xắn, đáng thương. Cô bước lại gần cô bé, và mỉm cười chào:

“Chào em. Chị là Hiền Hạ.”

Huệ Nha hơi nghiêng đầu nhìn Hiền Hạ, nhưng rồi ánh mắt nàng lại nhanh chóng chuyển sang những làn mưa.

“Cô bé ấy hơi khác thường, em đừng để tâm, Hiền Hạ.” - Hainiido nói.

“Không sao.” - Hiền Hạ thu chiếc ô lại rồi ngồi xuống bên Huệ Nha.

“Em cứ ngồi với cô ấy nhé, để bọn anh luyện tập tiếp.” - Xuyên Sơn nói.

“Vâng.” - Hiền Hạ đáp, giờ thì cô đã thấy thực sự nhẹ nhõm, chẳng còn lo lắng gì nữa. Cô quay sang ngắm Huệ Nha với vẻ thích thú:

“Em rất là xinh, Huệ Nha. Em bao nhiêu tuổi rồi? Để chị đoán nhé. Mười lăm? Hay mười sáu?”

Hiền Hạ đợi câu trả lời, nhưng làn môi Huệ Nha chẳng hề hé mở, và đôi mắt nàng vẫn dịu dàng ngắm mưa rơi. Hiền Hạ mỉm cười, khẽ nói:

“À, chắc em vẫn còn shock vì gặp bọn cướp hả? Chúng làm em sợ lắm phải không? Đừng lo, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.”

Dưới cơn mưa nhẹ nhàng, Xuyên Sơn và Hainiido đang chuyển qua chuyển lại trái bóng da, những động tác kỹ thuật rất thuần thục, đẹp mắt. Nước mưa thấm ướt mái tóc họ, những giọt mưa lăn tròn trên bờ vai rộng, trên khuôn ngực vạm vỡ, trên những cơ bắp săn chắc, mạnh mẽ. Tiếng chuyển bóng vang lên đều đặn như những nốt trầm trên nền nhạc thanh là tiếng mưa, nghe như một khúc giao hưởng của mùa xuân thanh bình.

“Họ đẹp quá, phải không Huệ Nha.” - Hiền Hạ ngồi chống tay lên cằm ngắm Xuyên Sơn và Hainiido chơi bóng. Huệ Nha cũng lặng lẽ nhìn về phía đó, nhưng chẳng thể biết ánh mắt nàng đang tập trung vào điều gì nữa.

Hiền Hạ lấy từ trong túi xách ra một tập giấy trắng, rồi với một cây bút chì cô bắt đầu vẽ. Từng nét, từng nét rất chau chuốt tỉ mỉ, cô đang vẽ lại khung cảnh hai chàng trai kia đá bóng trong mưa, tất nhiên là hình ảnh Xuyên Sơn được chăm chút hơn Hainiido khá nhiều.

Huệ Nha liếc nhìn sang bức tranh mà Hiền Hạ đang vẽ, nàng khẽ chớp mắt vẽ như tò mò.

“Em cũng thích vẽ ư? Đây, em vẽ thử đi.” - Hiền Hạ đưa cây bút và tập giấy cho Huệ Nha.

Nàng đón lấy, ngập ngừng một chút rồi bắt đầu hí hoáy vẽ. Sau một hồi, có vẻ nàng đã vẽ xong.

“Em vẽ gì vậy? Để chị xem nào.” - Hiền Hạ dòm sang.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 14-2: Iriky (Phần 2)

“A ha ha...” - Hiền Hạ che miệng cười. Trong bức tranh của Huệ Nha chẳng hề có người, nhà cửa hay cây cối mà chỉ có... những vệt mưa. Nhưng Hiền Hạ cũng phải công nhận là Huệ Nha vẽ mưa rất sống động, cứ như là cô đang được nhìn mưa rơi qua một ô cửa sổ vậy. Bức tranh thật lạ kì.

Vụt!

Trái bóng bỗng bất ngờ bay tới nhắm thẳng vào đầu Huệ Nha!

Bụp!!!

Hiên Hạ phản xạ hết sức kịp thời, cô vung chiếc ô lên và quật trái bóng văng ra xa, động tác không khác gì một... tuyến thủ bóng chày.

“Nguy hiểm quá! Hai anh đá cẩn thận chút đi!” - Hiên Hạ lườm hai chàng trai bằng ánh mắt sắc như dao.

“Ờ ừm, anh xin lỗi...” - Hainiido nhăn răng cười.

Trái bóng văng rất xa, vẽ một đường vòng trên không trung trước khi rơi xuống và nảy lộp bộp trên mặt đường ướt át. Và rồi trái bóng bị chặn lại bởi một... gót giày cao gót bóng loáng màu xanh lam.

Xuyên Sơn và Hainiido cùng hướng ánh mắt về phía nhân vật vừa mới xuất hiện. Đó là một cô gái trong bộ váy ngắn màu lam nhạt, chiếc ô trên tay cũng mang màu xanh lam, mái tóc dài ngang vai trẻ trung, duyên dáng.

“Chủ tịch.” - Xuyên Sơn mỉm cười.

“Irvy, nữ thần ánh sáng của lòng anh!” - Đôi mắt Hainiido sáng rỡ, miệng lẩm bầm.

* Irvy: Chủ tịch câu lạc bộ bóng đá của Xuyên Sơn và Hainiido. 21 tuổi, quốc tịch Nhật Bản. Yêu màu xanh lam đến mức cuồng nhiệt. Rất là xinh đẹp và nữ tính, lại thông minh, năng động, đa tài. Tóm lại là chẳng có điểm gì để chê cả.

Hôm nay Irvy đến nhà Xuyên Sơn với một mục đích hết sức... quan trọng!!

Irvy đưa mắt nhìn xuống trái bóng nằm dưới gót giày mình, làn môi hồng ươn ướt nước bóng nở ra một nụ cười khó hiểu. Và rồi... cô bất chợt co chân lên tung ra một cú sút trái phá! Trái bóng vùn vụt lao đi như một tia chớp, sạt qua người Hainiido và Xuyên Sơn...

RẦM!!!

Trái bóng lao thẳng vào một thân cây trong vườn, một cú va chạm khủng khiếp, và... thân cây gãy răng rắc ra làm đôi, rào rào đổ xuống.

“Vẫn... mạnh như xưa...” - Hainiido đứng chết lặng.

Xuyên Sơn khẽ lắc đầu:

“Hic, cái cây này bao lần phải trồng lại rồi.”

Hiên Hạ bụm miệng cười khúc khích, trong khi Huệ Nha vẫn chăm chú về mưa, chẳng để tâm đến điều gì khác.

Irvy đã bước đến, tay trái xách theo một lô những túi giấy lớn, cô tươi cười:

“Đồng đủ quá nhỉ. Tôi có quà cho mọi người đây.”

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 15-1: Hy Ca (Phần 1)

Đại tây dương.

Những con sóng mênh mông chìm trong màn mưa dày đặc.

Lênh đênh trên vùng biển hoang liêu này là một con thuyền đánh cá cũ kỹ, tàn tạ. Trên thuyền chỉ có một thuyền trưởng và 3 thuyền viên, họ đều là người châu Á. Vị thuyền trưởng nhìn lên bầu trời mây đen nặng trĩu, lắc đầu buồn thảm

“Thời tiết tệ quá, tệ chưa từng thấy!”

“Thuyền trưởng!” - Một thuyền viên chợt kêu lên - “Phía trước, phát hiện một vật thể lạ!”

“Hả?” - Thuyền trưởng lao ra khỏi buồng lái và tiến về phía mũi thuyền.

“Trời ơi!” - Tay thuyền viên đang cầm ống nhòm lại thốt lên.

“Cái gì vậy? Cậu thấy gì?” - Thuyền trưởng nôn nóng giật lấy chiếc ống nhòm và đưa ngay lên mắt, trái tim ông bỗng rụng rời.

Nổi trên những con sóng là... một xác người!

“Cho thuyền tăng tốc, mau lên!” - Thuyền trưởng ra lệnh.

“Người đó chắc đã chết rồi.”

“Còn một chút hi vọng cũng phải cố hết sức.”

...

Ít phút sau, họ đã vớt được cái xác và đưa lên boong thuyền. Đó là xác một cô gái. Một cô gái kì lạ trong bộ váy trắng mỏng manh, với mái tóc dài trắng như tuyết. Trên thân thể cô gái không hề có thương tích nhưng đã lạnh ngắt.

Thuyền trưởng quỳ xuống bên cô gái để kiểm tra mạch rồi nhịp tim, nhưng đã quá muộn rồi. Cô gái đã chết.

“Thật đáng thương, cô bé còn trẻ quá. Chắc chỉ 15, 16 tuổi là cùng.” - Một thuyền viên thở dài.

“Đúng là số phận nghiệt ngã, cô bé đẹp như một nàng tiên vậy.”

“Không biết chuyện gì đã xảy ra với cô bé? Một vụ đắm tàu ư?”

“Nhưng đã hai ngày nay chúng ta không phát hiện ra bất kì một chiếc tàu nào trong tầm ra đa cả. Mà cái xác này có vẻ còn rất mới.”

“Vậy thì... cô gái này có thể đến từ đâu được chứ?” - Bầu không khí bỗng trở nên nặng nề, 3 tay thuyền viên bỗng cảm thấy hơi rờn rợn - “Chẳng lẽ cô ta rơi xuống từ... trên trời?”

“Đủ rồi!” - Thuyền trưởng lên tiếng - “Dù sao cô bé đã chết. Đừng bàn tán thêm nữa.”

Vị thuyền trưởng đứng lên, ông đưa tay vuốt nước mưa trên mặt, lòng ghen đắng. Cô bé này cũng trạc tuổi con gái của ông, lứa tuổi đẹp nhất của đời người. Ngay lúc này, ông chỉ muốn được trở về nhà, trở về ngay lập tức, để ôm con gái ông vào lòng, để bảo vệ, chở che, và không bao giờ rời xa nữa...

“Quay tàu lại!” - Ông ra lệnh.

“Dạ?”

“Trở về! Chuyến đi này thế là quá đủ rồi. Với thời tiết này chúng ta chẳng thể làm được gì.”

“Còn cái xác này thì sao ạ?”

“Ừm...” - Thuyền trưởng lại nhìn xuống thi thể cô bé. Đúng lúc ấy thì... đôi mắt cô bé bất chợt mở ra!

Một đôi mắt lạ kì, một bên màu xanh lam trong veo, một bên là... màu bạc óng ánh.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 1 - Chương 15-2: Hy Ca (Phần 2)

Cô gái chậm chậm ngồi dậy trong sự sững sờ của 4 người đàn ông. Mưa vẫn rào rạt quáxt xuống, cô gái đưa mắt nhìn những người đang đứng quanh mình, ánh nhìn lạnh lẽo không hề có một chút cảm xúc.

Thật là một phép màu, cô bé đã sống lại rồi ư, tạ ơn trời phật - Thuyền trưởng thấy lòng ấm lại. Ông cúi xuống, mỉm cười nói:

“Cô bé, con đừng sợ, mọi chuyện ổn rồi. Ta sẽ đưa con trở về đất liền. Con tên là gì?”

Cô gái nghiêng đầu nhìn thuyền trưởng, ánh mắt của nàng tuyệt đẹp nhưng... hoàn toàn vô cảm. Rồi đột ngột, nàng vươn tay ra tóm lấy cổ áo thuyền trưởng! Và bằng một sức mạnh không thể tin nổi, nàng quật người đàn ông to lớn ấy thẳng xuống sàn thuyền!

RẦM!!!

“Con bé này...” - Ba tay thuyền viên run rẩy bước lùi cả lại - “Cô... là cái thứ quái gì vậy?”

Nàng từ từ đứng thẳng dậy, con mắt màu bạc càng lúc càng lớn lấp lánh. Vị thuyền trưởng nằm bất động dưới chân nàng, máu ứa ra lenh lả hòa theo dòng

nước mưa.

“Đồ yêu nữ... Chúng ta đã làm ơn mắc oán rồi!”

“Đừng sợ, chúng ta có ba người cơ mà!”

“Đứng đây! Bắt nó lại!”

Ba tay thủy thủ đã lấy lại dũng khí, họ cùng nhào vào cô gái.

Một cuộc chiến không cân sức. Nhưng phần yếu thế không thuộc về cô gái. Nàng bay người lên, chớp nhoáng tung ra những đòn cước mạnh kinh hồn!

RẦM! RẦM! RẦM!

Ba tay thủy thủ bắn văng ra ba hướng, lưng họ đập ỳnh ỳnh vào mạn thuyền hay vách tường buồng lái, đo ván ngay tắp lự.

Gương mặt xinh đẹp của cô gái chẳng hề có biểu cảm, nàng hồ hững quay nhìn xuống thi thể vị thuyền trưởng. Đôi môi nàng hé mở, cất lên một giọng nói trong, nhẹ, mà vô cùng lạnh giá:

“Ta tên là Hy Ca. Hãy nói điều đó với... Diêm Vương!”

* Hy Ca: Giới tính: Nữ. Tuổi: Khoảng 16. Xuất xứ: Chưa xác định. Vai trò: Chưa xác định. Năng lực: Chưa xác định.

Hy Ca chậm rãi bước về phía mũi thuyền, những bước chân trần nhẹ bẫng không âm thanh, mái tóc trắng dẫm nước mưa chảy dài tới tận gót chân, làn môi đỏ khê lấm nhấm như đang tự nhủ với chính mình:

“Ta đến thế giới này với một nhiệm vụ. Loài người rồi sẽ... diệt vong!”

Những làn mưa chập chới trong gió biển, từng con sóng nhấp nhô đưa đẩy hơi sương. Hy Ca đứng trên mũi thuyền, hướng ánh nhìn thẳng về phía trước, đôi mắt sáng lạnh lùng với một bên màu lam, một bên màu bạc. Năm tay xiết chặt lại, nàng cất giọng u lầu:

“Huệ Nha, người đang... ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 16-1: Thương thảo (Phần 1)

Thịt bò và nấm hảo hạng từ Nhật bản.

Đó là quà của Irvy. Và một bữa tiệc tung bừng đã được tổ chức ngay tại nhà của Xuyên Sơn. Năm người ngồi quanh nồi lẩu lớn sôi lụp bụp cùng với rất nhiều bia, không khí thật vui vẻ, ấm cúng.

“Minija vô địch! Đội bóng của chúng ta là số một!”

Bốn ly bia nâng lên và cộng vào nhau sảng sảng. Chỉ có Huệ Nha là không hưởng ứng, nàng ngồi giữa Xuyên Sơn và Hiên Hạ, ăn một cách chậm rãi và vô tư.

“Một đội bóng nghiệp dư mà có thể lọt vào trận chung kết cúp quốc gia. Chủ tịch, thành công này là nhờ tài lãnh đạo xuất chúng của em đấy.” - Hainiido rót thêm bia cho Irvy.

Irvy mỉm cười hài lòng:

“Cảm ơn, anh đã quá khen rồi, đội trưởng. Nhưng...”

Ánh mắt cô chợt lóe lên, lờm Hainiido tóe lửa:

“Đừng có nịnh! Tôi không tăng lương cho anh đâu!”

“Hu hu!” - Hainiido vỗ miệng.

“Liệu mà đá cho từ té vào, trận chung kết tới mà thua thì tôi... sa thải anh!” - Irvy bóp chặt ly bia trong tay, nứt rạn.

“Phũ phàng quá!” - Hainiido khóc ròng.

Irivy quay sang Hiên Hạ, giọng lại dịu dàng:

“Hiên Hạ, mọi chi phí cho chuyến đi tới Illen của đội cổ vũ, chị sẽ tài trợ hết.”

* Illen: Là một thành phố lớn 12 triệu dân, nằm ở phía Bắc cách thị trấn Minija 2000 km. Đây là nơi sẽ diễn ra trận chung kết cúp quốc gia năm nay. Ở Illen có hai câu lạc bộ bóng đá rất hùng mạnh và nổi tiếng là Illen United và Illen City. Trong đó Illen United sẽ là đối thủ của Minija trong trận chung kết tới đây.

“Dạ vâng ạ, em cảm ơn chị thân yêu! Em sẽ thông báo ngay cho các bạn trong Fan Club.” - Hiên Hạ mừng tíu tít.

“Đôi xử không công bằng!” - Hainiido âm ỉ.

Irivy phớt lờ Hainiido, cô cười với Hiên Hạ:

“Chúng ta sẽ không để người Illen nghĩ rằng họ có thể dễ dàng áp đảo Minija.”

Hiên Hạ gật đầu quả quyết:

“Dạ vâng, chúng ta sẽ nhuộm cả Illen bằng màu xanh lam.” (Là màu áo của đội Minija)

Hainiido thở dài thườn thượt:

“Ảo tưởng, thị trấn chúng ta có được bao nhiêu người mà đòi nhuộm.”

Irivy quay nhìn Xuyên Sơn, cô trịnh trọng nói:

“Xuyên Sơn, hôm nay em tới đây thực ra là muốn... gửi đến anh một đề nghị.”

ĐỪNGGG!!!

Một tiếng sấm rất lớn chọt nổ vang dội ngoài trời!

“Kính thật, như tiếng bom.” - Hainiido vừa làm đổ bia ra quần.

“Đề nghị gì vậy, chủ tịch?” - Xuyên Sơn chăm chú nhìn Irivy, trong lòng bỗng cảm thấy hồi hộp.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 16-2: Thương thảo (Phần 2)

Irivy nhìn Xuyên Sơn bằng ánh nhìn tha thiết, cô hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng nói:

“Anh có thể từ chối lời mời của đội Illen City không?”

“À, việc này...” - Xuyên Sơn nhấp một ngụm bia, đây là điều anh cũng đang phân vân.

Irivy khấn khoản nói:

“Em muốn anh ở lại Minija thêm ít nhất hai mùa giải nữa, đội bóng cần có anh.”

“Thế còn tôi?” - Hainiido chen vào - “Cô không định giữ tôi lại sao? Tôi cũng là một trụ cột của đội mà?”

“Anh im miệng! Chưa tới lượt!”

Irivy quát Hainiido, rồi cô lại dịu dàng nhìn Xuyên Sơn:

“Xuyên Sơn, nếu anh đồng ý ở lại với đội, em sẽ tăng lương gấp mười lần cho anh. Em có mang theo hợp đồng mới đây.” - Cô lấy ra một xấp hợp đồng đặt lên mặt bàn.

“Chu đáo quá.” - Hainiido liếc nhìn về bát mẫn.

“Ừm...” - Xuyên Sơn cảm thấy hơi bối rối trước lời đề nghị đột ngột này của Irivy.

“Vậy thì 20 lần nhé?” - Irivy nâng mức.

“Rộng rãi ghê.” - Hainiido mỉa mai.

“Thôi được, 30 lần!” - Irivy thở mạnh, cô quyết không để mất một nhân tài như Xuyên Sơn vào tay đội bóng khác - “Em sẽ tăng lương cho anh gấp 30 lần hiện nay, được không Xuyên Sơn?”

Hainiido ôn tồn nói:

“Irivy à, cô phải hiểu rằng đây không chỉ đơn giản là vấn đề về tiền bạc. Mà điều quan trọng là danh tiếng, và các danh hiệu. Đá cho một đội bóng tí hon như Minija thì bọn tôi làm sao có thể phát triển sự nghiệp được. Đòi cầu thủ ngán lắm, mong cô hiểu cho.”

RẦM!!!

Irivy vung tay đập xuống bàn khiến chén đĩa rung rinh và nôi lảo nghiêng ngả, cô đỏ mặt tía tai quát Hainiido:

“Liên quan gì tới anh chứ! IM LẶNG ĐI!!!”

“Tại sao tôi không được quyền có ý kiến chứ! Tôi không phải là ĐỘI TRƯỞNG của đội bóng sao!!?” - Hainiido bức xúc, lớn tiếng cãi lại.

“À...” - Irivy cười lạnh lẽo - “Về vị trí đó thì tôi đang kiếm một người thực sự xứng đáng, anh cứ yên tâm”

“Trời...” - Hainiido cảm thấy khó thở như bị ai bóp cổ.

Irivy lại nhìn Xuyên Sơn, cô nói với giọng đầy tự tin:

“Em đang có kế hoạch gây dựng Minija thành một đội bóng mạnh. Hiện giờ chúng ta đã có được những nguồn tài trợ ổn định. Và sắp tới em sẽ chiêu mộ thêm nhiều cầu thủ có chất lượng. Chỉ vài năm thôi, chúng ta sẽ thăng hạng và cạnh tranh chức vô địch ở giải hạng nhất, trước khi tiến ra đấu trường châu lục.”

“Tham vọng kinh.” - Hainiido lầm rầm.

“Anh nghĩ sao, Xuyên Sơn?” - Irivy vẫn chờ câu trả lời của Xuyên Sơn.

“Được rồi, Irivy.” - Xuyên Sơn nói - “Hãy cho anh thêm một chút thời gian, anh sẽ suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề này.”

“Em hiểu rồi. Em sẽ đợi quyết định của anh.” - Irivy nói, rồi cô uống cạn ly bia chỉ trong một hơi.

“Đổi rồi đó.” - Hainiido nói.

Choang!!!

Lần này thì ly bia đã thực sự vỡ tan trong bàn tay Irivy, cô điên tiết quát Hainiido:

“HAINIIDO! Anh còn chêm vào một câu nào nữa thì tôi sẽ khâu miệng anh luôn đấy, nghe rõ chưa!”

“...” - Hainiido run run nuốt nước miếng.

Từ nãy giờ Huệ Nha vẫn ngồi ăn lặng lẽ, chẳng hề quan tâm tới điều gì. Irivy mỉm cười hỏi Huệ Nha:

“Cô bé này có vẻ ít nói nhỉ? Em có thích bóng đá không?”

Huệ Nha đưa mắt nhìn Irivy, nàng khẽ chớp mắt một cái, rồi lại quay xuống đĩa thức ăn của mình.

“Hi hi, chị hiểu ý em rồi.” - Irivy cười thoải mái.

Hainiido nghiêng răng nhìn Irivy. Tại sao... tại sao cô ta lại chỉ luôn thô lỗ với một mình anh vậy chứ? Anh thực sự cảm thấy rất khó hiểu và uất ức.

Phía bên ngoài bức tường kính, trời đã tối từ lâu, tiếng mưa rơi vẫn vang lên đều đặn, đều đặn. Trên ti vi đang là chương trình thời sự, giọng trầm trầm của người biên tập viên khiến mọi người chú ý:

“Tin mới nhận, một thảm họa kinh hoàng vừa xảy ra ở khu vực trung tâm thành phố Illen. Vào khoảng bảy giờ tối nay, một hố tử thần với kích thước khổng lồ đã xuất hiện trên đại lộ Elci, khiến nhiều tòa nhà cao tầng sụp đổ cùng nhiều phương tiện giao thông bị chôn vùi. Theo ước tính, đường kính của hố lên tới hơn một kilômét và có độ sâu gần hai trăm mét. Sau đây, là những hình ảnh trực tiếp từ hiện trường vụ việc.”

Không khí trong phòng bỗng trầm xuống, tiếng mưa rơi càng trở nên nặng nề, âm u. Mọi người đều lo lắng tập trung vào màn hình ti vi: Camera từ trực thăng ghi lại toàn cảnh một hồ vực khổng lồ ngay giữa khu phố sầm uất! Trong lòng hồ là những ngọn ngang, đổ nát. Những làn mưa không ngừng tuôn xuống khiến khung cảnh càng thêm tang tóc, bi thương.

Huệ Nha liếc nhìn lên màn hình, chỉ trong một thoáng, đôi môi nàng khẽ mấp máy, như thể đang nói một câu gì đó không thành tiếng. Hiên Hạ nhìn Huệ Nha, cô hơi nhúm mày lại, khẽ hỏi:

“Em vừa nói gì vậy, Huệ Nha?”

“Hiện tại, toàn bộ khu vực đã được phong tỏa, và công tác cứu hộ đang được tiến hành, nhưng có thể số người thương vong sẽ là rất lớn. Các nhà chức trách cũng đang gấp rút điều tra nguyên nhân của hiện tượng bất thường này. Chúng tôi sẽ tiếp tục chuyển đến quý vị những thông tin mới nhất trong các bản tin tiếp theo.”

“Thật là khủng khiếp!”

“Đáng sợ quá!”

“Chúng ta sắp phải tới Ille thì đầu, liệu có nguy hiểm gì không?” - Hainido lo ngại.

“Đừng lo, sân vận động cách khu trung tâm khá xa mà.” - Xuyên Sơn nói, dù anh cũng cảm thấy những bất an.

Irvy khẽ lắc đầu:

“Hết đánh bom khủng bố rồi lại đến những thảm họa từ thiên nhiên, thế giới này càng lúc càng hỗn loạn!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 17-1: Đêm thanh (Phần 1)

Tóc tách!

Tóc tách!

Tiếng mưa rơi cứ vang lên không dứt trong đêm, những giọt mưa phủ trắng bên ngoài khung kính. Mưa, dù là trong kí ức hay hiện tại, vẫn luôn mang một nét đẹp thật lạnh lẽo, mong manh.

Vào một buổi chiều mưa như thế, trên một con phố vắng ở Brazil mười một năm về trước, có hai cậu bé đang bước đi bên nhau che chung một chiếc ô. Họ là hai hình ảnh hoàn toàn đối lập, tương chừng chẳng có lí do gì để đi bên nhau cả. Một cậu bé đi chân trần, quần áo mặt mũi lấm lem bùn đất. Trong khi cậu bé còn lại thật khôi ngô rảnh rỗi trong bộ đồ trắng sạch sẽ tinh tươm, cậu cao hơn cậu bé kia một chút, tay phải cậu cầm ô còn tay trái xách một chiếc vali hình chữ nhật màu trắng lăm lăm sợi thủy tinh, cậu quả trách:

“Hainido, em lại trốn học đi đá bóng rồi, về nhà thế nào cũng bị đòn cho mà xem”

Cậu bé mặt đầy bùn nhe răng ra cười:

“Nhưng anh sẽ bênh em mà, phải không Enido?”

* Enido: 15 tuổi, anh trai của Hainido.

“Lần này sẽ không đâu, em không nghe lời cha gì cả, không chịu học... Sau này sẽ khổ lắm” - Enido thoáng thờ dãi.

“Nhưng em không thích!” - Hainido cãi - “Một mình anh theo nghiệp cha là được rồi, sao lại bắt cả em theo nữa? Em muốn đá bóng, muốn trở thành cầu thủ nổi tiếng, nhất định em sẽ làm được, nhất định như thế mà.”

Enido liếc nhìn đứa em, cậu bỗng bật cười:

“Ừ, anh sẽ... ủng hộ em. Thực ra anh cũng thích đá bóng lắm”

Hainido liền ôm chầm lấy Enido:

“A a, anh!”

“Trời, bán hết áo anh rồi, người em toàn là bùn!”

“Về nhà em giặt cho.”

Hai cậu bé cùng phá lên cười, râm ran cả con đường mưa tháng ba.

“Mà này...” - Enido chợt nói - “Nếu em đã chọn đá bóng thì phải hứa với anh rằng sẽ luôn cố gắng hết sức, không được bỏ dở giữa chừng đâu đấy. Anh đang sống với ước mơ của cha. Còn em, em phải sống với ước mơ của mình.”

“Em biết rồi.” - Hainido cười hì hì. Vào lúc này đối với cậu, tiếng mưa rơi lộp bộp trên nóc chiếc ô trên tay Enido nghe thật tươi vui và ấm áp.

Enido mỉm cười nhìn Hainido. Anh tin em, cố lên, em trai.

“Thôi nào, chúng ta mau về nhà nhanh đi anh, hôm nay thứ sáu chắc mẹ đang làm bánh đấy!” - Hainido nói rồi chạy vọt lên đằng trước.

“Eh, chờ anh với, Hainido!” - Enido liền chạy theo.

Ngã tư. Đèn đỏ. Hainido vẫn chạy băng qua đường.

Kííííí! RẦẦẦM!!!

Tiếng phanh xe cháy đường. Tiếng va chạm...

Hainido quay đầu lại, cậu chỉ kịp thấy Enido đang ở trên không trung... chiếc xe hơi đã hất văng Enido lên không trung... bàn tay Enido vẫn nắm chặt... nắm chặt... quai chiếc vali màu trắng...

...

...

...

Hainido ngồi bật dậy khỏi giường, hai tay ôm chặt lấy đầu, kí ức hiện về rõ mồn một, như thể anh vừa sống lại những giây phút ấy, những giây phút cuối cùng được ở bên Enido...

Giờ đây khi mở mắt ra, chỉ còn một mình anh trong căn phòng tối, cùng với tiếng mưa rơi da diết, u buồn.

Hainido chậm chậm đứng lên và đi tới chiếc bàn nằm ở góc phòng. Khi tới nhà Xuyên Sơn anh có mang theo hai chiếc vali, một vali lớn đựng quần áo và một vali nhỏ hình chữ nhật màu trắng.

Cách!

Hainido mở chiếc vali màu trắng ra, anh mỉm cười mà chợt rơi nước mắt:

“Em xin lỗi, Enido...”

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 17-2: Đêm thanh (Phần 2)

Tiếng vĩ cầm chợt réo rất ngân lên giữa đêm khuya khiến Xuyên Sơn thức giấc. Một bản nhạc đượm buồn đang hòa tan vào bầu không trung, được điểm xuyết bằng những tiếng mưa rơi tí tách, băng khuâng.

Xuyên Sơn đưa ánh mắt về phía khung cửa sổ, gió đang lùa những hạt mưa vào qua ô kính chưa đóng, tấm rèm cửa sổ màu trắng bay phất phơ như một làn sương, tiếng vĩ cầm tràn ngập khiến những hình ảnh ấy bỗng như mang một vẻ đẹp lạ thường.

Chắc ở phòng bên Hainido lại bắt đầu kéo vĩ cầm rồi, điều mà cậu ấy vẫn thường làm vào những đêm mưa - Xuyên Sơn nằm lắng nghe một lúc, ban đầu anh hoàn toàn chìm đắm trong những giai điệu du dương ấy, nhưng rồi anh dần dần trở về với những suy tư của mình. Lời đề nghị của Irivy lúc chiều vẫn khiến anh đắn đo mãi, anh tin vào năng lực của Irivy, cô ấy có một kế hoạch lớn để phát triển đội bóng. Nhưng đó là một kế hoạch dài hạn và cần nhiều thời gian để thu được kết quả, trong khi nếu chuyển đến thi đấu cho một đội bóng danh tiếng như Illen City thì anh có thể sẽ nhanh chóng gây dựng được tên tuổi cũng như gặt hái thành công.

Xuyên Sơn hơi nhú mảy lại, đôi khi anh cũng không biết điều gì là quan trọng với mình nữa, từ trước tới giờ anh chơi bóng chỉ đơn giản như một niềm vui, anh yêu thị trấn Minija yên bình này, yêu những con người ở nơi đây, như thế chẳng phải quá đủ rồi hay sao? Mọi thứ đã đổi khác, đổi khác trong anh...

Đêm nay chắc chẳng thể ngủ được rồi - Xuyên Sơn chậm rãi rời khỏi phòng rồi đi xuống tầng dưới, tiếng vĩ cầm của Hainido vẫn tràn ngập khắp cả căn nhà khiến anh có cảm giác những bước chân của mình như lằng lằng, nhẹ bằng.

Xuyên Sơn bước vào phòng khách, cảm giác khát khô trong cổ họng khiến anh chỉ muốn uống ngay một lon bia lạnh. Đúng lúc đó thì... anh chợt nhìn thấy... Huệ Nha!

Nàng đang đứng bên ngoài bức tường kính, xoay lưng về phía anh, giữa cơn mưa đang phủ trắng khu vườn.

Xuyên Sơn lặng người trong giây lát, rồi anh sải bước tiến về phía đó:

“Huệ Nha, đừng đứng giữa trời mưa như vậy, mau vào nhà đi.”

Nàng chẳng hề nhúc nhích, bộ váy màu tím họa tiết hoa đào trắng ướt đầm, và mái tóc nàng cũng vậy.

Xuyên Sơn đành bước thẳng ra vườn, tiến tới bên nàng. Những làn mưa rải xuống cơ thể anh một cảm giác lạnh buốt, nhưng không bằng cảm giác lo lắng trong anh lúc này:

“Đang nửa đêm sao em không ngủ trong phòng mà lại ra đây? Có chuyện gì sao?”

“...” - Nàng vẫn đứng lặng im, cánh tay trái bỗng từ từ đưa lên chỉ thẳng về phía trước.

Xuyên Sơn nhìn theo hướng đó, nhưng chỉ thấy bóng tối của khu vườn chìm trong mưa. Anh hỏi:

“Có gì ở đó? Em thấy gì ư, Huệ Nha?”

“...” - Nàng vẫn lặng lẽ chỉ tay về phương Bắc, và đôi mắt nàng đang... sáng lên, lấp lánh!

“Đôi mắt em...” - Xuyên Sơn kinh ngạc đến nghẹn lời, bước lùi lại một bước, giây phút này anh chợt nhận ra mình và Huệ Nha thuộc về... hai thế giới hoàn toàn khác nhau... Và anh mơ hồ mừng rỡ thấy những điều rất... đáng sợ...

Đôi mắt nàng đang rực cháy lên những tia sáng bạc, dữ dội, khủng khiếp, đó... không thể là đôi mắt của... một người bình thường!!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 17-3: Đêm thanh (Phần 3)

Tiếng vĩ cầm vẫn ngân vọng vào không gian, hòa trong tiếng mưa rơi miên man. Xuyên Sơn đưa tay kéo Huệ Nha vào lòng và ôm xiết lấy nàng, trong anh không còn suy nghĩ gì nữa, không còn những nỗi sợ hãi... anh chỉ muốn che chở cho nàng khỏi cơn mưa lạnh lẽo này thôi, chỉ đơn giản vậy thôi.

Nàng ở yên trong vòng tay anh, khoảnh khắc này, nàng cảm nhận được hơi ấm của anh, cảm nhận được một thứ gì đó còn vượt trên cả sự ấm áp của da thịt, một thứ gì đó đang định hình trong trái tim nàng, và... đôi mắt nàng đang dần dịu đi, dần tắt đi những tia sáng bạc kì dị, dần trở về với màu đen huyền êm ả, thanh trong.

Mưa tuôn xuống không ngừng, những dòng nước mưa lăn dài trên cơ thể hai người. Nhưng, trong giây phút này, họ như đã hòa làm một.

Huệ Nha, dù em có là ai, anh vẫn sẽ luôn bên em...

...

Trở vào trong nhà, Huệ Nha lại ngồi xuống bên bức tường kính mà không chịu về phòng. Xuyên Sơn ngồi xuống cạnh bên, anh lấy một chiếc khăn bông lớn nhẹ nhàng lau khô tóc cho nàng.

Huệ Nha vẫn hướng đôi mắt trong veo nhìn ra cơn mưa ngoài kia, hương thơm của nàng vẫn dịu dàng lan tỏa giữa bầu không khí đượm mùi vị tươi mát của mưa. Xuyên Sơn tựa vai vào khung kính và ngắm Huệ Nha, tiếng mưa, tiếng vĩ cầm vẫn ngân vọng xa xa, chưa bao giờ anh lại thấy trái tim mình ấm áp đến vậy.

“Vì sao em lại thích mưa?” - Xuyên Sơn hỏi, dù anh chẳng hề mong nhận được câu trả lời của nàng. Từ lúc về nhà anh, nàng vẫn chưa nói một câu nào, lúc nào cũng lặng lẽ như vậy. Nhưng, anh yêu sự lặng lẽ của nàng, bởi vì điều đó thật... bình yên.

“Rất đẹp.” - Giọng nói nhẹ nhàng ngân lên, tưởng như tiếng chuông gió khẽ khàng lay động.

“?” - Xuyên Sơn không hiểu lắm, nàng vừa trả lời anh ư? Nhưng rồi anh bật cười: “À, đúng là mưa rất đẹp nhỉ.”

Anh nhìn ra phía ngoài, những hạt mưa tuôn xuống rải khắp khu vườn như bụi tuyết trắng. Từng nhánh cây, từng lá cỏ khẽ rung rinh, rung rinh.

“Đêm nay thật đẹp, phải không?”

“...”

Hai người cứ ngồi như thế bên nhau, cùng ngắm mưa rơi và lắng nghe tiếng vĩ cầm ngân nga... chẳng cần biết bao nhiêu giây phút đã trôi qua... Thời gian, dường như chẳng còn tồn tại ở nơi đây nữa rồi...

Rồi trong một khoảnh khắc, Huệ Nha chợt... ngả đầu vào vai Xuyên Sơn... đôi hàng mi nàng từ từ... khép lại...

Xuyên Sơn ngồi lặng yên, mái tóc mềm mại của Huệ Nha chảy dài trên cánh tay anh, hơi ấm và mùi hương của nàng khiến anh chẳng còn âu lo gì nữa, và hai mí mắt anh cũng đang khép dần, khép dần...

Chúng ta đến từ hai thế giới, hoàn toàn khác biệt và xa xôi, chẳng hề có điểm chung, chẳng hề có sự liên kết. Ngày mai, có thể sẽ chỉ có thương đau và nước mắt. Nhưng đêm thanh bình này, chúng ta vẫn đang ở bên nhau, cầu cho những giây phút này sẽ trở thành bất tận...

Phía trên cao, gió hoa Thủy Hồng Lan tỏa ra một thứ ánh sáng màu hồng dịu dịu, đưa hương lan quện vào thính không. Tiếng vĩ cầm dường như đang chuyển sang một bản nhạc mới, êm đềm và thanh thoát hơn. Tiếng mưa như cũng trở nên lắng nhẹ, yên lành.

...

...

...

Ánh sáng le lói của buổi bình minh khiến Xuyên Sơn dần tỉnh giấc, tiếng mưa vẫn rả rích ngoài vườn. Anh mở mắt ra và quay nhìn sang bên, trái tim bỗng như thất lại...

Bức tường kính trống không...

Huệ Nha đã không còn ở bên anh nữa rồi...

Nàng đã tan biến như một làn sương... tan... theo... màn đêm!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 18-1: Tử chiến (I)

Rào Rào!

Rào Rào!

Mưa rất lớn, như trút như đổ xuống thế gian lượng nước tích tụ từ ngàn năm.

Cô tiểu thư của tập đoàn truyền thông MFJ bước tới chiếc xe hơi màu trắng bóng loáng đậu sẵn ở tiền sảnh, hôm nay cô vận một bộ váy ngắn màu hồng rất ngọt ngào và hợp với màu chiếc xe. Tay vệ sĩ mặc vest cúi người chào rồi đưa tay mở cửa xe cho cô. Cô kiêu kì liếc nhìn hân, đôi mày thanh hơi nhíu lại:

“Anh là người mới phải không?”

“Dạ vâng, thưa tiểu thư.” - Tay vệ sĩ nghiêm trang đáp.

“Trông gương người trước mà làm cho cẩn thận vào đấy.” - Cô lạnh lùng nói rồi chui vào xe ngồi trên băng ghế sau.

“Dạ vâng.” - Tay vệ sĩ cúi gập người một lần nữa, đưa tay đóng cánh cửa rồi bước vòng qua đuôi xe đến vị trí của mình là ghế trước cạnh tay tài xế.

Chiếc xe chưa kịp nổ máy thì bà quản gia bỗng tát tả chạy ra:

“Tiểu thư Thiên Nhi!”

“Sao?” - Cô tiểu thư cho hạ kính xe xuống.

“Tiểu thư đừng quên ạ.” - Bà quản gia đưa ra một chiếc hộp nhỏ bằng gỗ chạm khắc rất tinh xảo.

“Hm, lẽ ra bà phải nhắc tôi ngay từ trên phòng chứ!” - Thiên Nhi giận dỗi cầm lấy chiếc hộp.

“Tôi xin lỗi, thưa tiểu thư!” - Bà quản gia vội vàng cúi người xuống.

Thiên Nhi lờm bà ta một cái rồi ra lệnh cho tay tài xế:

“Đi đi, chờ gì nữa?”

“Vâng!”

Và chiếc xe bắt đầu lăn bánh, đâm thẳng vào cơn mưa đang tuôn xuống rào rào giá lạnh...

“Anh không thể đi nhanh hơn chút à? Cứ rề rề thế này thì bao giờ mới tới nơi?” - Thiên Nhi lại hếch sách.

Tay tài xế toát mồ hôi đáp:

“Trời mưa lớn quá, tầm nhìn bị hạn chế, đi nhanh sẽ rất nguy hiểm! Mong tiểu thư hiểu cho.”

Thiên Nhi lại nhú mày lại:

“Mưa với gió, tôi đang khó chịu trong người đấy, mấy người cứ cẩn thận.”

“Xin lỗi, thưa tiểu thư!” - Tay tài xế và tay vệ sĩ đồng loạt cất tiếng.

“Hm.” - Thiên Nhi không thèm để mắt đến họ nữa, cô lấy ra chiếc smartphone và bật màn hình lên. Ôi, chỉ sau một đêm mà trên mạng xã hội và các trang báo điện tử đã ngập tràn những tin tức về thảm họa kinh hoàng trên đại lộ Elci vào tối qua! Theo thống kê mới nhất, số người thiệt mạng đã lên tới gần 1000 người cùng hơn 5000 người bị thương, con số này có thể sẽ tiếp tục tăng lên vì vào thời điểm hiện tại vẫn còn rất nhiều nạn nhân bị kẹt sâu dưới đồng đồ nát. Đây được xem là hồ tử thần có kích thước lớn nhất từng được ghi nhận, gây nên những thiệt hại nghiêm trọng mà có lẽ sẽ còn rất lâu nữa mới có thể khắc phục.

Thiên Nhi quăng chiếc smartphone sang một bên và nhắm mắt lại, cho đến bây giờ khi nghĩ lại sự việc tối hôm qua cô vẫn thấy rùng mình! Chỉ chút xíu nữa là cô đã rơi xuống hố vực khủng khiếp ấy rồi, nó thực sự đã ở rất gần, rất gần...

Nhưng... thật may mắn vì ở bên cô khi đó là Xương Uy! Anh ấy đã nắm tay cô, đưa cô chạy thoát khỏi vùng nguy hiểm. Những giây phút ấy thật lãng mạn và gay cấn, như trong những bộ phim điện ảnh của Mỹ vậy - Thiên Nhi sung sướng hồi tưởng lại - Xương Uy thật tuyệt, dũng cảm, mạnh mẽ chẳng khác nào một siêu anh hùng, anh ấy đã gạt phẳng mọi vật cản để bảo vệ an toàn cho cô...

Thiên Nhi lại thoáng nghĩ tới Thiên Hà, anh trai của cô cũng đã thoát nạn nhưng bị thương ở cánh tay giờ phải bó bột nằm nhà, cho đáng đời, ai bảo theo dõi cô và Xương Uy làm chi.

Kééét!!!

Chiếc xe bỗng phanh gấp!

“Làm gì thế! Anh muốn tôi đứt mạch máu mà chết phải không?” - Thiên Nhi quát tay tài xế.

“Dạ xin lỗi tiểu thư... xe vừa bị nổ lốp.”

“Hả, anh đi cái kiểu gì? Xuống kiểm tra đi còn ngồi đấy!”

“V... âng!”

Bùm!!!

Bùm!!!

Những tiếng động cơ chọt vang rền như tiếng sấm! Và... từ một con ngõ nhỏ phía trước, những chiếc mô tô hầm hố đang lũ lượt phóng ra!

Gì vậy? Thiên Nhi cảm thấy có gì đó không ổn, cô hỏi tay tài xế:

“Chúng ta đang ở đâu vậy?”

“Khu phố Trung hoa, thưa tiểu thư.”

“Phố Trung hoa ư?” - Thiên Nhi hạ cửa kính xuống và nhìn ra ngoài. Khu phố Trung hoa này mọi ngày vẫn đông đúc nhộn nhịp vậy mà không hiểu sao hôm nay lại vắng ngắt không một bóng người, các cửa hàng cửa hiệu hai bên đường thì đều đóng cửa kín mít.

Brùm!!! Brùm!!!

Đoàn mô tô phân khối lớn đang vây quanh chiếc xe hơi của Thiên Nhi, khoảng 10 cái, hết rú ga lại bóp đầu như đang thị uy. Cười trên chúng là những gã thanh niên để mình trần với những hình xăm rỗng phượng phủ kín trên da!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 18-2: Tử chiến (II)

“Bọn nào thế nhỉ?” - Thiên Nhi nhú mày, vốn thông minh nên cô nhanh chóng phân tích tình hình, và rồi cô chợt nhận ra mình đã rơi vào... một cái bẫy! Xe của cô vừa rồi có lẽ đã cán phải đinh hay thứ gì khác mà lốp người kia rải trên đường. Nhưng chúng là ai? Cướp ư? Hay chúng muốn gì ở cô?

“Hai anh giải quyết chúng đi.” - Thiên Nhi ra lệnh.

“Vâng!”

Tay tài xế và tay vệ sĩ cùng mở cửa xe bước ra. Đám côn đồ kia cũng đã xuống khỏi mô tô. Và... trận chiến nhanh chóng được bắt đầu trong cơn mưa! Hai người của Thiên Nhi tuy võ nghệ khá tốt nhưng trước số đông và sự hung hãn của đám côn đồ nên cuối cùng cũng phải lần lượt gục ngã.

RẦM! RẦM!

Đám côn đồ vùng những chiếc gậy sắt đập thẳng vào xe của Thiên Nhi, chúng la hét:

“Ra đây nào, tiểu thư!”

“Ngoan ngoan đi, đừng để bọn anh vào lôi em ra đây!”

Thiên Nhi cắn môi, đôi bàn tay nắm chặt gấu váy, nhịp tim cô đang dồn thình thịch. Rõ ràng là bọn chúng nhắm vào cô rồi! Có lẽ chúng đã điều tra lộ trình của cô và mai phục sẵn ở đây. Một kế hoạch rất chuyên nghiệp chứng tỏ chúng không phải lũ cướp vặt thông thường! Hay chúng thuộc các công ty đối thủ của tập đoàn MFJ?

XOẢNG!!!

Kính trước của xe đã bị đập vỡ!

“Ra đây nào tiểu thư! Bọn anh cho nổ tung xe bây giờ!”

Đến nước này thì Thiên Nhi không thể náu mình trên xe được nữa, cô mở cửa xe bước xuống, tay run run bật lên chiếc ô màu trắng.

“Ồ, thiên thần xinh đẹp đã hạ sơn rồi! Hô hô hô!” - Đám côn đồ cười vang khà ồ.

Trước mặt Thiên Nhi là hơn chục tên đầu gấu mặt mũi người ngợm như lũ quỷ dữ khát máu, cô lắp bắp:

“Các... các người là ai? M... muốn gì ở tôi?”

Đám côn đồ chòng chọc nhìn Thiên Nhi như muốn ăn tươi nuốt sống cô:

“Hề hề, nhìn công chúa váy hồng đang run rẩy kia, tội nghiệp quá.”

“Đừng sợ cung à, bọn anh chỉ muốn dẫn cung tới nơi này thôi mà.”

“Nào cô em, ngoan đi theo bọn anh thì sẽ không có chuyện gì hết.”

Thiên Nhi bước lùi lại, giọng sợ sệt:

“Kh... ông... Các người định... bắt cóc tôi ư? Các người... có biết tôi là ai không?”

Đám côn đồ cười vang khoái trá:

“Ha ha ha, sợ quá nhỉ tụi bay! Nàng tiểu thư cao quý đang đe dọa chúng ta kìa!”

“Cô em ngây thơ quá, bọn anh đã bao cả khu phố này rồi mà còn ngán đũa nào!”

“Thôi không đùa nữa, chúng mày tóm lấy nó!”

Và cả đám du côn bắt đầu sấn xỏ bước lại gần Thiên Nhi, ánh mắt chúng long lên như loài thú dữ man rợ thềm thịt người!

“Dù... ng lại! Các người sẽ... hối tiếc đấy!” - Thiên Nhi bị dồn sát vào hông xe, trong bộ váy hồng trông cô thật mỏng manh yếu đuối như đóa hoa tươi trước nhát vuốt độc tàn của lũ nửa người nửa ngợm kia.

Mưa như trút.

Những bàn tay gân guốc nhor nhóp vurun ra hướng vào Thiên Nhi!

Vút!

Chúng chỉ tóm được vào... khoảng không. Đám côn đồ ngạc nhiên hết sức, đưa mắt nhìn lên. Thiên Nhi thoát một cái đã... đứng ở trên nóc ô tô!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 18-3: Tử chiến (III)

“Cái... quái gì? Nó biết... khinh công ư???”

“Mẹ nó, con này không phải dạng vừa rồi!”

Thiên Nhi vẫn đứng hiên ngang trên nóc xe, làn môi cô đang từ từ nở ra... một nụ cười:

“Hi hi, chúng mày tưởng chị dễ ăn à? Hôm nay chúng mày tới số rồi mới dám đụng đến tao!”

“Con ranh con! Anh em, xông lên!” - Đám côn đồ nhao lên giận dữ.

Thiên Nhi khinh miệt nhìn xuống chúng:

“Lên hết đây! Chị đang khó chịu trong người, vừa hay có chỗ để giải tỏa.”

“Mẹ kiếp! Giết nó!” - Lũ côn đồ hùng hục nhảy lên nắp xe, những chiếc gậy sắt vung lên trong màn mưa!

Bốp! Bốp!

Thiên Nhi tung ra liền hai cước khiến hai tên côn đồ bắn văng ra xa, thân thể chúng trượt dài trên nền đường đầm nước.

Đám côn đồ tái mặt:

“Không thể tin được... Nó mạnh quá!”

“Chúng mày sợ cái gì! Nó chỉ là một đứa con gái! Tiến lên!”

Gậy sắt lại đồng loạt vung lên! Thiên Nhi liền bay người đáp xuống mặt đường. Lũ côn đồ hò hét lao theo bủa vây xung quanh cô.

Mưa vẫn rào rạt.

Trận chiến giữa một thiếu nữ bé nhỏ với 12 gã du côn lực lưỡng trên khu phố Trung Hoa không người qua lại.

Thiên Nhi chiến đấu như một vũ công, thân pháp lanh lẹ phi thường, dù là né đòn hay xuất chiêu cũng đều vô cùng đẹp mắt. Chiếc ô vẫn cầm trên tay, cô hoàn toàn dùng đòn chân với đám côn đồ, đá xoay, đá vòng cung, đá chính diện, phi cước... mỗi một đòn lại khiến một tên côn đồ bị loại ra khỏi vòng chiến đấu.

Và rồi trận chiến đã ngã ngũ, Thiên Nhi phóng mình lên đập thẳng vào ngực tên du côn cuối cùng khiến hắn bắn văng vào... đồng thùng rác nơi góc đường.

RẦM!

Thiên Nhi nhẹ nhàng điều bước tiến về phía ô tô của mình, hơn chục tên côn đồ nằm lăn lóc dưới gót giày cô, mưa tuôn xuống khiến trông chúng càng thêm thảm hại. Cô kiêu ngạo mỉm cười:

“Lũ rác rưởi, đó là vị trí dành cho chúng mày.”

Thực ra, ngay từ nhỏ Thiên Nhi đã được Thiên Hà kèm cặp cho môn võ wushu, nên việc cô dễ dàng hạ thủ đám côn đồ kia cũng chẳng phải là điều gì quá ngạc nhiên. Thiên Hà ngày thường đối xử với cô rất dịu dàng nhưng những lúc dạy võ lại vô cùng nghiêm khắc, cũng nhờ thế mà cô mới có được ngày hôm nay. Lúc đầu cô tỏ vẻ sợ hãi trước đám côn đồ chẳng qua là muốn đùa giỡn với chúng một chút mà thôi.

Tay tài xế và tay vệ sĩ của Thiên Nhi khi này bị đo ván giờ đang lồm cồm bò dậy. Cô liếc nhìn họ bằng nửa con mắt:

“Ăn hại, từ mai đừng đi làm nữa.”

“Xin lỗi tiểu thư!” - Hai người đồng loạt cúi xuống.

Tóc tách!

Tóc tách!

Cộp! Cộp! Cộp! Cộp!

Một thân ảnh đang nện gót giày bước ra từ con ngõ nhỏ... bộ váy ngắn màu đen thẫm như bóng đêm... cặp đùi dài với một bên phủ kín những hình xăm... mái tóc đen huyền đắm nước...

Đó không thể là ai khác ngoài... Y Tuyết! Ngay giờ cô đứng nơi góc khuất ấy, ung dung theo dõi trận chiến, giờ đã đến lúc xuất đầu lộ diện rồi.

Y Tuyết chậm rãi bước về phía Thiên Nhi, trên môi in một nụ cười nhẹ mà âm u, lạnh lẽo, những giọt nước mưa tóc tách nhỏ xuống mặt đường từ thân thể mảnh mai, quyến rũ.

Thiên Nhi nhún mày nhìn cô gái váy đen đang bước về phía mình kia, đây chính là kẻ đã chủ mưu vụ phục kích này ư?

Y Tuyết đã bước tới gần Thiên Nhi, cô nghiêng đầu, ánh nhìn nửa như dò xét nửa như đang bồn chồn.

Hai người, hai thiếu nữ trong hai bộ váy tương phản về màu sắc: Một rực rỡ, một âm u. Hai ánh mắt gườm gườm nhìn nhau trong cơn mưa như trút.

Rồi Y Tuyết chợt... cất tiếng, giọng mềm mại như thể đang chế nhạo:

“Mày... cũng khá đấy nhì, nàng tiểu thư thiên thần? Hạ hết mười hai người của tao rồi.”

Thiên Nhi khẽ nuốt nước miếng, cô cảm nhận được sát khí trong lời nói và ánh mắt ấy. Cô đáp lại:

“Mày là cái đũa đã đâm vào xe của anh tao tối hôm qua đúng không?”

“Ồ.” - Làn môi Y Tuyết kéo lên nét cười sắc lạnh - “Còn mày là vị hôn thê xinh đẹp của Xương Uy?”

“Gi?” - Thiên Nhi hơi ngạc nhiên - “Sao mày lại biết Xương Uy?”

“Không những biết, mà còn biết rất rõ. Tao và hắn đã từng là một cặp mà.” - Y Tuyết cười đáp.

“Hả? Mày nói vớ vẩn gì vậy?” - Thiên Nhi chau mày - “Xương Uy mà thêm đề mắt tới loại con gái như mày ư?”

“Ha ha ha!” - Y Tuyết phá lên cười - “Mày không tin thì có thể về hỏi trực tiếp hắn. Mà...”

Ánh mắt Y Tuyết chợt sáng lên một tia chết chóc, giọng gắt lại:

“Tao nghĩ mày chẳng còn cơ hội để gặp lại hắn nữa đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 18-4: Tử chiến (IV)

Thiên Nhi bỗng thấy thoáng nôn nao trong bụng, cô thận trọng nhìn cô ả kia, từ cô ta toát lên một vẻ gì đó rất... lạnh lẽo... đáng sợ...

"Mày... là ai?"

"Tao là Y Tuyết." - Y Tuyết lạnh lùng đáp - "Nhưng tao ghét tuyết. Tao thích..."

Khóe môi Y Tuyết đang cong lên điệu cười của nữ tử thần:

"... máu hơn!"

Thiên Nhi bước lùi lại, ra lệnh cho hai người của mình:

"Xông lên, hạ nó đi."

Thật tội nghiệp cho hai tay vệ sĩ của Thiên Nhi, còn chưa kịp hồi phục bởi trận đòn của đám côn đồ kia giờ lại phải đối đầu với chủ tướng của chúng là Y Tuyết. Lần này, đòn đánh mà họ phải hứng chịu tàn khốc hơn rất nhiều, họ gục xuống chỉ sau vài đường quyền của Y Tuyết, máu trào ra trên miệng trôi hòa theo mưa.

Bàn tay Thiên Nhi xiết chặt lấy cán chiếc ô, ả Y Tuyết kia quả là nguy hiểm, một đối thủ không thể xem thường được.

Y Tuyết bước qua người hai tay vệ sĩ mặc vest, trên môi lại nở nụ cười âm lãnh:

"Sao? Giờ chỉ còn lại tao với mày. Đấu một trận nào."

Thiên Nhi hít sâu một hơi lấy lại tinh thần, rồi mỉm cười nói:

"Được thôi, đã đến lúc giãn gân cốt rồi."

Y Tuyết bẻ khớp tay răng rắc:

"Tao hi vọng mày không gục quá sớm."

Thiên Nhi quăng chiếc ô đi, rồi cởi luôn chiếc áo khoác ngoài đất tiền ném xuống đường:

"Bắt đầu đi."

Hai thân ảnh bay vào nhau trong màn mưa, từng đòn quyền tung ra, tốc độ tuyệt vời. Y Tuyết với sở trường là Thi Liên Quyền và Vovinam, mạnh mẽ vô song, tấn công áp đảo. Còn Thiên Nhi kinh nghiệm chiến đấu chưa nhiều nên buộc phải rơi vào thế phòng thủ.

Bịch!!!

Một pha lên gối của Y Tuyết vào bụng Thiên Nhi, tiếp ngay đó là một cú đâm cực mạnh khiến Thiên Nhi văng xuống ngã sòng soài trên mặt đường nước mưa lông bông.

"Trường mày như nào. Chỉ thế thôi sao?" - Y Tuyết cười đắc thắng.

Thiên Nhi cảm thấy một bên má của mình bỏng rát và máu ứa trên môi, đau đớn, tức giận, cô chống tay đẩy người dậy rồi vuron mình đứng lên, hướng ánh nhìn nảy lửa vào Y Tuyết:

"Con kia, mày... chọc giận tao rồi đấy."

"Hả?" - Y Tuyết cười nửa miệng - "Ghê quá nhờ? Lên đi!"

Và hiệp hai bắt đầu sau một tiếng sấm nổ ĐỪNG trên cao! Hai bóng hồng lại bay vào nhau, dồn dập thi triển quyền cước. Thiên Nhi hiệp này dồn toàn bộ sức lực tổng tấn công, tung ra một liên hoàn cước khiến Y Tuyết không kịp chống đỡ, lỉnh ngay hai phát vào vai và cằm, ngã bật ngửa ra lưng đập mạnh xuống nền đường ngay vùng nước.

"Mày cũng chỉ là thứ rác rưởi như mấy thằng kia thôi, tưởng có thể hạ được tao sao?" - Thiên Nhi khinh bỉ nhìn xuống.

Y Tuyết chậm chậm đứng dậy, đưa tay quệt máu trên miệng, ánh mắt như sáng lên:

"Máu... Mày khiến tao bắt đầu thấy hứng thú hơn rồi... Ha ha ha..."

Cuộc chiến của Thiên Nhi và Y Tuyết lại tiếp tục trong cơn mưa rào bất tận của mùa xuân. Cả hai thi nhau ra đòn, tàn bạo, khốc liệt, chẳng hề khoan dung. Máu, đã vương đầy trên hai khuôn mặt xinh đẹp ấy, bao nhiêu lần mưa cũng chẳng thể rửa trôi đi hết. Váy áo cũng đã không còn lành lặn, họ lao

vào nhau như hai nữ chiến binh trong cuộc quyết đấu sinh tử.

Nhưng rồi, kẻ mạnh hơn sẽ thắng.

BÓP! BÓP! BÓP!

Y Tuyết tung ra liên tiếp những đòn quyền vào mặt Thiên Nhi, trước khi tung ra đòn kết liễu bằng một cú đá chệch tuyệt mĩ khiến Thiên Nhi sụm xuống, đổ vật ra mặt đường ngâm nước. KNOCK- OUT!

Y Tuyết nhỏ máu khỏi miệng, cười mãn nguyện:

"Ờ, đánh thế mới là đánh chứ. Lâu rồi mới có một trận đả tay như vậy."

Lúc này, từ hai đầu con phố, thêm rất nhiều những tên đàn em xăm trổ của Y Tuyết đang kéo đến. Chúng hò reo, tung hô chiến thắng của vị nữ chủ tướng xinh đẹp. Y Tuyết giơ tay ra hiệu cho chúng im lặng, cô liếc ánh nhìn hoang vu xuống kẻ bại trận đang nằm dưới gót giày mình, lạnh lùng ra lệnh:

"Giải nó đi. Đây mới chỉ là... màn dạo đầu nhẹ nhàng thôi."

Rào Rào!

Mưa vẫn tuôn rơi như thác đổ. Thiên Nhi nằm sấp mặt trên nền đường ướt lạnh, run rẩy, bất lực, mùi hăng nồng của máu quện theo dòng nước mưa xộc thẳng vào trong mũi, cảm giác đau buốt của những vết thương trên khắp cơ thể, cùng nỗi sợ hãi tuyệt vọng mà lần đầu tiên trong đời cô biết đến...

Hai tên đàn em của Y Tuyết đang xóc Thiên Nhi lên, cười nham nhở. Y Tuyết quay lưng cất bước, trên đôi mắt là ánh lửa của sự hủy diệt:

"Nào, giờ đã đến lúc để thiên thần ném mũ... địa ngục!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 19-1: Hoa Tiên (I)

Sa mạc Sahara, Bắc Phi.

Đây là nơi có khí hậu nóng và khắc nghiệt nhất hành tinh, vậy mà vào lúc này lại đang chìm trong... mưa. Một cơn mưa lớn chưa từng thấy.

Trên một ốc đảo nhỏ có một bộ lạc người da đen sinh sống, họ rất hân hoan trước cơn mưa trời ban này nên đã tổ chức cả một lễ hội để ăn mừng và tạ ơn các vị thần linh. Trong căn lều lớn, tiếng trống vang lên tung bừng rộn rã, mọi người dân trong bộ lạc đã tụ họp đông đủ và đang nhảy múa hò reo vô cùng náo nhiệt.

Duy chỉ có một người không cảm thấy vui, đó là con gái của vị tù trưởng, sắc mặt cô đượm một vẻ u ám và lo âu. Giờ cao quá cầu tiên tri trong tay, cô khẽ nói với cha mình:

"Cha à, cơn mưa này không phải điều tốt lành đâu. Nó là một điềm báo... điềm báo rất xấu!"

Vị tù trưởng chỉ cười lớn:

"Thôi nào, con gái của ta. Con vẫn giữ ý định nối nghiệp tiên tri của mẹ con đấy ư?"

"Cha! Con đang nói rất nghiêm túc đấy! Chúng ta sắp phải hứng chịu một đại họa!"

"Chẳng có đại họa nào hết con gái yêu ạ. Đã từ rất lâu, chúng ta không còn tin vào những lời tiên tri nữa rồi."

"Nhưng..."

"Đủ rồi Zmir! Đừng làm ta bức mình!" - Vị tù trưởng giận dữ quát lên.

* Zmir: Con gái của tù trưởng. 14 tuổi. Nhà tiên tri.

Cô công chúa nhỏ của bộ lạc hờn dỗi đứng lên và rời khỏi lễ hội, trong lòng vô cùng ảm ức. Tại sao cha lại không tin cô? Tại sao người dân trong bộ lạc lại không tin vào những lời tiên tri chứ? Đại họa rồi sẽ xảy ra, cô phải làm sao để bảo vệ họ đây?

Ngoài trời mưa rất lớn, Zmir giương lên chiếc ô kết bằng lá cọ khô rồi chậm bước trên con đường đất gập ghềnh để trở về lều của mình. Mưa quất lộp

bộp trên nóc ô, nhìn cảnh vật quen thuộc xung quanh mà ánh mắt Zmir thoáng buồn. Ngôi làng này nằm bên rừng cọ, với những túp lều xinh xắn được dựng bằng đất và cỏ khô, cùng những người dân hiền hòa, mộc mạc. Tại sao... cuộc sống không thể cứ mãi tiếp diễn một cách bình lặng như thế?

Về tới lều, Zmir thu chiếc ô lại rồi mở cửa bước vào trong, giờ cô chỉ muốn ngủ một giấc để quên hết những phiền muộn.

Vút!

Một làn gió chọt lùa qua bên tai Zmir khiến cô suýt đánh rơi quả cầu tiên tri. Làn gió mang theo một mùi hương lạ kì, một thứ hương thơm huyền ảo mà cô chưa từng được ngửi, chưa từng biết tới. Và... cả một tiếng cười... tiếng cười trong trẻo... như thực như hư...

"Hi hi hi... Ha ha ha..."

Zmir bần rùn hết cả chân tay, cô đứng như trời trồng trong căn lều nhỏ. Làn gió vẫn đang quẩn quanh, ve vuốt trên da thịt cô. Rồi bỗng từ không trung... những sợi tóc vàng óng ả như những sợi nắng mai đang hiện ra... rất dài... chúng đang kết lại thành một mái tóc bóng mượt và sáng rực rỡ...

Và...

... một thân ảnh cũng đang dần định hình bên dưới mái tóc ấy... bầu ngực... vùng eo... những đường cong mềm mại... một thiếu nữ da trắng như tuyết mùa đông...

Thần linh! Một nữ thần!!! Zmir kinh hãi quỳ mọp xuống.

Thiếu nữ kia đã có được dáng hình đầy đủ: Mái tóc vàng như ánh nắng, đôi môi đỏ mềm như huyết hoa, nhan sắc tuyệt mỹ không gì sánh kịp. Nàng đi chân trần, thân thể nữ miều ẩn hiện trong bộ váy thướt tha với những lớp vải voan mỏng manh trong suốt. Và đôi mắt nàng đang từ từ hé mở... mắt bên phải màu xanh lá cây... còn mắt bên trái... màu bạc!

Thiếu nữ đưa đôi mắt kì lạ ấy nhìn xuống cô bé đang quỳ dưới chân mình, thoáng một giây im lặng, rồi nàng bỗng... cười khúc khích:

"Cô bé này, sao lại cung kính trước ta như vậy chứ, hi hi."

"Thưa... thưa nữ thần..." - Giọng Zmir vẫn run run.

"Đứng dậy nào. Ta không phải nữ thần gì đâu." - Thiếu nữ tóc vàng dịu dàng nói.

Zmir ngước đầu lên, cố gắng lấy lại bình tĩnh hỏi:

"Nếu... nếu không phải là thần tiên thì Người... là gì ạ? Phù thủy hay... pháp sư?"

"Phù thủy? Pháp sư? Cũng không phải, hi hi." - Thiếu nữ tóc vàng lại khúc khích cười.

Zmir đã bót sọ, cô chầm chậm đứng lên khỏi nền đất:

"Vây... Người là ai thế ạ?"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 19-2: Hoa Tiên (II)

Thiếu nữ tóc vàng vẫn giữ nụ cười hồn nhiên trên môi, nhẹ nhàng đáp:

"Ta là... Gió."

"Gió?" - Zmir chẳng thể hiểu.

Thiếu nữ tóc vàng chỉ cao hơn Zmir một chút, nàng đưa tay xoa đầu cô bé:

"Ừ, mà thôi em cứ gọi ta là Hoa Tiên cũng được."

* Hoa Tiên: Giới tính: Nữ. Tuổi: Tầm 16. Xuất xứ: Chưa biết. Vai trò: Chưa biết. Năng lực: Chưa biết.

"Hoa Tiên ạ? Tên chị thật là đẹp." - Zmir bẽn lèn mỉm cười, cô thấy thiếu nữ kia chắc cũng không hơn tuổi mình là bao lại vô tư thân thiện nên cũng không đa lễ nữa.

"Hi hi, còn cô bé thật đáng yêu."

Hoa Tiên che miệng cười, rồi nàng chột... ghé sát vào tai Zmir, thì thầm nói:

"Này cô bé, ta... tin những lời tiên tri của em."

Hơi thở của Hoa Tiên thơm như những loài hoa rừng tinh khiết nhất khiến Zmir thoáng ngây ngất, cô mở to mắt hỏi:

"Chỉ tin thật à?"

"Thật mà." - Hoa Tiên đưa bàn tay mềm ẩm vuốt nhẹ lên gò má Zmir.

Zmir cảm thấy hơi ngượng ngùng:

"Nhưng... sao chị lại tin em?"

"Bởi vì..." - Hoa Tiên nở nụ cười nhẹ bằng - "Đó là điều chắc chắn sẽ xảy ra."

Zmir lại thấy lo sợ, cô kéo tay Hoa Tiên:

"Hoa Tiên, chị có phép thuật phải không? Chị có thể giúp làng của em thoát khỏi đại họa không?"

"Hi hi, không được rồi. Ta còn có việc khác." - Hoa Tiên lắc đầu.

"Việc gì ạ?" - Zmir hỏi.

"Ta... đang phải đi tìm... Lửa!" - Con mắt bạc của Hoa Tiên chột lóe sáng.

"Lửa?" - Zmir nhíu mày ngẫm nghĩ, chị ấy nói thế là sao nhỉ?

Hoa Tiên đang chăm chú nhìn quả cầu thủy tinh trên tay Zmir với vẻ thích thú:

"Đây là quả cầu tiên tri phải không?"

"Vâng." - Zmir đáp.

"Cho ta mượn xem nào." - Hoa Tiên cầm lên quả cầu của Zmir, đôi mắt nàng sáng rạng rỡ: "Thì ra loài người dùng thứ này để đoán trước số mệnh ư? Hi, hay thật đấy. Nhưng... họ sẽ chẳng thay đổi được đâu. Không thể thay đổi được, hi hi."

"? " - Những điều Hoa Tiên nói khiến Zmir càng lúc càng khó hiểu, nhưng cô vẫn cảm thấy một chút hi vọng ở đâu đó. Cô nắm lấy tà váy của Hoa Tiên và cầu xin:

"Hoa Tiên, chị giúp em đi được không? Phải làm cách nào để tránh khỏi đại họa? Nói cho em biết đi, Hoa Tiên."

Hoa Tiên lại cười, hiền dịu xoa đầu Zmir:

"Cô bé ngoan, ta rất tiếc, không thể thay đổi được gì đâu. Vì..."

Nàng chột hạ thấp giọng xuống:

"... đã quá muộn rồi!"

ẦM ẦM ẦM!!!!

Mặt đất đang rung chuyển! Cả căn lều của Zmir cũng đang rung lên như sắp sập xuống bất cứ lúc nào!

"Chuyện gì vậy chị???" - Zmir hoảng hốt kêu lên.

Hoa Tiên chỉ mỉm cười, nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô bé:

"Đừng sợ, không sao đâu. Ta sẽ giúp em sớm được... giải thoát."

Phập!

Những móng tay của Hoa Tiên đột ngột xiết lại cắm ngập trên bờ vai nhỏ bé của Zmir, một chất độc cực mạnh nhanh chóng theo các mạch máu lan tỏa ra khắp cơ thể cô bé. Và... Zmir đổ vật ra nền nhà, tắt thở ngay tức khắc khi còn chưa kịp cảm nhận được chuyện gì đang xảy ra.

Hoa Tiên nghiêng đầu nhìn xuống thi thể bất động của Zmir, trên làn môi nàng vẫn là nụ cười nhẹ tựa sương mây:

"Cô bé, ta cầu chúc cho em được lên thiên đường. Thế giới bẩn thỉu này không xứng đáng để em sống đâu."

ẦM ẦM ẦM!!!!

Mặt đất vẫn đang rung chuyển vô cùng dữ dội, căn lều đất của Zmir bỗng chốc tan rã ra thành muôn ngàn mảnh vụn bởi sức mạnh khủng khiếp của những trận gió đang rào rạt nổi lên! Và xác của Zmir cũng đang bị gió cuốn lên không trung cùng với quả cầu tiên tri...

Hoa Tiên điềm nhiên cất bước, phía sau lưng nàng là một... vòi rồng khổng lồ!!!!

Một cơn lốc xoáy vĩ đại vurun xuống từ những đám mây đen vần vũ trên bầu trời, cán quét và hút lấy tất cả mọi thứ xung quanh nó: Những túp lều, cây cối, đất đá... và cả những người dân trong bộ lạc... Tất cả đều không thể thoát!

Chỉ riêng mình Hoa Tiên là không hề bị ảnh hưởng bởi lực hút tàn bạo ấy, nàng vẫn mỉm cười chậm bước giữa khung cảnh hỗn mang chết chóc, con mắt bạc đang sáng rực lên, giọng nàng nhẹ bằng:

"Ta nhất định sẽ tìm ra người... Huệ Nha!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 20-1: Bí mật của Xương Uy (I)

Thời gian.

Là thứ đáng quý nhất trên đời.

Và...

Chẳng ai có thể kiểm soát được!

...

Người thừa kế của tập đoàn công nghệ Egyh có một bí mật lớn. Một bí mật có thể... thay đổi hoàn toàn lịch sử phát triển của nhân loại.

Mọi chuyện bắt đầu từ 10 năm trước, khi Xương Uy mới chỉ là một cậu bé 8 tuổi vô tư, hiếu động. Thời điểm đó, Egyh đã là một tập đoàn có tên tuổi dưới sự lãnh đạo của ông nội Xương Uy. Cha Xương Uy lúc này mới chỉ đảm nhận vị trí trưởng phòng sáng tạo. Hai người đàn ông này luôn luôn chỉ biết tới công việc, rất ít khi xuất hiện ở nhà.

Ngày hôm ấy, trời cũng mưa rất lớn. Trong một căn phòng xa hoa ở tòa biệt thự nhà Xương Uy, có một thiếu nữ với làn tóc mây dài như suối đang đứng bên khung cửa kính lớn, đôi mắt trong thăm thẳm nhìn ra những làn mưa giăng đầy trời. Cô cứ đứng lặng lẽ ở đó một lúc rất lâu, chẳng hề cử động.

Bỗng, một tiếng gọi trong trẻo vang lên từ ngoài cửa:

"Mẹ! Mẹ ơi!"

Cô quay người lại, ánh mắt thấp thoáng nét cười:

"Xương Uy, gì vậy con?"

Cậu bé Xương Uy chạy đến ôm chầm lấy mẹ, ngược ánh mắt ngây thơ lên hỏi:

"Mẹ, vì sao tên của mẹ lại là Mộc Uyên?"

* Mộc Uyên: Mẹ của Xương Uy. 24 tuổi. Sở thích: Ngắm mưa. Sinh ra và lớn lên ở đất Hà thành, thủ đô tươi đẹp của Việt Nam.

"Vì..." - Mộc Uyên mỉm cười, quỳ xuống bên cậu con trai bé bỏng - "Mà con thử đoán xem?"

Cậu bé nhúm mày suy nghĩ, rồi lắc đầu:

"Con không đoán được, mẹ mau trả lời con đi?"

Mộc Uyên đưa tay xoa đầu con trai:

"Vì ông ngoại con tên là Mộc, còn bà ngoại con tên là Uyên. Khi sinh mẹ ra ông bà không kịp nghĩ ra tên gì khác nên đành ghép tên hai người lại là Mộc Uyên."

"Trời..." - Bé Xương Uy xịu mặt - "Con lại tưởng có ý nghĩa gì đặc biệt chứ."

Mộc Uyên ngắm cậu con trai xinh xắn của mình. Xương Uy rất giống mẹ, ở khuôn mặt tuyệt sắc mà luôn phảng phất một nét buồn, ở hàng mi thật dài, và đôi mắt nâu trong. Bé Xương Uy vì quá xinh đẹp nên thường xuyên bị mọi người hiểu lầm là... con gái, rất là tội nghiệp.

"Mà sao hôm nay con lại hỏi mẹ chuyện này?" - Mộc Uyên khẽ thom lên má bé.

Bé ngập ngừng đáp:

"Vi... ở lớp có một bạn hỏi con điều ấy. Bạn ấy còn nói tên của mẹ rất là đẹp."

"Ồ, là bạn gái phải không?"

"Sao... sao mẹ biết?"

Mộc Uyên đưa tay bẹo má con trai:

"Thì mặt con đỏ hết lên rồi kìa."

"Mẹ..." - Xương Uy ngượng ngùng ôm chầm lấy mẹ.

"Thế bạn ấy tên là gì?"

"Con... không nói đâu."

"Sao phải giấu, nói cho mẹ biết đi."

"Không, con đã nói là không nói mà."

Ngoài kia, tiếng mưa vẫn vang lên thật dịu dàng, êm trong.

"À mẹ ơi..." - Bé Xương Uy nín áo mẹ - "Bây giờ chúng ta lên núi Halad đi, được không? Con muốn ngắm hoa Nhạn quỳên."

"Được rồi, để mai mẹ sẽ đưa con đi." - Mộc Uyên dịu dàng đáp.

"Không, trời mưa to thế này đợi đến mai hoa sẽ rụng hết. Chúng ta đi luôn bây giờ đi, mẹ?"

"Ừm..." - Mộc Uyên nhìn ra cơn mưa ngoài khung kính, rồi nói: "Thôi được, vậy thì đi nào."

"A, mẹ thật tuyệt!" - Xương Uy mừng rỡ cười tít mắt.

Và hai người cùng đi lên sân thượng của khu biệt thự. Mưa quất xuống rào rào. Mộc Uyên bật chiếc ô lên rồi dắt tay bé Xương Uy đi về phía chiếc trực thăng Tia- Z6 rất hiện đại đang đậu ở giữa sân.

Mộc Uyên ngồi vào ghế lái, còn bé Xương Uy ngồi ở ghế cạnh bên.

Vù ù ù ù!

Những cánh quạt của chiếc trực thăng bắt đầu quay, đưa khối sắt đồ sộ nặng hơn 2000 kg ấy cùng hai mẹ con Mộc Uyên bay thẳng lên không trung đầy mưa gió.

Khung cảnh thành phố Illen trong thoáng chốc đã bị bỏ lại tít bên dưới, những tòa nhà cao tầng chỉ còn là những chấm li ti rắc trên tấm thảm thành phố mênh mông.

Chiếc trực thăng cứ thế bay xuyên qua những màn mưa, cảnh vật phía dưới dần dần thay đổi, thành phố rồi các cánh đồng, những dòng sông, hồ nước... tất cả lần lượt hiện ra như những bức tranh tuyệt đẹp...

"Sắp đến nơi chưa mẹ?" - Bé Xương Uy hỏi.

Mộc Uyên khẽ gật đầu:

"Sắp rồi, con nhìn về phía đường chân trời kìa."

"A, con thấy rồi! Mà..." - Xương Uy chợt nghĩ ra một ý - "Hay là chúng ta bay luôn tới Hà Nội đi mẹ. Hà Nội cũng ở hướng này phải không?" - Bé chưa bao giờ được về thăm quê mẹ cả.

Mộc Uyên thoáng cười:

"Không được, Hà Nội cách đây xa lắm, không đủ nhiên liệu."

"Vâng..." - Bé Xương Uy có vẻ buồn bã.

Mộc Uyên liếc nhìn con, khẽ bảo:

"Thôi, để hè này mẹ sẽ đưa con về Hà Nội."

"Thật chứ?" - Bé tươi lên ngay - "Mẹ hứa nhé?"

"Ừ." - Mộc Uyên mỉm cười.

"Hay quá! Hà Nội đẹp lắm phải không?" - Bé ríu rít hỏi.

"Ừ, còn đẹp hơn cả trong cổ tích ấy, đó là một thành phố yên bình và thơ mộng." - Mộc Uyên hồi tưởng lại, cũng đã lâu rồi cô không về thăm quê hương.

"Con mong tới mùa hè quá!"

Dãy núi Halad đã nhấp nhô ở bên dưới, những sườn núi phủ vàng rực một màu hoa Nhạn quỳn.

"Oa, đẹp thế! Tuyệt quá!"

"Con thích nhé, năm nay hoa nở đều hơn."

"Chỉ tiếc là lại bị mưa... Hà Nội có hoa Nhạn quỳn không mẹ?"

"Không, nhưng Hà Nội có hoa sữa và hoa đào, còn đẹp hơn hoa Nhạn quỳn nữa đó."

"Thế à?"

Mộc Uyên vừa điều khiển cho chiếc trực thăng hạ bớt độ cao vừa kể lại:

"Hà Nội là thành phố của các loài hoa. Hoa đào vào mùa xuân, hoa bằng lăng tím vào mùa hạ, mùa đông là hoa cải và lưu ly, mùa thu thì có hoa sữa và cốm..."

Reeet! Reeet!

Những cánh quạt của chiếc trực thăng bỗng nhiên quay chậm lại khiến đầu trực thăng đang cúi xuống phía dưới!

"Sao vậy mẹ?" - Xương Uy lo lắng hỏi.

"Không sao đâu con, chỉ là có sự cố kỹ thuật một chút thôi..." - Mộc Uyên trấn an cậu con trai, nhưng trong lòng cô lúc này đang rất... rối loạn! Thực ra, cô chỉ mới lấy được bằng lái trực thăng thôi, chưa có nhiều kinh nghiệm để xử lý những tình huống bất ngờ như thế này.

RÙNGGGG!!!

Cả chiếc trực thăng đang rùng rắc! Những cánh quạt đã hoàn toàn ngừng quay! Và...

...

UỖNNHHH!!!!

Chiếc trực thăng đã rơi thẳng xuống cánh rừng Nhạn quỳn bên dưới tạo nên một vụ nổ chấn động cả dãy Halad...

...

"Mẹ, con sợ lắm!"

"Mạnh mẽ lên, Xương Uy. Không được khóc, có mẹ đây rồi..."

...

Mộc Uyên đã dùng thân mình bao bọc lấy đứa con...

Người ta tìm thấy thi thể cô cháy đen, còn đứa bé đã sống sót một cách thần kì...

...

...

...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 20-2: Bí mật của Xương Uy (II)

Xương Uy bước vào phòng ăn, vẫn như mọi ngày, cha anh lại không có mặt. Bên chiếc bàn lớn đã bày sẵn đủ thứ cao lương mỹ vị, chỉ có một cô gái trẻ trong bộ váy ngắn mỏng tang đang ngồi bấm smartphone. Nhìn thấy Xương Uy bước vào, cô ta nở nụ cười tươi như hoa:

"Đêm qua, cậu ngủ ngon chứ?"

Xương Uy coi cô ta như không tồn tại, anh lẳng lặng ngồi xuống một chỗ ở ngay đầu bàn.

Cô nàng kia cũng không thèm để mắt đến Xương Uy nữa, cô ta thì thảo vào chiếc điện thoại:

"Alo, Ji Jie đây, mấy món đồ tôi đặt thế nào rồi?"

* Ji Jie: Mẹ kế của Xương Uy. 23 tuổi. Quốc tịch: Hàn quốc. Đã từng đoạt vương miện hoa hậu Trái Đất.

Xương Uy thừa biết à Ji Jie kia đang thâm thụt điều gì, cô ta suốt ngày chỉ lo sắm sửa đồ hiệu rồi nữ trang, tiêu tiền của cha anh như nước. Nhưng không sao, hãy cố gắng mà tận hưởng nốt đi, bởi vì... không còn bao lâu nữa đâu!

Ji Jie nhẹ nhàng buông chiếc điện thoại xuống, và uống thêm một ngụm rượu vang đỏ. Cô không hề thấy khó chịu trước thái độ phớt lờ cô của Xương Uy. Cô về nhà này đã được gần hai năm rồi, cậu con chồng hoàn toàn xem cô như người... vô hình, chưa từng nói chuyện cũng chưa từng nhìn cô lấy một lần, một câu nói, hay một cái liếc mắt, cũng không! Nhưng thôi, mặc kệ, cô vẫn tỏ ra vui vẻ mỗi khi chạm mặt cậu ta, bởi vì cô đâu dại gì mà lại đi đối nghịch với người thừa kế. Người thừa kế duy nhất, vào lúc này. Phải, chỉ cần cô sinh hạ được một đứa con cho ông chủ tập đoàn Egyh thôi, mọi chuyện có thể sẽ... hoàn toàn khác!

Trong căn phòng lộng lẫy, chỉ có hai người ngồi hai phía đầu bàn, cùng tiếng mưa rơi ngoài khung cửa sổ, không khí rất lạnh lẽo.

Xương Uy chẳng hề đụng tới đồ ăn, anh bật laptop lên để theo dõi tin tức về thảm họa hỏa từ thần trên đại lộ Elci vào tối qua. Số người thương vong đã lên tới hàng nghìn, có lẽ nếu không nhờ vào may mắn thì anh và Thiên Nhi cũng đã nằm trong số đó rồi. Tình hình hiện giờ vẫn hết sức hỗn loạn, giao thông quanh khu vực hiện trường bị ùn tắc, các hoạt động kinh tế bị gián đoạn, cả thành phố Illen đang chìm vào một cuộc khủng hoảng chưa từng có tiền lệ. Nhưng điều khó hiểu là các cơ quan chức năng vẫn chưa thể làm sáng tỏ nguyên nhân gây ra thảm họa, một số giả thuyết như địa tầng bị sụt lún do mưa lớn kéo dài hay các công trình ngầm không đảm bảo chất lượng đều đã bị bác bỏ.

Ji Jie lại rót đầy ly rượu vang, vừa nhám nháp vừa suy nghĩ. Có một điều ở Xương Uy khiến cô cảm thấy rất tò mò, đó là... căn phòng của cậu ta. Căn phòng mà chỉ một mình cậu ta được phép vào, ngay cả những người giúp việc cũng bị cấm đến gần. Căn phòng mà mỗi khi trở về nhà là Xương Uy lại chui vào đó đóng cửa im ỉm. Căn phòng mà hàng đêm vẫn thường vang lên những tiếng động lạ... những âm thanh kì quái... khó diễn tả...

Ji Jie rất muốn biết cậu thiếu gia 18 tuổi đang làm gì trong căn phòng bí mật đó. Và đã có lần cô định liều mình tìm hiểu, nhưng... hệ thống camera ở hành lang khiến cô chẳng thể nào tiếp cận. Và bí mật vẫn chỉ là bí mật.

Tiếng mưa vẫn rơi đều, rơi đều.

Ji Jie ăn thêm một miếng pho mát, uống nốt ly vang, rồi... đứng dậy. Cô không thể chịu nổi cái không khí này thêm nữa, thà ngồi một mình còn hơn.

"Cậu cứ thông thả dùng bữa nhé." - Ji Jie mỉm cười nói rồi sai bước về phía cửa. Bỗng...

Xoạt! Rắc!

Chắc vì uống hơi nhiều rượu nên Ji Jie đi đứng có phần loạng choạng làm gãy cả gót giày cao gót, cô chơi vơi đổ người sang một bên và... đâm sầm vào Xương Uy!!

Bàn tay cô nín lấy vai áo Xương Uy, còn mặt cô thì gần như... áp sát mặt cậu ta...

Thình thịch!

Nhịp tim Ji Jie đang nổi lên trong lồng ngực, tình huống này quá bất ngờ, đầu óc cô như bị đờ ra trong vài giây, đôi mắt cô cứ mờ to tròn nhìn vào mặt Xương Uy.

Tệ hơn, cánh tay cô vừa rồi đã gạt đổ cả bình nước cam, và nước tràn ra tưới ướt chiếc laptop cũng như... quần của Xương Uy.

Xoạt!

Xương Uy đưa tay gạt Ji Jie sang một bên, rồi đứng lên, không một lời đi thẳng ra cửa.

Cú gạt tay dù rất nhẹ nhưng cũng đủ để Ji Jie ngã chúi... xuống đất. Cô đưa tay chặn lên trái tim mình, thở dốc. Vừa rồi... cô đã làm gì vậy?? Chưa bao giờ cô nhìn vào mặt cậu ta ở một cự li gần đến thế, khuôn mặt lạnh giá mà đầy... mê hoặc ấy, và mùi cơ thể cậu ta có cái gì đó rất... rất quyến rũ...

Ji Jie run run trước ý tưởng vừa xuất hiện trong đầu mình, phải rồi, giá như... giá như chồng cô bây giờ không phải là ông chủ của tập đoàn Egyh, mà là con trai của ông ấy, là... Xương Uy... thì... thật tuyệt...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 20-3: Bí mật của Xương Uy (III)

Xương Uy bước đi trên hành lang, vệt nước cam kéo dài theo bước chân anh, trong đầu anh lúc này vẫn chỉ có những suy nghĩ về thảm họa trên đại lộ Elci chứ không phải về hành động vô duyên vừa rồi của ả Ji Jie. Anh có một dự cảm rằng những thảm họa chắc chắn sẽ còn... chưa dừng lại!

Xương Uy đã đứng trước cửa phòng mình. Hai cánh cửa gỗ lớn với các họa tiết chạm khắc cầu kì, và hệ thống mắt thần nhận dạng khuôn mặt tinh vi nhất tự động mở cửa chỉ cho một mình Xương Uy.

Anh bước vào, căn phòng của sự bí mật.

Hai cánh cửa nhanh chóng đóng lại sau lưng anh.

Đèn được bật lên, xua đi bóng tối.

Căn phòng thật rộng, nhưng đồ nội thất chỉ có giường ngủ và một chiếc tủ quần áo, vì phần lớn diện tích đã bị án ngữ bởi một... cỗ máy khổng lồ!

Cỗ máy đồ sộ với hàng ngàn chi tiết cơ học, dây điện, và các đèn tín hiệu...

Cỗ máy... thời gian!

Công trình vĩ đại mà Xương Uy đã bỏ suốt 10 năm trời để chế tạo. Bởi anh muốn quay ngược thời gian, trở về cái ngày xảy ra vụ tai nạn trực thăng khủng khiếp ấy. Chỉ cần ngày hôm ấy anh không đòi mẹ đưa tới núi Halad ngắm hoa Nhạn quyền thì đã không có chuyện gì xảy ra.

10 năm qua, anh đã luôn tin rằng mình nhất định sẽ thay đổi được quá khứ, để lại có thể sống hạnh phúc bên người mẹ thân yêu, người mẹ đã hi sinh thân mình để giữ lại sự sống cho anh.

Nhưng...

Cỗ máy thời gian của Xương Uy vẫn chưa hoàn thiện. Vẫn còn một mảnh ghép cuối cùng nữa. Mảnh ghép quan trọng nhất!

Xương Uy đứng lặng trước cỗ máy một lúc lâu, mẹ anh rồi sẽ trở lại bên anh, nhất định như thế...

Bống, chuông điện thoại vang lên.

Là số của... Thiên Hà gọi đến.

Lại chuyện gì nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 21-1: Diệt trùm (I)

Mùa xuân, thị trấn Minija lại ngập trong sắc lam biêng biếc của hoa cẩm tú cầu. Trên từng con đường, từng khu vườn, những bụi cẩm tú cầu rộn rã khoe sắc.

Irivy thích loài hoa này nhất, trong vườn nhà cô cũng trồng đầy cẩm tú cầu. Vào những ngày mưa như thế này, loài hoa vốn rất rực rỡ ấy bỗng trở nên thật trầm mặc và lặng lẽ.

Irivy ngồi trên hiên nhà, uống một tách trà bạc hà nóng hổi, ngắm vườn hoa và lắng nghe tiếng mưa rơi râm ran. Trong không khí, có thể cảm nhận rõ mùi vị âm ẩm của đất cỏ quyện theo mùi thanh mát của mưa, cùng hương hoa dịu dàng, phiêu phất. Irivy đã 21 tuổi rồi mà vẫn còn độc thân, có lẽ vì cô dành quá nhiều thời gian cho công việc, hay là vì chưa có chàng trai nào đủ tiêu chuẩn để cô để ý tới? Ngoài nghề nghiệp chính là chủ tịch đội bóng nghiệp dư Minija, cô còn là một nhà văn chuyên viết truyện trinh thám. Đạo này cô đang bế tắc, không viết được.

Ngồi đếm những giọt mưa rơi xuống từ mái hiên mãi mà vẫn chưa nghĩ ra được ý tưởng gì mới, Irivy quyết định đứng lên và đi vào... phòng tắm.

Ào ào!

Những làn nước nóng tuôn xuống từ vòi hoa sen. Irivy trút bỏ chiếc váy ngủ màu lam phớt. Từng dòng nước trong vắt nhẹ nhàng chảy xuôi xuống trên thân thể đẹp hoàn hảo của cô, hơi nước lãng đãng bốc lên như sương ảnh.

Khiếm khuyết duy nhất... là một vết sẹo mờ trên bờ vai trắng... nhưng chỉ là rất mờ thôi...

Tắm xong, vẫn bế tắc, Irivy liền thay một bộ váy thật đẹp rồi cầm lấy chiếc ô và bước ra khỏi nhà. Cần phải đi dạo một lát.

Irivy lững thững bước đi trên con đường nằm giữa những bụi hoa cẩm tú cầu, cảm giác cô đơn làm sao, cô chợt ước rằng giả như có một ai đó đi bên cô vào lúc này, người ấy sẽ cầm chiếc ô thay cô, và trò chuyện cùng cô... Con mưa này chắc sẽ đẹp hơn?

Irivy bước lên sườn dốc, tiến về phía khu rừng. Đây là bí quyết của cô, thường thì chỉ cần đi dạo trong rừng một lát là cô sẽ lại viết trôi chảy ngay thôi.

Những tán cây ướt đầm, mùi lá mục của thảm rừng. Irivy đưa mắt sang bên trái, cây cầu gỗ bắc ngang một dòng suối. Chợt, cô thấy một bóng người...

"Sao? Huệ Nha bỏ đi rồi sao?" - Hainiido ngạc nhiên hỏi.

"Ừ, sáng dậy tớ không thấy cô ấy đâu nữa." - Xuyên Sơn lo lắng nói, anh đã tìm khắp các phòng trong nhà.

"Cô bé này lạ ghê. Đi đâu được chứ? Hay là cô ấy đã nhớ lại được rồi?" - Hainiido đoán.

"Không" - Xuyên Sơn lắc đầu - "Nếu đã trở lại bình thường thì cô ấy không thể ra đi mà không nói câu nào như thế."

"Cũng đúng. Vậy..."

Ring!

Bỗng có tiếng chuông cửa. Xuyên Sơn liền ra mở. Là Hiền Hạ, cô mỉm cười nói:

"Em mang cho Huệ Nha thêm mấy bộ váy để em ấy có thể thay."

"Cám ơn em. Nhưng..." - Xuyên Sơn thở ra một hơi nặng nề - "Giờ chúng ta phải đi tìm cô ấy đã. Sáng nay cô ấy đã bỏ đi rồi."

Rồi Xuyên Sơn, Hainiido và Hiền Hạ cùng lên chiếc xe ô tô cũ của anh để đi tìm Huệ Nha. Họ cho xe lượn mấy vòng trong thị trấn mà vẫn không thấy bóng dáng nàng đâu. Trong lòng Xuyên Sơn càng lúc càng nôn nao, trời mưa lớn thế này Huệ Nha đi mà không mang dù lại không có tiền bạc hay giấy tờ tùy thân gì...

"Lạ thật, cô ấy không thể đi xa đến vậy chứ?" - Hiền Hạ nói.

"Còn khu rừng" - Hainiido nói - "Chúng ta thử tìm trong rừng xem."

Ai kia? Đó có phải là... Irivy nhìn theo bóng người đang chậm rãi bước đi trên cây cầu gỗ, một cô gái trong bộ váy ngắn màu tím.

"Huệ Nha!" - Irvy cất tiếng gọi, cô bước nhanh lên cầu.

Huệ Nha không quay nhìn lại, nàng vẫn bước tới, hướng về phía bờ bên kia.

"Huệ Nha, em đi đâu vậy?" - Irvy đã đuổi kịp, cô đặt bàn tay lên vai áo Huệ Nha.

Nàng dừng bước, từ từ quay nhìn Irvy, ánh mắt trong veo như ánh trăng.

"Coi kia, em ướt hết cả rồi." - Irvy đưa ô lên che mưa cho cả hai - "Sao em không mang dù theo? Mà em vào rừng làm gì vậy? Xuyên Sơn đâu?"

"..." - Nàng toan quay đi.

Irvy liền tóm lấy cánh tay Huệ Nha, giữ lại:

"Cô bé này, người lớn hỏi thì phải trả lời chứ? Trời mưa em lang thang vào rừng nguy hiểm lắm, nhờ trượt chân thì sao? Về nhà chị, rồi chị sẽ gọi Xuyên Sơn đến đón."

Nói rồi Irvy kéo Huệ Nha đi về hướng thị trấn.

Xoạt!

Nàng gỡ tay Irvy ra, quay người bước về hướng ngược lại.

"Hừ, em thật không biết nghe lời gì cả!" - Irvy bóp chặt cán chiếc ô - "Đã vậy chị sẽ dùng biện pháp mạnh."

Irvy đuổi theo nắm lấy cánh tay Huệ Nha lôi nàng trở lại. Nàng lại cố gắng gỡ tay Irvy, nhưng lần này không gỡ nổi.

"Không được chống cự, đi về theo chị. Hai cái gã Xuyên Sơn và Hainido làm gì mà để em một mình đi vào đây!" - Irvy nhủ mày, định bụng về sẽ hỏi tội hai người kia.

Bỗng...

Ở phía đầu cầu xuất hiện hai gã thanh niên tóc xanh, tóc tím! Chúng cười hô hô:

"Ồ, xem ai kia! Chúng ta lại gặp nàng rồi, đúng là duyên... trời định! Há há há!"

Irvy dừng bước, cảnh giác nhìn hai gã thanh niên kia. Huệ Nha thì chẳng thèm liếc tới chúng, nàng vẫn chăm chú... gỡ tay Irvy khỏi cánh tay mình.

"Này em gái câm, còn nhớ bọn anh không? Hôm nay thay váy mới đẹp thế nhờ." - Thêm hai gã tóc nhuộm nữa lù lù xuất hiện ở đầu còn lại của cây cầu gỗ - "Mà chúng ta còn được bonus thêm một người đẹp nữa này! Ka ka!"

Irvy hiểu ngay ra tình hình, cô khề hỏi Huệ Nha:

"Đây có phải bọn cướp mà em gặp phải hôm trước không, Huệ Nha?"

Àm ầm!

Tiếng sấm rền.

Bốn tên lưu manh khệnh khạng tiến đến gần hai cô gái từ hai đầu của cây cầu, như những con sói dữ dòn hai con cừu non, khuôn mặt chúng vô cùng đắc chí:

"Hai cô em xinh tươi hết đường thoát nhé! Để xem hôm nay còn ai tới cứu nữa không? Khả khả!"

"Hôm nay bọn anh sẽ vui vẻ với hai em tới bến luôn, hô hô!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 21-2: Diệt trùm (II)

Irvy nhắm mắt lại, khi mở mắt ra trong đôi mắt cô đã ngập đầy... tử khí! Cô dần giọng:

"Lũ cặn bã của xã hội! Cảm giọng cười khốn nạn của chúng mày lại!"

"Ồ." - Bốn tên lưu manh có vẻ hơi bất ngờ trước phản ứng mạnh mẽ của Irivy - "Bé cưng này nóng tính thế?"

"Nhưng như thế lại càng... kích thích bọn anh hơn, hé hé..."

BỐP!!!

Gã lưu manh tắt ngay tiếng cười bởi đòn cước cực nhanh của Irivy, cô tung chân đập một cú trời long đất lở vào bụng hắn khiến hắn văng xa mười mấy thước!

"Con này... mày..."

BỤP!!!

Tên đứng cạnh còn chưa kịp phản ứng thì đã lĩnh ngay một cú chặt tay hiểm hóc vào cổ, hắn văng đi, lưng đập rầm vào thành cầu.

Hai đòn đánh chớp nhoáng hạ ngay hai đối thủ! Khi còn học trung học ở Nhật, Irivy đã từng là một yankee huyền thoại, đứng đầu 12 trường ở khu vực Tây Tokyo, trình độ võ công thuộc dạng thượng thừa. Sau khi tốt nghiệp cô đã rửa tay gác kiếm, đến hôm nay bất đắc dĩ mới lại phải dùng đến bạo lực.

Hai tên lưu manh còn lại toát mồ hôi hột, chẳng dám xông lên mà quay người... chạy thực mạng vào rừng.

Irivy lại nắm tay Huệ Nha kéo đi:

"Em thấy đấy, đi vào rừng rất là nguy hiểm. Mau theo chị về nhà."

Pập!

Gã tóc xanh đang nằm lê lết trên sàn cầu chợt vươn tay ra nắm lấy... cổ chân Huệ Nha!

Bốp!

Irivy liền sút một cú nháng lửa vào mặt hắn.

Pập!

Đến lượt gã tóc tím nhào đến tóm cổ chân Huệ Nha!

Phập!

Irivy dẫm thẳng gót giày cao gót vào cánh tay hắn. Vậy mà... cả hai tên vẫn không chịu buông, bàn tay chúng vẫn nắm chặt lấy cổ chân của Huệ Nha. Irivy bực mình quát lên:

"Mấy thằng này là zombie hay sao? Dai quá thể!"

Rầm Rập!

Cây cầu gỗ đang rung lên bởi những bước chân hùng hổ của... hàng chục gã thanh niên đầu gấu! Chúng đang từ rừng cây bước ra và tràn lên đông nghịt cả cây cầu! Thì ra hai tên lưu manh kia đã chạy đi gọi thêm đồng bọn, giờ chúng trở lại với nụ cười đều già quen thuộc:

"Hê hê, đừng vội đi thể hai em. Ở lại chơi với bọn anh đã."

"Khu rừng này là địa bàn của băng X- Hero bọn anh đấy, hai em không biết sao? Hê hê!"

Trước lũ đầu gấu đông đảo, Irivy vẫn chẳng hề có chút nao núng, cô lạnh lùng đáp lại chúng:

"Một lũ súc dãi vai rộng tụ tập lại để ăn cướp chứ hero cái gì! Biến hết, nếu không đừng trách chị không nương tay!"

Lũ đầu gấu kia không những áp đảo về số lượng mà trên tay chúng còn lăm lăm những chiếc gậy gỗ và dùi cui. Chúng đương nhiên là chẳng coi lời đe dọa của Irivy ra gì:

"Ha ha, em gái kháu khí được lắm! Nhưng gặp phải bọn anh thì thân tàn ma dại nha em!"

Irivy đưa chiếc ô cho Huệ Nha cầm, cô khẽ bảo:

"Em đợi chị một chút, chị phải dọn xong đám cỏ dại này đã."

Và cô dẫm lên người hai gã đang nằm dưới đất để tiến về phía đám đầu gấu kia, những bước chân đầy vững vàng, kiêu hãnh.

Chúng hò hét lao vào cô!

Một trận chiến không thể khốc liệt hơn!

Irivy một thân một mình tung hoành giữa mấy chục gã thanh niên to khỏe, tả xung hữu đột, uy dũng ngất trời. Nhiều tên bị đánh văng, nhiều tên thì gục xuống. Chỉ trong ít phút, Irivy đã loại ra khỏi vòng chiến đấu ít nhất hai chục mạng, bộ váy màu xanh lam rực rỡ trong màn mưa, cô chẳng khác nào một nữ chiến thần.

Lũ đầu gấu càng hăng máu, huy động toàn bộ lực lượng của băng X- Hero, chúng dồn tới bủa vây kín đặc quanh Irivy, gây gộc vung lên dồn dập!

Bốp! Bịch!

Irivy trúng phải một cú vọt vào lưng, rồi thêm một cú vào bụng, những đòn đánh cực kì tàn bạo.

Trúng thương, sức chiến đấu của cô giảm dần, trong khi lũ đầu gấu vẫn còn quá đông...

Chúng tấn công từ mọi hướng khiến cô không kịp ứng phó...

Cuối cùng...

... Irivy ngã quỵ xuống sau những cú đâm hội đồng tới tấp của lũ ác ôn hung hãn..

Rào Rào!

Những làn mưa lạnh như nước đá vẫn đổ xuống không ngừng. Irivy nằm run rẩy trên sàn cầu, cô không sợ hãi nhưng những vết thương đau nhói trên thể xác khiến cô không thể gượng dậy được nữa, máu ứa ra đỏ thẫm ngực áo, thấm thương vô cùng.

Đám đầu gấu cười man rợ:

"Bọn anh đã bảo cung rồi, nhẹ nhàng không muốn! Người đẹp thì chỉ có nghĩa vụ hầu rượu các anh thôi, bướng bỉnh thì ăn đòn!"

"Còn con bé kia vấy tím kia nữa, bắt lấy cả hai đứa! Hai chị em đều xinh, bữa nay chúng ta tha hồ mà thỏa mãn nhu cầu, hô hô..."

Bộp! Bộp! Bộp!

Ba chiếc giày - 2 chiếc thể thao và 1 chiếc cao gót - từ không trung bay vọt xuống đáp trúng mặt ba tên đầu gấu khiến chúng... gãy liền mấy chiếc răng, ngã bật ra đất.

Bọn còn lại nhao lên:

"Mẹ! Đứa nào dám?!"

"Viện... bình... đến... rồi!" - Irivy gượng cười, cô đã nhận ra ba chiếc giày này.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 21-3: Diệt trùm (III)

Từ phía đầu bên kia cây cầu là sự xuất hiện của... Xuyên Sơn, Hainiido và Hiên Hạ!

"LÀM GỒI CHÚNG NÓ!!!" - Lũ đầu gấu đồng loạt gầm thét rồi rầm rập xông lên.

Xuyên Sơn cùng Hainiido và Hiên Hạ đã bước tới bên Huệ Nha đang cầm ô đứng ở đoạn giữa cầu. Xuyên Sơn rất nhẹ nhõm vì nàng không bị thương tích gì, anh nói:

"Huệ Nha, em hãy lùi về phía sau, để bọn anh giải quyết chúng."

Hainiido nở nụ cười:

"Xuyên Sơn, hôm trước cậu đã quá nhẹ tay còn hôm nay hãy nện cho chúng một trận ra trò vào."

Hiên Hạ cũng đang thủ thế:

"Chủ tịch, bọn em tới hơi muộn, nhưng nhất định sẽ trả thù cho chị!"

Băng đảng đầu gấu đã tràn tới! Xuyên Sơn, Hainiido và Hiên Hạ bay người lên lao thẳng vào bọn chúng. Những đòn đánh đầy phần nộ lập tức được tung ra. Cây cầu hỗn loạn trong màn mưa dày đặc.

Hainiido vốn thành thạo môn võ Jiu Jitsu - nhu thuật Brazil chiến đấu vô cùng mạnh mẽ đánh bay nhiều đối thủ. Hiên Hạ với sở trường chính là Taekwondo cũng chẳng hề kém cạnh, cô đá văng liên mấy tên đầu gấu xuống suối. Còn Xuyên Sơn tung ra toàn các chiêu võ dân tộc cổ truyền rất lạ mắt và điêu luyện. Irivy lúc này cũng đã hồi sức, cô nhanh chóng tham chiến cùng những người bạn của mình. Bốn người sát cánh chiến đấu bên nhau, phối hợp và tương trợ cho nhau khiến lũ đầu gấu tuy đông cũng dần trở nên tan tác.

Trong khi đó, Huệ Nha chẳng cần biết thắng thua ra sao, nằng ngồi tựa vào thành cầu và lặng lẽ nhìn những làn mưa bay xuống con suối.

Trận chiến có vẻ đã kết thúc. Lũ đầu gấu nằm la liệt trên sàn cầu. Nhóm của Xuyên Sơn tuy cũng phải hứng chịu nhiều thương tích nhưng vẫn có thể đứng trụ.

Chợt...

Thình! Thình! Thình!

Tiếng bước chân dậm lên nền đất!

Từ khu rừng đang hiện ra một gã... khổng lồ!

Tên trùm của băng X- Hero, một gã người da đỏ cao lớn lưng lừng như một tòa tháp đá, trên cơ thể vạm vỡ nổi chằng chịt các đường gân cùng các hình vẽ hoa văn kì lạ. Và... trên tay hắn đang kéo lê theo một chiếc rìu sắt ngoại hạng!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 21-4: Diệt trùm (IV)

"Trời! Cứ tưởng xong hết rồi chứ..." - Hiên Hạ thở dài ngao ngán.

"Diệt nốt tên này rồi về ngủ một giấc. Thức cả đêm qua..." - Hainiido uể oải nói.

"Anh thức làm gì vậy?" - Hiên Hạ hỏi.

"Cậu ta chơi vĩ cầm" - Xuyên Sơn đáp thay.

Irivy bưng bưng nhìn Hainiido:

"Hainiido! Anh dám thức thâu đêm sao? Đừng quên anh sắp phải tham gia trận chung kết ở Illel đấy, liệu mà giữ sức."

"Tôi biết rồi, chủ tịch." - Hainiido nhỏ nhẹ nói.

"Mọi người nên chú ý tới tên kia một chút, trông hắn có vẻ nguy hiểm đấy." - Hiên Hạ nhắc.

Thình! Thình! Thình!

Tên trùm X- Hero đã nện bước tiến lên cây cầu khiến từng tấm gỗ run rẩy, trong đôi mắt hắn vẫn vện những tia máu, chiếc rìu vĩ đại trên tay chực chờ giáng trận lôi đình! Hắn quát âm ầm:

"Chó chết! Chúng mày phải chết! Tao sẽ băm nát cả bốn đứa chúng mày!"

"Ai lên trước đây?" - Hainiido khề nói.

"Để tôi." - Xuyên Sơn bước lên.

"Không được." - Irivy liền ngăn lại - "Hắn có vũ trang đấy, hai anh còn trận chung kết, nhờ bị chém vào chân thì sao? Cứ để hắn cho em."

"Đừng, chủ tịch!" - Hiên Hạ giữ Irivy lại - "Chị đang bị thương nặng không đấu lại hắn đâu. Hãy để em giải quyết trận này."

Bốn người cứ tranh cãi mãi vẫn không quyết được ai sẽ là người đánh tiên phong. Tên trùm không đợi được nữa, điền tiết rống lên:

"MẸ! CHÚNG MÀY DÁM KHINH TAO SAO! TAO GIẾT HẾT!"

Và hấn vung cây rìu lên hùng hổ lao tới!

Vụt! Vụt!

Cây rìu nặng nề xé toạc màn mưa! Nhóm của Xuyên Sơn vội vàng tản ra né tránh, cảm nhận hơi thở của thần chết sát rạt!

Tên trùm X- Hero tấn công với một uy vũ khủng khiếp! Hấn không những có lợi thế về ngoại hình lại được trang bị hung khí, trong khi nhóm bốn người của Xuyên Sơn thì đã hao tổn phần lớn sức lực cho trận đánh với lũ tay chân trước đó nên giờ không còn đủ năng lượng nữa.

BỐP!!!

Hainiido trúng phải một đòn cước kinh hồn của tên trùm vào vòm ngực! Cả người anh bay đi ngã đè lên xác mấy tên đầu gấu, máu trào ra trên miệng.

RẦM!!!

Lần này đến lượt Hiên Hạ trúng đòn, tên trùm vung tay hất cô ngã vập vào thành cầu, bầm tím cả mạng sườn.

RẦM! RẦM!

Xuyên Sơn và Irivy từ hai hướng bay tới vùng những cây gậy gỗ đập thẳng vào đầu và vai tên trùm. Nhưng.. hai cây gậy nát vụn trong khi tên trùm chẳng chút trầy xước. Và hấn đáp trả bằng những cú quyền cước mạnh mẽ khiến Xuyên Sơn và Irivy bắn văng đi, ngã lăn lóc như những con búp bê bị vứt bỏ.

Rào Rào!

Mưa vẫn không ngừng trút xuống đầy thảm sầu, thê lương.

Cả Xuyên Sơn, Hainiido, Hiên Hạ và Irivy đều đã trọng thương, không thể gượng dậy nổi...

Tên trùm đứng sừng sững giữa bãi chiến trường, cất tiếng cười ồm ồm như thần Sấm:

"HA HA HA! Lũ nhãi nhép chúng mày mà dám làm loạn ở địa bàn của tao sao! HA HA..."

Chợt... Hấn ngưng tiếng cười. Đưa ánh mắt nhìn xuống.

Huệ Nha đang.. nhẹ nhàng lướt tới, chiếc ô nàng đã bỏ lại vì nàng đâu ngại gì mưa, mái tóc nàng ướt đẫm cùng bộ váy tím dính sát trên thân hình thon thả, mảnh mai. Ban nãy lũ đầu gấu dàn trận kín cây cầu khiến nàng chẳng còn chỗ để đi qua, còn bây giờ vì đường đã thông nên nàng lại tiếp tục cất bước tiến vào rừng.

Tên trùm cau đôi lông mày rậm rạp nhìn Huệ Nha, con bé này đi tới gần hấn mà cứ thản nhiên như không, chẳng có chút gì tỏ ra e sợ cả, káo quá! Hấn quát:

"Con kia, đứng lại!"

Ánh mắt sáng trong của Huệ Nha vẫn hướng thẳng về phía trước, nàng vẫn chậm rãi bước tới.

"Mày..." - Cả người tên trùm rung rung tức tối - "Mày dám bơ tao sao! Tao bảo ĐỨNG LẠI!!!!!"

Nét mặt Huệ Nha vẫn chẳng thay đổi, vẫn là vẻ dịu dàng, thanh thản ấy, như thể nàng không hề nhìn thấy tên trùm ác ôn đang đứng đó.

Tên trùm chằm chằm nhìn Huệ Nha đang phớt lướt ngang qua mình, trong đôi mắt hấn đã tràn ngập một màu đỏ! Hấn gào thét:

"Con này mày chán sống rồi phải không? ĐỨNG LẠI NGAY!!!!!"

Huệ Nha đương nhiên là vẫn bước tiếp, nàng cần phải đi vào rừng.

Tên trùm đang trong cơn khát máu điên cuồng, hấn gầm lên:

"Khốn kiếp! TAO GIẾT!!!!!"

Và hấn vung cây rìu không lờ lên...

Xuyên Sơn đứng tim, anh đang ở quá xa và đã kiệt sức không cách nào ứng cứu kịp nữa rồi, tên trùm như một hung thần chuẩn bị giáng lưỡi rìu sắc lẹm

xẻ đôi thân thể Huệ Nha!!!!

Không, Huệ Nha...

Xuyên Sơn tuyệt vọng...

Lưỡi rìu đã bổ xuống đầu nàng...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 21-5: Diệt trùm (V)

GRÀOOOO!!!!

Một tiếng gầm đầy thịnh nộ chọt vang lên từ rừng cây khiến tên trùm khựng lại.

Và...

Một con sư tử tuyết đang hùng dũng phóng mình lên cầu!

Rất nhanh, con sư tử chồm lên vồ lấy tên trùm X- Hero!

Cả người và thú lẫn lộn trên sàn cầu, con sư tử với bộ hàm chắc khỏe và các móng vuốt sắc nhọn trong khi tên trùm lại có một sức mạnh phi thường, một cuộc quần thảo dữ dội khiến cả cây cầu như sắp sập xuống!

Huệ Nha đã dừng bước, từ từ quay người lại, nàng đã... nhận ra con sư tử tuyết. Trong một thoáng, nàng bỗng ngập ngừng, không biết nên đi tiếp hay nên ở lại.

Con sư tử tuyết đã ngoạm được vào bả vai tên trùm, nhưng tên trùm không hề tỏ ra đau đớn, và cánh tay còn lại của hắn bất ngờ giáng một đòn quyền cực mạnh và hiểm hóc vào mạng tai con sư tử! Một đòn đánh ở cự li gần mà tạo ra một lực khủng khiếp khiến con sư tử to lớn văng hẳn sang một bên, nằm thoi thóp.

Tên trùm lững lững đứng dậy, hắn nhặt cây rìu lên và tung ra một nhát chém tàn khốc thẳng vào vùng ức con sư tử!

Máu bắn ra tung tóe...

Huệ Nha đứng bất động, nhưng dường như hai nắm tay nàng đang run run co lại. Con sư tử ấy đã chở nàng đến thị trấn này, nàng đã ở trên lưng nó suốt mấy ngày đêm, đi qua thảo nguyên, đi qua những cánh rừng rậm rạp, nhưng bây giờ...

Tên trùm X- Hero lại quay đầu chiếu ánh mắt đỏ quạch vào Huệ Nha, bả vai bên trái của hắn bê bết máu khiến hắn càng điên dại hơn, và hắn bắt đầu dậm bước tiến về phía nàng, cây rìu được kéo lê bằng bàn tay phải.

Huệ Nha vẫn đứng lặng, ánh nhìn của nàng đang tập trung vào xác con sư tử tuyết, như thể nàng muốn biết nó còn sống hay không.

Ầm Ầm!

Sấm chớp sáng rực nền mây đen.

Tên trùm đã đứng sừng sững trước mặt Huệ Nha, bóng tối từ hắn bao trùm lên nàng, giọng hắn cất lên thật tàn nhẫn:

"Con ranh, giờ tao sẽ làm thịt mày!"

Và hắn bổ cây rìu xuống nàng!!!!

Xoẹt!

Lưỡi rìu bén sắc chỉ sượt qua cánh tay Huệ Nha, vì ngay ở giây cuối cùng nó đã bị... đổi hướng!

Tên trùm vừa phải nhận một cú đâm thần sầu vào gáy khiến hắn bổ trật mục tiêu. Hắn lao đảo nhưng rồi nhanh chóng lấy lại trọng tâm và quay người lại:

"Đứa nào!"

Đó là... Xuyên Sơn, sức mạnh tinh thần đã giúp anh có thể vực dậy, vì anh quyết tâm phải bảo vệ Huệ Nha đến cùng. Và bây giờ anh sẽ chiến đấu bằng tất cả nguồn năng lượng còn tiềm ẩn trong mình!

"Thằng này mày thích đâm đầu vào chỗ chết thì tao sẽ ĐÁP ÚNG!"

Tên trùm cuồng loạn vùng riu lên bỏ xuống Xuyên Sơn!

RẦM!

Cây riu phá nát sàn cầu tạo ra một hố thủng lớn. Còn Xuyên Sơn đã kịp lách người sang một bên. Và bây giờ là đòn tấn công của anh! Một liên hoàn quyền được tung ra, bằng những chiêu thức mãnh liệt và cổ xưa nhất, cuồng bạo và sơ khai, không còn sự nhân nhượng, không còn khoan dung. Mười ba đòn quyền vào tất cả các vị trí trên người tên trùm khiến hắn không còn biết trời trăng gì nữa. Và đòn thứ mười bốn, đòn quyết định, giáng thẳng vào giữa khuôn mặt xấu xa của hắn!

CHÁT!!!!

Tên trùm nặng nề bắn văng vào thành cầu khiến cả dãy thành cầu nát vụn, còn bản thân hắn thì... bay thẳng xuống con suối. FULL TIME!

...

Trong những làn mưa không ngớt, Xuyên Sơn tiến tới bên Huệ Nha, anh bỗng sững người lại. Trên cánh tay Huệ Nha, ở vị trí vết cắt của lưỡi riu, đang chảy ra... một dòng máu... máu bạc!

Một dòng máu óng ánh màu bạc!!

Xuyên Sơn bước lại gần Huệ Nha, anh xé một mảnh áo của mình và băng vết thương lại cho nàng. Anh không còn bất ngờ nữa, bởi đêm qua khi đôi mắt nàng phát sáng anh đã biết nàng không phải người bình thường.

Nàng là một điều gì đó rất... khác biệt!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 22-1: Huy Am (I)

Lần đầu tiên cô gặp anh là vào một ngày mưa, cô còn nhớ rất rõ. Vậy mà, đã 10 năm rồi.

...

Trường tiểu học Illenra. Trên khoảng sân trường mưa trắng xóa, một cô bé 8 tuổi rất xinh đang chạy về phía dãy lớp học. Bộ váy đồng phục trên người đã ướt nhẹp vì cô chẳng mang ô, hôm nay là ngày đầu tiên đi học mà cô lại đang muộn giờ. Chợt...

Xoạp!

Cô bé ngã sòng soài. Chân cô vừa vấp phải thứ gì đó. Đau quá, đầu gối cô đã rướm máu rồi. Mưa chẳng thương, cứ tuôn xuống mãi. Cô bé vừa đau vừa lạnh, bàn tay nhỏ bé run run ôm chặt vết thương. Bây giờ thì trễ giờ thật rồi, cô cảm thấy chẳng thể đứng lên đi tiếp được nữa.

Lộp bộp!

Một tán ô chợt giương ra trên đầu cô bé, những giọt mưa trong suốt lăn tròn trên vành ô.

Cô bé chậm chậm ngược nhìn lên.

Một cậu bé trạc tuổi đã đến bên cô từ lúc nào, tay cậu giơ ra chiếc ô màu trắng, đôi mắt cậu thật sáng, và đôi môi cậu đang mỉm cười:

"Cậu có đau lắm không?"

Cô bé chợt lúng túng cúi đầu xuống, không biết trả lời sao.

Cậu bé nhìn vết trầy xước trên đầu gối cô, giọng lo lắng:

"Chân cậu bị thương rồi, sao đi vào lớp được. Hay là để tớ công cậu nhé?"

"Thôi..." - Cô bé vội từ chối - "Người tớ đang ướt, bẩn lắm..."

"Chẳng sao đâu." - Cậu bé nhẹ nhàng nói, rồi... quăng chiếc ô xuống đất.

Bộp!

"Cậu nhìn xem, giờ tớ cũng ướt hết rồi này." - Cậu bé cười rồi ngồi xuống bên cô bé - "Đi nào, tớ sẽ cõng cậu. Sắp muộn giờ rồi đấy."

"Cám... ơn... cậu." - Cuối cùng cô bé cũng leo lên lưng cậu bé.

Rào Rào!

Trên sân trường mưa rơi, chỉ có hai bóng hình nhỏ bé ấy.

"Chỉ còn 100 mét nữa thôi, cố lên." - Cậu bé lầm nhảm nói.

"Tớ... nặng lắm phải không?" - Cô bé ngại ngùng hỏi.

"Không, là vì sáng tớ chưa ăn gì, hi. Mà cậu tên là gì?" - Cậu bé hỏi.

"Y Tuyết." - Cô bé đáp.

"Ồ, tên cậu đẹp ghê."

"Còn cậu tên gì?"

"Xương Uy."

"Xương Uy? Tên cậu hơi... lạ."

"Chẳng biết, mẹ tớ đặt cho tớ mà."

"Thế à, thế tên mẹ cậu là gì?"

"Mộc Uyên."

"Mộc Uyên, nghe thật là đẹp. Nhưng Mộc Uyên có nghĩa là gì?"

"Mộc Uyên nghĩa là... À để tớ về hỏi mẹ đã nhé."

"Ừ."

"Mà cậu học lớp nào vậy, Y Tuyết?"

"3 A."

"Lớp tớ mà. Thế cậu là học sinh mới chuyển đến sao?"

"Ừ."

"Hay quá, tớ sẽ cõng cậu vào lớp luôn."

...

Ngay từ những giây phút ấy, cô đã nghĩ rằng sau này mình và anh sẽ bên nhau mãi mãi.

Nhưng rồi...

Quá nhiều việc đã xảy ra, khoảng cách giữa hai người cứ ngày một xa.

Và đến bây giờ, mọi thứ trong lòng cô đều đã sụp đổ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 22-2: Huy Am (II)

Cha của Y Tuyết là ông trùm băng Hajal, băng đảng xã hội đen gồm hơn 10.000 thành viên chỉ tính riêng tại Illen. Trong đó Y Tuyết được giao cho một nhánh nhỏ gồm 135 người, các thành viên trong nhóm đa phần đều được cô thu phục qua các trận chiến.

Đại bản doanh của Y Tuyết là một tòa lâu đài cổ hoang phế nằm bên sông Inins. Thiên Nhi đã bị đám đàn em của Y Tuyết áp giải tới đây. Chúng dẫn cô qua cánh cửa gỗ khổng lồ, tiến vào khu tiền sảnh rộng mênh mông. Trần nhà cao vợi vợi với một chiếc đèn chùm đồ sộ lộng lẫy, nhưng nay đã giăng đầy bụi bặm và mạng nhện. Trên các vách tường đá kiên cố bám đầy rong rêu, rêu phong, với các khung cửa kính rất lớn mà đa phần đều đã vỡ toang hay nứt rạn. Phía cuối tiền sảnh là một cầu thang đã xám rộng 3 mét dẫn lên các tầng trên.

Thiên Nhi vùng vẫy la hét:

"Bọn khốn này chúng mày mau thả tao ra, nếu không..."

Requet!

Y Tuyết dí chiếc dùi cui chích điện vào bụng Thiên Nhi khiến cô cứng đờ người:

"Câm miệng! Tới đây rồi mà mày còn dám la lối sao? Giải nó ra kia."

Thiên Nhi bị đưa tới bên một vách tường, và rồi cả hai chân hai tay của cô đều bị khóa chặt vào trong những chiếc cùm sắt gắn trên đó. Y Tuyết cùng đám thù hạp đứng vây quanh, cười ngạo nghễ:

"Ha ha, nhìn nàng tiểu thư cao sang giờ có khác gì một con nô lệ không?"

Thiên Nhi vừa nhục nhã vừa giận dữ, nhưng trong cô lúc này những nỗi sợ còn nhiều hơn, đám xã hội đen này chẳng việc gì là không thể làm, Xương Uy vì sao lại có quan hệ với chúng?

Y Tuyết đứng đĩnh đạc lại gần Thiên Nhi, giọng điệu giễu cợt:

"Mày cảm thấy thế nào, tiểu thư? Tao đón tiếp khách quý không tệ chứ? Để tao mang trà ra nhé, hay ban nãy mày uống nước mưa no rồi? À, để xem tao nên làm gì với mày bây giờ nhỉ? Tao muốn mày được trải qua những giây phút thật tuyệt vời và đáng nhớ, ha ha ha..."

Phụt!

Thiên Nhi phun nước bọt vào mặt Y Tuyết. Y Tuyết phản xạ rất nhanh, cô nghiêng đầu sang một bên để tránh nhưng... vẫn bị dính một ít vào tóc.

Chát! Bốp!

Y Tuyết vung tay tát liền hai phát tóa lửa vào mặt Thiên Nhi:

"Mất dạy! Mày quen thói cười lên đầu lên cổ người khác rồi phải không, con ranh này? Nhưng ở đây mà láo với chị thì ngu lắm đó em ạ."

Thiên Nhi chau mày nhìn thẳng vào mặt Y Tuyết, đánh giọng đáp lại:

"Mày nghĩ tao sợ mày sao? Đồ chó, cái băng cướp cặn hạ đẳng của mày ba tao quét một phát là sạch! Mày chưa biết... Á!!!"

Phập!

Một lưỡi dao sáng loáng phóng tới sát sát khuôn mặt của Thiên Nhi, cắm ngập trên khe tường đá!!

Tốc độ và kỹ thuật phóng dao của Y Tuyết thật hoàn hảo, lưỡi dao vừa rồi chỉ để lại trên gò má Thiên Nhi một vết xước.

"Mày còn dám mở miệng ra là tàn đời nghe chưa." - Y Tuyết gằn giọng.

"..." - Thiên Nhi run rẩy mím môi lại, lưỡi dao lạnh ngắt vẫn ở sát bên mặt cô.

Y Tuyết từ tốn rút con dao khỏi vách tường, đôi môi nở nụ cười ma đạo:

"Để coi nào, sẵn có con dao này hay là tao... cắt một thứ gì đó trên người mày nhỉ?"

Thiên Nhi kinh khiếp trong lòng, cô biết à Y Tuyết kia sẽ không chỉ dọa suông.

Y Tuyết lướt lưỡi dao trên làn tóc của Thiên Nhi:

"Tóc mày dài thật đấy, và mượt mà làm sao. Nhưng... tao thấy kiểu này không thực sự hợp với mày cho lắm, để tao cắt ngắn đi một chút sẽ đẹp hơn đấy, mày nghĩ sao?"

Thiên Nhi khẽ nuốt nước miếng, không dám động đậy.

Lưỡi dao bén ngọt lại đang lướt trên làn da Thiên Nhi, xuôi theo cánh tay cô. Giọng Y Tuyết ngọt như đường:

"Hay là tao cắt mấy ngón tay của mày nhé, tao sẽ giữ làm kỉ niệm, hi hi, được không?"

"! " - Thiên Nhi lạnh người, bụng dạ quặn thắt lại, à ta định làm thật sao?!!

Y Tuyết lại chuyển mũi dao xuống... bầu ngực của Thiên Nhi:

"Chỗ này... tao thấy hơi chướng mắt. Mày có thấy vậy không?"

Thiên Nhi run rẩy, nước mắt chợt trào ra trên mi, làm sao... làm sao để cô thoát khỏi chốn địa ngục này đây...

Y Tuyết bật cười:

"Coi kìa, mày sợ vãi ra rồi đó. Tao lại tưởng mày gan lắm chứ? Mà mày biết không..."

Y Tuyết chợt hạ giọng mềm mỏng:

"Đã từ lâu rồi tao luôn muốn có một người em gái. Mày... làm em gái tao được không? Nhé?"

"Cái gì? Mày bị điên à?" - Thiên Nhi thoáng ngạc nhiên, à này đang giờ trò gì vậy chứ?

Y Tuyết cười thích chí:

"Vây đi nha, hi hi. Thiên Nhi à, hôm nay chị sẽ giúp em... làm đẹp!"

Xooooat!!

Y Tuyết kéo mũi dao xuống xé một đường dọc suốt bộ váy của Thiên Nhi, lộ ra cả nội y màu trắng.

"Dừng lại! Mày... định làm gì?!" - Thiên Nhi kêu lên.

"Ngao nào, em cứ tin ở chị." - Y Tuyết mỉm cười dịu dàng rồi chợt... xé toang chiếc váy của Thiên Nhi ra.

"Á! Mày..." - Thiên Nhi thoáng chốc đã chỉ còn bộ đồ lót trên người.

Đám đàn em của Y Tuyết đứng quanh đó không giấu nổi ánh mắt thèm thuồng trước thân hình nõn nà của Thiên Nhi, chúng nuốt nước bọt ừng ực.

"Mang đồ ra đây." - Y Tuyết ra lệnh.

Một tên đầu gấu liền mang ra một chiếc va li màu bạc kính cẩn giao cho Y Tuyết. Y Tuyết chậm rãi mở va li ra, bên trong là một... bộ đồ nghề xăm hình.

Phải, Y Tuyết muốn rằng mỗi khi Xương Uy đụng vào Thiên Nhi thì hắn sẽ phải nhớ đến cô, nhớ đến những hình xăm trên cơ thể cô. Đây chẳng phải là cách trả thù tuyệt vời nhất hay sao, ha ha! Cô vợ tiểu thư xinh đẹp của hắn sẽ có một làn da được phủ kín những hình xăm nghệ thuật, hắn sẽ tha hồ mà hành diện suốt đời!

Thiên Nhi đã đoán ra được Y Tuyết định làm gì với mình, cô vùng vẫy, giãy giụa, nhưng những chiếc cùm quá chặt khiến cô hoàn toàn bất lực.

Y Tuyết cầm lên chiếc máy xăm với mũi kim nhọn hoắt, cười lạnh lẽo:

"Da em trắng mịn như thế mà để không thì hơi phí, chị sẽ xăm cho em vài hình. Em thích hình gì nào? Hoa, hay Rồng? Hay là xăm giống như chị nhé?"

"Khốn nạn! Mày dám không! Tao mà thoát ra được thì mày chết!" - Thiên Nhi la hét ồm ồm.

"Dán mồm nó vào, nhức đầu quá." - Y Tuyết sai tên đàn em.

Một miếng băng dính lập tức được dán lên miệng Thiên Nhi khiến tiếng hét của cô im bật.

Y Tuyết tiến đến sát Thiên Nhi, nhìn chăm chú từ trên xuống dưới:

"Nên xăm chỗ nào trước nhỉ? Ngực? Mông? Bụng? À, bụng trước đi."

Và mũi kim bắt đầu châm lên vùng da bụng của Thiên Nhi..

"!!! " - Đôi mắt Thiên Nhi mở to hết cỡ, kinh hãi liếc nhìn xuống, nước mắt giàn giụa.

Y Tuyết cười nhẹ nhàng:

"Thiên Nhi, em có thể yên tâm về tay nghề của chị. Chị sẽ giúp em trở nên quyến rũ hơn, hi hi."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 22-3: Huy Am (III)

Bỗng, từ cửa lầu đài, một tên đàn em đang hốt hải chạy vào:

"Cô chủ, nguy rồi!"

Y Tuyết suýt lạc tay, quay đầu hỏi:

"Chuyện gì?"

Tên đàn em hốt hoảng đáp:

"Chúng ta bị bao vây rồi!"

"Bọn nào?" - Y Tuyết buông chiếc máy xăm xuống, tiến về phía cửa.

Bên ngoài, khoảng sân cỏ xanh ngắt trước cửa tòa lầu đài đã được nêo đầy những chiếc xe hơi, tất cả đều là xe màu đen! Và mấy chục tay vệ sĩ cao to trong những bộ áo vest đen thẫm đang lũ lượt mở cửa xe bước ra!

Y Tuyết hơi nhíu mày đánh giá lực lượng của phe địch. 15 chiếc xe với khoảng 60 gã mặt mũi đặng đặng sát khí. Cô giờ tay ra hiệu cho đám đàn em của mình tập hợp lại, chuẩn bị chiến đấu.

Mưa rơi trắng trời.

Từ trên chiếc xe sang trọng nhất, một bóng người trong bộ đồ vest cắt rất chuẩn đang hiện ngang bước xuống, một chàng trai với nét đẹp mạnh mẽ mà phong lưu, đôi mắt sáng ngời đầy khí chất, cùng mái tóc dài mượt mà buông tỏa sau lưng.

Đó chỉ có thể là... Thiên Hà.

Anh bật chiếc ô màu đen lên, hướng về phía Y Tuyết, quát lớn:

"Bọn kia, mau thả em gái tao ra! Nếu không tao sẽ san phẳng chỗ này!"

Khi này Thiên Hà đang ở nhà thì bỗng nhận được điện thoại từ hai tay vệ sĩ của Thiên Nhi báo hung tin tiểu thư bị bắt cóc. Thực ra mọi món đồ trên người Thiên Nhi từ chiếc bông tai cho tới đôi tất đều được gắn những con chip phát tín hiệu định vị, nên Thiên Hà nhanh chóng xác định được vị trí của Thiên Nhi và thần tốc hành quân tới đây ngay. Lòng anh thực sự đang rất âu lo và phẫn nộ!

Lũ đàn em của Y Tuyết đã kéo ra đứng đông nghịt ở sân thềm trước cửa lầu đài, những khuôn mặt bặm trợn háo hức nhập chiến. Y Tuyết bước lên đứng đầu, kêu hùng cất giọng:

"Có ngon thì cứ thử lên xem!"

Đôi mắt Thiên Hà rực lửa, anh phát tay ra lệnh:

"Tất cả xông lên! Tiêu diệt hết bọn chúng! Không được bỏ sót!"

Và đám vệ sĩ vest đen lập tức tràn lên, thét vang trời như thiên binh.

Y Tuyết điềm tĩnh ra hiệu cho một đội tiến lên nghênh chiến. Lũ đầu gấu xăm trổ như ngựa thả cương, hùng hổ tràn xuống thảm cỏ.

Khoảnh khắc mà hai đội quân lao vào nhau, trên vòm trời mây gió vang rền một chuỗi những tiếng sấm kinh thiên động địa!

Cả hai bên đều thiện chiến, những đòn tấn công dũng mãnh khôn cùng, cả khoảng sân cỏ rộng lớn nhanh chóng bị cày nát, trong mưa và trong máu.

Thiên Hà vẫn đứng ở nguyên vị trí, đôi ánh mắt sáng theo dõi thể trận. Quân của anh với số lượng ít hơn nên có vẻ như đang dần thất thế. Cũng chỉ vì

ngày hôm nay tập đoàn MFJ đang tập trung tổ chức một sự kiện lớn nên anh không thể huy động thêm người.

Ở phía lâu đài, Y Tuyết cũng đang bình thần quan sát chiến trường, cô vẫn còn phân nửa lực lượng trong tay, chẳng việc gì phải lo.

Mưa vẫn trút đổ rào rạt khắp đất trời.

Thiên Hà bắt đầu cất bước tiến vào trận đánh, những bước chân chậm rãi mà đầy uy phong.

Bốp!

Anh xuất chiêu, đập một tên đầu gấu ngã đập mặt.

Nhiều tên khác liền vây lấy anh!

Bốp! Bịch! Chát!

Thiên Hà chiến đấu như nhập thần, mặc dù cánh tay trái của anh đang phải bó bột còn tay phải thì bận cầm ô, nhưng chỉ với đôi chân cũng là quá đủ để anh hạ gục một loạt đối thủ bằng những chiêu cước đẹp và mạnh mẽ phi thường.

Nắm tay Y Tuyết xiết chặt lại, tối hôm qua khi đụng độ anh trai của Thiên Nhi trên đại lộ Elci, cô đã có chút xem thường hắn, giờ mới bắt đầu thấy mình đã lầm. Ngoài Xương Uy ra cô chưa từng thấy ai uy dũng đến vậy.

Tên phó tướng của Y Tuyết đang nôn nóng được xuất trận:

"Cô chủ, tên kia khá quá, một mình hắn hạ gần hết quân tiên phong của chúng ta rồi. Xin hãy để đội của tôi lên tiếp ứng!"

"Không cần." - Y Tuyết lạnh lùng nói - "Ta sẽ đích thân hạ hắn."

Và Y Tuyết bắt đầu bước xuống những bậc thềm đá, tiến về phía Thiên Hà.

Cuộc đấu của hai chủ tướng bắt đầu!

Thiên Hà và Y Tuyết đứng đối diện với nhau trong những làn mưa lạnh ngắt, dưới bóng của tòa lâu đài sừng sững cổ xưa. Trong ánh mắt hai người là những ngọn lửa dữ dội!

Hồi còn nhỏ Thiên Hà rất thích chơi game phiêu lưu Giải cứu công chúa, chỉ có điều trùm cuối thường là rồng lửa hay quái vật khổng lồ chứ không phải là... một cô gái như thế này, và lại còn là một cô gái rất xinh đẹp nữa chứ. Tuy nhiên, dù có xinh đẹp đến đâu, dù có là Hằng Nga hay Bạch tuyết mà dám đụng vào em gái của anh thì anh cũng nhất quyết không dung tha! Đúng vậy, anh sẽ tiêu diệt mọi chương ngại vật để tiến vào lâu đài và giải thoát nàng công chúa bé nhỏ Thiên Nhi của anh!

"Này cô em " - Thiên Hà cất giọng - "Muốn sống thì mau rút lui, còn không đừng trách cước thuật của anh đây vô tình!"

Y Tuyết mỉm cười băng giá:

"Khỏi nói nhiều, tôi luôn đi!"

"Được thôi, nếu cô em thích." - Thiên Hà quăng chiếc ô sang một bên, mái tóc và y phục của anh lập tức nhuốm trong màn mưa.

Cả đám vệ sĩ lẫn đám đầu gấu đều hồi hộp theo dõi cuộc đấu của hai người mạnh nhất.

Vụt!

Thiên Hà bay người lên, cước tung ra không hề nhân nhượng! Y Tuyết vung tay đỡ, cảm nhận một lực cực mạnh khiến cô phải lùi về sau vài bước.

Thiên Hà tiếp tục tấn công, nhưng... với một cánh tay bị thương khiến khả năng xoay trở của anh rõ ràng không thể bằng Y Tuyết. Một pha lơ đã và Thiên Hà ngay lập tức lãnh chịu hậu quả, Y Tuyết chớp nhoáng tung ra một đòn quyền sát thủ trúng giữa ngực anh!

BỐP!!!

Thiên Hà bắn văng xuống nền cỏ sũng nước, nằm bất động.

Một, hai, ba, bốn...

Y Tuyết quay đi, hờ hững nói:

"Cũng chỉ đến vậy."

"Đứng lại!" - Thiên Hà đang gượng đứng dậy - "Chưa xong đâu!"

Trận đấu lại tiếp tục. Thiên Hà nỗ lực chiến đấu hết sức mình, bởi Thiên Nhi đang đợi anh, anh không thể khiến cô bé thất vọng. Cuộc xuất ra như mưa! Cuồng bạo! Mạnh liệt! Chỉ tiếc rằng... đối thủ của anh quả thực quá mạnh và có đầy đủ lợi thế.

Bốp! Bốp! RẦM!!!!

Thiên Hà trúng đòn liên tiếp, trước khi đo đất một lần nữa bởi đòn hồi mã thương tuyệt đỉnh của Y Tuyết!

"Đủ rồi chứ?" - Y Tuyết khẽ nhếch môi.

"Chưa... đâu!" - Thiên Hà lại đang đứng lên, đưa tay gạt máu trên miệng - "Tiếp tục!"

Y Tuyết không hề nương tay, tung ra những đòn đánh cực kì tàn nhẫn khiến Thiên Hà toi tả, thêm mấy lượt nữa vắng xuống thảm cỏ.

Nhưng...

Dù đã chấn thương khắp người vậy mà Thiên Hà vẫn cứ gượng dậy, bao nhiêu lần bị đánh ngã là bấy nhiêu lần đứng dậy, anh quyết không dễ dàng thua cuộc, hình ảnh của Thiên Nhi trong tâm trí đang tiếp thêm cho anh sức mạnh.

"Hừm" - Y Tuyết chau mày nhìn Thiên Hà, từ sâu trong đáy mắt cô dường như thoáng có chút chùng lại, gã này thật quá ngoan cường, thực xứng là một đáng anh hùng.

"Nào, tiếp đi cô em.." - Thiên Hà như một xác sống tiến về phía Y Tuyết, quần áo anh đều đã rách bươm, máu vương đầy trên khuôn mặt - "Anh còn chưa tung ra tuyệt chiêu cuối cùng đâu đấy."

"Được, ta sẽ kết liễu ngươi." - Y Tuyết bẻ khớp tay, không nên dây dưa thêm nữa, cô còn phải trở vào lâu đài để tiếp tục... xăm hình cho con bé Thiên Nhi.

Chợt...

Từ phía sông Inins, đang xuất hiện một chiếc tàu thủy cỡ lớn cùng vài chiếc ca nô lướt xung quanh!

Mọi ánh mắt đều tập trung về phía đó.

"Lại bọn nào nữa đây?" - Y Tuyết hơi nheo mắt.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 22-4: Huy Am (IV)

Chiếc tàu cùng những chiếc ca nô đã cập vào cầu thuyền, và hàng chục tay vệ sĩ trong những bộ vest trắng tinh nhanh chóng kéo lên bờ!

Y Tuyết phát tay điều đội quân còn lại của mình tiến ra bờ sông đón khách. Và một trận chiến mới lại diễn ra vô cùng quyết liệt bên dòng Inins dậy sóng!

Vù ù ù ù!

Từ trên bầu trời, lại đang hiện ra một vật thể nữa!

Y Tuyết nhìn lên.

Một chiếc trực thăng Hexstar đời mới nhất đang lừng lừng bay xuống thổi dạt những làn mưa. Và từ cửa trực thăng, một chiếc thang dây đang được thả ra, bám trên đó là một chàng trai trong chiếc áo sơ mi trắng và quần jean trắng, giày trắng.

Là người ư, Xương Uy! Đôi mắt Y Tuyết bắt giắc lóe lên.

Khi còn cách mặt đất tầm 10 mét, Xương Uy đã buông mình nhảy xuống.

Bốp!

Một pha tiếp đất rất nhẹ nhàng, hoàn hảo.

"Mây tới muộn thế!" - Thiên Hà cau mày nhìn Xương Uy, trước khi đưa quân tới đây anh đã gọi điện cho Xương Uy thông báo tình hình của Thiên Nhi.

"Lẽ ra anh nên đợi tôi cùng đi." - Xương Uy tỉnh bơ nói.

"Đợi mày để em tao chết à?" - Thiên Hà bức mình gắt, rõ ràng là thằng kia chẳng có chút gì lo lắng cho em gái anh cả.

Chiếc trực thăng đã bay trở lên bầu trời. Xương Uy bước qua Thiên Hà, tiến về phía Y Tuyết:

"Cô đã đi quá xa rồi đấy, thả Thiên Nhi ra."

Y Tuyết cười lớn:

"Ha ha ha, đâu dễ dàng thế. Xương Uy, hôm nay ta và ngươi sẽ phải đấu một trận!"

"Được, nếu cô muốn." - Xương Uy nhẹ nhàng nói.

"Xương Uy, tao giao phó tất cả cho mày đây, hạ cô ả đi..." - Thiên Hà nói lời cuối, giờ anh đã có thể yên tâm để... ngã xuống, nằm vật ra nền cỏ, anh đã hoàn toàn kiệt sức không thể đứng trụ thêm nữa.

ẦM ẦM!!!

Những tiếng sấm nào loạn thiên cung.

Xương Uy và Y Tuyết đứng đối diện nhau với khoảng cách chỉ vài bước chân, cả hai người đều đã ướt đầm nước mưa, cũng như cái ngày nào của thuở xa xưa. Nhưng giờ đây, những tình cảm trong sáng đã không còn nữa rồi.

"Xương Uy, trận này ta và ngươi một trong hai sẽ phải chết!" - Y Tuyết gằn từng tiếng một, trong ánh mắt cô như có ngàn lưỡi dao.

"Ừ." - Xương Uy khẽ đáp.

Y Tuyết hét lên một tiếng rồi bay người lên, nắm đầm vùng ra.

BỐP!!!

Cú đầm trúng thẳng vào mặt Xương Uy khiến anh ngã nhào xuống thảm cỏ.

"Ngươi... sao ngươi không đỡ đòn?" - Y Tuyết giận run người, vừa rồi Xương Uy đã đứng im không hề có phản xạ gì khi cô ra đòn.

Xương Uy chậm rãi đứng dậy:

"Tôi không thích đánh nhau với con gái."

"Khốn kiếp!" - Y Tuyết gầm lên, cô lại bay người tới, tung ra một đòn cước.

BỊCH!!!

Xương Uy lãnh cước vào ngực, bật ngã lăn lóc.

"Ngươi có đánh trả không?" - Y Tuyết gầm gừ.

Xương Uy chầm chậm đứng dậy khỏi nền cỏ:

"Cô muốn đánh bao nhiêu thì cứ đánh, chỉ cần thả Thiên Nhi ra."

"Chó chết!" - Y Tuyết đã thực sự điên lên - "Đã vậy thì mày đừng trách tao độc ác!"

RẦM! RẦM! RẦM!

Y Tuyết xông tới giáng một loạt quyền cước vào người Xương Uy, bằng tất cả sự phẫn nộ, bằng tất cả những uất hận dồn nén bấy lâu. Tại sao... tại sao hán chưa một lần chú ý tới cô? Chưa từng nói những lời dịu dàng với cô, kể từ cái lần đầu tiên ấy?

10 năm, suốt 10 năm qua, khoảng thời gian đằng đẳng ấy ai có thể trao lại cho cô đây???

Bộ đồ trắng của Xương Uy đã loang lổ những vết máu, khuôn mặt anh bầm dập những vết thương, giọng anh đứt quãng:

"Thả... Thiên... Nhi... ra..."

Không thể diễn tả nổi cơn giận dữ điên cuồng trong Y Tuyết lúc này, cô rút con dao ra và... kẻ sát vào cổ Xương Uy!!

Rào Rào!

Những làn mưa vẫn mãi miết quất xuống hai người.

Lưỡi dao sắc lạnh đâm mạnh vào làn da trên cổ Xương Uy, ứa máu.

"Ngươi muốn... chết phải khôngggg!?" - Giọng Y Tuyết run lên trong cơn cuồng nộ, ánh mắt cô như ngập đầy những... quãng lửa!

Xương Uy từ từ nhắm mắt lại, đôi môi khẽ mấp máy:

"Thả... Thiên... Nhi... ra..."

RẦM!!!

Y Tuyết đập Xương Uy ngã lăn xuống đất.

"ĐUỠC LẮM!!!" - Tiếng thét phẫn uất của Y Tuyết như xuyên thấu không gian, cô vung tay lên và... phóng lưỡi dao vào Xương Uy!!

Phập!

Một tia máu bắn lên...

Nhưng...

... lưỡi dao chỉ... sượt qua vành tai của Xương Uy, cắm lút cán trên nền cỏ.

"Hôm nay, ta... tạm tha cho các ngươi." - Y Tuyết quay lưng bỏ đi, nét mặt tối sầm, trong đôi mắt ngập tràn bóng đêm.

...

"Rút quân!" - Y Tuyết ra lệnh cho tên phó tướng.

"Dạ? Nhưng chúng ta đang thắng thế mà?"

"Ngươi định cãi lệnh ta sao?"

"Dạ không, tôi sẽ cho rút quân ngay, thưa cô chủ."

...

Và cả băng của Y Tuyết lũ lượt kéo ra bãi để mô tô rồi nhanh chóng nổ máy rời khỏi lâu đài. Bãi chiến trường giờ chỉ còn những tay vệ sĩ vest đen và trắng, kẻ đứng người ngồi ngổn ngang, mình đầy thương tích.

...

Xương Uy khó nhọc đứng lên, rồi lê bước về phía Thiên Hà vẫn đang nằm bất động trên nền cỏ dầm mưa.

"Này, anh... chết rồi sao?" - Xương Uy khẽ tát vào má Thiên Hà mấy cái.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 22-5: Huy Am (V)

Thiên Hà bấy giờ mới động đậy đôi hàng mi, rồi mở mắt ra:

"Mây... thắng rồi à?"

"Ừ." - Xương Uy khẽ gạt đầu, rồi dịu Thiên Hà dậy.

"Mau... mau vào lâu đài cứu em gái tao."

"Được rồi mà."

Cả hai cùng đi nhau bước lên những bậc thềm đá. Đến cửa lâu đài, Thiên Hà nôn nóng chạy vào trước, anh vô cùng xót xa khi thấy Thiên Nhi đang bị cùm vào tường, váy áo thì bị xé tan.

Thiên Hà lao đến, đưa tay gỡ miếng băng dính trên miệng Thiên Nhi ra:

"Thiên Nhi, em không sao chứ? Bọn chúng đã làm gì em?"

"Anh còn hỏi lời thôi. Mau mở cùm đi!" - Thiên Nhi quát.

Thiên Hà liền lấy chùm chìa khóa treo bên tường rồi lần lượt mở cùm cho Thiên Nhi.

"Lạnh quá." - Thiên Nhi co ro.

Thiên Hà cởi chiếc áo vest rách ra và khoác lên người Thiên Nhi:

"Anh tới muộn quá, anh xin lỗi."

Thiên Nhi lờm:

"Đồ ngốc! Anh đang bị thương thì cứ ở nhà đi, tới đây làm gì. Tôi đâu có cần anh."

"Anh..." - Thiên Hà đưa tay khẽ vuốt lên làn tóc Thiên Nhi - "... đã rất lo cho em."

"Tránh ra." - Thiên Nhi gạt Thiên Hà sang một bên rồi chạy về phía Xương Uy.

"Xương Uy, em sợ lắm..." - Thiên Nhi ôm chặt lấy Xương Uy và khóc.

"Ừm." - Xương Uy đứng bất động, chẳng biết phải đỡ dành thế nào.

Thiên Hà quay mặt đi, trên làn môi anh đang nở ra một nụ cười lạnh lẽ, dù sao Thiên Nhi của anh cũng đã an toàn rồi.

Những tòa tháp của lâu đài vươn cao trong màn mưa, bóng cổ kính uy nghiêm đổ xuống thâm cô hoang tàn xơ xác. Tòa lâu đài đã ngàn năm tuổi, ngàn năm chứng kiến vô vàn những trận chiến từ quá khứ cho tới hiện tại, và có thể cả trong tương lai.

Chiến tranh có khi nào kết thúc, khi con người vẫn mãi đắm chìm trong những tham vọng?

Trên nóc của tòa lâu đài, giữa nơi cheo leo ấy, chẳng ai để ý rằng có một... dáng người đang ngồi vắt vẻo, từ đầu tới cuối lặng thầm quan sát cuộc chiến phía dưới kia. Đó là một chàng trai còn rất trẻ với phong thái đầy nhiên nhả, tự do. Khuôn mặt chàng mang một vẻ diễm lệ còn hơn cả những thiếu nữ xinh đẹp nhất. Y phục của chàng chỉ toàn một màu đen thẫm, như bóng tối của vực sâu ngàn dặm. Mái tóc chàng rất dài, như một dòng suối với màu nâu mềm mượt và sáng bóng dù đã thấm đẫm nước mưa. Và đôi mắt chàng thật lạ lùng, một bên màu nâu nhạt sáng trong, còn một bên là... màu bạc!

"Những cuộc chiến vô nghĩa, loài người thật ngu ngốc, phải không Navira?" - Chàng khẽ khàng cất tiếng, thanh âm êm trầm như tiếng hát.

* Navira: Con chim thạch tước đang đậu trên vai chàng, cấu tạo cơ thể của nó hoàn toàn bằng đá nhưng lại biết nói, biết hát, và cả biết bay.

Con chim Navira gật gù:

"Đúng vậy, Huy Am."

* Huy Am: Giới tính: Nam. Tuổi: Chưa 16. Xuất xứ: Updating... Vai trò: Updating... Năng lực: Updating...

Huy Am mỉm cười, nét cười đầy mê diệu, những ngón tay của chàng lướt nhẹ trên dây đàn Tỳr, làm ngân lên một nốt nhạc ảo huyền, trong vắt.

* Tỳr: Một loại đàn trong truyền thuyết. Làm từ gỗ quý, hình cánh cung, chỉ có hai dây gồm một dây bằng vàng, một dây bằng bạc.

"Tất cả phải dừng lại. Trước khi quá muộn." - Chàng chậm rãi nói - "Hy Ca... Hoa Tiên... Huệ Nha... Đã đến lúc tập hợp lại rồi... các Từ Thiên Thần!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 23-1: Đường tới Illen (I)

Dưới bầu trời ngập tràn mây đen áy, những làn mưa vẫn cứ da diết buông roi.

Huệ Nha bước về phía con sư tử tuyết, nó còn sống hay không?

"Đừng lại gần nó, nguy hiểm lắm, Huệ Nha!" - Xuyên Sơn ngăn nàng lại.

Nhưng nàng vẫn bước tới, rồi nàng quỳ xuống bên con sư tử trắng muốt đang nằm trong vũng máu. Nàng đưa tay ra và... chạm vào mũi nó.

"Huệ Nha, không được..." - Xuyên Sơn thót tim, sợ rằng con sư tử sẽ bất chợt tỉnh dậy ngoạm lấy bàn tay nàng!

Nhưng không..

Con sư tử chỉ hơi khịt khịt mũi, hương thơm của nàng thật dễ chịu, nó yếu ớt mở mắt ra.

Huệ Nha khẽ chớp mắt, bàn tay nhỏ bé của nàng nhẹ nhàng vuốt trên bộ lông bờm con sư tử.

Máu vẫn loang ra theo những làn mưa, con sư tử tuyết thanh thản trút hơi thở cuối cùng..

Bàn tay của Huệ Nha dừng lại, ánh mắt nàng bất động, và... một giọt nước mắt... rơi xuống... trong veo... giữa ngàn giọt mưa...

Nàng biết mình đang khóc, đang thực sự khóc, là cảm xúc, là điều mà nàng đã luôn muốn có.

Vĩnh biệt, sư tử tuyết...

"Đứng lên nào, Huệ Nha. Nó chết rồi." - Xuyên Sơn đỡ nàng dậy.

Irivy, Hiền Hạ và Hainido đang bước đến, họ nhìn xuống xác con sư tử mà ánh mắt vẫn chưa hết ngạc nhiên.

"Lạ thật, vùng này đâu có sư tử tuyết? Nó ở đâu ra vậy nhỉ?" - Irivy thắc mắc.

"Tên trùm ghê thật, hấn giết con sư tử dễ như không." - Hiền Hạ nói. Vậy mà vẫn thua Xuyên Sơn - Cô định nói thêm.

"Chúng ta mau rời khỏi đây thôi." - Hainido nói - "Không khéo còn nhiều thứ kinh dị hơn xuất hiện từ khu rừng!"

"Mà này..." - Irivy lờm Hainido - "Tại sao anh có thể để cho cô bé kia một mình lang thang tới tận đây hả? Đồ vô tâm, vô trách nhiệm!"

"Ồ, sao cô không trách Xuyên Sơn mà lại trách tôi?!" - Hainido thấy vô cùng oan ức, anh đâu có liên quan gì tới Huệ Nha chứ, Xuyên Sơn mới là người trông nom cô bé mà.

Irivy quay nhìn Xuyên Sơn, nhẹ nhàng nói:

"Hay là để Huệ Nha tới nhà em? Dù sao để cô bé sống cùng với hai người đàn ông cũng có nhiều điều bất tiện."

"Đúng đấy, em cũng nghĩ thế." - Hiền Hạ tán thành ngay.

Irivy mỉm cười nhìn Huệ Nha:

"Huệ Nha, em có muốn đến nhà chị không? Chị sẽ chăm sóc cho em."

Huệ Nha không nhìn Irivy, nàng đang quay nhìn về phía khu rừng.

"Sao cô bé cứ nhất quyết đi vào rừng thế nhỉ?" - Irivy nhíu mày, cô nắm lấy cánh tay Huệ Nha, cương quyết nói: "Không được vào đó. Nào, đi về nhà chị."

Huệ Nha liền... choàng tay ôm lấy Xuyên Sơn.

"Cô bé chỉ nghe lời Xuyên Sơn thôi." - Hainido nói.

"Anh im đi!" - Irivy quát.

"Sao tôi không được nói chứ?" - Hainido cãi.

"Vì tôi cấm anh!"

"Cô có quyền gì mà cấm tôi?!"

Xuyên Sơn đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc Huệ Nha, dịu dàng nói:

"Về nhà cùng anh nhé, Huệ Nha?"

"..." - Nàng dường như lại đang lưỡng lự, nàng không biết mình phải làm sao nữa.

Xuyên Sơn mỉm cười với nàng:

"Đừng đi vào rừng, nguy hiểm lắm. Về nhà cùng anh, được không?"

"..." - Nàng chậm chậm ngược lên nhìn Xuyên Sơn, nụ cười anh phản chiếu trong đáy mắt trong veo của nàng, cùng những làn mưa.

Và rồi... nàng lại chột... vòng tay ôm lấy anh, bờ má nàng ép vào vòm ngực anh, môi nàng mấp máy... như đang nói một câu gì đó.

Hiên Hạ chau mày nhìn Huệ Nha, cô vừa nhìn thấy cử động môi của cô bé, dù không thành tiếng nhưng qua khẩu hình thì dường như đó là hai từ:

'Cái... chết!'

Không, có thể là Hiên Hạ đã nhầm, cô chỉ cảm thấy như vậy thôi, vì thực ra cô đâu biết đọc khẩu hình.

Nhưng...

Hiên Hạ nhớ lại lúc xem chương trình thời sự về thảm họa hồ tử thần ở Illen, cô cũng đã thấy Huệ Nha đang lầm nhảm điều gì đó, một câu gì đó dài hơn, và cô cảm thấy hơi sờ sợ...

Cô bé này thật... bí ẩn?

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 23-2: Đường tới Illen (II)

Xuyên Sơn quyết định không nói cho ai biết về những điều bất thường của Huệ Nha, về việc nàng có một đôi mắt biết phát sáng cũng như có máu bằng bạc, anh không muốn họ nhìn nàng với một ánh mắt khác, coi nàng là thứ dị thường. Huệ Nha cuối cùng đã theo anh trở về nhà, dù có chuyện gì xảy ra, anh cũng sẽ bảo vệ nàng.

Chỉ còn 3 ngày nữa là đến trận chung kết ở Illen, Xuyên Sơn và các đồng đội đang tích cực tập luyện với quyết tâm chiến thắng cao nhất. Vì Minija là một thị trấn nhỏ nên sân vận động ở đây chỉ có sức chứa khoảng 4000 người, và cũng không có sân tập riêng.

Buổi sáng nay trời vẫn mưa, toàn đội bóng của Xuyên Sơn gồm 22 cầu thủ chia ra làm hai đội hình đá tập với nhau, họ đều để mình trần, trông chẳng khác nào các chiến binh thời La Mã.

Trên khán đài trống vắng, chỉ có Hiên Hạ và Huệ Nha ngồi bên nhau dưới tán ô ni lông. Irivy thì đã bay sang Italy để kí một hợp đồng tài trợ. Huệ Nha đã thay một chiếc váy ngắn màu thiên thanh, còn Hiên Hạ diện chiếc váy màu xanh lục, trông hai cô gái như hai đóa hoa nở trên đầu trường. Khiến một vài cầu thủ thý thoảng lại liếc nhìn lên.

"Tập trung vào!" - Hainiido quát, rất là ra dáng đội trưởng.

Từng làn mưa rải xuống các chàng trai, trên sân cỏ họ tranh nhau một trái bóng. Tiếng reo hò mỗi khi sút tung màn lưới. Cùng tiếng mưa rộn rã đan xen.

"A ahhh, thật đúng là mùa xuân!" - Hiên Hạ bật lên một tiếng khoan khoái - "Chỉ thích nhất là mùa xuân!"

Huệ Nha đang nhìn lơ đãng về phía khán đài bên kia, nàng dường như không chú ý đến các cầu thủ ở dưới sân cho lắm.

Hiên Hạ khẽ ngân nga một khúc hát:

"Dưới bóng cổ phong

Bỏ công anh nở

Cánh đồng đầy gió

Đuộm sắc hoàng hôn

Em đến bên anh

Nụ cười rạng rỡ

Bình yên cứ ngỡ

Chiếm trọn trong lòng..."

"Chị hát không được hay cho lắm, hi hi." - Hiền Hạ cười - "Mà em cứ nhìn đi đâu vậy?"

"..."

"Này Huệ Nha, chị hỏi thật nhé." - Hiền Hạ thì thầm - "Em... đến từ đâu?"

Huệ Nha từ từ quay nhìn Hiền Hạ, đôi mắt nàng long lanh như hai khoảng trời sao.

Hiền Hạ bỗng cảm thấy hồi hộp, có vẻ như cô bé sắp trả lời cô rồi.

Nhưng không...

Huệ Nha lại lặng lẽ quay đi.

Hiền Hạ tíu nghiu, cô giao chiếc ô cho Huệ Nha:

"Em cầm ô giúp chị một lát. Chị phải về mới được."

Và Hiền Hạ lấy ra tập giấy và cây bút chì, cô bắt đầu vẽ lại quang cảnh của trận bóng.

Bức tranh rất đẹp, Huệ Nha nhìn sang.

Hiền Hạ xoa đầu Huệ Nha:

"Hi, ít ra thì em cũng quan tâm tới việc về. Nhưng hôm nay chị không cho em về nữa, ai lại đi về toàn những hạt mưa chứ."

Huệ Nha liền quay đi.

"Ô, em giận rồi à?" - Hiền Hạ cười ngất - "Chị chỉ nói đùa thôi mà, để hôm nào chị sẽ dạy em vẽ, chịu không?"

Mặc dù đôi lúc Huệ Nha tỏ ra bí ẩn nhưng nhìn chung Hiền Hạ vẫn cảm thấy rất dễ chịu khi ở bên cô bé, có lẽ vì cô cảm nhận được trong ánh mắt Huệ Nha có một nét thật trong sáng, thánh thiện, và dù sao đó cũng chỉ là một cô bé thôi mà.

Ở dưới kia hai đội đang đối sân. Hiền Hạ cũng vẽ sang một bức tranh khác, cô khe khẽ nói:

"Em biết không Huệ Nha, từ bé chị đã thích vẽ rồi, thích lắm í, và chị từng có mơ ước trở thành một họa sĩ cơ đấy. Nhưng chắc không được rồi, có lẽ sau này chị sẽ phải tiếp quản phòng khám của mẹ chị. Thật là chán, phải không? Chị chẳng biết làm sao để được sống với ước mơ của mình nữa."

"..."

"Chị còn có một ước mơ nữa, Huệ Nha ạ. Chị... thích anh Xuyên Sơn. Thích từ lâu lắm rồi ấy." - Hiền Hạ cúi nhìn bức tranh vẽ chân dung Xuyên Sơn trên tay mình, cô mỉm cười - "Nhưng anh ấy lại chẳng bao giờ để mắt tới chị, dù chỉ một chút thôi, thế có buồn cười không..."

Tóc!

Tóc!

Những giọt nước lớn đang rơi xuống bức tranh. Là nước mắt. Giọng Hiền Hạ chột nghẹn ngào:

"Chị phải làm sao đây, Huệ Nha... Chị không thể, không biết làm cách nào để nói tình cảm của mình với anh ấy... vì chị sợ... chị không đủ tự tin..."

Trên đôi mắt Hiền Hạ đã ngấn đầy nước, và tất cả đang tràn ra, không ngừng, cô thổn thức khóc, đôi vai mảnh dẻ không ngừng run lên.

"Chị xin lỗi... chị kể ra những chuyện này chắc em cũng không hiểu đâu phải không... vậy em cứ coi như không nghe thấy gì đi nhé... chị..."

Bàn tay của Huệ Nha đang đưa lên và... những ngón tay mềm mại của nàng đang... chạm vào bờ má Hiền Hạ, như muốn lau đi những dòng nước mắt đang tuôn xuống.

"Cám ơn em..." - Hiền Hạ cố gắng ngưng khóc - "Tự đừng chị lại khóc, thật kì quá... Nhưng mà..."

Đúng là cô đã không thể ngưng khóc được nữa rồi.

Huệ Nha buông rơi chiếc ô, trong khoảnh khắc nàng vòng tay ôm lấy Hiền Hạ. Hiền Hạ gục đầu vào vai Huệ Nha và tiếp tục khóc.

Những bức tranh ướt sũng.

Và những giọt nước mắt sẽ hòa tan theo những làn mưa...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 23-3: Đường tới Illen (III)

Còn 2 ngày nữa.

Cả thị trấn Minija vẫn chìm trong màn mưa.

Ở một thành phố cách đó 2000 km, mưa cũng rơi không ngớt.

Lạ thật...

Buổi tối, căn nhà của Xuyên Sơn lại tung bừng trong một bữa tiệc. Iriver đã trở về với rất nhiều quà cho mọi người. Hainido nhìn xuống món quà của mình là một chiếc đồng hồ đeo tay cổ mà trong lòng chợt cảm thấy trào dâng... xúc động, suýt không cầm được nước mắt, thì ra cô nàng chủ tịch kia cũng có quan tâm tới anh đấy chứ, cô ta còn biết cả sở thích sưu tập đồng hồ cổ của anh nữa cơ mà, vậy là có... tiến triển rồi.

"À, Hainido." - Iriver chợt nói.

"Sao vậy, chủ tịch?" - Hainido mỉm cười hỏi.

"Tôi xin lỗi, nhưng tôi nghĩ là mình đã đưa nhầm hộp quà cho anh rồi." - Iriver vừa nói vừa thu lại hộp đồng hồ trên tay Hainido và đưa cho anh một chiếc hộp khác - "Đây mới là món quà dành cho anh."

"Hả?" - Hainido mở hộp quà mới ra, bên trong là một... con búp bê cầu năng bằng vải thêu - "Cô... cô tặng cho tôi cái này để làm gì?"

Iriver cất hộp đồng hồ vào trong túi xách, hờ hững nói:

"Tôi nghĩ là anh không thích mưa, nên tặng nó để anh có thể treo trong phòng, linh lắm đấy."

Thật khó để có thể diễn tả hết cảm giác hụt hẫng, thất vọng và bức bối trong Hainido lúc này, anh gầm lên:

"Cô cầu năng cho cả đội bóng thì có, chứ nghĩ gì đến tôi!?"

Iriver chỉ nhẹ nhàng đáp lại:

"Thì sao? Anh là đội trưởng cũng nên có một chút thành ý vì đội chứ?"

"Ặc..." - Hainido tức nghẹn cổ không thể nói gì thêm, đành chiêu ngay một ly bia đầy.

Quà của Xuyên Sơn là một chiếc ví da hàng hiệu, còn quà của Hiền Hạ là một cuốn sách hiếm về hội họa. Huệ Nha cũng có quà, một chiếc cặp tóc đính đá quý. Bữa tiệc gồm các món hải sản và thịt nướng, bia, nước ngọt. Con mưa trắng xóa ngoài bức tường kính chỉ khiến không khí trong phòng thêm ấm áp, tươi vui.

"Đội Illen United đang là đương kim vô địch, đây sẽ là một trận chung kết vô cùng khó khăn, mọi người hãy cố gắng hết sức mình nhé, hãy mang chiếc cúp về Minija." - Iriver nói.

Xuyên Sơn khẽ gật đầu:

"Tất nhiên rồi, chủ tịch. Cũng may chúng ta sẽ có được lực lượng mạnh nhất, không có ai bị chấn thương cả."

Hainido vẫn đang ảm ức nên không thêm nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi ăn uống. Iriver đâu quan tâm, cô hỏi Hiền Hạ:

"Tình hình đội cổ vũ thế nào rồi em?"

Hiên Hạ hào hứng đáp:

"Vâng, tất cả các bạn trong fan club Minija đều sẽ đi ạ, mọi người đang rất phấn chấn, bọn em sẽ cổ vũ bằng tất cả tình yêu và nhiệt huyết!"

"Tốt lắm, chúng ta cũng không cần quá đặt nặng vào chiến thắng, chỉ cần mọi người vui vẻ là được rồi, a ha ha..." - Irivy cười sáng khoái.

"Hừm..." - Hainido vẫn im lặng ngồi uống bia. Ngồi bên cạnh anh là Huệ Nha, nàng cũng chỉ lặng lẽ với đĩa thức ăn của mình. Trong khi 3 người kia thì đang nâng ly lên cùng vào nhau canh cách, họ tiếp tục bàn luận sôi nổi về chiến thuật và đội hình cho trận chung kết sắp tới.

Mình là đội trưởng mà bị cho ra rìa sao - Hainido nghiêng chặt răng, uống bia vào mà sao lại thấy... đáng.

Chợt...

Huệ Nha đang nhẹ nhàng gấp một miếng thịt nướng rất lớn và... thả vào trong đĩa của Hainido.

"Huệ Nha, em..." - Hainido ngạc nhiên quay nhìn Huệ Nha, cô bé này vừa làm gì vậy?? Chẳng lẽ... cô bé vừa mời anh ăn ư?

"Cám... cảm ơn em..." - Hainido đang hết sức cảm động, ánh mắt anh rung rung, may mà vẫn còn có cô bé này quan tâm tới anh.

...

Nửa đêm

Không gian căn nhà lại trở về với sự tĩnh lặng.

Vậy mà Xuyên Sơn vẫn chẳng thể chợp mắt, anh trở mình trên giường mấy lượt, thao thức cùng tiếng mưa rơi. Chợt nghĩ về Huệ Nha, không biết đêm nay cô ấy có... Anh dựng mình dậy khỏi giường, rồi cất bước đi xuống tầng dưới.

Kia rồi, bên bức tường kính, Huệ Nha lại đang ngồi đó và lặng lẽ ngắm mưa.

Hình ảnh ấy với Xuyên Sơn thật êm đềm lắm, anh mỉm cười chậm rãi bước về phía nàng.

Nàng vẫn chỉ tập trung vào cơn mưa.

Xuyên Sơn ngồi xuống bên nàng, khe khẽ nói:

"Tiếng mưa thật khó ngủ nhỉ?"

"..."

Xuyên Sơn lấy từ trong túi quần ra một trái táo xanh và đưa tới trước mặt Huệ Nha:

"Em có đói không?"

Hương táo khiến cánh mũi nàng hơi phập phồng, và nàng đưa bàn tay lên đón lấy trái táo, nàng hít nhẹ một hơi rồi bắt đầu chậm rãi ăn.

Xuyên Sơn cứ ngồi ngắm nàng ăn, nàng cắn từng miếng rất nhỏ trên khuôn miệng bé xinh, hồng đỏ, cách nàng ăn thật khoan thai, dịu dàng. Chiếc cặp tóc đính đá quý của Irivy lấp lánh trên mái tóc đen huyền của nàng như một mảnh sao băng.

Cuối cùng Huệ Nha cũng ăn xong trái táo, nàng đặt chiếc lõi xuống mặt sàn gỗ, rồi nàng lại... chìa tay về phía Xuyên Sơn.

"? " - Xuyên Sơn tròn mắt nhìn nàng, nhưng rồi anh chợt hiểu ra điều nàng muốn. Túi bên kia của anh vẫn còn một trái táo nữa, may mà anh đã chuẩn bị sẵn.

"Đây." - Xuyên Sơn đặt trái táo thứ 2 vào lòng bàn tay Huệ Nha.

Nàng vừa ăn vừa ngắm cơn mưa ngoài vườn khuya, đôi mắt huyền trong thắm, lung linh, như ẩn chứa bao điều.

"Sao em lại thích ăn táo?" - Xuyên Sơn khẽ hỏi.

Một khoảng lặng yên trong căn phòng khiến tiếng mưa như càng trở nên âm vang hơn. Như một bản nhạc. Giai điệu của mưa thanh khiết như tiếng hát của hàng triệu thiên thần tí hon.

"Mát." - Giọng nàng chợt ngân lên, trong trẻo như một nốt nhạc điểm vào giai điệu ấy.

"?? " - Xuyên Sơn chẳng hiểu. Mát? Mát ư... Nghĩa là sao?

Xuyên Sơn ngồi suy nghĩ một hồi, cuối cùng anh bật cười:

"À, ý em là ăn táo rất mát phải không? Thế... thế em bị nóng trong người ư?"

"..." - Nàng khẽ chớp mắt.

Hai người cứ ngồi bên bức tường kính cùng cơn mưa mãi, gió Thủy hồng lan vẫn tỏa hương phơ phất trên đầu họ.

Cho đến khi...

... Huệ Nha lại chợt... ngã đầu vào vai Xuyên Sơn.

Và anh vòng tay ôm lấy nàng, lần này anh sẽ giữ nàng thật chặt, không để mất nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 23-4: Đường tới Illen (IV)

Chỉ còn một ngày.

Hành lý đã được chuẩn bị xong, rất gọn gàng, đơn giản. Cả đội bóng Minija sẽ di chuyển đến Illen bằng tàu siêu tốc, họ sẽ có một buổi tập làm quen với mặt cỏ của sân vận động quốc gia trước khi bước vào trận chung kết ngày mai.

6 h sáng, 22 cầu thủ cùng ban huấn luyện tập trung ở nhà ga Minija, đi cùng không thể thiếu chủ tịch Irivy, trưởng fan club Hiên Hạ, và cả Huệ Nha.

Sau khi tất cả đã ổn định chỗ ngồi, con tàu bắt đầu khởi hành. Đây là tàu siêu tốc Ple'a II, hiện đại và nhanh nhất hành tinh, sẽ chinh phục quãng đường 2000 km trong khoảng 4 giờ đồng hồ.

Bên trong tàu rất rộng rãi và thoải mái, ở toa số 6, Huệ Nha ngồi cạnh Hiên Hạ. Hiên Hạ đang rất phấn khích:

"Chị hồi hộp quá Huệ Nha ơi, đây là lần đầu tiên chị được đến một thành phố lớn như Illen, chắc ở đó có nhiều điều tuyệt vời lắm!"

"..." - Huệ Nha đưa ánh mắt xa xăm nhìn ra khung cảnh đang lướt qua bên ngoài cửa kính, những cánh đồng mênh mông, những dải rừng xanh thẳm, đồi núi, làng mạc... tất cả đều chìm trong một màn mưa lâm thâm.

"Tàu này nhanh thật đấy, thị trấn Minija của chúng ta vậy là đã bị bỏ lại ở rất xa đằng sau. Ôi, mới đi có mấy phút mà chị đã thấy nhớ rồi..." - Giọng Hiên Hạ thoang thoảng.

"..."

"À, bây giờ chị sẽ dạy em vẽ nhé? Huệ Nha, quay vào đây nào."

Hiên Hạ bắt đầu lấy ra tập giấy và hướng dẫn cho Huệ Nha những bước cơ bản để có một bức tranh đẹp, cách phác thảo, bố cục, cùng một vài kỹ thuật đơn giản. Huệ Nha chăm chú lắng nghe, phải, nàng hết sức chăm chú, đôi mắt trong veo cứ mở to rất là đáng yêu. Khiến Hiên Hạ nhiều lúc không nhịn được cười.

...

2 giờ sau. Khung cảnh bên ngoài cửa kính của toa tàu đã được phủ ngập một màu xanh của biển, những con sóng bạc đầu bao la nhấp nhô dưới những làn mưa phát phối.

Đoàn tàu Ple'a II đang đi qua một đèo núi quanh co cao 820 mét cắt qua dãy Halad, một bên là rừng Nhạn quỳ vàng rực rỡ, một bên là biển ngọc xanh thẳm thẳm.

"Biển đó, đẹp chưa kia! Em vẽ biển đi."

Hiên Hạ và Huệ Nha đã vẽ được khá nhiều bức tranh, Huệ Nha có tiến bộ lên đôi chút, trong tranh của nàng không chỉ có toàn mưa nữa mà còn có cả hoa và cây lá.

"Ừm, em vẽ rất đẹp." - Hiên Hạ nghiêm túc nhận xét - "Chị nghĩ em có tiềm năng trở thành một họa sĩ tài ba trong tương lai đấy Huệ Nha, chị nói thật đó, hi hi..."

...

Thêm một giờ nữa trôi qua.

Con tàu đang lướt đi giữa một cánh đồng hoa Chi Anh tím biếc trải rộng tới tận chân mây, những cánh hoa bạt ngàn nhuộm đắm trong cơn mưa. Nhân viên trên tàu đang phục vụ bánh sandwich và nước giải khát.

"Cánh đồng hoa lớn thế, cánh như trong thần tiên vậy!" - Hiền Hạ trầm trồ.

"..." - Huệ Nha chạm tay lên lớp kính, như muốn được bay ra ngoài đó ngay bây giờ.

"Giá như không mưa thì chắc sẽ còn đẹp hơn nhiều phải không Huệ Nha? Mà chúng ta đã đi gần hết chiều dài đất nước rồi sao trời vẫn cứ mưa mãi thế nhỉ? Chị có cảm giác như cơn mưa này đang đuổi theo chúng ta vậy. Chị mong được thấy ánh mặt trời quá..."

...

Thêm một giờ nữa.

Chuyến tàu Ple'a II đã vượt qua tổng cộng 15 thành phố lớn nhỏ. Mưa vẫn rơi không ngừng nghỉ qua từng vùng đất, khi chỉ lát phát lúc lại rạt rào.

"Sắp đến nơi rồi" - Hiền Hạ thở ra một hơi nhẹ nhõm - "Haaa, chiều nay sẽ có rất nhiều kế hoạch."

"..." - Bàn tay bé nhỏ của Huệ Nha đang khẽ nắm lấy gấu váy.

Và rồi, con tàu tốc hành đang lướt lên cây cầu lớn bắc qua sông Inins, ở phía bờ bên kia là quang cảnh thành phố kì vĩ tráng lệ với những tòa nhà cao tầng lừng lững vươn lên đâm xuyên những tầng mây. Hiền Hạ khẽ reo lên:

"Trời! Một thành phố hiện đại quá! Vậy là chúng ta đã tới được Illen rồi!"

Huệ Nha ngồi lặng yên, nằng tựa đầu vào ô cửa kính, nơi những hạt mưa đang gõ nhẹ nhàng. Đôi mắt nàng vẫn thật sáng trong. Nhưng, chẳng thể biết được nàng đang suy nghĩ điều gì trong đầu nữa.

Tàu Ple'a II đang chuẩn bị cập vào ga cuối Illen.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 24-1: Nhiên Sa và Nhan Vy (I)

Buổi trưa, mưa rả rích.

Đại học tổng hợp Illen. Căng tin trường được xây dựng theo tiêu chuẩn nhà hàng 5 sao, với thực đơn được thay đổi hàng ngày. Ngồi bên một bàn gần khung cửa kính là... Xương Uy và Thiên Nhi, nhưng cả hai người đều chẳng hề quan tâm tới những đĩa thức ăn đầy hấp dẫn trước mặt. Thiên Nhi đang cắn vụn:

"Xương Uy, sao cái con tước cướp đó nó lại biết anh? Anh quan hệ thế nào với nó?"

"..." - Xương Uy đang nhìn lơ đãng ra cơn mưa ngoài trời.

RẦM!

Thiên Nhi đập bàn:

"Này anh có nghe tôi hỏi không??"

Xương Uy chậm rãi nói:

"Từ hôm đó đến giờ cô đã hỏi tôi câu này bao nhiêu lần rồi không chán sao?"

"Nhưng anh đã trả lời tôi đâu?" - Thiên Nhi cau mày.

"Bởi vì..." - Xương Uy lại nhìn ra cơn mưa - "... chẳng có gì để trả lời hết."

CHOANGGG!

Thiên Nhi gạt một đĩa thức ăn xuống sàn vỡ tung tóe:

"Anh tưởng tôi ngu chắc? Nó bảo rằng anh với nó đã từng là một cặp có đúng không!?"

"..."

"Đúng không, Xương Uy?!"

"..."

"Anh đừng làm tôi điên lên đây! MAU TRẢ LỜI ĐI!!!"

"Thôi im đi, đau đầu."

"Cái gì anh dám nói giọng đó với tôi à? Mà sao... lúc nào anh cũng như đang suy nghĩ điều gì đó vậy? Anh đang nghĩ cái gì?"

"..." - Xương Uy chẳng buồn đáp, thực ra trong đầu anh lúc này còn đang bận tìm cách để hoàn thiện cỗ máy thời gian.

Thái độ của Xương Uy khiến Thiên Nhi càng lúc càng tức sôi máu, hôm nay cô nhất quyết phải làm rõ ràng mọi chuyện, cô quát:

"Xương Uy, anh với cái con điên Y Tuyết ấy là gì của nhau? NÓI ĐI!!!"

Xương Uy đưa tay lấy một ly nước trái cây, nghĩ nhiều nên anh đang khát.

"ANH NGHĨ CÓ THỂ LÒ TÔI ĐƯỢC SAO!?" - Thiên Nhi hét văng ly nước đi.

Vậy mà...

... lại không nghe thấy tiếng vỡ...

Thiên Nhi ngạc nhiên quay người lại, ly nước đang sóng sánh đậu trên một... mũ giày.

Thì ra, có một chàng trai vừa đưa chân ra đỡ lấy ly nước, một động tác hết sức nhẹ nhàng và chuẩn xác, gần như không làm rơi ra một giọt nào.

Kung fu kinh phết nhỉ - Thiên Nhi thoáng có chút nể phục, cô đưa mắt lên quan sát kẻ vừa xuất hiện.

Đứng trước mặt cô là một chàng thiếu niên trong bộ đồng phục học sinh cấp 3, trông hấn khá cao ráo, tóc cắt ngắn trang nhã lịch sự, gương mặt sáng sủa, nếu không muốn nói là... sắc nước hương trời...

Nhịp tim Thiên Nhi hơi lạc đi một nhịp. Người đâu mà... đẹp quá thể!

Chàng thiếu niên điềm đạm cầm lấy ly nước đặt trở lại mặt bàn, môi mỉm cười thanh lịch:

"Xin lỗi, tôi có thể làm phiền hai anh chị một chút được không?"

Thiên Nhi lấy lại vẻ mặt lạnh, hỏi:

"Có chuyện gì? Cậu là ai?"

Chàng thiếu niên liền giơ ra trước mặt Thiên Nhi một tấm thẻ xanh:

"Đây ạ."

Thiên Nhi lăm nhăm đọc mấy dòng chữ in trên tấm thẻ:

"Thẻ thành viên. Nhiên Sa. Câu lạc bộ thám tử đại học tổng hợp Illen."

* Nhiên Sa: Học sinh lớp 11 C trường trung học Ahju. 16 tuổi. Thành viên câu lạc bộ thám tử đại học Illen. Sở trường: Aikido kết hợp Karatedo. Mang nét đẹp của một ngôi sao băng, rực rỡ mà âm áp.

"Cậu thuộc câu lạc bộ thám tử sao?" - Thiên Nhi lại nhìn chàng thiếu niên một lượt, ừm, cũng có đáng.

"Vâng" - Nhiên Sa kéo ghế ngồi xuống, và bằng một hơi đã... uống cạn ly nước hoa quả.

Tự nhiên dễ sợ - Thiên Nhi chớp mắt.

Nhiên Sa bắt đầu nói vào vấn đề:

"Tôi xin phép hỏi anh chị một vài điều, có phải anh chị đã có mặt ở hiện trường lúc xảy ra thảm họa hố tử thần trên đại lộ Elci không ạ?"

Thiên Nhi khẽ gật đầu:

"Ừ đúng rồi. Sao cậu biết?"

"Việc này dễ thôi mà." - Nhiên Sa điềm tĩnh xắt một miếng cá hồi cho vào miệng, rồi vừa nhai vừa hỏi tiếp: "Thế anh chị có thấy điều gì bất thường không?"

"À..." - Thiên Nhi hồi tưởng lại - "Tôi thấy mặt đất rung lên."

"Cái đó thì đương nhiên rồi." - Nhiên Sa ăn sang món bò sốt kem - "Ý tôi là trước khi thảm họa xảy ra anh chị có thấy gì khả nghi, hay có kẻ nào đáng ngờ không?"

Thiên Nhi khẽ cắn môi:

"Kẻ đáng ngờ á? Là sao?"

Trong lúc Nhiên Sa hỏi chuyện Thiên Nhi thì Xương Uy ngồi bên vẫn đang suy nghĩ về cỗ máy thời gian, anh chỉ liếc nhìn cậu thiếu niên kia đứng một lần. Ngoài khung cửa kính, mưa vẫn lất phất phát bay.

"Vậy là anh chị không thấy gì hết sao ạ?" - Nhiên Sa vừa ném món tôm mật ong vừa hỏi.

"Không. Chẳng có gì cả." - Thiên Nhi lắc đầu.

"Vâng. Dù sao cũng chúc mừng anh chị đã may mắn thoát nạn." - Nhiên Sa uống cạn ly nước ép của Thiên Nhi rồi đứng lên, mỉm cười chào: "Cảm ơn đã hợp tác. Tôi xin phép."

Và anh quay người, chậm rãi bước đi về phía cửa căng tin.

Thiên Nhi nhìn theo, khẽ lẩm bầm:

"Người đầu mà vô duyên, không thấy nhà người ta đang có chuyện hay sao mà tới hỏi han lời thôi. Đã vậy còn tự do ăn cả đồ của người khác nữa chứ. Mà... trường mình có câu lạc bộ thám tử từ khi nào thế nhỉ?"

Rồi Thiên Nhi lại quay về phía Xương Uy, tiếp tục chất vấn:

"Xương Uy! Hôm nay anh mà không nói rõ chuyện của anh với cái con Y Tuyết kia thì đừng có hòng trở về nhà nhé!!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 24-2: Nhiên Sa và Nhan Vy (II)

Nhiên Sa lững thững bước đi trên con phố mưa, trên tay là chiếc dù đơn, mấy ngày hôm nay anh đã tìm gặp rất nhiều những nhân chứng còn sống sót sau vụ hố tử thần trên đại lộ Elci, vậy mà vẫn chưa tìm ra được manh mối nào đáng kể. Vốn thích khám phá những điều bí ẩn nên anh rất hào hứng trong việc điều tra nguyên nhân gây ra siêu thảm họa kinh hoàng này, điều mà các nhà chức trách cũng đang đau đầu chưa thể làm sáng tỏ.

Với một thành phố chưa từng xảy ra động đất như Illen, và nền địa tầng cũng rất ổn định, không thể có chuyện bỗng dưng xuất hiện một hố tử thần khổng lồ như thế được. Đây là một âm mưu khủng bố chăng? Hay là... còn điều gì khác đáng sợ hơn nữa?

Dù sao, anh nhất định sẽ tìm ra đáp án.

Những hạt mưa gõ lộp bộp trên nóc chiếc ô, Nhiên Sa lấy ra chiếc smartphone và mở ra một bản danh sách, đây là danh sách những người có mặt ở hiện trường thảm họa hôm đó mà anh đã hack được từ cơ sở dữ liệu của sở cảnh sát thành phố, anh tự nhủ:

"Vẫn còn mấy người nữa, thôi đành cúp học cả buổi luôn vậy. Cơ mà..."

Anh nhìn lên những tầng mây xám trĩu nặng phía trên cao:

"... cơn mưa này cũng thật bất thường. Trái với quy luật khí hậu hàng năm. Có điều gì đó không ổn..."

Cơn phố giờ này khá vắng vẻ. Những cửa hiệu ế ẩm. Một vài bóng ô rảo bước nhanh trên vỉa hè. Dưới đường xe cộ cũng thưa thớt. Từ phía cuối phố đang hiện ra một chiếc xe bus lớn, loại xe bus chuyên chở các đội thể thao.

Bên trong chiếc xe ấy chính là... đội bóng của Xuyên Sơn, họ đang trên đường đi tới khách sạn để nhận phòng, sau đó sẽ ăn trưa, nghỉ ngơi, rồi đến chiều sẽ có một buổi tập ở sân vận động quốc gia chuẩn bị cho trận chung kết vào chiều mai. Huệ Nha và Hiền Hạ ngồi ở phía cuối xe. Hiền Hạ cũng có nhiệm vụ tiễn trạm để đón đội cổ vũ đến từ Minija, nên chỉ có Huệ Nha là nhân nhả nhất, nàng cứ lặng thinh nhìn ra ô cửa kính, ngắm những hạt mưa tủa rơi xuống phố.

Khoảnh khắc ấy...

Chiếc xe bus chậm chậm lăn bánh qua Nhiên Sa...

Và anh thoáng nhìn thấy nàng, cô gái sau ô cửa kính xe, với mái tóc dài và đôi mắt huyền trong sâu thẳm...

Khoảnh khắc ấy, anh như thấy... sấm sét đang bủa giăng trên đầu mình...

...

...

...

Chiếc xe bus đã lướt qua rồi, Nhiên Sa khẽ ngoái nhìn lại, nhịp tim vẫn đập mạnh.

Làm sao mà...

... lại có người... xinh đến thế... được chứ?...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 24-3: Nhiên Sa và Nhan Vy (III)

Buổi chiều, mưa bắt đầu to dần.

Nhiên Sa trở về trường trung học Ahju, người cuối cùng trong danh sách nhân chứng không ngờ lại học cùng trường với anh. Để xem nào, theo thông tin thì người đó là một bạn nữ học lớp 11 A và là thành viên của câu lạc bộ Kiếm thuật.

"Giờ này chắc vẫn còn gặp được..." - Nhiên Sa lẩm nhẩm rồi chậm bước về phía dãy nhà sinh hoạt.

Mưa rải trên sân trường. Trong đầu Nhiên Sa bỗng lại phảng phất hình ảnh của cô gái trên chiếc xe bus mà anh nhìn thấy hồi trưa, chỉ tiếc rằng khoảnh khắc ấy quá ngắn ngủi. Mà thôi, quên cô ta đi, anh đâu phải là loại người háo sắc, chẳng qua là trông cô gái ấy có vẻ gì đó hơi... kì lạ...

Nhiên Sa đã đứng trước cửa câu lạc bộ kiếm thuật của trường, bên trong đang vang lên những tiếng luyện tập. Anh đưa tay mở cánh cửa ra. Chợt...

RẦẦẦMM!!!

Một thanh kiếm tre bay tới giáng thẳng vào... đầu Nhiên Sa!!

Và mọi thứ nhanh chóng chìm vào bóng đêm...

...

...

...

Phòng y tế trường.

Nhiên Sa tỉnh dậy thì đã thấy mình đang nằm ngay ngắn trên giường bệnh. Và ngồi bên giường anh là... một cô gái, một cô gái xinh đẹp như... nàng tiên cá!

Cô gái ấy đang chăm chú nhìn anh bằng đôi mắt đẹp long lanh, và cất giọng dịu dàng:

"Câu tình rồi ư? Còn đau không?"

Nhiên Sa sờ lên vàng trán đã được băng bó lại của mình, khẽ hỏi:

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

Cô gái che miệng cười:

"Xin lỗi, khi nãy tớ đang vùng vẫy thi bị tuột tay. Không ngờ đúng lúc ấy cậu lại mở cửa bước vào. Và thế là... a ha ha..."

"Vui lắm à?" - Nhiên Sa thoáng nhũn mày, chống tay ngồi dậy, đầu anh vẫn còn hơi vàng vát.

"Ồ, tớ xin lỗi, ừm..." - Cô gái cố gắng nín cười - "À, tên tớ là Nhan Vy. Một lần nữa tớ xin lỗi vì đã gây chấn thương cho cậu... a... ừm ừm..."

* Nhan Vy: Lớp 11 A trường trung học Ahju. 16 tuổi. Thành viên ưu tú của câu lạc bộ kiếm thuật. Sắc đẹp như bầu trời đêm, trong lành, êm ả. Nhưng tính cách thì không êm ả chút nào.

"Thôi không sao. Nhưng..." - Nhiên Sa lườm - "Cậu làm ơn ngưng cười được không?"

Nhan Vy lấy lại vẻ mặt nghiêm túc:

"Tớ có cười nữa đâu. Mà tên cậu là gì?"

"Nhiên Sa."

"Tên hay nhỉ. Thế cậu đến câu lạc bộ kiếm thuật làm chi vậy? Tìm ai à?"

"Tìm cậu chứ còn tìm ai." - Nhiên Sa đáp, anh nhìn lại Nhan Vy, kể ra thì trông cô nàng xinh hơn trong ảnh, bộ váy đồng phục nữ sinh ngắn rất thời trang; mái tóc dài tự nhiên, không cầu kì, và rất suôn.

"Tìm tớ á?" - Nhan Vy hơi ngạc nhiên - "Tớ có quen cậu đâu?"

Nhiên Sa liền giơ ra chiếc thẻ thám tử:

"Tớ muốn hỏi cậu một vài điều."

Nhan Vy mở tròn mắt nhìn tấm thẻ:

"Ohhh, cậu là thám tử cơ à? Nhưng cậu là học sinh cấp ba sao lại được nhận vào câu lạc bộ của đại học Illen?"

"Vì chị tớ là hội trưởng ở đó." - Nhiên Sa thu về tấm thẻ.

"À, sướng nhỉ. Vậy cậu muốn hỏi tớ chuyện gì?" - Nhan Vy có vẻ háo hức.

Phòng y tế lúc này chỉ có hai người. Ngoài cửa sổ, mưa đổ rào rào. Nhiên Sa tựa lưng vào đầu giường, bắt đầu hỏi:

"Cậu đã chứng kiến trực tiếp thảm họa hố tử thần trên đại lộ Elci đúng không?"

Nhan Vy sốt sắng đáp:

"Ừ, lúc đó tớ sợ lắm nhé! Tất cả bỗng nhiên sụp đổ trước mắt tớ! Cậu biết không, tớ suýt rơi xuống cái hố đó, may mà tớ chạy nhanh."

Nhiên Sa hỏi tiếp:

"Cậu có thấy gì bất thường trước lúc sự việc xảy ra không?"

Nhan Vy lắc đầu:

"Không thấy."

"Cậu cố gắng nhớ kĩ lại đi."

"Không mà, mọi thứ diễn ra rất đột ngột, chẳng hề có dấu hiệu nào báo trước cả. À mà..." - Nhan Vy bỗng ngập ngừng.

"Sao?" - Nhiên Sa nhòm người dậy.

"Tớ không biết có nên kể chuyện này ra không nữa..." - Nhan Vy khẽ nói.

"Chuyện gì? Cậu cứ kể đi?" - Nhiên Sa bỗng thấy hồi hộp.

"À chuyện này có lẽ chẳng liên quan gì đâu, và cũng có thể là tớ đã nhìn lầm... Chắc cậu sẽ chẳng tin đâu."

"Tớ sẽ tin mà. Cậu đã nhìn thấy gì?"

Nhan Vy bắt đầu kể lại:

"Hôm ấy, ngay sau khi thảm họa diễn ra, cảnh sát đã đến và lấy lời khai của các nhân chứng tại hiện trường, trong đó có tớ. Rồi khi tớ trở về nhà, tớ đã đi đường tắt, qua một con ngõ vắng, và tớ đã thấy một người... rất kì lạ!"

"Kì lạ thế nào?" - Nhiên Sa nhìn Nhan Vy bằng ánh mắt tập trung hết sức.

"Anh ta... phải nói là anh ta rất... rất đẹp, đẹp như là thần tiên ấy." - Gò má Nhan Vy hơi ửng hồng lên - "Mái tóc dài màu nâu, y phục toàn một màu đen. Và đôi mắt..."

"Đôi mắt làm sao?"

"Đôi mắt anh ta có... một bên mắt màu bạc, và nó... phát sáng."

"Mắt phát sáng sao?" - Nhiên Sa tựa lưng trở lại đầu giường, trên môi như hiện lên một nét cười.

Nhan Vy thoáng cau mày:

"Tớ biết là cậu sẽ không tin mà. Ừ chính tớ cũng chẳng tin nữa. Có lẽ lúc đó tớ đang mệt và tinh thần chưa thật ổn định nên nhìn thấy ảo ảnh..."

"Ừm, thế anh ta có nhìn thấy cậu không?" - Nhiên Sa hỏi.

Nhan Vy đưa tay vuốt tóc:

"Chẳng biết nữa, anh ta đi lướt ngang qua tớ, nhưng về mặt anh ta thì dường như không hề nhìn thấy tớ vậy. Lúc đó trời mưa lớn, nhưng tớ vẫn cảm nhận được từ cơ thể anh ta tỏa ra một mùi hương rất... huyền bí."

"Mùi hương ư? Vậy thì đó không phải là ảo ảnh rồi." - Nhiên Sa chậm rãi nói - "Thế anh ta còn đặc điểm nào khác nữa không?"

"À, anh ta cầm theo một cây đàn rất lạ. Và..." - Nhan Vy nhớ lại - "Trên vai anh ta có một con chim gì đó, mà tối quá tớ không nhìn rõ."

"Thôi được, để xét sau vậy." - Nhiên Sa trầm tĩnh nói.

"Nhưng sao cậu lại hỏi tớ về những chuyện này?" - Nhan Vy hỏi.

"Tớ đang điều tra nguyên nhân gây ra thảm họa." - Nhiên Sa đáp.

"Thế ư? Vụ này có vẻ hấp dẫn đấy nhì. Cậu cho tớ tham gia với được không?" - Nhan Vy vui vẻ đề nghị.

"Ừm..." - Nhiên Sa ngập ngừng.

"Đồng ý đi mà. Tớ sẽ trợ giúp cho cậu." - Nhan Vy nài nỉ.

"Thôi được, tớ cũng đang cần phụ tá." - Nhiên Sa đành đồng ý, có một cô phụ tá xinh đẹp như thế này thì cũng đâu thiệt gì cho anh.

Nhan Vy reo lên:

"Ahhh, vậy từ nay hai chúng ta sẽ là cặp đôi thám tử Vy Sa!"

"Sao tên cậu lại được đặt lên trước vậy?"

"Vì tên tớ nghe hay hơn."

"Thôi đẹp, đâu có chuyện vô lí thế."

Phòng y tế lúc này đang có hai bạn nữ lớp 10 diu nhau vào giường bên. Nhan Vy nói nhỏ giọng xuống:

"Thế cậu đã điều tra đến đâu rồi?"

"Cũng chưa được nhiều lắm" - Nhiên Sa tựa đầu lên cánh tay.

"Kế hoạch tiếp theo là gì?" - Nhan Vy thì thào hỏi.

"Có lẽ chúng ta nên về văn phòng của tớ, nói ở đây không tiện." - Nhiên Sa khẽ nói.

"Ohhh, cậu có cả văn phòng thám tử sao?" - Nhan Vy phấn khích.

Nhiên Sa mỉm cười:

"Cũng gần như thế."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 24-4: Nhiên Sa và Nhan Vy (IV)

Văn phòng thám tử của Nhiên Sa hóa ra lại là phòng riêng ở nhà anh.

"Trời, tưởng thế nào." - Nhan Vy không giấu nổi vẻ thất vọng - "Mà sao phòng cậu bừa bộn thế. Cả tháng mới dọn một lần à?"

"Cũng gần như thế." - Nhiên Sa đáp.

"Tớ hiểu rồi, thế chắc là cả năm." - Nhan Vy lầm rầm, cô đưa mắt nhìn một lượt khắp căn phòng. Chỗ nào cũng vương vãi truyện tranh, sách báo, tạp chí, và cả quần áo cùng các thứ vật dụng linh tinh khác. Phòng của một thám tử đây ư?

"Cậu cứ ngồi tạm lên giường ấy." - Nhiên Sa nói.

"Ừ, cứ kệ tớ." - Nhan Vy tiến về phía khung cửa kính lớn nơi ban công, từ đây trông ra một hồ nước rộng mênh mông, sóng gợn lăn tăn trong màn mưa lớt thướt - "Ồ, ít ra phòng cậu còn có chỗ này để ngắm cảnh thích thật đấy."

Nhiên Sa mở tủ lạnh lấy ra hai cây kem và mời Nhan Vy một cây. Cả hai vừa mút kem vừa ngồi lên giường. Nhiên Sa bắt đầu mở chiếc laptop của anh ra:

"Cậu xem này, Nhan Vy. Đây là những tin tức mà tớ đã tổng hợp được trên mạng. Vụ hồ tử thần ở thành phố chúng ta không phải là vụ thảm họa bí ẩn duy nhất. Những ngày qua, trên thế giới đã ghi nhận ba vụ khác, dù quy mô và thiệt hại không lớn như ở Illen nhưng cũng rất đáng chú ý."

"Ghê thật..." - Nhan Vy tập trung nhìn vào màn hình laptop bằng đôi mắt mở to không chớp, nét mặt căng thẳng.

"Vụ thứ nhất là một vụ cháy lớn thiêu rụi gần một nửa diện tích thảo nguyên A'en, nơi có loài sư tử tuyết sinh sống. Vụ thứ hai là một con sóng thần trên đại tây dương nhấn chìm một hòn đảo không người ở, tuy nhiên vào thời điểm xảy ra sóng thần có báo cáo về một vụ mất tích của một tàu đánh cá Indonesia với bốn người trên đó. Vụ thứ ba là một vòi rồng xuất hiện trên một ốc đảo ở sa mạc Sahara xóa sổ hoàn toàn một bộ lạc người thiểu số."

"Sợ thế..." - Nhan Vy run run.

Nhiên Sa vẫn giữ giọng đều đều, trầm tĩnh:

"Và vụ thứ tư chính là hồ tử thần ở thành phố Illen chúng ta. Cả bốn vụ đều là những siêu thảm họa thiên nhiên chưa thể tìm ra nguyên nhân. Các cơ quan khí tượng và phòng chống thiên tai cũng không hề có một dự báo nào ở những khu vực đó cho đến khi thảm họa đột ngột xảy ra."

"Thế cậu nghĩ bốn vụ này có liên quan đến nhau không?" - Nhan Vy hỏi.

"Chưa biết được. Nhưng..." - Nhiên Sa hạ thấp giọng - "... rõ ràng là đang có một điều gì đó rất bất thường trên thế giới của chúng ta."

"Lẽ nào..." - Nhan Vy đánh rơi cây kem xuống giường - "... ngày tận thế sắp diễn ra!!"

"Cậu trông tượng hơi xa đấy." - Nhiên Sa gấp chiếc laptop lại - "Mà làm ơn giữ gìn vệ sinh giùm tớ một chút. Cậu đang ở trên giường của tớ đấy."

"Ồ, xin lỗi..." - Nhan Vy đỏ mặt, cô vội vàng lấy giấy ăn lau chỗ kem rớt trên gas giường.

ĐUUUUNG!!!

Sấm dội vang ngoài trời.

"Ồi!!!!" - Nhiên Sa và Nhan Vy ôm chầm lấy nhau.

Tiếng mưa tí tách...

Hai người đều đỏ bừng mặt, luống cuống tách nhau ra.

Rồi Nhan Vy cười khúc khích:

"Thì ra cậu cũng sợ tiếng sấm à, Nhiên Sa? A hi hi..."

Nhiên Sa lấy lại vẻ điềm tĩnh trên nét mặt:

"Đâu, tại cậu hét lên làm tớ giật mình chứ."

"Thôi đừng có chối. À mà này..." - Nhan Vy chột sứa giọng trang trọng - "Tớ có một đề nghị nhỏ."

"Gì vậy?" - Nhiên Sa liếc nhìn Nhan Vy.

Nhan Vy nói:

"Tớ có thể ở lại nhà cậu dùng bữa tối không?"

"Hả?" - Nhiên Sa hơi bất ngờ.

Nhan Vy khẽ vuốt tóc:

"Vì nhà tớ hôm nay mọi người đều đi vắng hết, chỉ có mình tớ thôi, về ăn tối một mình buồn lắm."

Nhiên Sa suy nghĩ thật nhanh, dù đây là một đề nghị khá đột ngột và có phần hơi táo bạo nhưng cô nàng này là phụ tá của anh, nên chẳng có lí do gì để từ chối cả. Cuối cùng anh nói:

"Được. Nhưng tớ cũng phải nói là hôm nay bố mẹ và chị tớ đi thăm họ hàng ở xa nên chỉ có một mình tớ ở nhà thôi."

Nhan Vy hưng phấn:

"Thế càng hay, tối nay ngôi nhà này sẽ là của chúng ta!"

"Sửa lại giùm cái, nhà của tớ mà."

"Tớ sẽ trở tài nấu ăn!"

"Ồn không?"

"Phải đi siêu thị đã."

"Thức ăn trong tủ còn nhiều lắm"

"Vậy cậu cứ yên tâm ngồi đợi. Tớ làm loáng một cái là xong."

"Ừ."

...

Một tiếng sau.

Cuối cùng hai người lại phải gọi pizza. Gian bếp thì đã tan hoang.

"Tớ xin lỗi!" - Nhan Vy cúi đầu xuống - "Tại tớ chưa quen với bếp nhà cậu chứ ở nhà tớ nấu ăn khá lắm."

"Không sao đâu." - Nhiên Sa nói - "Mà cậu ăn nhanh nhanh rồi về đi, lát tớ còn phải học bài nữa."

"À, tớ còn có thêm một đề nghị nhỏ nữa." - Nhan Vy thỏ thẻ nói.

"Cậu cứ nói đi." - Nhiên Sa uống một ngụm nước.

Nhan Vy thở mạnh một hơi rồi nói:

"Đêm nay tớ có thể ngủ lại nhà cậu không?"

"Cái gì!?" - Nhiên Sa phun nước.

Nhan Vy đưa tay khẽ vuốt mấy lọn tóc:

"Vì bây giờ trời tối rồi, mà lại mưa nữa, tớ ngại đi về lắm. Thêm nữa mấy chuyện cậu nói hồi chiều đến giờ tớ vẫn sợ, tớ không dám ngủ một mình ở nhà đâu."

Nhiên Sa lại suy nghĩ, có nên đồng ý không đây? Một nam, một nữ ở chung trong một căn nhà vắng kiểu gì cũng sẽ nảy sinh nhiều chuyện rất phức tạp, khó lường trước. Nhưng cô nàng này là phụ tá của anh, từ chối thì cũng hơi thất lễ. Phải làm sao giờ??

"Được không?" - Nhan Vy nhìn Nhiên Sa, ánh mắt đầy mong chờ.

"Ừm..." - Nhiên Sa vẫn đang rất khó xử.

"Nhé?" - Ánh mắt Nhan Vy long lanh.

"Thôi được." - Nhiên Sa thở dài - "Cậu nằm ở phòng khách. Và đừng có bén mảng lại gần phòng tớ là được."

"Cám ơn cậu!" - Nhan Vy hết sức tươi tỉnh.

...

12 giờ đêm.

Phòng của Nhiên Sa, trên giường lại là... Nhan Vy, cô bé đang ngủ rất say sưa ngon lành. Ngoài khung cửa kính ban công, mưa vẫn rơi tí tách.

Cùng lúc đó ở phòng khách, trên chiếc ghế sofa là... Nhiên Sa. Anh nằm vắt tay lên trán, mắt mở trân trân, không thể nào ngủ nổi. Cái cô nàng phụ tá kia, trợ giúp cho anh thì chưa thấy đâu mà phiền nhiễu thì lại quá nhiều.

Thật đúng là... định mệnh!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 25-1: Chung kết (I)

Khách sạn 5 sao Qikan là nơi đóng quân của đội bóng xứ Minija. Đêm trước ngày diễn ra trận thư hùng với câu lạc bộ phương Bắc Illen United, tinh thần toàn đội vẫn rất thoải mái. Ngày mai dù chiến thắng hay thất bại, họ cũng sẽ thi đấu bằng tất cả khả năng cho đến phút cuối cùng.

Phòng 2011 trên tầng 20 là phòng của Irvy, Hiên Hạ và Huệ Nha. Lúc này 3 cô gái đang... ngâm mình trong bể tắm. Mùi hương hoa hồng dịu dịu đượm hòa trong từng làn hơi nước nóng, bể tắm khá rộng và được lát bằng đá cẩm thạch.

Irvy mặc dù đã bước sang tuổi 21 nhưng sự tươi trẻ của làn da thì không hề kém cạnh hai cô bé kia, ba thiếu nữ quá đỗi diễm lệ khiến những cánh hoa hồng đỏ thắm cũng phải thâm ghen về nhan sắc. Một vách tường của phòng tắm được thay bằng tấm kính trong suốt nhìn ra quang cảnh thành phố bên dưới, nơi muôn vàn ánh đèn màu như nhòà đi trong màn mưa đêm.

"Chị không ngờ ở Illen cũng mưa nhiều thế này đây." - Irvy khe khẽ nói.

"Vâng, thời tiết năm nay chán thật ạ." - Hiên Hạ đưa tay khóa nước khiến những cánh hoa trôi bồng bềnh.

"..." - Huệ Nha đang nhìn chăm chú một cánh hoa trong lòng bàn tay mình.

Irvy tưới nước lên bờ vai trắng mịn như sứ, giọng cô thoáng có chút lo lắng:

"Nếu ngày mai trời vẫn mưa thì đội Illen càng có thêm ưu thế, vì lối chơi của họ vốn dựa vào sức mạnh và chuyển bóng dài. Hic, tội nghiệp các cầu thủ của chúng ta."

"Nhưng em vẫn tin rằng đội chúng ta sẽ giành cúp." - Hiên Hạ nói, ánh mắt cô sáng ngời - "Chẳng phải chúng ta đã vượt qua rất nhiều đội bóng mạnh khác để đến được trận chung kết này hay sao."

"Ừ ha." - Irvy cười - "Có em cố vũ hết mình thì đội chúng ta chẳng ngại đối thủ nào."

"Hi, em đâu có đóng góp gì." - Hiền Hạ cười ngược, cô thoáng quay sang Huệ Nha, chợt thấy...

Huệ Nha đang... bỏ cánh hoa hồng vào trong miệng!!

"Kìa, em đừng làm thế." - Hiền Hạ vội đưa tay lấy cánh hoa ra khỏi miệng Huệ Nha. Nhưng... Huệ Nha lại bỏ tiếp một cánh hoa khác vào.

"Ăn cánh hoa hồng có sao không nhĩ?" - Irvy hơi băn khoăn.

"Em cũng không biết, em chưa thử bao giờ." - Hiền Hạ lắc đầu nói.

"Vậy sẵn đây chúng ta thử xem sao." - Irvy vót một cánh hoa trên làn nước và cho vào miệng nhai thử.

"Vâng." - Hiền Hạ cũng làm theo.

"Ừm... không ngon lắm." - Irvy nhú mày nói.

"Khẩu vị của Huệ Nha hơi lạ nhĩ?" - Hiền Hạ cảm thấy có chút ngọt ngào mà đắng đắng trong miệng.

"À mà nói tiếp về chuyện đội bóng, nếu có thể đoạt cúp thì chúng ta chắc chắn sẽ nhận được thêm một hợp đồng tài trợ lớn nữa." - Irvy dựa tấm lưng trần vào thành bể tắm một cách khoan khoái.

"Thật sao ạ? Là hợp đồng gì vậy ạ?" - Hiền Hạ mừng rỡ hỏi.

"Hợp đồng tài trợ áo đấu từ một hãng thời trang danh tiếng." - Irvy tự thưởng cho mình một ngụm rượu vang táo.

"Ôi, thế thật tuyệt!"

"Nhưng nếu ngày mai trời nắng thì tốt hơn. Mà không biết cái gã Hainiido kia có treo con búp bê cầu nắng trong phòng không nữa?" - Giọng Irvy thoáng trầm lại.

"Chị Irvy..." - Hiền Hạ mỉm cười - "Có phải chị... thích anh Hainiido không?"

Irvy suýt làm đổ ly rượu xuống nước:

"Gì chứ?! Đòi nào có chuyện đó! Em nghĩ tiêu chuẩn của chị thấp đến thế sao?"

"Tại em thấy lúc nào chị cũng nhắc tới anh ý mà."

"Vì hẳn là điểm yếu nhất của đội bóng."

"Vâng, thế mà anh ấy lại là đội trưởng cơ đấy."

"Thôi không nói chuyện này nữa!" - Irvy gắt, cô uống cạn ly vang.

"Chị đang ngược phải không?" - Hiền Hạ trêu.

"Mà còn em đấy, cô bé ngược." - Irvy nở một nụ cười lấp lánh - "Nếu em thích Xuyên Sơn thì phải nói thẳng với anh ta, chứ đừng hi vọng gã ngược đó tỏ tình trước."

"Em... em..." - Hiền Hạ đỏ mặt, nhưng rồi hai nắm tay cô xiết chặt lại đầy quyết tâm: "Vâng! Nhất định em sẽ nói với anh ấy!"

Ở bên cạnh hai người, Huệ Nha đã tựa đầu vào thành bể và... ngủ ngon lành từ bao giờ.

Hay cũng có thể là đôi mắt nàng chỉ đang khép hờ? Đôi hàng mi xanh dương như vừa khẽ động đây...

Trong lúc đó ở phòng 2012 ngay kế bên, Xuyên Sơn và Hainiido thì đang ngâm mình trong một bể tắm đầy... nước đá. Những viên đá ngập tới tận cổ của hai anh, thực ra đây là một liệu pháp trị liệu, nước đá lạnh sẽ giúp họ có được thể trạng tốt nhất cho trận đấu vào ngày mai.

"Không biết giờ này các cô gái của chúng ta đang làm gì ở phòng bên nhĩ?" - Hainiido chợt thắc mắc.

"Chắc ngủ rồi." - Xuyên Sơn nói, anh hình dung ra khuôn mặt bình yên của Huệ Nha khi nàng ngủ.

"Gì sớm thế, có khi họ cũng đang... tắm." - Hainiido cười gian xảo giống hệt... ma vương.

"Cậu chỉ toàn những ý nghĩ đen tối." - Xuyên Sơn nhắm mắt lại, khuôn mặt anh đẹp như tượng khắc, thực ra trong đầu anh cũng đang tưởng tượng ra...

cảnh tượng ấy.

Nhà hàng Silver Salt nổi tiếng với những món ăn cầu kì và tinh tế đến từng hạt muối. Ở một bàn dành cho thượng khách trên tầng hai, Xương Uy và Thiên Nhi đang cùng ăn tối. Thiên Nhi đã tạm ngưng chuyện của Y Tuyết, mặc dù cô nàng vẫn còn hơi hậm hực.

"Chiều mai anh có bận không, Xương Uy? Nếu không thì đi cùng em." - Thiên Nhi chợt nói.

"Đi đâu?" - Xương Uy hỏi.

Thiên Nhi lấy ra hai tấm vé:

"Đi xem bóng đá."

"Em đi một mình đi." - Xương Uy nói ngay, anh vốn chẳng quan tâm gì đến thể thao, đặc biệt là bóng đá.

"Không, anh phải đi cùng em, mai là trận chung kết rồi." - Thiên Nhi thì lại là một fan nhiệt thành của câu lạc bộ Illen United.

"Anh bận lắm." - Xương Uy từ chối, anh không muốn mất thời gian cho mấy trò vô bổ ấy.

"Anh có đi không!" - Thiên Nhi trừng mắt - "Chuyện của anh với con Y Tuyết tôi chưa bỏ qua đâu!"

"Thôi được." - Xương Uy đành đồng ý cho yên thân - "Đi thì đi."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 25-2: Chung kết (II)

Cuối cùng ngày diễn ra trận chung kết rất được mong chờ giữa 2 câu lạc bộ Minija và Illen United cũng đã tới.

Địa điểm thi đấu là sân vận động quốc gia Kymihha. Được đặt theo tên một vị thần trong thần thoại, đây là một siêu sân bóng có sức chứa kỉ lục 202.000 chỗ ngồi, và mặt cỏ luôn đứng đầu trong top những mặt sân đẹp nhất.

Mặc dù Kymihha không phải là sân nhà của đội Illen United nhưng vì được đặt ở thành phố Illen nên cũng không khác sân nhà là mấy. 16 giờ trận đấu mới bắt đầu nhưng ngay từ buổi trưa khu vực quanh sân vận động đã ngập tràn một màu đỏ, sắc áo truyền thống của câu lạc bộ thành Illen. Vâng, dù mưa không dứt nhưng các cổ động viên vẫn hết sức nhiệt tình và hào hứng, không khí như vào ngày lễ hội. Illen United đang giữ kỉ lục là đội nhiều lần vô địch cúp quốc gia nhất với 21 lần đăng quang, và một câu lạc bộ nhỏ bé như Minija đâu thể ngăn cản họ lên ngôi lần thứ 22.

15 giờ 30. Bên trong sân vận động, các khán đài đã không còn một chỗ trống, màu áo đỏ của hai mươi vạn cổ động viên Illen rực lên như hoa lửa.

Nhóm cổ động viên ít ỏi đến từ Minija chỉ có 300 người trong sắc áo lam ngồi lọt thỏm trên khán đài B. Dù vậy họ cũng chẳng hề tỏ ra e sợ và đang hát vang một bài hát hào hùng. Hiên Hạ là trưởng nhóm nên là người hát lớn nhất, cô mặc chiếc áo đồng phục màu lam của câu lạc bộ Minija, quần short trắng, và đeo băng đô với dòng chữ Minija - Champions trên trán.

Huệ Nha ngồi ngay bên Hiên Hạ, nàng không chịu thay áo bóng đá mà vẫn mặc chiếc váy ngắn màu xanh nước biển, nhưng ít ra nàng cũng chịu đeo băng đô và trông rất là xinh. Giữa biển người náo nhiệt, chỉ mình nàng lạng lẽ, và ánh mắt tuyệt đẹp của nàng vẫn chẳng để ý tới điều gì khác ngoài những hạt mưa rơi trên không trung.

Ở phía đối diện là khán đài A. Trên hàng ghế VIP, Xương Uy và Thiên Nhi đang ngồi vào chỗ của mình. Xương Uy vẫn trong bộ đồ trắng đơn giản còn Thiên Nhi thì đương nhiên là luôn diện những chiếc váy thời trang nhất.

"Còn mấy phút nữa là trận đấu bắt đầu rồi, anh có thấy vui không Xương Uy?" - Thiên Nhi ngọt ngào hỏi.

"Có." - Xương Uy đáp cho qua chuyện.

"Vui thật không?"

"Ừ."

"Thế hôn em đi."

Không hề cho Xương Uy kịp đáp, Thiên Nhi đã nhào người sang, bàn tay cô vòng qua cổ anh còn đôi môi cô thì ép trên môi anh. Cô hôn anh một cách say mê chẳng cần biết đến những ánh mắt xung quanh.

Xương Uy không thích việc này lắm nhưng chẳng lẽ lại đẩy cô nàng ra, ở đây ống kính phóng viên rất nhiều, anh phải giữ cho mối quan hệ của mình thật tốt. Mà dù sao môi Thiên Nhi cũng thật mềm và ngọt, lưỡi cô nàng ở trong miệng anh quấy đảo mọi góc ngách, hơi ấm từ cơ thể cô nàng ôm ấp lấy anh xua đi hơi lạnh của cơn mưa.

"E hèm!"

Một giọng đang háng chọt vang lên. Thiên Nhi giật mình buông Xương Uy ra và quay nhìn sang bên. Nhận ra kẻ vừa mới đến, đôi lông mày cô nhíu chặt lại:

"Ồ, anh đến đây làm gì vậy hả?!"

Thiên Hà ngồi xuống vị trí ghế ngay bên Thiên Nhi, hôm nay anh đã được tháo bột ở cánh tay nên trông lại rất phong độ, anh nhẹ nhàng đáp:

"Anh đến xem bóng đá mà."

Ánh mắt Thiên Nhi long lên:

"Nói dối, anh có bao giờ thích bóng đá đâu?"

Thiên Hà mỉm cười:

"Mọi thứ em thích thì anh đều thích."

"Đồ điên!" - Thiên Nhi lườm Thiên Hà đầy giận dữ.

Thiên Hà chỉ cười hòa nhã:

"Hai đứa đang làm gì thì cứ làm tiếp đi, đừng để ý tới anh."

"Hừm" - Thiên Nhi tức càn hông, mặt mũi cau có. Mặc dù Thiên Hà không phải phụ huynh của cô nhưng là anh trai thì cũng gần như thế, anh ta cứ ngồi đây giám sát thì làm sao cô có thể thoải mái mà hôn Xương Uy được chứ? Thật là một cảm giác hết sức khó chịu, bức bối.

"Anh đi về đi!" - Thiên Nhi quát Thiên Hà.

Thiên Hà khẽ gật đầu:

"Ừ, xem hết trận bóng rồi anh về."

"Về luôn!"

"Anh tiếc tiền vé lắm."

"Thiên Hà, tôi càng ngày càng ghét anh!" - Thiên Nhi quát mắng.

Thiên Hà vẫn mỉm cười êm đềm:

"Nhưng anh vẫn yêu em, em gái bé nhỏ của anh."

"Anh..." - Thiên Nhi tức nghẹn lời, khí xung lên não mà không cách nào giải tỏa.

Xương Uy được giải thoát, nên trong lòng có chút thâm cảm ơn Thiên Hà.

...

Trong lúc đó ở bên trong phòng thay đồ của đội Minija, các cầu thủ đang tỏ ra rất lo lắng trước thông báo huấn luyện viên trưởng của họ vừa phải nhập viện cấp cứu vì bệnh tim đột nhiên tái phát.

"Làm sao bây giờ, chúng ta sẽ đá bằng đội hình nào?"

"Không có huấn luyện viên trưởng thì không khéo chúng ta sẽ vỡ trận mất!"

Hainido lên tiếng trấn an các đồng đội:

"Mọi người hãy bình tĩnh, ban huấn luyện sẽ sớm có phương án."

Xuyên Sơn là ngôi sao sáng nhất của đội, anh cũng góp lời:

"Đúng vậy, chúng ta hãy giữ vững tinh thần và đá hết mình vì huấn luyện viên trưởng."

Bỗng, cánh cửa phòng thay đồ bật mở, và... một thiếu nữ đang bước vào!

Một vài cầu thủ hoảng hốt kêu lên:

"Chủ tịch tới, mau mặc quần vào!!"

Hai bên má Irivy dường như có chút ửng hồng, cô đang đứng giữa mười mấy chàng trai cường tráng. Nhưng cô nhanh chóng lấy lại vẻ mặt nghiêm trang và cất giọng đồng dục:

"Mọi người đều đã biết tin về huấn luyện viên trưởng. Đây là một điều đáng tiếc, nhưng tôi tin ông ấy sẽ sớm trở lại. Còn với trận đấu trước mắt này, chúng ta không thể ra sân mà thiếu huấn luyện viên trưởng được, nên tạm thời tôi sẽ đảm nhận vị trí đó. Có ai phản đối không?"

"Không, chủ tịch!" - Các cầu thủ đồng thanh hô lớn.

Được dẫn dắt bởi một cô gái xinh đẹp như thiên thần thể này thì ai dại gì mà phản đối cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 25-3: Chung kết (III)

Sau buổi họp chiến thuật nhanh cùng huấn luyện viên trưởng tạm quyền Irivy, Xuyên Sơn và các đồng đội rời khỏi phòng thay đồ và bước vào đường hầm dẫn ra sân vận động. Tâm trạng mọi người đều rất hồi hộp trước trận đấu lớn, và niềm hi vọng về danh hiệu cao quý mà họ có thể đạt được.

Các cầu thủ Ilten United cũng đang xuất hiện trong đường hầm, cầu thủ nào cũng cao lớn hơn người bình thường với những ánh mắt đầy dữ dằn, từ họ tỏa ra một khí thế có thể nói là rất áp đảo.

Tiếng reo hò đang trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết, hai đội bóng cùng tiến ra sân cỏ theo hai hàng ngay ngắn, và ngay lập tức họ cảm nhận những làn mưa rất lạnh đang ào ào quất xuống da thịt.

Xuyên Sơn đưa mắt nhìn lên các khán đài, anh không khỏi choáng ngợp trước sự kì vĩ của sân bóng lớn nhất thế giới - Kymihha. Có lẽ bạn sẽ không thể tưởng tượng được hết độ lớn của sân vận động này nếu không trực tiếp đứng ở nơi đây. Các khán đài cao tới gần 100 mét với mái che kiên cố, khán giả ngồi đông nghịt không có lấy một ghế trống, còi quạt cùng băng rôn cổ vũ bay kín rợp khắp nơi, bầu không khí vô cùng cuồng nhiệt và huyền ảo.

Hai đội bóng đang tiến hành những thủ tục trước trận đấu. Đội Ilten United trong trang phục áo đỏ, quần trắng, tất trắng. Còn đội Minija trong trang phục áo xanh lam, quần trắng, tất xanh.

Tương quan lực lượng của hai đội hoàn toàn trái ngược. Đội Ilten gồm toàn các cầu thủ ngoại nổi tiếng đến từ những nền bóng đá phát triển như Argentina, Tây ban nha và Italy, họ đều là những cầu thủ dạn dày kinh nghiệm với độ tuổi trung bình 28. Trong khi đó đội Minija không có cầu thủ nào trên 23 tuổi, tất cả đều là những cầu thủ trẻ đầy tiềm năng, và chủ yếu đến từ châu Á ngoại trừ Hainido là người Brazil.

Trọng tài bắt đầu tung đồng xu để hai đội chọn sân. Xuyên Sơn nhìn lên các khán đài một lần nữa, một màu đỏ rực rỡ không khác gì biển lửa. Anh nhìn sang khán đài B, nơi có một khoảng nhỏ màu xanh của nhóm cổ động viên Minija, và anh nhanh chóng nhìn thấy Huệ Nha, lòng chợt thấy bình an trở lại.

Tiếng còi đã vang lên, trận đấu chính thức bắt đầu trong màn mưa tầm tã. Đội Ilten được quyền giao bóng trước, họ lập tức tràn sang phần sân đối phương trong tiếng reo hò chấn động đất trời của 200.000 cổ động viên nhà. Các cầu thủ Minija dồn toàn bộ đội hình về thiết lập thế phòng thủ bằng tinh thần quả cảm, quyết tử.

Huấn luyện viên trưởng đội Ilten đang lao ra sát đường biên, tích cực hò hét chỉ đạo các cầu thủ của mình tổng lực tấn công. Còn Irivy thì vẫn bình tĩnh ngồi yên trên băng ghế huấn luyện, hôm nay cô mặc một chiếc váy ngắn màu vàng, màu của chiến thắng.

15 phút trôi qua, Minija vẫn giữ sạch lưới trước những đợt tấn công như vũ bão của Ilten United, và lúc này họ đang tổ chức một đợt phản công chớp nhoáng. Bóng đến chân của Xuyên Sơn, anh đảo bóng qua một lúc 3, 4 cầu thủ đối phương trước khi phát một đường chuyền như đặt cho Hainido phá bấy vết vị thoát xuống. Một cú sút như trái phá của Hainido vào góc cao khung thành, thủ môn Ilten bay người hết cỡ mà chỉ có thể chạm vào... những hạt mưa. Và màn lưới của đội Ilten United đã rung lên!

Không thể tin nổi, tỉ số đã là 1 - 0 nghiêng về Minija, đội bóng nghiệp dư đến từ một thị trấn bé nhỏ và xa xôi.

Các khán đài của sân Kymihha như câm lặng. Ngoại trừ nhóm cổ động viên Minija đang vỗ òa sung sướng.

"Khốn nạn thế không biết, đội kia đúng là ăn may." - Thiên Nhi lầm rầm.

"Gãi tóc vàng sút quá đẹp! Sút thế mới là sút chứ!" - Thiên Hà tấm tắc khen.

"Anh đang cổ vũ cho đội nào thế hả!" - Thiên Nhi lừ mắt nhìn Thiên Hà.

"Thế em thích đội nào?"

"Anh lại còn phải hỏi nữa à, anh có phải người Ille không?!"

"Anh xin lỗi, anh cứ tưởng em thích màu xanh."

Xuong Uy bắt đầu che miệng ngáp, môn thể thao này đối với anh thật quá tẻ nhạt.

Trận đấu lại tiếp tục. Người khổng lồ Ille đã bị chọc giận, và sức ép được gia tăng một cách khủng khiếp, họ tấn công điên cuồng vây hãm đến nghẹt thở, khiến cho khung thành Minija luôn đặt trong tình trạng báo động! Những cú sút liên tiếp được tung ra, bóng hết đội xà ngang, cột dọc, rồi lại bị thủ môn cản phá. Nhưng rồi...

VÀÀÀOOOO!!!

Tiếng gào của bình luận viên vang dội trên loa, và cả sân vận động như nổ tung theo, tiếng reo hò dậy lên như sấm động, những làn sóng người và hoa giấy bay ngợp không gian. Bây giờ là phút 24, và tỉ số đã được san bằng 1 - 1.

Các cầu thủ Ille với lối chơi đầy sức mạnh và tốc độ, phối hợp tấn công vô cùng bài bản, như một cơn bão cuốn phăng mọi vật cản, khiến cho các cầu thủ Minija hoàn toàn bị ngợp. Thoáng một cái mà tỉ số đã là 2 - 1, rồi 3 - 1 nghiêng về Ille United. Và hai mươi vạn cổ động viên nhà được dịp bùng nổ với những màn ăn mừng vô cùng sôi động và ồn ã.

"Ha ha ha, biết ngay mà, Ille United năm nay lại vô địch rồi." - Thiên Nhi cười đắc chí.

Thiên Hà từ nãy giờ gần như chỉ ngồi ngắm Thiên Nhi, không quan tâm mấy đến diễn biến trận bóng, thấy cô em gái vui anh cũng vui lắm.

Còn Xuong Uy thì đang ngắm... mưa, đôi mắt nâu trong thoang thoáng nét buồn xa thẳm. Đây sẽ là lần cuối cùng anh đi xem bóng đá, chắc chắn như thế.

Ở khán đài B, có một người cũng đang ngắm mưa. Đó là Huệ Nha, đôi mắt nàng long lanh như bầu trời đêm muôn vàn vì tinh tú.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 25-4: Chung kết (IV)

Hiệp một đã khép lại với tỉ số 4 - 1 dành cho Ille United. Hai đội tạm nghỉ 15 phút.

Phòng thay đồ của đội Minija nhuộm trong bầu không khí nặng nề. Trong bóng đá khoảng cách 3 bàn rất khó có thể san lấp, và trước khi thể hùng hực của đội Ille thì điều đó càng trở nên bất khả thi. Tinh thần các cầu thủ Minija đã suy giảm nghiêm trọng, họ than thở:

"Đội Ille quá mạnh, chúng ta xong rồi."

"Phải, chúng ta đã may mắn mới chỉ để lọt lưới bốn bàn."

"Hiệp hai đá tiếp thế nào đây?"

RẦM!!!

Cánh cửa phòng thay đồ lại một lần nữa bật mở, và chủ tịch kiêm huấn luyện viên trưởng Irivy đang bước vào trong bộ váy ngắn màu vàng sáng chói.

"Trời ơi, chủ tịch cứ vào bất ngờ như thế này làm bọn tôi đứng tim mất!" - Vài cầu thủ vội vàng chỉnh đốn lại trang phục.

Irivy đứng ở giữa phòng, cô đưa mắt nhìn các cầu thủ một lượt, ánh mắt đầy băng giá. Chẳng cầu thủ nào dám nhìn thẳng vào mắt cô.

"Chuyện gì đang xảy ra với các anh vậy?" - Irivy bắt đầu cất giọng, nhẹ nhàng mà đanh thép - "Để thua liên tiếp bốn bàn, không lên bóng được quá nửa sân. Lỗi tại đối phương quá mạnh và sân bóng quá lớn, hay lỗi tại con mưa?"

Các cầu thủ đều im thin thít, kể cả đội trưởng Hainido và Xuyên Sơn.

Đôi mắt Irivy đang cháy lửa:

"Các anh không phải những cầu thủ bóng đá, các anh là những chiến binh! Hãy nhớ điều đó, đôi chân các anh là sắt đá, không thứ gì có thể khiến các anh run sợ, chùn bước. Hãy tiến lên và chiến đấu! Đây là trận chung kết, các anh nghĩ trong đời mình còn có thể tham dự một trận chung kết nào khác sao? Tiến lên và đá cho tử tế vào!"

"Vâng, chủ tịch!" - Các cầu thủ hét vang đầy hứng khởi. Từng lời của Irivy khiến trong lòng họ lại bắt đầu rạo rực, họ đến đây với khát khao chiến thắng và tự khẳng định mình, vậy mà chưa gì đã nhụt chí thì thật đáng hổ thẹn.

"Hiệp hai chúng ta sẽ thay đổi chiến thuật một chút." - Irivy tiếp tục nói - "Tạo khoảng trống và sút xa. Hainido, anh chuyển sang đá cánh trái."

"Trời, thế khác nào bị đẩy ải đâu." - Hainido lầm bầm trong miệng.

...

Mưa vẫn rơi trắng trên sân cỏ. Khán giả có thể ung dung ngồi trong những khán đài có mái che, nhưng các cầu thủ thì hoàn toàn phải dầm mưa.

Hiệp hai đã bắt đầu. Đội Minija thi đấu với một chí khí quật khởi, lấn xả, quyết liệt, đúng với tinh thần của những chiến binh. Họ từ chỗ bị dồn ép giờ đã có một thế trận ngang ngửa với quân đoàn Illen hùng mạnh. Hai đội chơi đôi công, nhưng hàng phòng ngự Minija được tiếp thêm lửa từ Irivy nên tỏ ra vững vàng chắc chắn hơn hẳn hiệp một.

Irivy cũng không còn ngồi trên băng ghế chỉ đạo nữa, cô đã tiến ra sát đường biên, đắm mình vào con mưa và hét lớn:

"Nhiệt lên! Đừng có lơ đãng như những bóng ma nữa. Tấn công!"

Sự chú ý của khán giả và toàn bộ ống kính máy quay bỗng chốc đổ dồn về Irivy. Thực ra trong bóng đá việc một người phụ nữ làm huấn luyện viên trưởng cho một đội bóng nam không phải là điều quá hiếm gặp, nhưng với một vị nữ huấn luyện viên trưởng xinh đẹp và bốc lửa như Irivy thì đúng là có một không hai. Bộ váy ngắn màu vàng của cô như ánh nắng rực rỡ giữa con mưa u sầu.

"Ồ, huấn luyện viên trưởng của Minija là nữ à? Xinh đấy!" - Thiên Hà bình luận.

Ngay lập tức anh nhận được cái lườm nóng hừng hực từ Thiên Nhi. Anh liền cười xoa dịu:

"Em vẫn là xinh nhất mà."

"Anh cứ cẩn thận đấy."

Khán đài B, Hiên Hạ đang rất phấn chấn:

"Chị Irivy tuyệt quá! Mọi người hãy cổ vũ nhiệt tình hơn đi nào! Minija chiến thắng!"

Phút thứ 55, bóng lại đến chân Xuyên Sơn ở khu vực giữa sân, anh suy nghĩ rất nhanh, cảm bóng đột phá thẳng vào trung lộ. Mặc dù sân trơn bóng ướt nhưng những động tác kỹ thuật của anh vẫn vô cùng chuẩn xác, nhẹ nhàng uyển chuyển anh đi bóng qua hàng loạt cầu thủ đối phương. Trong màn mưa dày đặc, anh đã nhắm được vào góc chết trong khung thành đội Illen và tung ra một cú sút căng như kẻ chỉ ngay từ ngoài vòng cấm. Bóng đi chìm qua một rừng chân cầu thủ hai đội, qua cả đôi tay của thủ thành Illen, và... xé toang màn lưới.

GOAL!

Tỉ số đã được rút ngắn xuống còn 2 - 4. Các cầu thủ Minija hồ hởi chạy đến tán thưởng pha solo phi thường của Xuyên Sơn, đây chắc chắn sẽ là một trong những bàn thắng đẹp nhất của giải đấu.

"Tuyệt quá, Xuyên Sơn ghi bàn rồi kìa Huệ Nha!" - Trên khán đài Hiên Hạ đang ôm chầm lấy Huệ Nha.

Tinh thần của đội Minija ngày càng lên cao, và lại còn được tiếp lửa từ vị nữ huấn luyện viên trưởng tài sắc Irivy, khiến 200.000 cổ động viên Illen cũng phải lu mờ.

Phút 61, Hainido dốc bóng thần tốc bên cánh trái trước khi tạt một đường bóng tuyệt đẹp vào vòng 16 m 50. Người bật cao hơn tất cả là Xuyên Sơn, một pha đánh đầu như búa bổ khiến thủ thành Illen chỉ biết đứng chôn chân nhìn bóng bay vào lưới.

Tỉ số đã là 3 - 4.

Các khán đài sân Kymihha thêm một lần nữa chết lặng. Chỉ có Hiền Hạ và 300 cổ động viên Minija là reo hò không ngớt:

"Tuyệt vời, Hainiido và Xuyên Sơn lại phối hợp ghi bàn!"

Trận đấu vẫn tiếp diễn dưới cơn mưa như trút nước, quần áo các cầu thủ đều đã lấm lem bùn đất và cả... máu. Các pha tranh chấp trở nên quyết liệt hơn bao giờ hết, những tình huống phạm lỗi từ đội Illen khiến trận đấu bị xé vụn, họ đang áp dụng lối chơi thô bạo để làm giảm nhuệ khí của các cầu thủ Minija. Xuyên Sơn thi đấu ở vị trí tiền vệ tấn công và là người bị phạm lỗi nhiều nhất.

"Trọng tài, rút thẻ đi!" - Irivy vô cùng bức xúc trước sự thiên vị trắng trợn của trọng tài cho những pha chơi xấu của đội Illen, hầu như các lỗi đều bị bỏ qua.

Phút 70, Xuyên Sơn lại có một pha rê dắt bóng đầy kỹ thuật, loại bỏ gần hết các hậu vệ Illen, anh co chân lên toan tung ra một cú sút. Nhưng...

Xoạt!

Một cầu thủ Illen đã xoạc bóng từ phía sau khiến Xuyên Sơn ngã sòng xoài trên mặt cỏ sũng nước!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 25-5: Chung kết (V)

"Ồi! Xuyên Sơn..." - Hiền Hạ đứng tim, ánh mắt đầy lo lắng dõi xuống sân bóng.

Xuyên Sơn ôm chân, anh nhăn mặt đau đớn. Pha phạm lỗi nguy hiểm và ác ý vừa rồi xứng đáng phải nhận thẻ đỏ, cầu thủ Illen đã đạp thẳng vào chân Xuyên Sơn như muốn triệt hạ anh. Tuy vậy, vẫn chẳng có chiếc thẻ nào được rút ra mà chỉ có một quả đá phạt cho Minija.

"Cậu không sao chứ?" - Hainiido chạy đến bên Xuyên Sơn.

"Ừ, tớ ổn." - Xuyên Sơn đã đứng lên được, bắp chân anh bị trầy xước nhưng may là không bị gãy xương.

"Bọn kia chơi tồi quá!" - Hainiido nghiêng răng ken két.

Bây giờ là tình huống đá phạt, cự li 25 mét, Xuyên Sơn chính là người thực hiện. Anh đưa tay vuốt nước mưa trên mặt, hít sâu một hơi, đây là một cơ hội để gỡ hòa, nên sút vào góc nào đây?

Hàng rào của đội Illen đã được thiết lập với 6 cầu thủ đứng dàn hàng ngang. Xuyên Sơn đang cất bước chạy lấy đà, và rồi anh tung sút. Trái bóng vẽ ra một đường vòng cung như hình trăng lưỡi liềm nhắm vào góc trái khung thành, thủ môn Illen bay tới như người nhện và nắm đầu ngón tay của anh ta tưởng như đã chạm được vào trái bóng. Nhưng không, bóng đi quá xoáy không thể kiểm soát, và lưới của đội Illen lại... rung lên.

Tỉ số 4 - 4!

Tất cả các cổ động viên Illen đều không thể hiểu được chuyện gì đang diễn ra, đội bóng hùng mạnh và giàu có của họ đã để cho một đội bóng nghiệp dư như Minija ghi tới 4 bàn vào lưới, niềm tự hào đã sụp đổ.

Nhóm cổ động viên Minija thì ăn mừng như ngày độc lập, họ hô vang tên của người hùng Xuyên Sơn, người đã lập hat-trick cho tới lúc này.

"Chết tiệt, gã số 10 (Số áo của Xuyên Sơn) chơi doping hay sao mà đá kinh thế?" - Thiên Nhi càu nhàu, cảm giác trong cô lúc này chỉ muốn đập một thứ gì đó.

"Em có đói không?" - Thiên Hà khề hời, anh rút ra một thanh chocolate lớn - "Ăn cái này cho hạ hỏa nhé?"

"Hạ hỏa cái đầu anh ý!" - Thiên Nhi quăng luôn thanh chocolate xuống khán đài bên dưới.

"Hay uống nước?" - Thiên Hà rút ra chai nước ngọt.

Vút!

Thiên Nhi ném chai nước thẳng xuống sân:

"ĐỂ TÔI YÊN!"

Trận đấu lại tiếp diễn, mưa càng lúc càng lớn hơn và gió rít rất mạnh như thể bão tố đang nổi lên trên sân. Trận bóng đã thực sự trở thành một trận chiến không khoan nhượng của những đấu sĩ.

Mỗi khi đội Minija cầm bóng là trên khắp các khán đài lại vang lên những tiếng la ó huyết sáo đầy hân học giận dữ của số đông cổ động viên Illen. Pháo sáng đã xuất hiện, khói bay mù mịt như đang có chiến tranh. Sân Kymihha đã biến thành một chảo lửa đỏ rực!

"Giữ vững tinh thần! Tấn công!" - Irivy hét lên trên đường biên dọc.

Ngay gần đó, ông huấn luyện viên trưởng Illen United cũng đang gào thét:

"Dồn lên! Đè bẹp chúng nó đi!"

Phút 78, khung thành Minija rung lên bần bật sau hai cú sút liên tiếp của các tiền đạo Illen, nhưng không có bàn thắng.

Phút 79, trong một pha tranh chấp, cầu thủ số 5 bên phía Illen đã thúc cùi trỏ thẳng vào mặt một tiền vệ của Minija! Máu đã đổ, cầu thủ tiền vệ được cáng đưa ra khỏi sân. Các cầu thủ Minija phấn nộ lao đến gây sức ép lên trọng tài:

"Đánh guội rồi! Thề đồ đi chứ còn gì nữa!"

Trọng tài tiến đến trước mặt cầu thủ số 5 Illen, đo vài giây, rồi rút ra một chiếc thẻ... vàng.

"Không thể tin được! Ông bắt kiểu gì vậy, trọng tài?" - Các cầu thủ Minija kịch liệt phản đối, thẻ vàng là quá nhẹ cho hành vi bạo lực vừa rồi.

Trọng tài kiên quyết xua tay:

"Trở về vị trí! Quyết định đã được đưa ra, các anh không có quyền phản ứng!"

Gã số 5 chẳng hề tỏ ra hối lỗi mà chỉ nở nụ cười khinh miệt, gã có thân hình rất to lớn, mái tóc màu bạch kim, quốc tịch Hà Lan. Và gã cũng chính là người đã phạm lỗi từ phía sau với Xuyên Sơn ở tình huống trước đó.

Hainido nóng mắt, anh tiến lại gần gã số 5, gầm gọng:

"Mày đá cẩn thận, chơi thể không hay đâu!"

Gã số 5 hung hăng đẩy tay vào ngực Hainido:

"Mày làm sao, thằng con hoang! Cút về cái thị trấn rách nát bản thu của mày đi!"

BỐỐPP!!!

Hainido tung ra một cú đấm sấm sét vào giữa mặt gã số 5 khiến hắn văng xa 15 mét, cả thân hình đồ sộ nặng nề của hắn đập UỶNH xuống nền cỏ, nằm bất động tại chỗ.

Trên các khán đài vang lên một tiếng "Ồ!" lớn, ngay sau đó là những tiếng chửi rủa đầy thù địch.

"Đánh người! Bọn Minija đánh người rồi!" - Huấn luyện viên trưởng Illen nhảy dựng lên.

Cả đội Illen xấn xỏ xông đến vây lấy Hainido:

"Thằng này mày như nào? Mày thích chết không?"

Xuyên Sơn và các đồng đội Minija liền lao tới giải vây. Những pha xô đẩy, tranh cãi của cầu thủ hai đội khiến cả khoảng sân trở nên hỗn loạn. Khán giả càng bị kích động, hò hét rầm trời, sân Kymihha như sắp sập tới nơi!

Trọng tài chạy về phía Hainido, rất quả quyết rút tấm thẻ đỏ ra trước mặt anh:

"Rời khỏi sân ngay lập tức! Anh đã bị truất quyền thi đấu!"

Hainido chẳng thêm quan tâm tới trọng tài, anh chỉ tay vào gã số 5, cất giọng kiêu hùng:

"Minija là một thị trấn rất đẹp, và đó là thị trấn của tao, mày hãy nhớ như thế!"

Rồi anh quay người, bước thẳng về phía cửa đường hầm sân vận động. Irivy đang đứng chờ ở phía trước trong bộ váy sũng nước, cô khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt đầy nghiêm khắc. Hainido cúi gầm mặt xuống, những bước chân trở nên thật nặng nề, không biết Irivy sẽ trách mắng anh ra sao, vừa rồi anh đã gây nên tội lỗi lớn, khi đội bóng đang có thể trận tốt thì anh lại tự khiến mình bị đuổi, mọi việc có thể sẽ trở nên tồi tệ.

Những hạt mưa vẫn rải xuống tới tấp. Hainido bước qua Irivy, cảm giác đầy e ngại. Nhưng, Irivy chợt đặt bàn tay mềm mại lên vai anh và khẽ nói:

"Đánh hay lắm, hấn xứng đáng phải nhận điều ấy."

"Chủ tịch..."

Khi vào đến tận bên trong đường hầm, Hainido vẫn còn tưởng mình vừa nghe nhầm. Đây là lần đầu tiên mà Irivy đối xử dịu dàng với anh như thế, thật khó hiểu và khó tin quá... Nước mắt anh đang trào ra, là những giọt nước mắt... hạnh phúc...

Bên ngoài, trận đấu lại được tiếp tục, bầu không khí càng trở nên nóng hơn bao giờ hết, cho dù mưa vẫn rơi không ngớt tạnh.

Trên các khán đài vô cùng cuồng nhiệt ấy, trong 202.000 khán giả chỉ có 2 người chẳng hề quan tâm chút gì tới những diễn biến đầy kịch tính của trận bóng.

Hai người ấy là Huệ Nha và Xương Uy.

Huệ Nha ở khán đài B, Xương Uy ở khán đài A. Cả hai đều đang dựa đầu vào lưng ghế và... ngủ say sưa.

Lúc này, khoảng cách giữa họ đã được rút ngắn từ 2000 km xuống còn chưa đầy 90 mét.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 25-6: Chung kết (VI)

"Đi xem bóng đá mà ngủ như thế thì đi làm quái gì!" - Thiên Nhi cau mày, tức tối nhìn Xương Uy, cô thực muốn hất vài bát nước vào anh ta quá.

"Cứ để nó ngủ." - Thiên Hà nói - "Nó có biết gì về bóng đá đâu mà xem."

"Anh thì biết đấy!" - Thiên Nhi vạch lại.

"Ít ra anh còn biết một trận bóng có 80 phút." - Thiên Hà hùng hồn nói.

"Thế cũng nói, một trận bóng 90 phút mà! Anh không biết gì thì im đi!" - Giọng Thiên Nhi chua chát.

"Anh xin lỗi, anh sẽ tìm hiểu kĩ hơn."

"Thôi bỏ đi, anh đừng làm tôi sôi tiết lên nữa!"

Phía dưới sân, hai đội vẫn đang quần thảo dữ dội trong cơn mưa. Hainido đã bị nhận thẻ đỏ nên Minija chỉ còn lại 10 người đấu với 11 người của Illen United.

Irivy thay liền hai vị trí gia cố tuyến dưới, giờ đành trở lại với đấu pháp phòng ngự phản công. Băng đội trưởng tạm thời được giao cho Xuyên Sơn, anh chỉ huy các đồng đội thi đấu lẫn xả để bảo vệ khung thành.

Càng về những phút cuối, sức ép dành cho Minija càng trở nên khủng khiếp, vừa thua thiệt về quân số lại vừa suy giảm thể lực, cộng thêm sự uy hiếp tinh thần từ hàng vạn cổ động viên quá khích trên các khán đài, khung thành của họ chao đảo liên tục bởi những pha dứt điểm hiểm hóc của cầu thủ Illen. Họ thực sự đã chiến đấu với trên 100% sức lực của mình.

Phút 90 rồi. Xuyên Sơn đoạt được bóng từ chân một tiền đạo Illen, anh dốc bóng tới khoảng trống ở giữa sân, thoáng liếc nhìn đồng hồ trên bảng điện tử, chỉ còn vài giây nữa là kết thúc trận đấu, và anh đã đưa ra một quyết định táo bạo.

Giây phút ấy, bầu trời mây đen phía trên đầu Xuyên Sơn đang sáng rực những tia sét lớn. Anh tăng bóng lên một nhịp thoát khỏi sự truy cản của một cầu thủ đối phương, và rồi anh vùng chân thực hiện một cú vô lê thần sầu! Trái bóng lao đi vun vút lên không trung, xuyên qua những làn mưa và hướng thẳng về phía khung thành Illen United.

Gã thủ thành lên hơi cao giờ đang vội vã chạy về...

Trái bóng đang bay tới với vận tốc của một phát đại bác...

Tất cả những người có mặt trên sân Kymihha đều nín thở...

Gã thủ thành cố gắng nhào người bằng tất cả khả năng, nhưng... không còn kịp nữa rồi, trái bóng đã bay qua bàn tay hấn và... lao thẳng vào trong lưới!

Vào rồi...

Bàn thắng đã được ghi theo một cách đầy ngỡ ngàng, pha vô lê từ khoảng cách 50 mét của Xuyên Sơn, một bàn thắng kỉ ảo nhất trong lịch sử bóng đá thế giới.

Trọng tài đã nổi hơi còi hết giờ. Tỉ số chung cuộc là 5 - 4. Minija giành chiến thắng. Một kỉ tích phi thường và chấn động.

Hai mươi vạn cổ động viên Ille hoàn toàn thất thần, vẫn không thể chấp nhận được thực tế là đội bóng của mình đã bại trận. Các cầu thủ Ille đang gục xuống thảm cỏ ướt trong nỗi cay đắng, thất vọng.

Trong khi đó những người đến từ Minija thì đang ôm chầm lấy nhau cùng niềm hân hoan sung sướng vô bờ bến. Họ đã viết lên câu chuyện cổ tích ở giải đấu năm nay và xứng đáng có được chiếc cúp danh giá. Hiền Hạ có lẽ là người vui nhất, cô đang lay Huệ Nha dậy và thom lên má nàng liền mấy cái, khiến Huệ Nha cứ mở to đôi mắt chẳng hiểu có chuyện gì.

"Không thể... như thế được..." - Thiên Nhi choáng váng, cảm thấy chóng mặt, đôi mắt cô đỏ hoe và hai dòng nước mắt đang tuôn ra, chảy xuống ngực áo. Đội bóng Ille United mà cô rất kì vọng lại có thể thua một cách tức tưởi như thế sao?

Thấy Thiên Nhi khóc, Thiên Hà thương lắm. Anh choàng tay ôm em gái vào lòng, vừa khẽ vuốt lên mái tóc cô vừa dịu dàng an ủi:

"Không sao đâu, năm nay không vô địch được thì sang năm, em đừng khóc nữa."

"Nhưng... trận thua này đau lắm... không chịu được..." - Thiên Nhi vẫn thút thít khóc.

"Anh hiểu mà, tội nghiệp em gái của anh..." - Thiên Hà cũng đã không cầm được nước mắt, anh ôm lấy Thiên Nhi chặt hơn, bằng tất cả tình yêu thương.

Xương Uy bấy giờ đã thức giấc, thấy hai anh em kia đang ôm nhau khóc, anh chỉ thoáng nhui mày, sao thế nhỉ?

Lễ trao cúp vô địch diễn ra ngay trong mưa. Các khán giả đã bỏ về gần hết, chỉ còn nhóm cổ động viên Minija vẫn đang hò reo tung búng. Xuyên Sơn nhận danh hiệu cầu thủ xuất sắc nhất trận đấu với một cú poker và một pha kiến tạo, cảm giác trong anh lúc này như đang ở trên thiên đường, nhưng anh vẫn không quên nhìn lên khán đài và vẫy tay về phía Hiền Hạ và Huệ Nha. Hainido cũng đã trở ra sân ăn mừng và nhận huy chương cùng các đồng đội.

Và tất cả lại một lần nữa vỡ òa cảm xúc trong khoảnh khắc mà họ nâng cao chiếc cúp bạc cùng niềm vinh quang chiến thắng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 26-1: Năng lượng thiêng (I)

Cách sân vận động Kymihha vài km về phía Đông. Trên mép sân thượng của một tòa nhà cao 100 tầng, Huy Am đang đứng đó, lặng lẽ, trong bộ y phục đen thẫm và vuốt tóc màu nâu hạt dẻ ướt đầm, cùng con chim thạch tước Navira vẫn đậu trên bờ vai.

Đôi mắt chàng với con mắt bạc phát sáng lấp lánh đang dõi nhìn xuống khung cảnh thành phố mênh mông, đắm chìm trong những làn mưa chấp chới. Nơi đây cách hơn 300 mét so với mặt đất, có thể nhìn thấy cả dòng sông Inns uốn lượn phía xa xa. Thành phố với những tòa nhà cao tầng, những công trình kiến trúc hiện đại, những khối bê tông kim loại dày đặc, chẳng còn mấy chỗ dành cho cây xanh.

"Loài người đã phát triển tới mức này..."

Giọng Huy Am ngân lên, êm trầm, du dương.

"... thật là một sai lầm."

Con chim Navira tán thành:

"Một sai lầm lớn."

"Chỉ còn một cách..." - Huy Am khe khẽ nói.

"Tiêu diệt!" - Con Navira tiếp lời.

"..." - Huy Am mỉm cười, nét cười thanh tao tuyệt vời.

Chợt...

Một sợi tóc vàng óng hiện ra trước mắt chàng!

Rồi thêm nhiều sợi nữa xuất hiện từ trong thinh không, những sợi tóc dài mượt và sáng như lân tinh.

Và...

Một làn gió mang theo một mùi hương ngây ngất, một tiếng cười trong trẻo và hồn nhiên:

"Hi hi hi... ha ha ha..."

Làn gió cùng những sợi tóc vàng dịu dàng ôm ấp, vuốt ve quanh thân thể Huy Am, tiếng cười ngân nga bên tai. Chàng chỉ nhẹ nhàng nói:

"Đừng đùa nữa, Hoa Tiên."

Hoa Tiên nhanh chóng hiện nguyên hình và đứng bên Huy Am, bộ váy voan trong suốt của nàng bắt đầu thấm ướt trong màn mưa, đôi môi mềm đỏ vẫn nở nụ cười rục rịch, giọng nàng trong veo:

"Ta đã đến rồi."

"Tốt lắm" - Huy Am gật đầu - "Cô vẫn luôn là người nhanh nhất."

"Và xinh nhất nữa chứ?" - Hoa Tiên nghiêng đầu, chớp chớp mắt nhìn Huy Am.

"Ừm..." - Huy Am tỏ vẻ suy nghĩ.

"Còn ai xinh hơn tôi được nữa?" - Hoa Tiên bĩu môi hờn dỗi.

"Hừ cái. Áo trông sức mạnh." - Con chim Navira nói.

Con mắt bạc của Hoa Tiên lập tức lóe lên:

"Con chim ngọc, ta không có hỏi mi!"

"Hoa Tiên ngọc." - Navira đáp lại.

"Mi chết với ta!" - Hoa Tiên đưa tay toan tóm lấy con chim, nhưng nó đã vỗ cánh bay vút lên trời.

Hoa Tiên dậm chân nhìn theo, miệng lẩm rầm:

"Mi cứ đợi đấy, có ngày ta sẽ đập tan mi ra, chim với chóc."

Rồi nàng lại quay sang Huy Am, giọng vui vẻ:

"Này, tôi đã xem qua cái hồ của anh rồi, sâu thật đấy, bọn người đó chắc đã được một phen sợ mất vía, hi hi..."

"..." - Huy Am vẫn đứng tĩnh lặng, ánh mắt hướng thẳng về phía đường chân trời mây giông mù mịt.

Hoa Tiên cũng không nói gì nữa, hai người đứng bên nhau một lúc lâu, dưới cơn mưa bay lạnh lẽo, giữa chốn lưng chừng trời. Cảnh thành phố dần trải bên dưới, rộng lớn, bao la.

Rồi...

Ở phía sau lưng Huy Am và Hoa Tiên...

Những giọt nước mưa đang kết tụ lại thành một... dáng người!

Một thiếu nữ tươi trẻ và kiều diễm hơn cả vàng trắng non, với suối tóc trắng như mây tuyết. Nàng vận bộ váy mỏng màu trắng như sữa, gắn trên đầu gối. Và làn da nàng cũng thật trắng hồng, mềm mịn, tựa cánh sen.

Huy Am và Hoa Tiên cùng quay người lại. Hoa Tiên reo lên:

"A, Nước cũng đến rồi!"

"Hy Ca." - Huy Am mỉm cười.

"..." - Nét mặt Hy Ca lạnh như băng, nàng chậm rãi bước tới trên đôi chân trần nhẹ bẫng.

Hoa Tiên chạy tới trước mặt Hy Ca, nhú mày nói:

"Nước, ít ra cô cũng phải chào bọn tôi một tiếng chứ?"

"..." - gương mặt mỉa mai của Hy Ca không một biểu cảm, đôi mắt lam - bạc nhìn Hoa Tiên một cách lạnh lẽo.

Hoa Tiên hơi e dè ánh mắt ấy, nàng vuốt vuốt tóc:

"Cô lúc nào cũng lạnh lùng, đúng là Nước."

"Đừng có gọi ta là Nước." - Làn môi Hy Ca chột hể hờ, giọng nàng mỏng lạnh như hơi sương tê buốt - "Nếu không nguoi sẽ... phải chết!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 26-2: Năng lượng thiêng (II)

"Cô... cô dám giết tôi sao?" - Hoa Tiên ngang bướng vênh mặt lên - "Tôi cứ gọi cô là Nước đấy. Nước. Nước. Nước. Nước..."

Pập!

Nhanh như chớp, cánh tay mảnh dẻ của Hy Ca vươn ra, bàn tay nàng tóm gọn lấy cổ Hoa Tiên! Rồi nàng từ từ nhấc bổng Hoa Tiên lên khỏi mặt đất!

"A a... ư..." - Hoa Tiên bị bóp nghẹn cổ, nói không thành tiếng nữa.

Bàn tay của Hy Ca vẫn tiếp tục xiết chặt... xiết chặt hơn nữa... con mắt bạc của nàng sáng rực lên...

"Ư... ư... ư..." - Khuôn mặt Hoa Tiên bắt đầu đỏ dần lên như táo chín, đôi mắt mở to, long lanh nước.

Hy Ca chỉ càng bóp mạnh hơn, những đường gân xanh nổi lên trên cánh tay trắng muốt của nàng.

"Ư... ưm..." - Cổ họng Hoa Tiên như sắp vỡ ra, hai cánh tay nàng đã buông xuôi xuống bên hông.

"Hai người..." - Huy Am khẽ thờ dài - "... nghiêm túc một chút đi, được không?"

Bấy giờ Hy Ca mới vùng tay quăng Hoa Tiên xuống sàn gạch ướt. Hoa Tiên vùng dậy, chạy vút tới bên Huy Am:

"Hu hu, đau quá, Hy Ca chỉ toàn bắt nạt tôi thôi..."

Huy Am mỉm cười khẽ vuốt trên mái tóc vàng óng của Hoa Tiên:

"Thì cô đừng trêu chọc cô ấy nữa."

Hy Ca đã bước tới đứng bên Huy Am và Hoa Tiên, ba người đứng chênh vênh trên mép của khoảng sân thượng vắng lặng, cùng nhìn xuống cảnh thành phố. Mưa rơi phất phới trong những làn gió lạnh công.

"Thế... Huệ Nha đâu?" - Huy Am hỏi.

"Lừa trốn mất rồi." - Hoa Tiên đáp.

"Thế à." - Huy Am chẳng hề tỏ ra bất ngờ - "Đúng là Huệ Nha, cô ấy luôn có những suy nghĩ khác với chúng ta."

Hoa Tiên nói tiếp:

"Hiện giờ Huệ Nha đã tự phong ấn nguồn năng lượng thiêng trong cơ thể, nên chúng ta sẽ rất khó để tìm ra cô ấy ở thế giới này."

Hai nắm tay Hy Ca co lại răng rắc:

"Mấy ngày trước ta đã cảm nhận được nguồn năng lượng của cô ta, nhưng nó tắt rất nhanh khiến ta chưa kịp xác định ra... vị trí!"

Hoa Tiên tỏ vẻ thán phục:

"Cô nhạy thật đấy, Hy Ca. Tôi thì chẳng cảm nhận được gì cả."

Huy Am điềm tỉnh nói:

"Chúng ta cũng không cần phải vội vàng làm chi. Huệ Nha sẽ không thể ẩn giấu nguồn năng lượng thiêng trong người được mãi, sớm muộn gì nó cũng bộc phát ra thôi. Đến lúc đó, chúng ta sẽ mang cô ấy trở lại."

Giọng Hy Ca âm u:

"Nhưng nếu cô ta đã thực sự thay đổi, ta sẽ đích thân tiễn cô ta xuống... địa phủ!"

Hoa Tiên bĩu môi:

"Cô tưởng dễ lắm sao, Huệ Nha cũng mạnh lắm. Mà đâu thể nào tôi cũng thích Huệ Nha hơn cô, tôi thích Lửa hơn Nước... A um.. tôi.. tôi xin lỗi..."

Hy Ca thoáng cái đã lướt tới trước mặt Hoa Tiên, bên mắt bạc lại rực sáng:

"Người nói nhiều quá đấy, ta sẽ khiến người... ngậm miệng!"

Hoa Tiên run run bước lùi lại:

"Tôi... tôi xin lỗi mà... Tôi sẽ không dám gọi cô là Nước nữa đâu..."

Hy Ca lạnh lùng dần tới, con giận không biểu lộ qua nét mặt mà qua con mắt bạc đang mỗi lúc một sáng lên dữ dội!

Đôi mắt xanh lá cây - bạc của Hoa Tiên đã rung rung nước, môi nàng lắp bắp:

"Kh... ông... Đừng... Nư... à Hy Ca... tôi không dám nữa..."

Pập!

Hy Ca tóm lấy cổ tay bên trái của Hoa Tiên và bóp mạnh!

"Á... a a... đau quá... cứu tôi với, Huy Am..." - Hoa Tiên kêu lên thảm thiết.

"Thôi, lần này cô tự lo đi." - Huy Am quay mặt đi. Con chim Navira đang bay trở về trên vai chàng.

Chợt, một tiếng quát lớn vang lên:

"Mấy người kia tụ tập ở đó làm gì! Có biết đây là đâu không!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 26-3: Năng lượng thiêng (III)

Cả Huy Am, Hy Ca và Hoa Tiên đều quay nhìn về phía người vừa cất lên tiếng quát. Đó là một tay bảo vệ của tòa nhà, hắn đang đứng ở cửa cầu thang bộ.

Tòa nhà này thuộc sở hữu của một tập đoàn tài chính, trong đó 10 tầng trên cùng là trụ sở chính của họ, không cho phép người ngoài xâm nhập.

Tay bảo vệ không thể hiểu tại sao 3 người kia lại có thể lên được tới khu vực sân thượng này, bọn họ đã vượt qua hệ thống an ninh nghiêm ngặt bằng cách nào? Thêm nữa, trông cách ăn mặc và ngoại hình lại rất cổ quái, cứ như những nhân vật bước ra từ trong những bộ phim thần thoại vậy.

"Rời khỏi đây ngay! Đây là khu vực cấm!" - Tay bảo vệ tiếp tục quát.

Hy Ca buông tay Hoa Tiên ra, rồi nàng lướt về phía gã bảo vệ, con mắt bạc vẫn không ngừng phát sáng.

Tay bảo vệ bắt đầu thấy rợn sống lưng, cảm giác có điều chẳng lành, hắn vội vã bật bộ đàm lên:

"Alô, cảnh báo nguy hiểm! Phát hiện có ba kẻ lạ mặt ở khu vực sân thượng, yêu cầu đưa đội an ninh tới ngay..."

RẦM!!!

Tay bảo vệ còn chưa nói dứt câu thì đã lãnh ngay một cú song phi nhanh như điện xẹt của Hy Ca, và hắn bắn văng qua cánh cửa, ngã lăn lóc xuống

những bậc thang.

"Có lẽ chúng ta nên rời khỏi đây thôi." - Huy Am khẽ nói.

Hoa Tiên thì đang nắn nắn cổ tay mình:

"Hu hu, đau quá đi mất..."

"Để tôi xem nào." - Huy Am nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay Hoa Tiên, vùng cổ tay nàng ấy đã bầm tím cả lên.

"Đau lắm, Hy Ca bóp gãy xương tôi rồi..." - Hoa Tiên khóc lóc.

Huy Am mỉm cười, chàng cúi đầu xuống, và... đặt lên cổ tay Hoa Tiên một... nụ hôn. Ngay lập tức, những vết bầm đã tan biến đi hết, chỉ còn lại lớp da trắng ngần.

"A, hết đau rồi, tuyệt ghê! Cảm ơn Huy Am!" - Hoa Tiên lại cười như hoa nở.

Đội an ninh đang kéo lên sân thượng, 30 người tất cả, trong những bộ đồng phục quân sự màu lục đậm, họ được trang bị dùi cui sắt và súng điện.

Hy Ca đứng giữa khoảng sân, sắc mặt vẫn vô cùng lạnh lẽo ngoại trừ con mắt bạc sáng rùng rục.

Tay đội trưởng đội an ninh bước lên trước, quát:

"Các người là ai? Làm gì ở đây? Mau theo tôi tới phòng an ninh!"

"..." - Hy Ca nghiêng đầu, ánh nhìn cháy rực của nàng tập trung vào tay đội trưởng.

Tay đội trưởng rung mình, hấn liền chĩa khẩu súng điện vào Hy Ca và quát lớn:

"Cô gái kia, không được manh động!"

RẦM!!!

Hy Ca dậm chân xuống khiến sàn gạch chỗ đó nát vụn, rồi nàng bắt đầu cất bước tiến lên.

Đám bảo vệ giật mình, loạt xoạt bước lùi lại, những khẩu súng đưa lên chĩa cả vào Hy Ca. Tay đội trưởng trừng mắt:

"Đứng lại đó! Cô có nghe không! Đứng lại ngay! Tiến lên tiếp tôi sẽ bắn!"

Hy Ca vẫn chậm rãi bước tới trên đôi chân trần nhỏ nhắn, mưa roi lông bông trên sàn gạch, bộ váy trắng đầm nước bết sát trên người nàng, làn môi đỏ thắm của nàng cất lên một chất giọng tang tóc:

"Ta là Tử thiên thần. Ngày hôm nay, các ngươi sẽ phải ngập chìm... trong máu!"

ẦM ẦM ẦM!!!

Một chuỗi sấm chớp rực rỡ khắp bầu trời!

"NỔ SÚNG!" - Tay đội trưởng hét lên.

Và những viên đạn điện đồng loạt được bắn ra, đây là loại đạn đặc biệt chỉ gây tê liệt chứ không gây sát thương.

Những ánh điện sáng lóe lên trong màn mưa!

Hy Ca nghiêng mình tránh khỏi tất cả những viên đạn điện đang vun vút bay tới bằng một tốc độ di chuyển phi thường.

Sau loạt súng đầu tiên, không một viên đạn nào trúng đích. Và Hy Ca đã tung người lên lao thẳng vào đám bảo vệ!

RẦM! RẦM! RẦM!

Nàng xuất liên mấy chiêu cước mạnh khủng khiếp đánh văng 3, 4 gã một lúc. Đám bảo vệ còn lại liền rút dùi cui ra xông tới. Hy Ca một mình giữa vòng vây nhưng nàng luôn ở thế chủ động tấn công, ra chiêu vô cùng biến ảo, kĩ năng chiến đấu đạt đến độ cực hạn. Những pha bay người kẹp cổ hay liên hoàn cước của nàng đều đẹp đến mê hồn.

Mưa như xối nước.

Với thân hình mỏng manh nhưng sức mạnh của Hy Ca thì gần như vô biên, chỉ cần một đòn đánh để triệt hạ một đối thủ. Và quân số của đội an ninh vơi đi nhanh chóng.

Gã đội trưởng hoảng sợ gào vào chiếc bộ đàm:

"Báo động đỏ!!!! Yêu cầu tiếp viện khẩn cấp..."

RẦM!!!

Hy Ca tung chân đá bay chiếc bộ đàm lên không trung, và nàng tiếp tục thi triển một đòn đá xoay giáng thẳng vào mặt gã đội trưởng, khiến hắn bắn ra tạt rìa sân thượng!

Huy Am và Hoa Tiên vẫn đứng nguyên vị trí để mặc một mình Hy Ca chiến đấu. Hoa Tiên tỏ ra rất phấn khích, nàng không ngừng vỗ tay tán thưởng:

"Ha hi hi, hay quá! Đánh đẹp lắm! Nước cổ lên! Tiếp đi!"

Trong khi đó Huy Am chẳng hề quan tâm tới trận chiến, chàng quay người nhìn ra quang cảnh thành phố bên dưới. Cây đàn Tỳr đã hiện ra trên tay, chàng so dây tấu lên một khúc nhạc trắng lệt, linh thiêng.

Tiếng đàn ngân vọng vào cơn mưa, những nốt nhạc trong vắt, đầy huyền hoặc.

Thêm một đội an ninh nữa đang tràn lên sân thượng. Hy Ca chiến đấu không biết mệt mỏi, thân pháp càng lúc càng linh hoạt hơn dững mãnh hơn. Những đòn đánh của nàng càng lúc càng thêm cuồng nộ và tàn nhẫn.

Tiếng đàn vẫn hòa ngân vào tiếng mưa rơi, đầy say đắm, băng khuâng. Tựa hồ khiến cho mọi chuyển động trở thành những thước phim quay chậm.

Rồi khi khúc nhạc hoàn thành, cũng là lúc trận chiến kết thúc.

Những xác bảo vệ nằm la liệt, chồng chất trên khắp khoảng sân rộng. Những vũng máu đỏ lênh láng.

Hy Ca đứng uy phong giữa khung cảnh tang thương ấy, gương mặt tuyệt đẹp của nàng vẫn không một chút biểu hiện cảm xúc, con mắt bạc vẫn cháy sáng những tia lửa điện, giọng nàng vẫn lạnh buốt như sương giá chốn âm ty:

"Đây chỉ là khởi đầu. Chẳng bao lâu nữa, cả thế giới này sẽ là... biển máu!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 27-1: Bốn nguyên tố (I)

"Hoàng hôn về trên dòng sông êm ả

Em có nghe hương mùa hạ đâu đây

Trong vạt nắng nhẹ vương những tán cây

Hay trong gió đầy đưa mây lãng đãng."

Nhan Vy dịu dàng cất tiếng hát, cô có một chất giọng thanh trong và êm ái không thua gì các ca sĩ nhạc nhẹ. Nhiên Sa đi bên cạnh, lắng nghe Nhan Vy hát mà lòng anh thoáng băng khuâng.

Hai người đang bước bên nhau trên con đường tới trường, dọc theo bờ sông Inins. Hai bên đường nở đầy những bụi hoa chuông xanh. Mưa bay phơ phất. Người cầm ô là Nhan Vy, vì là phụ tá mà.

"Tớ thích mùa hạ nhất." - Nhan Vy nói.

"Vậy ư?" - Nhiên Sa thoáng nhìn sang Nhan Vy, những làn tóc mượt mà của cô ấy khẽ đung đưa theo mỗi bước đi, nhìn nghiêng thế này khuôn mặt cô ấy vẫn thật hài hòa, trên làn môi hồng là ánh cười lan tỏa.

Giọng Nhan Vy trong trẻo:

"Mùa hạ lúc nào cũng có nắng, da trời thì trong xanh."

"Bây giờ vẫn là mùa xuân, cậu cố gắng đợi đi." - Nhiên Sa khẽ nói.

"Thế còn cậu thì sao? Cậu thích mùa nào?" - Nhan Vy quay nhìn Nhiên Sa.

Đôi mắt mở to và long lanh của Nhan Vy khiến Nhiên Sa hơi lúng túng, anh quay mặt ra phía trước, đáp:

"Mùa mưa."

"Đó có phải một mùa đầu? Thế cậu thích mưa à?"

"Thích lắm."

"Cậu có vẻ ngược với tớ nhỉ?" - Giọng Nhan Vy hơi trầm lại.

Gió sông khe khẽ thổi lên, mang theo mùi hoa chuông xanh thoang thoảng. Tiếng mưa gõ trên nóc chiếc ô nghe thật ấm lòng. Đường vẫn còn xa nhưng hai người cũng chẳng vội vàng vì hãy còn sớm.

"À, hôm trước ngủ lại nhà cậu, tớ ngủ rất ngon." - Nhan Vy vui vẻ nói.

"Thế à." - Nhiên Sa đang nhìn về phía dòng sông.

"Ngon lắm ý."

"Thế thì tốt."

"Ngon lắm lắm luôn."

"Ừ."

"Hôm nào cho tớ ngủ lại nữa nhé?"

"Ừ... Mà thôi! Quên ngay!" - Nhiên Sa giật bắn người.

"Tại sao?" - Mặt Nhan Vy xịu xuống - "Hay là cậu... ghét tớ à?"

"Không, nhưng..." - Nhiên Sa bối rối, đang tự dừng lại chuyển sang chuyện yêu với ghét là sao?

"Tớ hiểu rồi." - Nhan Vy cúi gằm mặt xuống.

"Cậu hiểu gì?" - Không hiểu sao Nhiên Sa lại thấy hơi áy náy.

"Thôi, chào cậu!" - Nhan Vy nói một cách lạnh lùng rồi bước nhanh về phía trước.

"Ê này, ướt tớ..." - Nhiên Sa vội bước theo.

Nhưng...

Nhan Vy đã chạy vụt đi. Cô chạy rất nhanh khiến Nhiên Sa cố hết sức chạy theo mà vẫn không tài nào bắt kịp.

Mưa càng thêm nặng hạt. Người ướt hết, Nhiên Sa hốt hải gọi với theo:

"Nhan Vyyy, cậu... cậu đang cầm ô của tớ mà!"

...

Khi Nhiên Sa tới được trường thì quần áo đầu tóc anh đều đã sưng nước, anh đành thay bộ đồ thể thao để vào lớp. Suốt cả tiết học đầu, anh hết ho rồi lại hắt hơi. Cô giáo thấy ồn quá liền bảo anh tới phòng y tế nằm.

Trên chiếc giường bệnh nhân, Nhiên Sa cố gắng chớp mắt một chút mà khó quá, vết thương trên đầu anh do trúng phải kiếm của Nhan Vy mấy hôm trước vẫn chưa thực sự lành, nay bị tưới nước mưa vào nên càng thêm đau nhức. Khổ thế không biết... Có lẽ anh đã sai lầm khi nhận cái cô nàng tính cách bất thường đó làm phụ tá. Một sai lầm nghiêm trọng!!

Nằm nghe tiếng mưa, Nhiên Sa bỗng nhớ tới một người... Cô gái trên chiếc xe bus... Thật lạ lùng, không ngờ hình ảnh của cô ấy chỉ thoáng qua mà lại khó quên đến thế...

Trong lúc đó, ở lớp 11 A. Nhan Vy đang ngồi chống tay lên cằm nhìn ra bầu trời mây mưa bên ngoài những ô cửa kính, ánh mắt cô đầy đắm chiêu, suy nghĩ. Chợt, thầy giáo hiện ra lù lù trước mặt cô!

"Nhan Vy, em không thích nghe giảng thì đi ra ngoài cửa lớp đứng."

"Ồ, dạ... em..."

"Đứng lên!"

Buổi chiều, tan học. Nhiên Sa đang cúi húi trước tủ đựng đồ của anh thì bỗng nghe thấy tiếng của Nhan Vy vang lên từ phía sau lưng:

"Này, Nhiên Sa."

Anh từ từ quay người lại, không biết cô nàng có còn giận anh không nữa, mà thực ra anh đâu có lỗi gì chứ.

"Nhan Vy."

"Chúng ta sẽ tiếp tục họp bàn về việc điều tra chứ?" - Nhan Vy hỏi.

"Ừ, tất nhiên." - Nhiên Sa đáp, có vẻ như cô nàng hết giận rồi.

"Vậy hôm nay họp ở nhà tớ đi." - Nhan Vy nói.

"Nhà cậu ư? Thế... có tiện không?" - Nhiên Sa ngập ngừng.

RẦM!!!

Nhan Vy rút thanh kiếm tre đeo sau lưng ra và vụt thẳng vào nóc tủ đồ của Nhiên Sa, khiến cả dãy tủ rung lên bần bật! Giọng cô lạnh lẽo:

"Cậu không đồng ý phải không?"

Nhiên Sa toát mồ hôi:

"Đâu có, họp ở nhà cậu thì còn gì bằng."

"Tốt, đi theo tớ." - Nhan Vy quay người, tay vẫn nắm thanh kiếm.

"..." - Nhiên Sa run run bước theo sau, thực ra anh cũng muốn biết nhà cô phụ tá của mình như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 27-2: Bốn nguyên tố (II)

"Ồ, nhà cậu đây sao?"

Nhiên Sa ngược nhìn căn biệt thự xinh xắn, khang trang.

"Mời cậu vào." - Nhan Vy mở cửa - "Hôm nay cả nhà tớ đi vắng hết nên sẽ chỉ có hai chúng ta thôi."

Nhiên Sa bắt đầu thấy lạnh lạnh sau gáy, anh khẽ hỏi:

"Sao người nhà cậu hay đi vắng vậy?"

Nhan Vy thờ dãi thiếu não:

"Ừ, thế có buồn không..."

Nhan Vy dẫn Nhiên Sa lên thẳng phòng cô. Nhiên Sa đứng lặng người mất vài giây, phòng con gái gì mà toàn kiếm là kiếm! Kiếm ở khắp nơi, treo trên tường, đặt trên giá, thậm chí rơi cả trên sàn nhà. Trường kiếm, đoản kiếm, rồi liễu kiếm, đủ các thể loại kiếm đồng tây kim cổ.

Nhan Vy cười:

"À, tớ có sở thích sưu tập kiếm ý mà."

"Toàn kiếm thật hả?"

"Ừ, cậu có muốn thử không?"

"Th... ời, chúng ta vào việc chính luôn đi."

Nhan Vy mời Nhiên Sa một ly nước nho, hai người ngồi trên những chiếc ghế nệm thú bông rất dễ thương và cùng thảo luận về chuyện điều tra thám họa.

"Mấy hôm nay trên thế giới có xảy ra vụ gì nữa không?" - Nhan Vy hỏi.

Nhiên Sa lắc đầu:

"Không, ngoài bốn vụ tớ đã kể thì tình hình khá yên ắng."

"May thật." - Nhan Vy thở phào.

"Nhưng tớ đã nhận ra một điều." - Nhiên Sa nói.

"Gì vậy?" - Nhan Vy nhìn Nhiên Sa chăm chú.

Nhiên Sa uống một ngụm nước nho rồi nói:

"Vụ thứ nhất, hỏa hoạn ở thảo nguyên A'en là một thám họa về lửa. Vụ thứ hai, sóng thần ở đại tây dương là một thám họa về nước. Vụ thứ ba, lốc xoáy trên sa mạc Sahara là một thám họa về gió. Và vụ thứ tư, hồ tử thần tại Illen này là một thám họa về đất."

"Lửa, nước, gió, và đất ư?" - Nhan Vy bắt đầu hiểu ra vấn đề.

Nhiên Sa khẽ gật đầu:

"Đúng vậy, theo quan niệm xa xưa thì đó là bốn nguyên tố chính tạo nên vũ trụ và thế giới."

"Đây phải chăng chỉ là một sự trùng hợp, hay là..."

"Tớ không dám chắc, nhưng..."

Hai người thay nhau đưa ra những giả thuyết trong bầu không khí căng thẳng. Phía bên ngoài khung kính, mưa vẫn rơi và trời đang dần tối.

Đến cuối buổi họp hai người vẫn chưa thống nhất được ý kiến. Nhan Vy tuyên bố:

"Thôi để mai chúng ta tiếp tục nhé."

Nhiên Sa tán thành:

"Thế tớ về đây."

"Khoan, tớ muốn mời cậu ở lại ăn tối cùng tớ." - Nhan Vy đề nghị.

"Không, tớ phải về." - Nhiên Sa đứng lên.

"Vậy ư?" - Nhan Vy vung lên một thanh kiếm sáng loáng.

Nhiên Sa thót tim, anh lại ngồi xuống:

"À, ăn tối xong rồi về cũng được."

Nhan Vy vuốt ve thanh kiếm:

"Suốt cả buổi sáng tớ đã nghĩ mãi, có lẽ cậu không hài lòng với tớ vì hôm đến nhà cậu tớ đã làm hỏng bữa tối chẳng?"

Nhiên Sa xoa tay:

"Không, vấn đề không nằm ở đó... Mà cậu bỏ thanh kiếm xuống được không?"

Phập!!

Nhan Vy cầm mạnh cây kiếm xuống sàn nhà:

"Vậy nên hôm nay tớ quyết tâm sẽ nấu cho cậu một bữa thật thịnh soạn!"

"Không cần phải thế đâu..." - Nhiên Sa cười gượng, trong lòng đầy bất an.

Nhan Vy đứng dậy, ánh mắt bùng cháy:

"Cậu muốn ăn món gì nào?"

"Tùy cậu thôi, tớ..."

Vút!

Nhan Vy lại rút thanh kiếm lên:

"Không được, cậu phải nói cho tớ biết cậu thích ăn gì?"

Nhiên Sa mở hời dằm đĩa:

"À thế thì... món... sườn xào được không?"

"Duyệt. Tiếp."

"Canh trứng."

"Rất đơn giản."

"Cá rán."

"Quá dễ."

"Vậy thôi..."

"Được, tớ sẽ đi làm ngay. Trong lúc chờ đợi cậu có thể đi dạo trong nhà tớ một vòng hoặc làm gì tùy thích nhé." - Nhan Vy mỉm cười nói rồi tiến bước ra cửa phòng, tay vẫn kéo lê theo thanh kiếm lớn.

Nhiên Sa lau mồ hôi, này giờ nhịp tim anh đập thình thịch, không biết là được mời ở lại ăn tối hay là bị ép buộc nữa...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 27-3: Bốn nguyên tố (III)

Một lúc sau, Nhan Vy vẫn đang nấu nướng trong bếp còn Nhiên Sa đang ngồi ngoài phòng khách xem tivi, chương trình thể thao đang phát lại trận chung kết cúp quốc gia giữa Minija và Illen United. Trận đấu rất hấp dẫn khiến Nhiên Sa không thể rời mắt khỏi màn hình. Thế rồi khi góc quay chuyển lên các khán đài và lướt qua hình ảnh một cô gái đang ngồi ngủ gật giữa đám đông khán giả cuồng nhiệt, Nhiên Sa nhận ra ngay. Đó chính là cô gái trên xe bus!

Anh cảm điều khiển tua đi tua lại mấy lần, vẫn là khuôn mặt dịu dàng với mái tóc dài đen óng ả, lúc ngủ trông cô ấy càng thêm xinh đẹp...

UỖNHHH!!!

Một tiếng nổ rất lớn chọt phát ra từ trong bếp!

Nhiên Sa hoảng hồn chạy vào:

"Nhan Vy, có chuyện gì thế??"

Nhan Vy đang đứng ở giữa căn bếp bừa bộn tanh bành, tay cầm muôi tay cầm dao, nét mặt hết sức căng thẳng, thấy Nhiên Sa vào cô liền quát tháo:

"Chẳng có chuyện gì hết! Đi ra! Để yên cho tớ tác nghiệp!"

Nhiên Sa vừa quay ra thì...

PHỦNGGG!!!

Lửa bùng cháy sau lưng anh!

Anh giật mình quay vào, lo lắng hỏi:

"Không sao chứ? Có cần tớ giúp không?"

"RA NGAY! CỨ MẶC TỐ!"

Nhiên Sa trở ra phòng khách, vẫn còn run run, cô ta làm cái gì trong đó mà cháy nổ kinh thế không biết?

Từ căn bếp tiếp tục vang lên những tiếng rơi vỡ loảng xoảng cùng những âm thanh chát chúa khiến Nhiên Sa cứ nom nớp không yên, nấu ăn mà như đánh trận tập kích ấy, thật đáng sợ...

Cuối cùng, các món ăn cũng đã được dọn ra. Tuy nhiên, tất cả đều đã... cháy thành than, không còn nhận ra là món gì nữa.

"Tớ xin lỗi..." - Nhan Vy cúi gầm mặt xuống, hai bàn tay nắm chặt lấy gấu chiếc váy đồng phục, giọng cô như sắp khóc - "Tại bếp nhà tớ hôm nay nó bỗng dưng giờ chứng... chứ ngày thường không thế này đâu..."

"Thôi không sao." - Nhiên Sa nhẹ nhàng nói - "Chúng mình gọi đồ ăn nhanh là được mà."

"Cậu... thật tốt."

"Không có gì."

"Lần sau nhất định tớ sẽ làm được!"

"..."

Hai người gọi mì và bánh kẹp thịt, vừa ăn vừa xem ca nhạc. Sau bữa ăn, Nhan Vy thỏ thẻ nói:

"Cậu biết không Nhiên Sa, tớ rất sợ phải ngủ một mình trong một căn nhà vắng và trong một đêm mưa như thế này. Nên đêm nay, cậu ngủ lại nhà tớ được không?"

Nhiên Sa đã lường trước được điều này, anh kiên quyết từ chối:

"Không được, bố mẹ tớ không cho phép tớ ngủ ở nhà người khác đâu."

"Vậy ư?" - Sắc mặt Nhan Vy âm u.

"Tớ về đây." - Nhiên Sa đứng dậy.

Vút!

Nhan Vy rút thanh kiếm sắc lẹm từ dưới gầm bàn ra và vung vẩy:

"Thanh kiếm này đã lâu không được sử dụng."

Nhiên Sa dựng tóc gáy:

"Thôi được... tớ... sẽ ở lại..."

...

12 giờ đêm.

Nhan Vy đang ngủ rất say trong phòng của cô, thì ra chỉ cần ở cùng Nhiên Sa là cô có thể ngủ ngon, chứ không nhất thiết phải tới nhà cậu ấy.

Trong khi đó ở ngoài phòng khách, Nhiên Sa lại có một đêm trắng trọc, thao thức. Cái cô phụ tá kia càng lúc càng rắc rối.

Có lẽ đây thực sự là... số phận...

...

...

...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 28-1: Mưa (I)

Trong tiếng mưa rơi, Xương Uy lại thấy mình đang ở trong vòng tay của người mẹ thân yêu.

"Mẹ, vì sao mẹ lại thích mưa thế ạ?"

Xương Uy hỏi mẹ.

"Vì mưa rất đẹp."

Mẹ anh mỉm cười, dịu dàng đáp.

Vào những ngày mưa, Xương Uy thường cùng mẹ ngồi trên ban công và nhìn xuống vườn hoa trong khuôn viên khu biệt thự. Những giây phút ấy sao bình yên quá đỗi, mẹ anh vẫn hay kể cho anh nghe những câu chuyện cổ tích về mưa, và chất giọng êm dịu ấy dường như vẫn còn khắc ngấm lên bên tai anh cho đến tận bây giờ.

Nhưng...

Khi tỉnh giấc, anh chỉ còn lại một mình thôi, một mình trong tiếng mưa rơi.

Xương Uy chậm chậm ngồi dậy khỏi giường. Nhìn ra khung cửa kính, trời đang dần rạng sáng. Mưa vẫn rơi không dứt. Anh đứng lên và bước về phía cổ máy thời gian. Không thể chờ đợi thêm nữa, anh muốn được trở về bên mẹ anh ngay lúc này!

Cổ máy đang được kích hoạt, một hệ thống phức tạp và cực kì tinh vi. Xương Uy đứng vào một chiếc bục tròn, xung quanh đó là 4 cây cột lớn sáng rực những tia lửa điện. Anh đeo vào cổ tay chiếc đồng hồ thời gian và chỉnh tới thời điểm ngày 28- 2- 2006.

Cả cổ máy đồ sộ đang rung lên, 4 cây cột càng trở nên sáng chói. Xương Uy nhắm mắt lại, anh bắt đầu cảm nhận một sức nóng khủng khiếp đang lan truyền từ chiếc bục ra khắp thân thể mình... Cả người anh đang chìm trong ánh sáng... Tiếng mưa dần trở nên xa xăm...

Nhưng rồi...

Tất cả vụt tắt.

Và căn phòng lại chìm vào bóng tối.

Xương Uy quỳ xuống, đầu anh cúi gục. Vậy là... lại thất bại rồi... Để có thể dịch chuyển anh vào đường hầm thời gian, cổ máy cần một nguồn năng lượng rất lớn mà nguồn điện bình thường không đủ sức đáp ứng...

...

Xương Uy bỏ ra khỏi phòng, anh đi thất thiêu như một bóng ma trong khu biệt thự rộng lớn. Ra tới bên ngoài, anh cứ thế đi thẳng vào những làn mưa. Anh tiến ra đường phố, và cứ đi, đi mãi trong vô định.

Mái tóc ướt cùng chiếc sơ mi đầm nước, ánh mắt anh hướng về xa xăm, và đôi chân anh cứ chậm rãi bước về phía trước mà chẳng cần biết mình đang đi về đâu nữa. Mọi khung cảnh đều nhạt nhòa đi trong mắt anh, lúc này anh chỉ còn cảm nhận được sự mát lạnh của những hạt mưa đang chạm lên da thịt, làm vơi dịu đi nỗi nhớ mệnh mang trong trái tim.

Những hạt mưa trong veo rơi xuống từ bầu trời, tỏa bay trên khắp không gian, phủ lên vạn vật những long lanh, thanh khiết.

Vẻ đẹp của mưa là bất tận.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 28-2: Mưa (II)

Huệ Nha từ từ đưa cánh tay lên và chỉ vào chiếc váy màu đỏ.

"Em thích chiếc váy ấy ư?" - Xuyên Sơn hỏi.

"..." - Huệ Nha khẽ gật đầu.

Hai người đang ở trong cửa hiệu thời trang gần khách sạn Qikan. Xuyên Sơn muốn mua tặng Huệ Nha một bộ váy mới, để khỏi phải mượn váy của Hiên Hạ nữa.

Sau trận chung kết mà Xuyên Sơn đã chơi quá xuất sắc, giá trị chuyển nhượng của anh đã tăng chóng mặt. Và không chỉ Illen City mà nhiều câu lạc bộ lớn khác đã gửi cho anh những lời đề nghị đầy hấp dẫn với những bản hợp đồng hàng triệu USD. Nhưng anh vẫn chưa đưa ra quyết định cuối cùng, tạm thời anh sẽ ở lại thành phố Illen này vài ngày để suy nghĩ thêm.

Xuyên Sơn gỡ chiếc váy xuống và đưa cho Huệ Nha, anh bảo nàng vào buồng thử đồ để thay. Một lát sau khi nàng bước ra, Xuyên Sơn đứng hình mất vài giây. Không ngờ màu đỏ lại hợp với nàng đến thế. Trong chiếc váy mới, nàng như một ngọn lửa rực rỡ, xinh tươi.

"Bạn gái anh đẹp quá!" - Cô nhân viên bán hàng niềm nở.

"À, ừ..." - Xuyên Sơn hơi đỏ mặt - "Tôi sẽ lấy chiếc váy này."

"Dạ vâng, cảm ơn quý khách!"

Trong khi Xuyên Sơn còn đang trả tiền thì Huệ Nha đã nhẹ nhàng mở cửa bước ra ngoài đường.

"Chờ anh một chút!" - Xuyên Sơn vội chạy theo không kịp cả lấy tiền thừa.

Mưa rơi lâm thâm. Xuyên Sơn bật chiếc ô lên và cùng Huệ Nha dạo bước trên con phố dài thẳng tắp, với những cửa hàng cửa hiệu sang trọng, hào nhoáng.

"Thành phố này thật lộng lẫy." - Giọng Xuyên Sơn trầm trầm - "Thật khác rất nhiều so với thị trấn Minija, phải không Huệ Nha?"

"..." - Huệ Nha chớp mắt.

Xuyên Sơn mỉm cười, nhưng dường như thoáng có nét buồn:

"Anh đang phân vân nhiều lắm, em biết không? Cuộc sống của anh sắp tới có thể sẽ hoàn toàn thay đổi. Những lời mời từ các đội bóng lớn, những lời hứa hẹn có cánh. Nhưng sự nổi tiếng thường đi kèm với rất nhiều rắc rối. Anh không biết mình đã sẵn sàng chưa nữa."

"..." - Huệ Nha vẫn lặng lẽ bước đi bên Xuyên Sơn.

Xuyên Sơn quay nhìn nàng, anh hỏi:

"Ý em thế nào, em muốn ở lại đây hay trở về Minija?"

"..." - Huệ Nha không đáp, nàng chỉ khẽ nắm lấy bàn tay của Xuyên Sơn.

Sự ấm áp từ bàn tay nàng khiến Xuyên Sơn trào dâng xúc động, và giây phút này anh đã nhận ra điều mà mình thực sự mong muốn.

"Ừ, chúng ta sẽ trở về Minija, trở về với thị trấn nhỏ bé và yên tĩnh của chúng ta nhé?" - Xuyên Sơn nắm chặt lấy bàn tay Huệ Nha.

"Vâng." - Giọng nàng trong như tiếng giọt sương rơi trên lá.

Xuyên Sơn ngỡ mình đã có được hạnh phúc của cả thế gian, lần đầu tiên nàng đáp lời anh nhanh như vậy. Minija chỉ là một đội bóng nhỏ, nhưng anh sẽ có thể dành nhiều thời gian hơn để ở bên nàng, chỉ cần như vậy thôi. Mưa vẫn tủa bay nhẹ nhàng. Hai người đã đi qua khu phố mua sắm, và bắt đầu bước vào quảng trường Riahel. Ở chính giữa quảng trường rộng lớn này là một bức tượng đá khổng lồ cao 121 mét, tạc hình một nữ thần trong tư thế đứng uy nghiêm, bàn tay phải của nàng giơ cao một quả cầu lớn bằng vàng nguyên chất tượng trưng cho mặt trời.

Huệ Nha ngược nhìn bức tượng kì vĩ bằng đôi mắt mở to và sáng long lanh. Xuyên Sơn mỉm cười giải thích:

"Đó là tượng nữ thần ánh sáng Riahel, vị thần bảo hộ của thành phố Illen. À, em có khát không?"

Xuyên Sơn dắt Huệ Nha tới một quầy giải khát ven rìa quảng trường. Ở đó có một nhóm nữ sinh đang đứng trò chuyện rôm rả với những chiếc ô đủ màu sắc trên tay. Một người trong nhóm bỗng nhận ra Xuyên Sơn, cô reo lên:

"A, cầu thủ số 10 của đội Minija kia!"

Rất nhanh, cả nhóm nữ sinh đã ủa tới bủa vây xung quanh Xuyên Sơn, họ ríu rít:

"Anh Xuyên Sơn, anh đá tuyệt lắm!"

"Bọn em là fan của Illen City, anh sắp chuyển đến đội bóng của bọn em phải không?"

"Anh ơi cho em xin chữ kí đi!"

Xuyên Sơn thoáng cái đã bị tách ra khỏi Huệ Nha, anh thực sự lúng túng khi bị cả chục cô gái vây quanh:

"Các em... từ từ đã... để cho anh thở với..."

Nhìn cảnh tượng đó, Huệ Nha hơi mím môi lại, nhưng rồi nàng... quay người đi. Mưa lất phất tưới xuống nhưng nàng cũng chẳng để tâm, nàng chậm rãi bước về phía bức tượng nữ thần.

...

Xương Uy vẫn một mình dạo bước giữa cơn mưa, như một kẻ lãng du vô bờ bến. Anh cũng chẳng biết mình đã bước vào quảng trường nữ thần ánh sáng Riahel từ khi nào nữa.

...

Huệ Nha đang bước tới, nàng vừa đi vừa ngoái nhìn bức tượng với một vẻ tò mò ngây thơ.

...

Xương Uy thì chỉ lững thững tiến về phía trước, chẳng quan tâm tới điều gì.

...

Giây phút này, Huệ Nha và Xương Uy đang bước về phía nhau, dưới bóng bức tượng nữ thần ánh sáng Riahel sừng sững uy quyền.

Từng bước, từng bước chân trên nền gạch lốm bốm bong bóng nước.

Và rồi... trong khoảnh khắc mà hai người lướt qua nhau, khoảng cách giữa họ đã chỉ còn là... 2 cm.

Khoảnh khắc ấy, những hạt mưa xung quanh họ đang lóe sáng lên lấp lánh, như những hạt pha lê trong veo, tinh khiết.

Nhưng... họ đâu hề nhìn thấy nhau. Huệ Nha vẫn ngoái nhìn chăm chú bức tượng đồ sộ và cao chót vót, còn ánh mắt Xương Uy thì luôn hướng thẳng.

Và họ đã lướt qua nhau như thế, trong một khoảnh khắc rất ngắn ngủi. Khoảng cách gần rồi lại xa, họ tiếp tục bước đi về hai phía ngược chiều.

Chợt... Xương Uy cảm nhận được một mùi hương... một mùi hương êm đềm, thanh thoát... Anh quay người lại, nhìn theo bóng lưng cô gái trong bộ váy ngắn màu đỏ thắm, với mái tóc dài óng ả. Dư hương từ cô ấy khiến trong anh dâng lên một cảm giác xao xuyến khó diễn tả...

Nhưng chỉ là thoáng qua thôi, và anh lại quay đi, tiếp tục bước về nơi vô định...

...

...

...

Xuyên Sơn cuối cùng cũng thoát được khỏi đám nữ sinh hâm mộ, anh vội vàng chạy đến bên Huệ Nha và đưa ô lên che cho nàng:

"Anh xin lỗi, em có lạnh không?"

"..."

Hic, chắc cô ấy giận rồi - Xuyên Sơn bối rối - Phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 29-1: Hủy diệt (I)

Trong căn phòng thoáng thoáng mùi hương hoa lavender. Y Tuyết đứng trước tấm gương lớn, trên người cô không một mảnh vải. Tiếng mưa ngoài trời râm rạn.

Y Tuyết đã đứng như thế hồi lâu, và lặng lẽ ngắm nhìn thân thể tuyệt mỹ của chính mình.

Mềm mại...

Thanh nhiên...

Từng đường cong như những nét vẽ...

Nửa bên trái của thân thể ấy được phủ lên bởi những hình xăm đẹp đến từng chi tiết: Hình phượng hoàng lửa ôm ấp vùng sườn bụng và hông, hình rồng xanh uốn lượn quanh bắp chân, và trên cánh tay là những hình hoa văn ấn tượng.

Nửa bên phải thì lại sáng ngời lên bởi làn da ngọc ngà và thuần khiết.

Sự giao hòa của vẻ đẹp tự nhiên và nhân tạo đã tạo nên một tổng thể hoàn mỹ đến say lòng người, tưởng như khiến thời gian cũng phải ngưng đọng, ngừng trôi.

Vậy mà...

Xuong Uy lại nói rằng hấn ghê tởm thân thể này ư?

CHOANGGG!!!

Y Tuyết tung một cước đập tan tành tấm gương. Cô quay người, bước thẳng về phía phòng tắm, để mặc cho vết máu đỏ thẫm kéo dài ra dưới gót chân...

...

...

...

Ở ngoại ô Ilfen có một khu vực được gọi là nghĩa địa máy bay, nơi để xác của những chiếc máy bay chở khách và máy bay vận tải cũ hỏng. Do khâu quản lí lỏng lẻo và sự tham nhũng của chính quyền thành phố nên các băng nhóm tội phạm thường xuyên hoạt động ở đây, mà nổi lên là băng Ujjaz.

Hôm nay Y Tuyết nhận chỉ thị trực tiếp từ ông trùm băng Hajal là phải xóa sổ băng Ujjaz, giành lấy địa bàn quan trọng này. Cô được cấp thêm 100 người, cộng thêm số quân mà cô có, tất cả cùng tiến vào nghĩa địa máy bay trên hàng trăm chiếc mô tô phân khối lớn!

Mặt đất như đang rung lên. Tiếng gầm rú của động cơ xe át cả những tiếng sấm. Đám thù hạ của Y Tuyết đều để mình trần với những hình xăm kín người, trông chẳng khác nào một binh đoàn vừa trỗi dậy từ địa ngục. Y Tuyết cười trên chiếc mô tô đỏ dẫn đầu, từ khí cháy bùng trong ánh mắt, trên mình cô vẫn là bộ váy ngắn màu đen thẫm u tối, thê lương.

Mưa rơi dày đặc, trắng xóa.

Lũ Ujjaz đã dàn trận đợi sẵn trên bãi đất trống ở trung tâm nghĩa địa, quân số của chúng vô cùng đông đảo, và tất cả đều cạo đầu trọc lóc trông rất hung tợn. Trùm băng Ujjaz cũng là một thiếu nữ còn rất trẻ, nhưng độ độc ác thì không hề thua kém những tên trùm sùng sỏ nhất.

Hai đoàn quân đều háo hức được nhập trận. Gã phó tướng của Y Tuyết quát vào chiếc loa cầm tay:

"Bọn Ujjaz kia nghe đây! Chúng mày chỉ có một con đường sống duy nhất là hàng phục!"

Tên phó tướng Ujjaz liền thét vào loa đáp lại:

"Mẹ lũ chó Hajal! Hôm nay tất cả chúng mày sẽ bị chôn sống!"

"Xông lên! GIẾT!" - Y Tuyết ra lệnh.

ẦM! ẦM!

Hai binh đoàn rầm rập lao vào nhau! Một trận đại chiến trời long đất lở khiến những chiếc máy bay khổng lồ đậu quanh đó cũng phải run rẩy.

Tiếng gào thét, đấm đá vang lên đầy huyền ảo. Máu và mưa như hòa làm một, nhuộm cả khoảng đất mênh mông trong nỗi kinh hoàng.

Y Tuyết trút tất cả bức dọc trong lòng vào người lũ Ujjaz, quyền tung ra một cách điên cuồng như không gì có thể ngăn cản. Cô hùng dũng tiến thẳng vào giữa trận, đánh tan nát cả những gã Ujjaz to khỏe nhất. Dường vẫn chưa thỏa, cô đưa mắt quét trên toàn chiến trường, tìm kiếm ả trùm của phe địch.

Trong lúc đó...

Trên nóc của một chiếc máy bay vận tải cỡ lớn đậu ven rìa trận đánh, có một dáng người đang dần tụ hình từ những hạt bụi sáng lấp lánh. Y phục màu đen... mái tóc dài màu nâu... khuôn mặt tuấn tú phi phàm... đôi mắt 2 màu nâu - bạc... Đó chính là Huy An, trên môi chàng vẫn là nụ cười mỉm nhẹ nhàng:

"Ồ, ở đây cũng đang có chiến tranh này."

Ngay bên chàng, Hoa Tiên cũng đang hiện ra, nàng vui vẻ reo lên:

"Ha ha, hay quá! Tôi thích xem bọn con người đánh nhau lắm!"

"Vô duyên." - Con chim Navira nói.

Hoa Tiên tức lắm, nàng trừng mắt quát con chim:

"Mi im cái mỏ của mi lại, con chim xác lão kia!"

"Có sai đâu."

"Im ngay! Mi... mi muốn ta tức chết phải khôngggg?!..."

Trong lúc Hoa Tiên và Navira cãi nhau thì Hy Ca đã hiện ra ngay cạnh đó, nàng hướng ánh mắt lạnh giá xuống trận chiến. Và rồi, chất giọng tê buốt của nàng lại cất lên:

"Nếu loài người thích chiến tranh đến thế, ta sẽ cho chúng biết thế nào mới thực sự là... chiến tranh!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 29-2: Hủy diệt (II)

Trùm Ujjaz là một nữ chiến binh vô cùng dũng mãnh và khát máu, ả đang đè lên người gã phó tướng của Y Tuyết mà tung ra những cú đấm liên hồi không ngừng nghỉ. Gã phó tướng máu me be bét khắp mặt, đã hoàn toàn xuôi lơ, không còn sức chống trả. Nhưng ả trùm Ujjaz vẫn không buông tha, hai nắm đấm vẫn giáng xuống tới tấp, dồn dập, tàn bạo hết sức.

"Dừng lại! Đánh với tao này!"

Giọng Y Tuyết cất lên đầy nộ khí.

Trùm Ujjaz quay nhìn Y Tuyết bằng ánh mắt của loài mãnh thú, rồi ả chậm chậm đứng lên và nở nụ cười man rợ:

"Tao đang đợi mày đây. Tao là Wijy, còn mày hãy xưng tên đi rồi... chết!"

* Wijy: Trùm băng Ujjaz. 22 tuổi. Rất cao, ít nhất phải 1 m 80. Khuôn mặt đẹp kiểu hoang dại với mái tóc dài màu tím cột đuôi ngựa. Sở trường: Muay Thái.

"Mày nghĩ mày sống được qua trận này sao mà muốn biết tên tao?" - Y Tuyết cười khinh bỉ.

"Được lắm, để xem mày mạnh đến đâu." - Wijy thủ thế.

Xung quanh hai nữ chủ tướng, trận chiến giữa hai băng đảng vẫn đang vào hồi khốc liệt, trong màn mưa ngày càng mù mịt, rét mướt.

Nếu thắng trận đánh này Y Tuyết sẽ có được một vị trí cao hơn trong tổ chức, và trong tương lai có thể cô sẽ trở thành người kế tục của toàn băng Hajal. Nhưng vào lúc này, cô không nghĩ tới những chuyện xa xôi đó mà chỉ muốn giải tỏa những bẽ bộn trong lòng, và cô lao vào ả trùm Ujjaz với tất cả con thịnh nộ!

Nhưng Wijy là một đối thủ quả thực rất xứng tầm, cô nàng có sức chịu đòn dẻo dai cùng những pha phản công chớp nhoáng, khiến Y Tuyết cũng phải đồ không ít máu. Hai người đã qua mấy hiệp mà vẫn bất phân thắng bại.

Trong khi đó ở phía chiếc máy bay vận tải, Hy Ca đã bắt đầu hành động. Nàng phóng mình nhảy xuống phần cánh máy bay và tung một cú đập trời giáng khiến chiếc cánh... gãy gập lăm đôi! Và rồi với một sức mạnh khó tin, nàng dùng hai tay nâng khối kim loại nặng hàng tạ ấy lên và quăng thẳng về

phía trận đánh!

UỠNH!!!

Chiếc cánh gãy nặng nề từ không trung lao xuống cắm phập trên nền đất ngay giữa bãi chiến trường! Khiến cả đám côn đồ tên nào tên ấy đều hoảng hốt:

"Cái quái gì thế này???"

"Một mảnh cánh máy bay! Nó... từ trên trời rơi xuống à?!"

"Nhìn kia! Con bé nào kia!"

Hy Ca đang bước tới trong bộ váy trắng ướt sũng, và mái tóc trắng dài tới gót chân, con mắt bạc của nàng sáng rực, nàng đưa cánh tay trái lên và chỉ vào chiếc cánh máy bay gãy.

ĐỪNGGG!!!

Một tia sét khổng lồ phóng xuống từ trời cao giáng thẳng vào chiếc cánh, xung điện tỏa ra khiến khiến mấy chục gã côn đồ đứng quanh đó giật tung người!

Đám còn sống sót thì lạnh toát hết xương sống:

"Lạy chúa, con bé kia là thứ quái quỷ gì thế??"

"Nhìn con mắt sáng rực của nó kia! Nó là sứ giả của địa ngục đấy!!!"

Hy Ca vẫn đang chậm rãi bước tới, giọng nàng cất lên buốt lạnh:

"Ta sẽ giết hết. Loài người các ngươi chỉ là lũ... sâu bọ!"

Hai băng nhóm côn đồ lúc này đã nhận ra rằng chúng có chung một kẻ thù là Hy Ca, và chúng hò hét vang dậy gây gộc xông cả về phía nàng!

Hy Ca nhập trận chẳng về phe nào, nàng đơn giản chỉ muốn được giết chóc. Và nàng bay người lên, tung ra những chiêu tất sát khủng khiếp, hạ gục các đối thủ hết sức nhanh gọn và tàn khốc!

Trên nóc chiếc máy bay vận tải, Huy Am và Hoa Tiên vẫn đang bình thản đứng quan sát. Tiếng đàn Tỳr lại đang vang lên, ngân nga một khúc nhạc u linh, sâu lắng.

Mưa vẫn ào ạt quất xuống xối đất.

Bãi chiến trường giờ chỉ còn lại 3 người là Hy Ca, Y Tuyết và Wijy.

Hy Ca nghiêng đầu nhìn hai đối thủ cuối cùng của mình, làn môi nàng khẽ hé mở:

"Lũ con người bẩn thỉu và hèn mạt, các ngươi không xứng đáng sống trên hành tinh này. Ta sẽ... quét sạch!"

"Mày nói cái chó gì thế hả con này!" - Wijy gầm lên rồi lao tới, quyền vung ra.

RẦM!!!

Nhưng tốc độ ra đòn của Hy Ca quá nhanh, nàng tung một cú đấm thôi sơn thẳng vào giữa ngực Wijy khiến Wijy bắn văng ra xa, ngã trượt dài trên nền bùn đất! Nữ chủ tướng của băng Ujjaz cảm thấy trong lồng ngực mình trái tim như đã... vỡ rạn...

Y Tuyết cẩn trọng quan sát Hy Ca, lần đầu tiên trong đời cô mới có cảm giác e sợ trước một đối thủ, con bé kì quái kia rõ ràng có một sức mạnh thần thánh mà người thường khó lòng địch nổi. Nhưng nó là thứ gì? Và nó đến từ đâu? Hay nó là một con... robot sinh học với sức mạnh hủy diệt? Không, không thể, ở thời đại này công nghệ chưa thể phát triển tới mức ấy.

Vậy có lẽ nào nó là một... nữ thần?

Hay là... ác quỷ??

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 29-3: Hủy diệt (III)

Hy Ca đang chậm chậm hướng ánh nhìn về Y Tuyết, con mắt bạc của nàng không ngừng rung rục cháy:

"Loài người chính là thứ bệnh dịch nguy hiểm nhất cho Trái Đất này. Các ngươi cần phải bị... loại bỏ!"

Y Tuyết xiết chặt hai nắm đấm lại, chỉ còn một cách... Đó là sử dụng tuyệt chiêu bí truyền của Thi Liên Quyên! Cô chỉ tay vào mặt Hy Ca, dẫn giọng:

"Con kia, mày bớt nói năng điên khùng đi. Tao sẽ cho mày biết sức mạnh của loài người chúng tao!"

Vút! Vút!

Cả hai bay vào nhau trong tiếng sấm nổ dữ dội trên bầu trời, những đòn đánh tung ra với một tốc độ không thể tin nổi!

Y Tuyết đang thi triển những thế võ tinh túy nhất của Thi Liên Quyên, huy động tới đa mọi tiềm chất trong cơ thể, đưa sức mạnh lên vượt quá mọi giới hạn.

RẦM! RẦM!

Những cú đấm tới tấp của Y Tuyết giáng vào khuôn mặt diêm lệ của Hy Ca!

Vậy nhưng..

Hy Ca chẳng hề tỏ ra đau đớn, khuôn mặt nàng vẫn lạnh giá như hàn băng ngàn năm tuổi, và... nàng tung người lên thực hiện một pha lên gối thẳng vào cằm của Y Tuyết!

RẦẦẦMM!!!

Y Tuyết thấy mình bắn tung lên không trung trước khi ngã đập lưng xuống nền bùn nhão lầy lội, đó là đòn đánh thần lực nhất mà cô từng phải hứng chịu, và quai hàm cô như đã vỡ nát, máu ứa tràn xuống cổ.

Hy Ca chậm rãi bước đến, nàng nghiêng đầu nhìn xuống Y Tuyết bằng con mắt bạc rục rờ:

"Con người đã gây ra quá nhiều tội lỗi. Các ngươi phải trả giá bằng... cái chết!"

Nàng vươn tay xuống tóm lấy cổ Y Tuyết, rồi nàng từ từ nhấc bổng cả người Y Tuyết lên, những ngón tay bắt đầu xiết lại.

Y Tuyết đã chẳng còn sức chống trả, khí quản và các mạch máu trên cổ cô như sắp vỡ tung trong bàn tay lạnh buốt của Hy Ca, ánh mắt cô bất động nhìn lên bầu trời mây mưa lần cuối cùng, chờ đợi đến giây phút mà linh hồn cô rời khỏi thể xác, ý nghĩ duy nhất trong cô lúc này là... Xương Uy...

Những ngón tay của Hy Ca vẫn không ngừng bóp chặt, bóp chặt hơn trên cổ Y Tuyết, giọng nàng vẫn âm u đáng sợ:

"Chết hết đi. Ta giết hết. Các ngươi sẽ..."

RẦMM!!!

Hy Ca bất chợt lãnh trọn một cú đập cực mạnh vào đầu! Nàng lao đảo và buông rơi Y Tuyết xuống đất.

Đó là cú ra đòn của Wijy, cô vừa vung một cây gậy sắt đập thẳng vào đầu Hy Ca từ phía sau.

Nhưng..

Đòn đánh chẳng hề khiến Hy Ca choáng váng, nàng xoay người lại, trong chớp nhoáng đã giật được cây gậy sắt trong tay Wijy, và...

RẦẦẦM!!!

Hy Ca vút cây gậy vào giữa vàng trán của Wijy, một đòn đánh cực kì bạo tàn khiến Wijy ngã quỵ xuống, máu tuôn đầm đìa.

Hy Ca lại tiến về phía Y Tuyết, từng bước, từng bước lạnh lùng, trên tay nàng vẫn cầm theo cây gậy sắt máu nhỏ tong tòng.

"Đủ rồi đấy, Hy Ca. Chúng ta đi thôi nào."

Giọng Huy Am bỗng vang lên bên tai Hy Ca khiến nàng khựng lại. Nàng quay đầu về phía chiếc máy bay vận tải đậu bên ngoài chiến trường, cả Huy Am và Hoa Tiên đều đang dần tan biến trong màn mưa.

Bịch!

Hy Ca thả cây gậy sắt xuống, nàng quay bước về phía đó, cơ thể nàng cũng đang dần tan ra thành những giọt nước, trên làn môi nàng vẫn còn mấp máy những lời buốt lạnh:

"Thôi được, sớm muộn gì các ngươi cũng sẽ phải chết. Tất cả loài người đều sẽ phải chết. Các ngươi sẽ bị... hủy diệt!"

...

...

...

Dưới những làn mưa rét buốt, Y Tuyết bò lê trên nền đất bùn về phía Wijy. Wijy đang hấp hối, máu từ vùng trán loang lổ trôi theo dòng nước mưa.

"Vì sao... cô lại cứu tôi?" - Y Tuyết khẽ cất tiếng hỏi.

"Bởi vì..." - Đôi môi Wijy cử động một cách khó khăn - "... chúng ta..."

... đều là...

... con người..."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 30-1: Hoa (I)

Những hạt mưa cứ gồ tí tách lên tấm kính. Đang trong giờ học mà Nhan Vy chẳng thể tập trung nổi, trong lòng cô đang cảm thấy hết sức bồn chồn và bứt rứt.

Cô đang suy nghĩ về việc điều tra thám họa, về tương lai của nhân loại, và về cả Nhiên Sa nữa. Nhưng thực ra nghĩ về thám họa thì ít, mà về Nhiên Sa thì nhiều.

Tại sao vậy nhỉ?

Mới quen biết có mấy ngày mà sao cô cứ không ngừng nghĩ về cậu ấy như thế? Khuôn mặt đẹp như tranh ấy cứ ở trong đầu cô, nhắm mắt lại vẫn thấy...

Ah, có lẽ vì cô vẫn còn cảm thấy có lỗi bởi hôm đầu tiên đã quăng thanh kiếm vào đầu cậu ấy chẳng? Ừm đúng rồi, chính vì thế nên cô mới thấy mình phải có trách nhiệm với cậu ấy.

Nhưng...

Không biết Nhiên Sa nghĩ gì về cô nhỉ? Thôi chết, chắc cậu ấy sẽ nghĩ cô là một đứa con gái vụng về lắm, nhất là trong chuyện... nấu nướng.

RẦM!!

Nhan Vy đập tay xuống bàn, bực mình quá, cô đã tham khảo đủ các thể loại sách dạy nấu ăn mà sao vẫn cứ làm hỏng nhỉ?

Bỗng, thầy giáo đã ngay lập tức hiện ra sừng sững trước mặt Nhan Vy!

"Nhan Vy, em vừa đập bàn làm gì vậy?" - Thầy hỏi.

"Em... em..." - Nhan Vy run run ngược nhìn ông thầy.

"Em có gì bất mãn với tôi phải không?" - Giọng thầy đánh lại.

"Không ạ, hoàn toàn không, thưa thầy..." - Nhan Vy vội nói.

Thầy giáo lắc đầu tỏ vẻ chán nản:

"Thôi được, em không thích cách dạy của tôi thì tôi cũng đâu thể ép em. Còn bây giờ, mời em ra ngoài hành lang đứng cho đến hết tiết của tôi."

"Nhưng mà... em..."

"RA NGOÀI!"

...

Ở lớp 11 C thì Nhiên Sa đang... gục đầu xuống bàn và ngủ, anh cần phải bù lại những đêm bị thức.

Giờ tan học. Nhiên Sa bước đến bên Nhan Vy, anh nói:

"Nhan Vy, tớ nghĩ chúng ta cần phải chuyển hướng điều tra về một manh mối cũ, đó là..."

"Khoan đã, Nhiên Sa." - Nhan Vy cắt lời - "Hôm nay tớ hơi bận."

Nói rồi Nhan Vy chạy vụt đi, bỏ lại Nhiên Sa đứng ngẩn ngơ.

Rào Rào!

Mưa rải trắng con đường. Nhan Vy cứ thế chạy thẳng vào những làn mưa mà chẳng cần mang ô, những giọt nước mưa chảy rùng rùng trên khuôn mặt xinh xắn của cô như những dòng nước mắt, cô đã quyết định sẽ... tránh mặt Nhiên Sa một thời gian! Cô cần phải xác định lại, xác định lại rất nhiều chuyện...

...

...

Nửa đêm hôm ấy. Nằm trên giường Nhan Vy cứ xoay qua xoay lại, hết đắp gối lên mặt rồi lại úp mặt xuống gối, không sao ngủ được!

Tiếng mưa ngoài trời thì cứ râm ran, rả rích, khiến lòng cô càng thêm hiu quạnh, mông lung.

Nhan Vy ngồi dậy khỏi giường, thở dài một hơi rồi thất thủ bước tới phòng tắm. Cô bật đèn, cởi bỏ bộ đồ ngủ, rồi bước chân vào bồn tắm và ngâm mình trong những làn nước mát trong. Cô cứ ngâm mình như thế một lúc lâu, vậy mà tâm trạng vẫn chẳng thể khá hơn.

Cuối cùng...

Cô đành với lấy chiếc smartphone và bấm số của... Nhiên Sa. Cô phải chờ mãi mới thấy Nhiên Sa lên tiếng:

"Nhan Vy à, có chuyện gì không?"

Giọng cậu ấy ấm thật.

"Tớ..." - Nhan Vy ngập ngừng - "Tớ muốn gặp cậu."

"Hả? Cậu có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?"

"Gần một giờ đêm."

"Ừ, thế mai nói chuyện tiếp nhé."

"Khoan đã, nhưng bây giờ tớ không ngủ được, cậu nói chuyện với tớ một lát được không?"

"Không được, tớ đang buồn ngủ lắm."

"Một chút thôi."

"..."

Nhiên Sa dường như đang suy nghĩ gì đó, rồi mới nói:

"Thôi thế này nhé, mai được nghỉ chúng mình cùng đi chơi đi, lúc đó sẽ thoải mái nói chuyện. Còn bây giờ cậu đi yên cho tớ ngủ."

"Ừm cũng được." - Nhan Vy đáp - "Nhưng đi đâu?"

"Ngày mai bảo tàng hoa Onijih sẽ chính thức mở cửa, chúng ta đến đó. Thế nhé."

Tút!

Nhiên Sa đã tắt máy.

Nhan Vy thì đang mừng ron, vậy là ngày mai cô sẽ được đi chơi cùng với Nhiên Sa rồi, Ha ha ha...

Tồm!

Nhan Vy vui đến nỗi đánh rơi luôn chiếc điện thoại xuống nước!

"Ồi không! Điện thoại mình mới mua, hu hu..."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 30-2: Hoa (II)

Xuyên Sơn đã từ chối tất cả lời mời của các đội bóng lớn, thay vào đó anh đã kí vào bản hợp đồng mới để tiếp tục đá cho câu lạc bộ Minija của Irivy.

"Cám ơn anh, Xuyên Sơn!" - Irivy xúc động nói - "Anh đã tin vào kế hoạch phát triển đội bóng của em. Em hứa sẽ không để cho anh phải thất vọng."

Xuyên Sơn mỉm cười:

"Ừ, chúng ta sẽ cùng chung sức vì đội bóng nhé, chủ tịch."

Hiên Hạ cũng hết sức vui mừng vì quyết định của Xuyên Sơn, mà thực ra nếu anh ấy có chuyển đến câu lạc bộ Illen City thì cô cũng đã có kế hoạch thi vào một trường Y ở Illen này để có thể ở bên anh ấy, nhưng giờ không cần nữa rồi.

Hainiido thì cũng đã được Irivy trao cho một bản hợp đồng mới với mức lương tăng cao, anh vui vẻ kí ngay, và cảm thấy mình đã tiến thêm một bước trên con đường chinh phục... cô nàng chủ tịch kiều kì này.

Để chúc mừng cho những bản hợp đồng mới, Irivy đã đặt một phòng tiệc sang trọng nhất ở khách sạn Qikan. Phòng tiệc nằm trên tầng cao nhất của khách sạn, 5 người trong đó có cả Huệ Nha vừa cùng thưởng thức những món ăn tuyệt hảo vừa chiêm ngưỡng cảnh thành phố rực rỡ về đêm. Ngoài trời lúc này, mưa chỉ phớt nhẹ.

"Huệ Nha, ngày vui thể này em cũng nên uống một chút cùng mọi người chứ, em có thích bia không?" - Irivy đưa ly bia về phía Huệ Nha.

"..." - Huệ Nha nhìn ly bia, nàng khẽ chớp mắt như đang phân vân.

"Huệ Nha không biết uống bia đâu, để anh uống thay cho." - Xuyên Sơn liền cầm lấy ly bia.

Nhưng... Huệ Nha đã giữ tay Xuyên Sơn lại, có vẻ nàng muốn tự mình uống ly bia mà Irivy mời.

"Em uống được bia không?" - Xuyên Sơn khẽ hỏi.

Mọi người đều tập trung nhìn Huệ Nha. Nàng đang đưa ly bia lên miệng, và rồi... uống cạn chỉ bằng một hơi.

"Ồ, tư lượng của cô bé không phải dạng vừa." - Hainiido trầm trồ - "Để anh mời em một ly nữa nhé."

"Cứ để cô ấy uống từ từ thôi." - Xuyên Sơn vội nói.

Irivy hứng khởi nói:

"Mọi người hãy coi đây là một kì nghỉ, và có thể ở lại Illen bao lâu tùy thích để tham quan hết các địa điểm du lịch nổi tiếng ở nơi đây. Mọi chi phí cứ để em lo."

"Tuyệt vời, chủ tịch!" - Những ly bia lại cùng nâng lên rộn rã.

"Trước tiên, em đề nghị ngày mai chúng ta hãy tới bảo tàng hoa Onijih, mọi người thấy sao?" - Hiên Hạ đưa ý kiến.

"Được đó." - Irivy tán thành - "Bảo tàng này nổi tiếng ngay từ khi còn đang được xây dựng, nghe nói đây là một công trình quy mô lắm, mai là ngày mở cửa đầu tiên phải không?"

"Chủ tịch, cô mà cũng thích hoa hoét cơ à?" - Hainiido cười.

CẠCH!! Irivy đặt mạnh ly bia xuống mặt bàn, nét mặt cô bỗng lại trở nên băng giá:

"Nhân tiện đây, chúng ta sẽ bàn luôn về vị trí đội trưởng của đội bóng."

"Hả?" - Hainiido toát mồ hôi.

Irivy nói tiếp:

"Đây là vị trí cần phải thay đổi gấp, vì sự ổn định của toàn đội. Mọi người có đề xuất nào không?"

"Thay đổi là thế nào?" - Hainiido bất mãn nhìn Irivy - "Tôi làm đội trưởng chẳng phải xứng đáng nhất rồi hay sao?"

"Nhưng anh chỉ toàn gây rối! Và tôi rất khó chịu với anh!" - Irivy quát.

"Cô nên công tư phân minh một chút!" - Hainiido cãi - "Trên sân bóng tôi luôn hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của mình!"

"Liên thiên!"

"Cô không thể phủ nhận mọi công sức của tôi được!"

Xuyên Sơn và Hiền Hạ đành ngồi yên lặng nhấm nháp đồ ăn, vì hai người kia mà đã bắt đầu cãi nhau thì chỉ có trời mới can nổi.

Huệ Nha thì đang uống sang ly bia... thứ 3, thật khó để đoán được tâm trạng của nàng lúc này.

Cuối cùng Irivy tuyên bố:

"Thôi được rồi Hainiido, tôi và anh chúng ta thì uống bia! Nếu anh thắng thì sẽ được tiếp tục giữ chức đội trưởng, còn nếu tôi thắng thì từ nay anh sẽ phải chuyển sang đá... dự bị."

"Được!" - Hainiido đập tay xuống bàn đầy khí thế - "Mang hết bia của khách sạn ra đây! Tôi sẽ cho cô knock- out!"

Và cuộc thi bắt đầu!

Những vai bia lớn được những người phục vụ tất tả bung ra, bao nhiêu vai rồi cũng... cạn sạch. Cả Irivy và Hainiido đều chứng tỏ một sức uống phi phàm, vô biên, không giới hạn. Hai người thay nhau uống hết vai này đến vai khác, bia chảy tràn xuống cả ngực áo và lênh láng ra khắp sàn nhà.

"HA HA HA, anh mau nhận thua đi!" - Irivy đập vai bia rỗng xuống bàn.

"Đừng mơ, còn lâu tôi mới say nhé!" - Hainiido cũng giội mạnh vai bia mà anh vừa uống cạn xuống.

CẠCH!

"Anh cẩn thận không đi cấp cứu vì quá tải!"

CẠCH!

"Cô tự lo bản thân mình trước đi, tôi có thể uống cả dòng sông bia!"

CẠCH!

"Khoác lác!"

CẠCH!

"Cứ chờ xem!"

Xuyên Sơn và Hiền Hạ chỉ biết nhỏ nhẹ khuyên:

"Hai người đừng quá cố sức..."

Kết quả cuối cùng...

Irivy và Hainiido cùng... gục xuống mặt bàn trong tình trạng say bí tỉ không còn biết trời trăng gì nữa.

"Vậy là hòa rồi, may thật." - Xuyên Sơn và Hiền Hạ cùng thở phào nhẹ nhõm.

Nãy giờ không để ý tới Huệ Nha, nàng cũng đang đổ gục xuống bàn sau khi đã ngồi lặng lẽ uống hết... hơn chục ly bia.

"Hôm nay Huệ Nha cũng uống nhiều quá nhỉ." - Hiền Hạ khe khẽ cười.

"Cô ấy say quá rồi." - Xuyên Sơn đưa tay vén một lọn tóc mây trên má Huệ Nha, khuôn mặt nàng đỏ hồng lên thật dễ thương.

Vậy là trong phòng tiệc giờ chỉ còn Hiền Hạ và Xuyên Sơn là còn tỉnh táo. Và Hiền Hạ chợt nhận ra đây chính là... thời khắc của cô!

Phải rồi...

Bây giờ chẳng phải cô đang có một cơ hội không thể tốt hơn để thổ lộ tình cảm của mình với Xuyên Sơn hay sao?

Tình cảm mà bấy lâu nay cô không dám nói..

Hiền Hạ hít một hơi thật sâu để bình tĩnh lại, cô uống thêm một ngụm bia đầy cho thêm phần tự tin, rồi cô hướng về Xuyên Sơn và nghiêm trang nói:

"Xuyên Sơn, hôm nay em có một chuyện muốn nói với anh."

"Là chuyện gì vậy? Mà chúng ta nên diu họ về phòng trước đã." - Xuyên Sơn ái ngại nhìn 3 người đang say mèm kia.

"Không." - Ánh mắt Hiền Hạ đầy quyết tâm - "Em cần phải nói với anh ngay lúc này!"

"Ừ, thế em nói đi." - Xuyên Sơn mỉm cười nhìn Hiền Hạ.

"Em.." - Hiền Hạ thấy trống ngực mình đang nổi lên thình thình, nhưng lần này cô không được bỏ lỡ cơ hội nữa, phải can đảm lên!

" ? " - Xuyên Sơn vẫn chăm chú nhìn Hiền Hạ.

Nhìn sâu vào đôi mắt tuyệt đẹp của Xuyên Sơn, Hiền Hạ cố gắng nói một cách thật rành mạch:

"Em muốn nói rằng, em rất..."

UỶNHHHH!!!

Một tiếng sấm khủng khiếp chợt nổ vang dội ngoài trời, làm át đi câu nói cuối của Hiền Hạ.

"Sấm chớp ghê quá. Mà em vừa nói gì nhỉ?" - Xuyên Sơn hỏi lại.

"Em muốn nói là em rất..." - Hiền Hạ lí nhí nói - "... rất thích đi ngắm hoa."

"Ừ, anh cũng rất thích." - Xuyên Sơn cười tươi - "Ngày mai cả nhóm chúng ta sẽ cùng đi."

"Vâng.." - Hiền Hạ cay đắng uống nốt ly bia của mình, lẽ ra cô phải nói là em rất yêu anh chứ, nhưng... mọi dũng khí của cô đã tan biến đi theo tiếng sấm kia rồi. Thôi, đành đợi dịp khác vậy...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 30-3: Hoa (III)

Bảo tàng hoa Onijih còn được mệnh danh là Vườn địa đàng trên mặt đất. Đây là một khu nhà kính khổng lồ với tổng diện tích hơn 180.000 m2, bên trong trồng đủ các loài hoa từ khắp nơi trên thế giới.

Công trình tuyệt vời này được xây dựng nên bởi sự hợp tác đầu tư của hai tập đoàn Egyh và MFJ. Nhờ vào những công nghệ sinh học vượt trội, các loài hoa và thực vật ở đây đều được tạo ra bằng phương pháp biến đổi gen, để có thể thích nghi với điều kiện khí hậu của thành phố Illen cũng như cho hoa suốt 4 mùa trong năm.

Hôm nay là ngày đầu tiên bảo tàng mở cửa cho khách tham quan nên rất đông, du khách đổ về nườm nượp, ai nấy đều vô cùng háo hức và vui tươi, chào đón họ là muôn vàn những loài hoa đua nhau nở rộ khoe hương sắc.

Hòa trong dòng người đó là Nhan Vy và Nhiên Sa.

Nhan Vy diện một chiếc váy ngắn màu xanh bạc hà rất duyên dáng, cô tươi tắn sánh vai cùng Nhiên Sa bước qua cánh cổng lớn của bảo tàng. Và hai người như đã bước vào một thế giới hoàn toàn khác, một thế giới rực rỡ sắc màu và ngào ngạt hương thơm.

Phía trên đầu là mái vòm cao vợi vợi và trong suốt, lúc này lấm tấm đầy những hạt mưa sa. Các loài cây, các loài hoa được trồng theo từng khu vực

riêng. Ở giữa là các lối đi lát đá hoa cương. Ngoài ra còn có cả khu trò chơi và khu ẩm thực.

Nhan Vy nhìn ngang dọc một cách thích thú:

"Ohhh, tuyệt quá nhỉ! Chẳng khác gì một công viên sinh thái trong nhà cả. Nơi đây thực sự có tất cả các loài hoa trên thế giới sao?"

"Theo giới thiệu thì là như vậy." - Nhiên Sa đáp - "Nhưng có lẽ đó chỉ là những lời quảng cáo thôi."

"Tớ muốn ngắm hoa hướng dương trước tiên."

"Chúng ta cần xem lại bản đồ, trong này rộng lắm."

"Vậy thôi, cứ ngắm theo tuần tự cũng được."

Hai người bước vào khu vực của những loài lan rừng. Giáng hương hồng nhạt, Bạch vĩ hồ, Hòa hoàng, Ý thảo... Hàng ngàn loài lan với những hình dáng màu sắc vô cùng độc đáo, ấn tượng.

"Đẹp thế chứ! Không ngờ lại có nhiều loài hoa lan kì lạ đến vậy đây, tớ hoa mắt rồi." - Nhan Vy riu rít.

"Ừm..." - Nhiên Sa đáp một cách uể oải, đêm qua sau cú điện thoại của Nhan Vy anh đã chẳng thể ngủ lại được nên bây giờ người rất mệt mỏi.

Vậy mà Nhan Vy đâu hiểu cho, cô nhíu mày nhìn Nhiên Sa:

"Sao cậu có vẻ hứng hờ thế? Cậu không thích hoa lan à?"

"Chắc là vậy..."

"Chắc là vậy? Cậu trả lời kiểu gì vậy?" - Nhan Vy không hài lòng - "Rốt cuộc là thích hay không thích?"

"Thôi cậu đừng để ý tới tớ làm gì, cứ ngắm hoa tiếp đi." - Nhiên Sa mỉm cười khỏ sở.

"Nhưng tớ muốn cậu ngắm cùng tớ."

"Thì tớ cũng đang ngắm đây."

"Ngắm hoa mà hời hợt thế à."

"Thôi được, tớ sẽ cố gắng ngắm một cách say mê hơn."

"Nghe có vẻ miễn cưỡng quá..."

Hai người đang bước sang một khu vực gồm toàn các loài hoa màu tím. Bằng lăng, Triều nhan, Cát cánh, Thạch thảo, Hồng tím, Phượng tím, Dạ yến thảo, Thanh anh... Tất cả đều mang một màu tím đầy huyền bí mà cũng không kém phần ngọt ngào, quyến rũ. Những cánh hoa tím rải trên khắp lối đi và bay phơ phất trong không gian, nhuộm khung cảnh trong một vẻ đẹp mê li, ngây ngất.

"À, hôm qua cậu định nói gì với tớ về việc chuyển hướng điều tra ấy nhỉ?" - Nhan Vy hỏi.

"Về cái gã có con mắt bạc phát sáng mà cậu đã nhìn thấy." - Nhiên Sa nói - "Bây giờ tớ lại nghĩ là hắn rất khả nghi."

Nhan Vy mở to mắt:

"Cậu cho rằng hắn có liên quan đến hồ tử thần ấy sao?"

"Ừ." - Nhiên Sa khề gật đầu - "Hồ tử thần trên đại lộ Elci có thể không phải là một thảm họa thiên nhiên, mà nó được tạo ra bởi một thứ vũ khí hủy diệt bí mật, và đây là một âm mưu..."

"Âm mưu hủy diệt nhân loại ư!?" - Nhan Vy run bắn.

"Cậu đừng tưởng tượng quá xa thế. Dù sao đó chỉ là giả thuyết của tớ thôi." - Nhiên Sa đưa ánh mắt về xa xăm.

Nhan Vy thấy mọi người xung quanh đang nhìn mình, cô hạ giọng xuống:

"Nhưng cái gã mắt bạc đó có thể là ai được nhỉ? Hắn là người ngoài hành tinh ư? Hay là người đột biến?"

Nhiên Sa hơi chau mày:

"Chưa biết được. Trước hết chúng ta cần phải tìm ra hắn ta đã."

"Khó thật nhỉ, cậu có nghĩ hắn sẽ quay lại cái nơi mà tớ đã gặp hắn không?"

"Khả năng ấy là rất thấp, có lẽ hắn chỉ tình cờ đi ngang qua con ngõ đó. Nhưng chiều nay chúng ta cứ thử tới đó xem sao."

Một bông hoa tím biếc khe khẽ rung xuống mái tóc Nhan Vy khi hai người đứng bên một cây Tử đinh hương. Nhiên Sa quay nhìn Nhan Vy, giọng anh trầm mặc:

"Mà này, chuyện này có thể sẽ trở nên rất nguy hiểm. Cậu có chắc muốn tham gia tiếp chứ?"

"Tớ..." - Nhan Vy hơi cúi mặt xuống, giọng cô có chút gì đó thật mong manh - "... tớ sợ lắm..."

Nhiên Sa thấy lòng mình thoáng dâng lên. Mùi hương Tử đinh hương tràn ngập không khí.

"Nhưng..." - Nhan Vy đang ngẩng lên nhìn Nhiên Sa bằng đôi mắt ngời sáng - "Tớ vẫn quyết tâm theo vụ này đến cùng. Vì tương lai của toàn thế giới!"

Nhiên Sa quay mặt đi, thở dài:

"Lại tưởng tượng quá xa rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 30-4: Hoa (IV)

Tiếng sấm ầm ỉ. Và những đám mây đen trĩu nước lơ lửng phía trên bảo tàng hoa Onijih lại bắt đầu vắt mưa xuống ầm ập. Những khung kính bao quanh bảo tàng khẽ rung lên trong thứ âm thanh lạnh lạnh rợn rã của những hạt mưa rơi.

Xuyên Sơn, Huệ Nha cùng Hainiido, Irivy và Hiên Hạ lúc này cũng đang ở trong bảo tàng hoa Onijih, trong khu vực của những loài hoa mùa xuân. Họ đang dạo bước qua một cây Hồng miên rất cao, với những đóa hoa đỏ rực như những đóm lửa. Tiếp đó là những bụi hoa Cánh bướm mỏng manh nhiều màu sắc, rồi đến những khóm hoa Thủy tiên yêu kiều lung linh.

"Mùa xuân, hoa và mưa, chẳng còn điều gì tuyệt vời hơn được nữa!" - Irivy cười rạng rỡ.

"Tôi tưởng với cô thì bìa mới là điều tuyệt nhất chứ?" - Hainiido nói.

Irivy lườm Hainiido, nhưng tâm trạng đang vui nên cô cũng chẳng thèm tranh cãi với anh ta làm gì. Hiên Hạ cũng đang rạng ngời:

"Loài hoa nào cũng đẹp, bao nhiêu mùi hương hòa quyện lại thật dễ chịu làm sao!"

Chưa bao giờ Huệ Nha được nhìn thấy nhiều hoa như thế này, nàng khẽ liếm môi như đang muốn được... nếm thử mùi vị của từng loài hoa kia. Xuyên Sơn cảm nhận được điều Huệ Nha muốn, anh khẽ nói:

"Huệ Nha, ở đây người ta không cho ăn hoa đâu."

Đi được một lát thì Irivy bắt đầu thấy mệt, cũng vì đêm qua cô đã uống quá nhiều bia nên bây giờ cơ thể vẫn còn rã rời. Cô ngồi xuống một băng ghế gỗ dưới một tán cây anh đào và bảo mọi người cứ đi tiếp.

"Chị không sao chứ?" - Hiên Hạ lo lắng hỏi.

"Không sao mà, chị chỉ muốn ngồi nghỉ một chút thôi." - Irivy mỉm cười - "Mọi người đi trước đi, lát tôi sẽ bắt kịp."

Ngồi nhìn những cánh anh đào màu hồng nhạt rơi lất phất, Irivy lại nhớ tới thời còn đi học cô cũng rất thích ngồi một mình ngắm hoa đào rơi như thế này, thuở ấy thật đẹp và vô tư, chẳng phải lo nghĩ điều gì...

Bỗng, có một bóng người vừa ngồi xuống bên Irivy khiến cô thoáng giật mình. Cô quay nhìn sang, thì ra là... Hainiido.

"Anh không đi cùng mọi người mà quay lại đây làm gì?" - Irivy nhíu mày.

"Tôi muốn hỏi cô một chuyện." - Hainiido nói.

"Hỏi gì?" - Irivy nhìn Hainiido.

"Cô..." - Hainiido hơi ngập ngừng - "Cô yêu Xuyên Sơn phải không?"

"Hồi linh tinh, tôi luôn coi anh ấy như một người bạn." - Irvy quay mặt đi.

"VẬY Ờ?" - Hainiido gật đầu.

"..."

"..."

Hai người ngồi bên nhau trong một khoảng lặng. Những cánh anh đào vẫn phát phơ rơi xuống xung quanh họ.

Biết nói chuyện gì tiếp với cô ấy đây? Hainiido bối rối nghĩ, giây phút này trái tim anh sao lại bồi hồi đến thế? Anh đang ngồi gần bên Irvy, và cảm nhận mùi hương dịu dịu của cô ấy, mà hôm nay Irvy cũng có vẻ dịu dàng hơn thường lệ. "Ồ Nhật có nhiều hoa đào lắm phải không?" - Hainiido lên tiếng phá vỡ sự lặng im.

"Tất nhiên rồi, còn ở Brazil thì sao?" - Irvy hỏi.

Hainiido vui vẻ đáp:

"À, ở Brazil thì có hoa Kèn vàng, cũng đẹp và rực rỡ không kém gì hoa anh đào đâu nhé."

"Hoa Kèn vàng ư, chắc ở bảo tàng này cũng có đấy."

"Vậy lát chúng ta cùng đi xem nhé?"

"Cũng được."

Hainiido khoan khoái dựa lưng vào ghế, đúng là hôm nay Irvy đã thay đổi rất nhiều, không còn khó tính với anh nữa. Anh nhìn lên những chùm hoa anh đào phơn phớt hồng, tâm trạng lâng lâng.

Irvy bỗng mở túi xách ra và lấy ra một hộp quà nhỏ, cô đưa nó về phía Hainiido:

"Cái này... anh nhận đi."

Hainiido nhận ra ngay, đây chính là hộp quà đựng chiếc đồng hồ đeo tay cổ mà Irvy đã đòi lại từ anh hôm ở nhà Xuyên Sơn.

"Sao bây giờ cô lại tặng tôi?" - Hainiido ngạc nhiên hỏi.

"Vì đội bóng chúng ta đã vô địch." - Irvy đáp - "Mà anh không thích ư? Thế để tôi tặng người khác vậy."

"Đâu có, tôi thích vô cùng ấy chứ!" - Hainiido vội vàng cầm lấy hộp quà, trong lòng dâng trào sung sướng.

"Mùa giải tới anh hãy đá thật hay vào đấy, và đừng có gây chuyện đánh lộn trên sân rồi lại bị thẻ đỏ như trận chung kết vừa rồi là tôi sẽ không tha đâu." - Irvy nhắc nhở.

"Tôi biết rồi mà." - Hainiido mỉm cười nói - "Và tôi cũng có một món quà dành cho cô đây."

"Quà gì vậy?" - Irvy hỏi.

"Cô có thể nhắm mắt lại trước được không?" - Hainiido đề nghị.

"Được thôi." - Irvy nhắm mắt lại, trong lòng cũng có chút hồi hộp.

Hainiido ngắm Irvy, cô ấy quả thực xinh đẹp như một nữ thần vậy, từng đường nét trên khuôn mặt đều thật tươi nhã, thanh tân. Đôi làn môi hồng như cánh hoa đào tinh khiết. Anh ghé sát tới và... khẽ hôn lên làn môi ấy.

Những cánh hoa rắc xuống mái tóc hai người. Nụ hôn như đã đóng băng họ trong khoảnh khắc.

"Anh..." - Irvy như vẫn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Hainiido trang trọng nói:

"Đó chính là món quà anh muốn tặng em, Irvy."

Irvy quay mặt đi, hai bàn tay cô nắm chặt lấy chiếc túi xách đặt trên đùi, rồi cô nói, bằng một giọng hết sức lạnh lẽo:

"Hainiido, anh bị... sa thải!"

Hainiido cảm thấy cả hòn đá tảng vừa giáng xuống đầu mình:

"Cái gì? Lí do?"

"Vì dám hôn tôi."

"Cô... cô không thể đuổi tôi khỏi đội bóng vì một lí do vớ vẩn thế được!"

"Tôi không cần biết, anh bị đuổi việc, thế thôi!"

"Cô là kẻ lộng quyền!"

"Còn anh là tên mất nết, biến thái!"

"Mất nết? Biến thái? Tôi đã làm gì mà cô nói thế?"

"Anh đã cướp đi nụ hôn đầu của tôi!"

"Nụ hôn đầu?" - Hainiido phá lên cười - "Cô đã 21 tuổi rồi mà chưa từng hôn ai ư? Ha Ha Ha..."

Bốp!

Iriy vung chiếc túi xách đập xuống đầu Hainiido. Mặt cô đỏ lên:

"Anh dám cười tôi ư? Tôi phải cho anh một trận!"

Chiếc túi xách lại vung lên!!

"T... tôi xin lỗi..." - Hainiido co giò bỏ chạy.

"Anh đứng lại!" - Iriy rượt theo, ánh mắt rực lửa, nét mặt bùng bùng sát khí.

Những khách tham quan khác đều sợ hãi dạt cả sang hai bên.

BỐÓÓP!!!

Iriy tung chân đập Hainiido ngã chúi nhủi vào một bụi hoa Đỗ quyên. Cô vừa vuốt lại tóc vừa lạnh lùng nói:

"Đừng bao giờ cười nhạo một điều... thiêng liêng như thế!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 30-5: Hoa (V)

Huệ Nha, Xuyên Sơn và Hiên Hạ đang bước vào khu vực của những loài hoa trong truyền thuyết, đây là khu vực hấp dẫn và kì ảo nhất của bảo tàng Onijih.

Có những loài hoa có thể tỏa ra ánh sáng muôn màu, lại có cả những loài hoa biết phát ra tiếng nhạc mỗi khi có gió thổi qua, hay những loài hoa tự thay đổi hình dáng mỗi khi bị chạm vào.

"Ôi! Họ có thể tạo ra những loài hoa huyền diệu đến thế ư?" - Hiên Hạ xuyết xoa.

"Chúng ta như đang ở trong truyện thần thoại ấy nhỉ." - Xuyên Sơn cũng thán phục.

Huệ Nha thì mở tròn mắt, nàng cứ muốn sờ vào những bông hoa kì lạ kia khiến Xuyên Sơn phải lo kéo nàng lại.

Ba người đang đi qua một cây hoa Trinh tuyết. Những bông hoa trắng muốt nở rộ trên khắp tán cây, loài hoa này có các cánh hoa nhỏ xíu hình tròn xếp thành nhiều lớp trên đài hoa, khi rơi xuống không khác gì những bông tuyết. Mới đó mà mái tóc của ba người đã được phủ trắng những cánh hoa tuyết mịn màng ấy, làm họ có cảm giác như đang chìm trong cái lạnh giá của mùa đông vậy.

Ngay kế đó là một cây Huyết nhiễm ly khổng lồ cao đến cả trăm mét, tán lá đỏ rực rỡ vô cùng nổi bật. Huệ Nha bị thu hút ngay lập tức, nàng dừng lại và ngược nhìn lên tán cây, đôi mắt mở to sáng trong như huyền ngọc. Xuyên Sơn liền giải thích cho nàng:

"Đây là Huyết nhiễm ly, theo các truyền thuyết xa xưa thì mỗi khi đêm xuống, loài cây này lại thức giấc và trở thành một quái vật cây rất nguy hiểm."

"Và trái tim Huyết Nhiễm ly thì có một tác dụng vô cùng kì diệu, đó là cải tử hoàn sinh." - Hiền Hạ nói thêm.

"Không biết cây Huyết nhiễm ly này có những khả năng đó không nhỉ? Anh muốn thấy nó biến thành quái vật ra sao." - Xuyên Sơn nói.

"Nhưng tiếc là đến đêm thì bảo tàng lại đóng cửa mất rồi." - Hiền Hạ cười.

Một vài chiếc lá đỏ của cây Huyết nhiễm ly đang là đã bay xuống. Ba người lại tiếp tục hành trình khám phá những loài kì hoa dị thảo khác. Tiếng mưa vẫn ngân lên từ mái vòm kính phía trên cao.

"Chẳng biết bao giờ mới hết mưa nữa?" - Giọng Hiền Hạ thoáng buồn - "Mưa mãi không dứt."

"Ừm, khí hậu trái đất càng ngày càng bất thường." - Xuyên Sơn khẽ nói.

"À Xuyên Sơn." - Hiền Hạ tươi cười nói - "Anh ở lại với đội Minija em vui lắm, thực sự cảm ơn anh!"

Xuyên Sơn mỉm cười:

"Anh nghĩ là mình chẳng thể đá cho đội nào khác ngoài Minija, vì anh chơi bóng chủ yếu dựa vào cảm hứng, có lẽ chỉ khi khoác trên mình màu áo của Minija anh mới phát huy được hết khả năng của mình."

"Vâng, và cả anh Haimido nữa, em tin hai anh sẽ dẫn dắt đội chúng ta có những bước tiến xa."

"Còn em thì sao, Hiền Hạ?" - Xuyên Sơn nhìn Hiền Hạ - "Em đã xác định được tương lai của mình chưa?"

"Em..." - Hiền Hạ khẽ vuốt tóc - "Em thì..."

Xuyên Sơn nói, giọng anh đầy ấm áp:

"Anh biết là em rất thích vẽ phải không? Anh cũng rất thích những bức vẽ của em đấy. Và anh mong là em hãy chọn cho mình một con đường mà em thực sự muốn đi đến cùng, một con đường mà sau này em sẽ không phải nuối tiếc."

"Vâng." - Hiền Hạ mừng lắm, cô đáp một cách hết sức mạnh mẽ - "Em cũng đã có quyết định của riêng mình rồi."

"Ừ, dù thế nào anh cũng vẫn luôn ủng hộ em."

Bỗng... Xuyên Sơn cảm thấy bàn tay Huệ Nha đang nắm lấy bàn tay mình. Anh quay nhìn sang nàng. Nàng đang đưa cánh tay trái lên và chỉ về một hướng.

" ? " - Xuyên Sơn nhìn theo hướng đó, nơi có một khóm hoa tuyệt đẹp, đẹp hơn hết thảy các loài hoa khác.

"À, hoa kim cương Liatan." - Xuyên Sơn nói với nàng - "Loài hoa mọc lên từ những giọt nước mắt của chim phượng hoàng rơi xuống đất."

Những bông Liatan mang vẻ đẹp hoàn mỹ, mỗi bông gồm 12 cánh hoa trong suốt và lấp lánh. Huệ Nha vẫn chỉ tay vào đó như thể nàng muốn có được chúng.

Xuyên Sơn mỉm cười bảo nàng:

"Anh xin lỗi, hoa ở đây đều thuộc về bảo tàng, chúng ta không thể tùy tiện hái được đâu."

"Đúng đấy, Huệ Nha." - Hiền Hạ cũng nói - "Ở đây người ta cấm hái hoa mà."

Nhưng thấy vẻ mặt thoáng thất vọng của Huệ Nha, Xuyên Sơn lại mỉm lòng, anh khẽ nói:

"Hay là chúng ta chỉ hái một bông thôi nhỉ?"

"Không được!" - Hiền Hạ nghiêm nghị nói - "Hái hoa là một hành động rất thiếu ý thức!"

"Anh... chỉ nói đùa thôi mà." - Xuyên Sơn cười.

Ba người lại đi tiếp, những loài hoa mới lạ vẫn còn rất nhiều ở phía trước.

...

Qua hết khu vực của các loài hoa trong truyền thuyết, họ lại bước vào một khu vực hoa mới. Nhân lúc Hiền Hạ đang tập trung ngắm nhìn một chùm hoa leo sắc sỡ, Xuyên Sơn liền quay sang Huệ Nha và khẽ đặt vào lòng bàn tay nàng một thứ. Đó chính là... một bông hoa kim cương Liatan.

Thì ra hồi nãy Xuyên Sơn đã bí mật hái trộm một bông Liatan mà không một ai thấy được, kể cả các camera giám sát.

"Em cất vào trong áo đi nhé, đừng để Hiền Hạ biết." - Xuyên Sơn thì thầm.

Cầm bông Liatan lấp lánh trong tay, ánh mắt Huệ Nha như long lanh hơn.

Và lần đầu tiên...

Trên làn môi nàng dường như đang hiện ra một nụ cười... rất nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 30-6: Hoa (VI)

Nhiên Sa và Nhan Vy đang tiến vào khu vực các loài hoa có độc, một không gian âm u và đáng sợ hơn hẳn các khu vực khác. Họ đi qua những luống hoa Thủy vu, Linh lan, Trúc đào, rồi Thủy hương...

"Tại sao những loài hoa đẹp đến thế mà lại có độc nhỉ?" - Nhan Vy thắc mắc.

"Đó chỉ là cơ chế tự vệ của chúng thôi mà." - Nhiên Sa đáp.

"Cơ chế tự vệ ư? Có khi nào Trái đất cũng có cơ chế tự vệ không?"

"Cậu nói vậy là sao?"

"Thiên tai và các dịch bệnh được tạo ra để chống lại loài người, vì chúng ta đang làm tổn hại đến Trái đất."

"Ừ, có lẽ vậy..."

"Heheheh, tớ chỉ đùa chút mà sao mặt cậu tái mét lại vậy?" - Nhan Vy cười.

Nhiên Sa thoáng cau mày, mặt tái là vì thiếu ngủ đấy chứ.

"Chúng mình đã đi được nửa bảo tàng rồi đấy. Tớ khát quá, hay là tìm chỗ nào uống nước đi." - Nhan Vy nói.

"Cuối khu này có một quầy giải khát đấy." - Nhiên Sa tra bản đồ.

"Vậy thì đi nhanh lên nào!" - Nhan Vy kéo tay Nhiên Sa.

"Đừng kéo tớ, đau quá..." - Nhiên Sa than vãn, khổ ghê, đang mệt cũng không được yên.

Huệ Nha, Xuyên Sơn và Hiền Hạ cũng đang ở trong khu vực các loài hoa có độc. Khi đi ngang qua những chùm hoa Nguyệt quế núi, Hiền Hạ chợt bước hụt và bị gãy gót giày. Cô lao đảo suýt ngã, may mà Xuyên Sơn đã kịp đỡ lấy cô. Rồi anh cúi xuống và cố gắng sửa lại gót giày cho cô.

Huệ Nha không dừng lại, nàng vẫn bước tiếp về phía trước. Nàng lấy ra bông hoa Liatan và vừa đi vừa chăm chú ngắm nhìn nó. Nàng đang phân vân, đôi môi nàng mím lại. Nhưng rồi cuối cùng, nàng vẫn không thể cưỡng lại ý muốn được nếm thử mùi vị của bông hoa tuyệt đẹp này. Và... nàng từ từ đưa bông hoa lên miệng...

RẦM!

Huệ Nha ngã lăn ra đất, có ai đó vừa xô vào nàng.

Đó chính là... Nhan Vy. Cô kéo tay Nhiên Sa chạy mà không để ý đằng trước nên vừa rồi đã đâm sầm vào Huệ Nha.

"Ôi chết thật..." - Nhan Vy tỏ vẻ ân hận, cô bước tới và đỡ Huệ Nha dậy - "Cho tớ xin lỗi nhé, cậu có sao không?"

Mùi hương của Huệ Nha thoang thoảng bên cánh mũi Nhan Vy khiến cô thoáng ngây người ra, cô nghĩ là mình... biết mùi hương này!

Nhiên Sa thì đang đứng bất động, anh đã nhận ra Huệ Nha, đây chẳng phải là cô gái mà anh nhìn thấy trên chiếc xe bus hay sao? Giờ không ngờ lại

được nhìn thấy cô ấy ở cự li gần đến thế, quả thật là một sắc đẹp chìm sa cá lặn không từ ngữ nào tả hết...

Huệ Nha chậm chậm đứng dậy, nàng đưa mắt lướt nhìn qua Nhan Vy và Nhiên Sa, chỉ trong 1 giây, rồi nàng chuyển ánh nhìn xuống bông hoa Liatan đang nằm trên nền đất.

Nhiên Sa hiểu ra vấn đề, anh cúi xuống nhặt lấy bông hoa và đưa tới trước Huệ Nha:

"Của cậu đây."

Nhan Vy cũng đứng lên, và khẽ nói:

"Váy cậu bị bẩn rồi kia."

Huệ Nha không nói một lời, nàng cầm lấy bông Liatan từ tay Nhiên Sa, rồi lại hướng ánh nhìn về phía trước và bước đi tiếp.

Nhan Vy và Nhiên Sa đứng nhìn theo. Nhan Vy hơi chau mày:

"Cô ấy sao thế nhỉ? Chẳng nói chẳng rằng."

"Có thể cô ấy không nói được." - Nhiên Sa khẽ nói.

"Mà thôi, chúng ta phải tới quầy giải khát!" - Nhan Vy lại kéo tay Nhiên Sa - "Tớ khát khô cổ rồi!"

"Huệ Nha, em phải đợi anh chị với chứ?" - Xuyên Sơn và Hiền Hạ đã bắt kịp Huệ Nha.

Hiền Hạ chợt nhìn thấy bông hoa Liatan trên tay Huệ Nha, cô liền nhíu mày quay sang Xuyên Sơn:

"Chuyện này là sao đây?"

Xuyên Sơn lấy ra chiếc di động:

"À, anh nghĩ chúng ta nên gọi điện cho Hainiido và Irivy để xem họ đang ở đâu."

Hiền Hạ nghiêng răng, ánh mắt cô cháy lên:

"Anh đừng có đánh trống lảng, em đang hỏi về bông hoa này! Anh đã hái trộm nó cho Huệ Nha phải không?"

"Không, nó... tự rụng đấy chứ."

"Hừ, lại thêm tội nói dối nữa!"

"Anh xin lỗi..."

Hiền Hạ để lại cho Xuyên Sơn một cái lườm bông rât, rồi cô lạnh lùng đưa tay trước lấy bông Liatan của Huệ Nha:

"Chị tịch thu bông hoa này, và sẽ trao trả nó lại cho bảo tàng."

"Ừm..." - Ánh mắt Huệ Nha rung rung.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 30-7: Hoa (VII)

Quầy giải khát nằm yên bình bên một cây hoa Thủy mộc. Những bộ bàn ghế với thiết kế rất dễ thương được bày ra trên khoảng sân cỏ xanh mướt mát, trên mỗi bàn đều có một chậu hoa Cẩm tú mai tím tím bé xinh làm vật trang trí.

Lúc này các bàn hầu như đều đã kín khách, chỉ còn một vài bàn còn trống. Nhan Vy kéo tay Nhiên Sa tới một bàn gần bên gốc cây Thủy mộc, họ cùng ngồi xuống và gọi 2 ly nước hoa quả đá và bánh ngọt.

Nhan Vy uống một hơi hết nửa ly nước, sắc mặt tươi tỉnh rạng rỡ hẳn ra:

"Hahhh, nước mắt quá đi mất!"

Nhiên Sa thì chẳng buồn động đến ly nước của mình, anh vẫn nghĩ về cuộc gặp gỡ với cô gái kì lạ khi nãy.

"À, cái cô gái đó..." - Nhan Vy nói - "Cậu có để ý tới mùi hương của cô ấy không?"

"Có, nhưng sao?" - Nhiên Sa nhìn Nhan Vy.

"Mùi hương ấy rất giống với... mùi hương của cái gã có con mắt bạc." - Nhan Vy hạ giọng xuống.

"Thật ư? Cậu có chắc không?" - Nhiên Sa vội hỏi.

"Ừ, tót... cảm thấy như vậy." - Nhan Vy khẽ gật đầu.

"Thế sao đến bây giờ cậu mới nói hả?" - Nhiên Sa gắt.

"Vì thực ra nó cũng không hoàn toàn giống..." - Nhan Vy ngập ngừng - "... mà chỉ tương tự thôi, ý tớ là những mùi hương ấy đều rất huyền bí, rất khác thường."

"Ừm, đúng là mùi hương của cô ấy rất đặc biệt, có gì đó hơi hư ảo..." - Nhiên Sa trầm ngâm - "Liệu cô ấy có liên quan gì tới gã mắt bạc không?"

"Nhưng đôi mắt cô ấy hoàn toàn bình thường mà."

"Biết đâu đó chỉ là... một sự nguy trang."

Hai người im lặng một lúc, với những suy nghĩ của riêng mình. Những bông Cẩm tú mai trên bàn khẽ lay động. Phía trên mái vòm kính nơi cao tít kia, mưa giông vẫn rải xuống trắng xóa.

Rồi Nhiên Sa thở dài:

"Lẽ ra chúng ta nên đi theo cô ấy."

"Này..." - Nhan Vy nhìn Nhiên Sa bằng một ánh mắt khó hiểu - "Tớ không ngờ cậu lại như thế đấy, Nhiên Sa ạ."

"Cậu nói vậy là sao?" - Nhiên Sa không hiểu gì hết.

"Cậu muốn đi theo vì thấy cô ấy xinh đẹp chứ gì?" - Nhan Vy giận dỗi nói.

"Ồ đâu ra chuyện đó!" - Nhiên Sa bực mình - "Đây hoàn toàn là vì chuyện điều tra, tớ nghĩ nếu theo dõi cô ấy thì biết đâu chúng ta sẽ tìm ra tung tích gã mắt bạc."

"Thôi đừng có chối. Khi nãy tớ đã để ý ánh mắt cậu nhìn cô ấy rồi."

"Ánh mắt làm sao?"

"Cậu làm tớ thất vọng quá." - Nhan Vy lắc đầu nói - "Hết sức thất vọng."

"Thôi đi! Chính cậu luôn gây phiền nhiễu cho tớ thì có!" - Nhiên Sa bực dọc nói, sự vô lí của Nhan Vy khiến anh cảm thấy rất khó chịu.

"Tớ... đã làm gì chứ!" - Nhan Vy cảm thấy oan ức, cô lớn tiếng cãi - "Sao tự dưng cậu lại đổ lỗi cho tớ!"

Nhiên Sa không thể chịu được nữa, anh quyết định xả hết những bức xúc dồn nén trong lòng suốt những ngày qua:

"Thế nửa đêm qua ai đã gọi điện đánh thức tớ hả? Nói thực là từ khi gặp cậu tớ chưa đêm nào được ngủ ngon giấc! Cậu luôn quấy rầy tớ, luôn bắt tớ phải làm theo ý cậu, tớ thực sự mệt mỏi vì cậu lắm rồi! Đầu tớ lúc nào cũng đau nhức, lại còn bị cảm nữa. Ngay lúc này tớ cũng đang rất buồn ngủ đây! CẬU BIẾT CHƯA!!!"

RÀÀÀÀM!!!!

Nhan Vy đập cả hai tay xuống bàn, cô phẫn nộ nhìn Nhiên Sa:

"Đủ rồi đấy! Cậu dám quát tớ à!"

Ánh mắt Nhan Vy đang bốc lửa phừng phừng như bà la sát, khiến tim Nhiên Sa thót lại, anh đành cố gắng nặn ra một nụ cười... hòa bình:

"Tớ... chỉ hơi to tiếng một chút chứ có quát cậu đâu..."

Nhan Vy uống cạn ly nước của cô rồi đặt mạnh chiếc ly xuống bàn, giọng lạnh băng:

"May cho cậu là hôm nay tớ không mang kiếm theo đây."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 30-8: Hoa (VIII - Extra)

Hôm nay trong bảo tàng hoa Onijih còn có sự xuất hiện của 2 nhân vật nữa, đó là... Thiên Nhi và Xương Uy. Hai người đang sánh bước bên nhau trong khu vực của các loài hoa tình yêu, với những vật hoa Uất kim hương, hồng, cúc, cẩm chướng... muôn màu rực rỡ.

"Ahhh, thích quá, bảo tàng này được xây nên bởi hai tập đoàn của chúng ta, thật là tuyệt phải không Xương Uy?" - Thiên Nhi khoác tay Xương Uy rất tình tứ.

"Ừ, rất tuyệt." - Xương Uy đáp.

"Sau này chúng mình sẽ cùng làm nên những điều tuyệt vời hơn nữa nhé?"

"Tất nhiên rồi."

Thiên Nhi cười tít mắt, trong lòng cô đang rất vui vì được ở bên người mình yêu giữa cả rừng hoa thơm, cô dịu dàng nói:

"Anh có biết về ý nghĩa của các loài hoa ở đây không? Để em giải thích cho nhé. Hoa Thu hải đường tượng trưng cho tình cảm gắn bó. Hoa Tử đằng tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu. Hoa Lư ly là một tình yêu thủy chung, chân thành. Còn những bông Thiên điều kia mang ý nghĩa đôi ta sẽ mãi mãi bên nhau đến tận chân trời."

"Em có vẻ am hiểu quá nhỉ." - Xương Uy hơi ngạc nhiên nhìn Thiên Nhi, hôm nay anh mới để ý thì ra cô ấy cũng thật nữ tính và hiền dịu.

"Vì sở thích của em là các loài hoa mà. À, thế anh có biết em thích hoa gì nhất không?" - Thiên Nhi ngược nhìn Xương Uy hỏi.

"Không, hoa gì vậy?"

"Để em dẫn anh đi xem nhé."

Thiên Nhi kéo tay Xương Uy. Ít phút sau, họ đã đứng trước một luống hoa Diên vĩ màu xanh da trời.

"Em thích hoa Diên vĩ nhất đó Xương Uy." - Thiên Nhi cúi xuống và đưa tay khẽ vuốt ve những cánh hoa - "Anh có thấy đẹp không? Em có thể ngồi ngắm hoa Diên vĩ cả ngày mà không thấy chán."

"Sao em lại thích hoa Diên vĩ?" - Xương Uy hỏi.

"Vì đây là loài hoa mang đến niềm lành và niềm hi vọng." - Thiên Nhi quay về phía Xương Uy và vòng tay ôm lấy anh, áp má lên ngực anh.

"Ý nghĩa rất đẹp..." - Xương Uy khẽ nói, bàn tay anh bắt gặp đặt lên vùng eo thon thả của Thiên Nhi, trên làn tóc mềm của cô.

"Và em hi vọng hai chúng ta sẽ ngày càng yêu nhau hơn nữa nhé, được không?"

"Ừm..."

Thiên Nhi kiễng chân lên và... trao cho Xương Uy một nụ hôn...

Ngọt ngào...

Say đắm...

"Còn anh thích loài hoa nào nhất?" - Thiên Nhi khe khẽ hỏi.

"Anh thích nhất là hoa Tường vi."

Một giọng nói chọt cất lên từ phía sau hai người.

Thiên Nhi liền quay nhìn lại, ánh mắt cô long lên:

"Hừ, lại là anh à?!"

Đó là... Thiên Hà. Anh đứng đó trong bộ vest đen lịch thiệp, dáng người cao và mái tóc dài đẹp không thể chê vào đâu được.

Thiên Hà cười tươi tắn, anh nhắc lại câu nói của mình:

"Loài hoa anh thích nhất là Tường vi."

"Ồ, tôi có hỏi anh đâu nhỉ?" - Thiên Nhi cau mày nhìn Thiên Hà.

Thiên Hà chỉ mỉm cười, lí do anh thích hoa Tường vi là vì đối với anh loài hoa này mang một vẻ đẹp mong manh, kiều diễm và tươi trẻ rất giống với Thiên Nhi của anh.

Thiên Nhi quay phắt người lại, cô khoác lấy tay Xương Uy:

"Chúng mình đi tiếp thôi, Xương Uy."

"Hai đứa chờ anh đi cùng với." - Thiên Hà bước đến.

"Không! Anh đi hướng riêng của anh đi!" - Thiên Nhi quát.

"Sao lại thế? Ba chúng ta cùng đi chung sẽ vui hơn chứ." - Thiên Hà tỉnh bơ nói - "Cậu có phản đối không, Xương Uy?"

"Không, sao tôi phải phản đối." - Xương Uy đáp, mà anh còn mừng là khác.

"Ha ha, vậy thì đi thôi." - Thiên Hà cười hài lòng - "Hôm nay chúng ta sẽ có một ngày vui vẻ."

"Tôi không vui!" - Thiên Nhi hầm hầm nhìn Thiên Hà.

"Bây giờ ba chúng ta sẽ tới khu vực hoa kinh dị." - Thiên Hà lên kế hoạch - "Ồ đó nghe nói có các loài hoa ăn thịt và cả hoa quái thú nữa đấy."

"Ghê chết được! Anh đi mà tôi đi một mình đi!" - Thiên Nhi vẫn hết sức bức bối.

"Vậy em muốn đến khu vực hoa nào?" - Thiên Hà hỏi.

"Tôi hết hứng ngắm hoa rồi! Tôi muốn đi về!"

"Về là thế nào, chúng ta phải xem hết bảo tàng đã chứ. Đi nào!" - Thiên Hà vui vẻ khoác lấy cánh tay Thiên Nhi.

Thiên Nhi bị kẹp ở giữa Xương Uy và Thiên Hà, mặt mũi cô cau có như sắp khóc, buổi hẹn hò lãng mạn của cô với Xương Uy thế là lại bị phá hỏng mất rồi!!!!

Share

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 31-1: Thần lực (I)

Một trong những địa điểm du lịch không thể bỏ qua của thành phố Illen là khu chợ trời rộng mênh mông Darazella.

Có diện tích 1,4 km2 với trên 20.000 gian hàng, nơi đây buôn bán đủ mọi thứ trên đời. Từ những món hàng xa xỉ cho tới bình dân, trang sức, quần áo, đồ lưu niệm, đồ cổ... Thậm chí những thứ cực kì quý hiếm hay hàng cấm cũng không hề thiếu.

Một khi đã đặt chân vào khu chợ Darazella này bạn sẽ có cảm giác như đang ở trong một mê cung vô tận đầy kì bí và cuốn hút, khiến bạn chỉ muốn nhanh chóng được khám phá đến từng góc ngách.

Ngay cả vào những ngày mưa dầm dề như hôm nay thì Darazella cũng chẳng bớt phần đông vui, nhộn nhịp. Trên khắp các ngã đường của khu chợ vẫn rộn ràng hàng ngàn du khách với những chiếc ô muôn màu.

Huệ Nha, Xuyên Sơn, Hiền Hạ cùng Irivy và Hainido hiện giờ đang ở trong khu ẩm thực, họ đã nếm thử rất rất nhiều những món ăn đặc sắc và mới lạ của các nước trên thế giới. Huệ Nha thích nhất là hải sản thập cẩm nướng, nàng đã ăn hết 2 xiên, và giờ đang tráng miệng bằng một trái... táo xanh.

Nhìn Huệ Nha ăn táo mà Xuyên Sơn lại muốn được trở về ngồi một mình cùng nàng bên bức tường kính ở nhà anh, những giây phút ấy lòng anh thực sự rất lắng dịu và thanh thản, như quên hết mọi điều trên thế gian. Và anh chỉ ước được ở bên nàng mãi mãi như thế...

"Chúng ta có nên đưa Huệ Nha tới bệnh viện không?" - Hiền Hạ chợt nói - "Thành phố này có nhiều bệnh viện lớn, họ có thể giúp cô bé lấy lại trí nhớ và trở lại bình thường."

"Không, anh nghĩ là nên chờ thêm một thời gian nữa." - Xuyên Sơn vội nói - "Anh muốn cô ấy hồi phục một cách tự nhiên nhất."

Xuyên Sơn lấy lí do như vậy, vì nếu đưa nàng đến bệnh viện thì những bí mật của nàng chắc chắn sẽ bị lộ! Máu bạc, đôi mắt có thể phát sáng... Dù anh cũng muốn biết nàng thực sự là ai, nhưng điều đó có thể sẽ gây tổn hại đến nàng. Có những bí mật không nên được khám phá.

"Nhưng còn gia đình của cô bé thì sao, có lẽ họ đang rất lo lắng và đi tìm cô bé." - Hiền Hạ khẽ nói.

"Chà, nếu phải xa Huệ Nha chắc tôi sẽ buồn lắm." - Hainido thở dài - "Cô bé thật xinh xắn và đáng yêu."

"Hainido, anh nên lo tìm việc ở một đội bóng khác đi thì hơn." - Irivy lạnh lùng nói.

"Cô không thể rút lại quyết định sa thải tôi được sao!" - Hainido phẫn uất nhìn Irivy.

"Không." - Irivy đáp ngắn gọn.

Hainido tức muốn khóc:

"Tôi đã cống hiến tất cả tâm lực cho đội bóng, vậy mà cô lại nỡ đuổi tôi chỉ vì..."

"Thôi im đi! Đừng có nói ra chuyện đó!" - Irivy đỏ mặt quát.

"Irivy, về chuyện này anh mong em hãy suy nghĩ lại." - Xuyên Sơn lên tiếng - "Hainido là một nhân tố rất quan trọng của đội bóng, chúng ta không thể thiếu cậu ấy được."

"Đúng đấy, chị Irivy. Chị đừng đuổi anh Hainido mà." - Hiền Hạ cũng cố gắng thuyết phục Irivy.

Thấy mọi người đều đồng lòng giữ Hainido lại, Irivy cũng có chút lay động. Cuối cùng cô nói:

"Thôi được, anh nghe đây Hainido. Nếu không muốn bị sa thải thì anh cần phải thắng tôi trong một cuộc thi."

Hainido lại thấy có hi vọng, anh vội hỏi:

"Lại thi uống bia chứ gì?"

"Không, lần này chúng ta sẽ thi... ăn kem!" - Irivy chỉ tay vào một quầy kem gần đó.

"Thi ăn kem ư? Không thành vấn đề!" - Hainido đồng ý ngay lập tức, dù có thi gì đi chăng nữa thì lần này anh cũng sẽ chiến đấu bằng một ý chí quyết tâm cao nhất!

Cả nhóm tiến về phía quầy kem. Luật chơi rất đơn giản, ai ăn được nhiều kem hơn sẽ thắng. Ngay từ những giây đầu của cuộc đấu, Hainido đã tỏ rõ khát khao chiến thắng, anh ăn hết que kem này đến que kem khác mà không hề biết ghê răng. Thậm chí anh còn dút vào miệng 2, 3 que cùng lúc nữa chứ. Nhưng Irivy đâu phải là một đối thủ dễ bị đánh bại, tốc độ ăn kem của cô cũng cực kì khủng khiếp!

Thoáng một cái mà nền đất dưới chân Hainido và Irivy đã la liệt hàng chục những chiếc que gỗ của đủ các loại kem. Người chủ quầy sung sướng vì bán được nhiều kem nên rất nhiệt tình tiếp thêm kem cho hai vị khách. Cuộc đấu mãi vẫn chưa phân thắng bại, Xuyên Sơn và Hiền Hạ theo dõi mà không khỏi cảm thấy... lạnh người. Huệ Nha thì chẳng mấy quan tâm, nàng thông thả liếm một cây kem bạc hà và quay ra ngoài trời ngắm mưa.

Từ nãy đến giờ, chẳng ai để ý rằng họ đã lọt vào tầm mắt của một kẻ đang đứng trong một góc khuất ở gần đó.

Đó là một gã thanh niên có mái tóc bạch kim với thân hình rất cao lớn! Ánh mắt gã đang lóe lên một tia nham hiểm, giọng gã khàn khàn:

"Hê hê, cơ hội để ta phục thù đây rồi, là mày tự dẫn xác đến đây nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 31-2: Thần lực (II)

Gã tóc bạch kim lừ lừ tiến về phía quầy kem, theo sau lưng gã là... hơn chục tên đầu gấu mặt mày hung tợn!

Vừa đến gần gã đã hùng hổ quát lớn:

"Mẹ mấy thằng khốn Minija, chúng mày vẫn còn dám ở lại Illen này sao!"

Hainido và Xuyên Sơn đã nhận ra ngay gã tóc bạch kim kia, gã chính là tên cầu thủ số 5 của đội Illen United đã bị Hainido giáng cho một đấm hôm ở trận chung kết.

"Mày muốn gì?" - Hainido bước lên.

"Muốn đập cho mày một trận được không? Hô hô!" - Gã tóc bạch kim cười đều cẳng.

Ông chủ quán kem lấp bắp:

"Các... các người muốn đánh nhau thì... làm ơn ra ngoài."

Tất cả cùng kéo ra đường, vì dù sao trong quán cũng quá chật chội. Một trận chiến là điều không thể tránh khỏi! Xuyên Sơn khẽ dặn Huệ Nha:

"Em ở lại đây không được đi đâu, anh sẽ quay lại ngay."

Mưa đổ xuống rào rào.

Đồng bọn của gã tóc bạch kim đang tiếp tục kéo đến, đếm sơ cũng khoảng mấy chục thằng. Gã tóc bạch kim vốn có quan hệ với băng xã hội đen Gilwar chuyên bảo kê ở khu chợ Darazella này, hôm nay gã quyết phải trả món nợ với Hainido.

Sự tụ tập của lũ côn đồ khiến những du khách đều hoảng hốt dạt cả vào những quầy hàng hai bên đường.

Thế trận rõ ràng là rất chênh lệch, nhóm của Hainido chỉ có 4 người trong khi đám Gilwar thì đông như kiến cỏ. Hainido vuốt nước mưa trên mặt, khẽ nói:

"Đây là chuyện của tôi, mọi người hãy lùi cả xuống. Cứ để một mình tôi hạ chúng."

"Thế sao được." - Xuyên Sơn đặt tay lên vai Hainido - "Bọn tôi sao có thể để cậu đơn thương độc mã chứ."

"Ngày hôm nay, chúng ta lại có dịp sát cánh chiến đấu bên nhau rồi!" - Giọng Hiền Hạ đầy vững vàng.

"Trận này hãy đánh thật đã đời đi!" - Iriy hứng khởi.

"Cám ơn... các bạn..." - Hainido không khỏi xúc động, hai nắm tay anh xiết lại sẵn sàng nhập trận - "Vậy chúng ta hãy cho chúng biết sức mạnh của người Minija!"

Gã tóc bạch kim dẫn đầu cả đám côn đồ băng Gilwar, hấn thét lên:

"Xông lên chúng mày! Nện bọn Minija ra bã cho tao! Chúng dám giành chức vô địch ngay trên đất Illen của chúng ta, phải cho chúng trở về với cát bụi!"

Và trận chiến bắt đầu!

Giữa màn mưa to tả, những người đến từ Minija lại một lần nữa chứng tỏ tinh thần chiến đấu quả cảm anh hùng, họ lao thẳng vào đội hình quân địch, tả xung hữu đột như những luồng gió lốc.

Hainido nhanh chóng tiếp cận gã tóc bạch kim và anh lại tung ra một đấm thẳng vào mõm hắn, khiến hắn bay vèo vào... một sạp bán mứt hoa quả, làm đổ tứ tung tất cả.

Đám Gilwar điên tiết rút ra vũ khí là những chiếc côn nhị khúc, chúng múa côn vun vút lao tới!

BÓP! CHÁT!

Irivy chớp nhoáng ra chiêu hạ thủ một tên và đoạt lấy chiếc côn của hắn, cô nở nụ cười lạnh lẽo:

"Đề chị dạy cho chúng mày biết cách dùng côn nhé!"

Chiếc côn nhị khúc xoay tít trên tay Irivy, cô đứng mãnh tung người vào đám đầu gấu và xuất chiêu liên hồi, đánh cho chúng tởm tan tác, hồn phiêu phách lạc.

"Tuyệt quá, Irivy..." - Hainiido không giấu nổi vẻ thán phục cô nàng chủ tịch, dù trong lòng anh cũng cảm thấy hơi... sờ sợ.

Huệ Nha vẫn đứng trong quầy kem và lặng lẽ nhìn ra, ánh mắt nàng vẫn trong veo như thường lệ.

Xuyên Sơn, Hiền Hạ, Hainiido và Irivy đang chiếm ưu thế trước đám côn đồ Gilwar. Bốn người lúc thì xoay ra bốn hướng, lúc lại tập trung lại tung ra những đòn tấn công phối hợp vô cùng ngoạn mục, quấy đảo lũ ác ôn.

Chợt...

RẦẦẦMM!!!!

Một quầy hàng ở phía xa bị phá tan nát bởi sự xuất hiện của một gã... quái nhân!!

Đó là tên trùm của băng Gilwar!

Hắn cao lớn lừng lững như hộ pháp, toàn thân được phủ kín bởi một bộ áo giáp samurai đồ sộ của một chiến tướng! Khuôn mặt hắn cũng được che kín bởi một chiếc mặt nạ quý dữ dằn, chỉ để hở đôi mắt đỏ quầng quạch! Chiếc mũ sắt kình cang trên đầu hắn thì được gắn hai chiếc sừng trắng lớn nhô lên cao!

Và... trên tay hắn là một cây đao khổng lồ dài 3 mét sáng loáng!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 31-3: Thần lực (III)

Tên trùm của băng Gilwar đang hùng dũng vác đại đao nên bước tiến tới, từ bộ giáp màu đen thẫm của hắn không ngừng tỏa ra những luồng hắc khí vô cùng rùng rợn, gót giày nặng nề của hắn khiến khắp mặt đất đang rung lên như có địa chấn!

Đám đầu gấu Gilwar rất hưng phấn trước sự xuất hiện của chủ tướng của chúng, và chúng đồng thanh hô lớn:

"Fakarus! Fakarus! Fakarus!"

* Fakarus: Trùm băng Gilwar. Tuổi: Secret. Chiều cao: 2 mét 30. Vũ khí: Thiên long hòa đao.

Tên trùm Fakarus gầm lên một tiếng thị uy rồi vung đao lên chém rách toang phần mái gỗ của mấy quầy đồ nướng ven đường!

RẦM! RẦM!

Nhiều tiếng rú cất lên đầy khiếp hãi. Nhiều người bỏ chạy tán loạn.

Xuyên Sơn, Hainiido, Hiền Hạ và Irivy đứng sát lại bên nhau, sẵn sàng nghênh chiến với tên trùm quái vật.

"Mọi người cẩn thận, gã này không dễ đối phó đâu." - Xuyên Sơn nói.

"Hắn được trang bị tận răng thế kia, trong khi chúng ta chỉ tay không." - Hainiido tỏ vẻ ngán ngẩm.

"Có lẽ tất cả chúng ta phải cùng xông lên một lượt thôi." - Hiền Hạ khẽ nói, người cô hơi run run.

"Đừng sợ, hãy đánh hết mình, chúng ta sẽ hạ hắn!" - Irivy bóp chặt cây côn trong tay, ánh mắt bùng lửa.

THÌNH!

Tên trùm Fakarus đã đứng sừng sững như một khối đá tối tăm trước mặt 4 người! Những hạt mưa lớn lộp bộp vỡ tan trên bộ giáp nặng trĩu của hắn. Giọng hắn cất lên vang rền:

"Bốn đứa mày chắc ăn phải gan hùm mới dám càn quấy trên đất của tao! TAO SẼ RÓC HẾT XƯƠNG CHÚNG MÀY!!!"

Vừa dứt lời hắn đã vung cây đại đao chém xuống!

RẦẦẦ!!!

Mặt đất bị xói tung, còn nhóm của Xuyên Sơn đã kịp nhảy lùi về phía sau.

Vụt! Vụt! Vụt!

Tên trùm tiếp tục vung đao vùn vụt giữa màn mưa, mặc dù thân hình đồ sộ nhưng tốc độ của hắn vẫn rất linh hoạt, khiến nhóm của Xuyên Sơn rất khó tiếp cận. Họ chỉ có thể cố gắng tránh né lưỡi đao bén sắc đang loang loáng chém tới!

"Mọi người tản ra! Bao vây lấy hắn!" - Xuyên Sơn hét lên.

RẦM!!!

Irivy bay người vung côn quật vào sau lưng tên trùm, nhưng... chiếc côn kim loại trong tay cô đứt phăng mà bộ giáp của hắn vẫn chẳng chút trầy xước.

RẦM! RẦM!!!

Xuyên Sơn và Hainido tấn công trực diện, hai anh tung ra liên tiếp những cú phi cước vào ngực và bụng tên trùm, nhưng cũng chẳng thể khiến hắn có chút suy chuyển.

"Không ổn rồi, bộ giáp của hắn dày quá!" - Hiên Hạ lo lắng.

Tên trùm Fakarus cười ha hả:

"HA HA! Tao tưởng chúng mày tài cán thế nào, hóa ra chỉ là một lũ ruồi nhặng! Tao sẽ đập cho chúng mày xẹp lép!"

Và tên trùm bắt đầu điên cuồng phản công bằng những đòn đánh cực kì uy lực! Hắn xộc tới đá bay Hiên Hạ lên không trung, rồi xia thẳng cán đao vào ngực Irivy hất cô văng xa hàng chục thước! Đến lượt Hainido cũng chịu số phận, tên trùm đã tóm được cổ áo anh và hắn lập tức quăng anh ngã rầm rầm vào một hiệu bánh mì!

Vậy là chỉ còn một mình Xuyên Sơn, anh biết cách duy nhất để thắng được tên trùm là phải đoạt được cây đao của hắn. Nhưng đó dường như cũng là một nhiệm vụ bất khả thi vì tên trùm quá khỏe, bàn tay hắn cứng như thép nguội lại được bọc giáp kiên cố.

Sau vài hiệp cầm cự cuối cùng Xuyên Sơn cũng bị tên trùm quật ngã RẦM xuống đất! Không để cho anh kịp gượng dậy hắn đã dẫm thẳng gót giày lên cổ anh và dòn lực chặn xuống, khiến anh nghẹt thở!

"HA HA HA! Mày phải chết để làm gương cho những đứa dám chống lại tao!" - Đôi mắt tên trùm vẫn vẹn những gân máu, hắn không ngừng nhấn gót giày xuống day nghiền trên cổ Xuyên Sơn một cách tàn nhẫn.

Xuyên Sơn tuyệt vọng đưa hai tay nắm lấy bắp chân tên trùm cố hết sức thoát ra, nhưng hắn chỉ càng dẫm mạnh hơn khiến nền đất bên dưới anh cũng đang lún cả xuống!

Bên trong quầy kem, Huệ Nha vẫn đứng bất động nhìn ra, ánh mắt của nàng tập trung hoàn toàn vào Xuyên Sơn, đôi môi nàng bất giác mím chặt lại. Cây kem bạc hà trên tay nàng đang tan chảy, nhỏ từng giọt lạnh lạnh xuống ngực áo của nàng.

Mưa vẫn xối xuống không ngừng, đượm sầu, miên man.

Xuyên Sơn ngày càng ngạt thở dưới gót giày bạo liệt của tên trùm Fakarus, cả người anh run rẩy trong cái lạnh cùng nỗi đau đớn, sự sống đang dần lìa khỏi anh, và mọi hi vọng cũng đang tắt theo...

Tên trùm ngửa cổ lên cất tiếng cười vang dội:

"HUA HA HA HA! Còn đứa nào dám lên? Ở đất này tao là bất khả chiến bại! HUA HA HA..."

Bỗng...

Từ phía sau lưng tên trùm, có tiếng bước chân nhẹ nhàng đang vang lên, tiếng bước chân lướt trên nền đất đầy nước mưa lũng bồng.

Và...

Một giọng nói nhẹ bằng như sương sớm đang ngân lên, ngân vào giữa tiếng mưa rơi:

"Còn ta."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 31-4: Thần lực (IV)

Giọng nói mong manh mà có cái gì đó thật lạnh lẽo khiến tên trùm Fakarus thoáng giật mình, hắn từ từ quay đầu lại.

Một cô gái trong bộ váy ngắn màu đỏ thắm đang bước về phía hắn, dung nhan mỹ lệ, tóc dài như suối, và trên tay nàng đang cầm một... cây kem bạc hà.

Đó chính là Huệ Nha, nàng không thể đứng yên mà nhìn Xuyên Sơn bị hành hạ thêm nữa, nàng cần phải cứu lấy anh ấy! Và đôi môi nàng lại hé mở:

"Đề anh ấy yên."

Tên trùm mở trừng cặp mắt đỏ ngầu, hắn nhấc bàn chân to bè ra khỏi cỏ Xuyên Sơn và quay cả thân hình về phía Huệ Nha. Hắn gầm gừ:

"Con ranh con này mày vừa ra lệnh cho tao đấy à? Tao chém bay đầu mày bây giờ!"

Huệ Nha từ từ ngược lên nhìn tên trùm Fakarus, mưa trút xuống chảy từng dòng trên khuôn mặt tuyệt sắc của nàng, nhỏ thành những giọt trong veo dưới cằm. Tên trùm quả thực quá cao lớn so với nàng, tay thì lăm lăm đại đao, sát khí phùng phùng! Vậy nhưng sắc mặt nàng vẫn hoàn toàn bình thản, đôi mắt trong như hồ thu của nàng vẫn nhìn thẳng vào cặp mắt dã thú của hắn, và... làn môi nàng lại nhẹ nhàng cất giọng:

"Tránh ra."

Tên trùm cau chặt đôi lông mày mắt tròn lên nhìn Huệ Nha chằm chằm, con bé này không hiểu ở đâu chui ra mà lại dám tỏ thái độ khinh thường hắn đến thế? Chẳng lẽ nó không sợ chết ư, hay là đầu óc nó có vấn đề? Hắn tức tối quát:

"Mẹ con này, mày lão quá nhì! Tao... tao phải bóp chết mày!"

Vút!

Huệ Nha vung tay rất nhanh, và cây kem bạc hà bay thẳng vào... giữa mặt tên trùm Fakarus!

Bộp!

Tên trùm đưa tay vuốt chỗ kem dính nhoe nhoét trên chiếc mặt nạ, cả người hắn rung lên, cơn giận của hắn bắt đầu nổ bùng ra như núi lửa phun trào, hắn gào thét:

"Khôn kiếpppp! Thế này thì mày chẳng thể sống tiếp được rồi! TAO SẼ BẮM VÀM MÀY RA!!!!"

Tất cả những người đang đứng chứng kiến ở trong những quầy hàng hai bên đường đều rùng mình khi nghĩ tới kết cục của cô bé dám cả gan chọc giận tên trùm Fakarus. Xuyên Sơn cố gắng gượng dậy, giọng anh nghẹn lại:

"Huệ Nha... mau chạy đi..."

Tên trùm đã vung cây đao bự chẳng lên trong tiếng sấm sét nổ ầm ầm trên trời cao! Huệ Nha vẫn đứng lặng yên, nàng khẽ... nhắm mắt lại.

"MÀY CHẾT!!!"

Tên trùm điên loạn chém thẳng cây đao xuống đầu Huệ Nha!!

Nhưng...

... hắn chỉ có thể chém vào... không khí.

Vì Huệ Nha đã kịp bay người sang một bên nhẹ như gió. Và rồi... nàng đang từ từ mở mắt ra, giờ đôi mắt nàng đã không còn mang màu đen huyền trong veo nữa, mà đã trở thành... màu bạc rực sáng!

Đôi mắt Huệ Nha đang chói sáng rực rỡ!!!

Tên trùm sừng ngườì lại:

"Mây... là cái quái gì vậy??"

Không chỉ tên trùm mà cả đám đông du khách và lũ đầu gấu Gilwar cũng đều đang ngỡ ngàng trước sự biến đổi của Huệ Nha. Xuyên Sơn bắt lực nghiêng chặt răng, vậy là anh không thể che giấu cho nàng được nữa rồi...

"Mẹ kiếp! Mây có là yêu quái hay là thần thì tao cũng GIẾT!!"

Tên trùm lại điên cuồng vung đao chém vào Huệ Nha! Nàng bay nhảy nhanh thoăn thoắt khiến lưỡi đao chỉ có thể làm đứt một vài... sợi tóc của nàng.

Và giờ đến lượt nàng tấn công!

Trong chớp mắt, Huệ Nha lao vào tên trùm, nắm tay của nàng bé nhỏ mà tung ra một đòn quyền nặng cả ngàn cân giáng vào giữa vòm ngực hấn!

RẦẦẦMM!!!

Giáp ngực của tên trùm vỡ tan nát, và cả cơ thể đồ sộ của hấn cũng bị đẩy bay lên không trung, máu phun tràn tung tóe.

PERFECT!

Trận đấu đã kết thúc quá nhanh gọn.

Tên trùm đáp tảm lưng "tỳnh uỳnh" xuống mặt đất đầy bùn nước, rồi nằm im lìm như một nắm mớ đen thui không còn thấy động đậy gì nữa.

Đám đông hai bên đường xôn xao thán phục:

"Không thể tin nổi! Chỉ bằng một cú đấm mà cô bé đã hạ gục được Fakarus!"

"Đúng là thần lực!"

"Cô ta không phải người!"

Mưa vẫn rạt rào trên khắp đất trời.

Xuyên Sơn khó nhọc lê bước đến bên Huệ Nha. Nàng xoay người lại, đôi mắt vẫn rực sáng, một thứ ánh sáng đáng sợ, và... nắm tay nàng đang xiết chặt lại như muốn tiếp tục tung đòn!

"Là anh đây... Huệ Nha." - Xuyên Sơn cất tiếng - "Là anh đây mà..."

"..." - Nàng nghiêng đầu nhìn anh.

Anh choàng tay ôm chặt lấy cơ thể ướt đẫm của nàng, giọng anh khe khẽ:

"Mọi việc đã xong rồi, Huệ Nha... An toàn rồi..."

Và đôi mắt nàng đang... tắt dần đi thứ ánh sáng chết chóc ấy. Ở trong vòng tay anh, ánh mắt nàng lại trở về với vẻ long lanh, dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 32-1: Siêu quái vật (I)

"Ta đã cảm nhận được người rồi... Huệ Nha!"

Giọng Hy Ca lạnh buốt, con mắt bạc của nàng sáng chói lên.

"Đúng rồi, tôi cũng thế!"

Hoa Tiên thì tỏ ra rất hân hoan.

"Huệ Nha đang ở rất gần chúng ta." - Huy Am mỉm cười nói, giọng chàng êm ru - "Cô ấy đang ở ngay trong thành phố này."

Ba người đang đứng trên đỉnh một ngọn tháp cũ kĩ gần một khu công nghiệp bỏ hoang ở ngoại vi Illen, trên độ cao 225 mét.

Những màn mưa mù mịt và gió mạnh táp liên hồi khiến ngọn tháp kim loại oằn mình phát ra những tiếng kêu ken két. Huy Am, Hy Ca và Hoa Tiên vẫn đứng vững chãi, cả 3 con mắt bạc đều đang... rực sáng!

"Tôi nhớ Huệ Nha lắm, tôi chỉ muốn được gặp lại cô ấy ngay lúc này thôi." - Giọng Hoa Tiên đầy xúc động, bên mắt màu xanh lá cây của nàng đang chảy ra một dòng lệ.

"Giả dối." - Con chim Navira nhép mỏ.

Hoa Tiên quắc mắt nhìn con chim:

"Con chim này ta nhìn mi nhiều lắm rồi nhé! Ta mà không nể Huy Am thì đã bóp vụn mi thành cám từ lâu rồi!"

Navira nép sát vào cổ Huy Am, cao giọng nói:

"Thích thì cứ làm đi."

"Là mi thách ta đấy nhé!" - Hoa Tiên xắn tay áo lên.

"Im lặng, hai người mà còn lộn xộn nữa ta sẽ... giết hết!" - Hy Ca cất giọng tang tóc.

"Cô dám không?" - Hoa Tiên liền quay phắt về phía Hy Ca - "Cả ngày cứ dọa nạt làm tôi sợ quá! Hôm nay tôi cũng không nhường cô nữa!!"

"Thôi nào, giờ không phải lúc cãi nhau đâu." - Huy Am nhẹ nhàng nói - "Chúng ta còn một nhiệm vụ phải hoàn thành."

"Vâng..." - Hoa Tiên đưa tay khẽ vuốt mái tóc dài ẩm nước, nàng lại hướng về phía trước, giọng dịu lại - "Nhưng chúng ta vẫn chưa xác định được vị trí chính xác của Huệ Nha, nguồn năng lượng của cô ấy lại tắt mất rồi còn đâu."

"Hừ, Huệ Nha người đang làm cái trò gì vậy?" - Giọng Hy Ca đầy u ám - "Người đã trở nên mềm yếu như lũ con người, thật là... nhục nhẽ!"

"Đừng lo, nếu Huệ Nha đang ở trong thành phố này..." - Huy Am mỉm cười thanh thoát - "Thì tôi đã có cách để cô ấy tự xuất đầu lộ diện rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 32-2: Siêu quái vật (II)

Tiếng còi xe cảnh sát vang lên trên khắp khu chợ Darazella. Lũ đầu gấu băng Gilwar bỏ chạy tán loạn. Xuyên Sơn cũng nắm lấy bàn tay Huệ Nha và kéo nàng chạy đi len lỏi qua những gian hàng.

"Nhanh lên Huệ Nha, chúng ta phải rời khỏi đây!"

Hai người cứ chạy mãi, chạy mãi, ra khỏi khu chợ Darazella, rồi chạy qua những con ngõ nhỏ. Họ chạy xuyên qua những làn mưa, xuyên qua những lạnh giá, và hai bàn tay vẫn nắm chặt lấy nhau, không rời...

...

Cuối cùng Xuyên Sơn và Huệ Nha chạy vào trong một công viên vắng vẻ. Họ dừng lại bên một băng ghế gỗ dưới một tán cây xà cừ xanh um, gần bên một hồ nước trong lành. Xuyên Sơn buông mình xuống ghế, thở hổn hển. Huệ Nha nhẹ nhàng ngồi xuống bên anh, chạy một quãng đường xa như vậy mà nàng không hề tỏ ra một mỏi, nhịp thở của nàng vẫn đều đặn như thường.

Xuyên Sơn nhìn sang Huệ Nha, anh cười:

"Không ngờ hai chúng ta đã chạy xa thật nhỉ?"

"..." - Huệ Nha đưa bàn tay trắng ngần hứng lấy những giọt nước mưa trong vạt roi xuống từ tán cây.

Xuyên Sơn mỉm cười ngắm nàng, giờ lòng anh lại trở nên bình yên quá. Mùi hương của nàng lan ra, hòa với vị thanh thanh của mưa thật dễ chịu làm sao.

Con mưa đã ngớt đi đôi chút, những hạt mưa rơi xuống mặt hồ làm nổi lên những trái bong bóng nước tí ti, cùng những gợn sóng lăn tăn hình tròn tỏa đều ra đan xen vào nhau.

Xuyên Sơn đưa tay khẽ vén làn tóc ướt của Huệ Nha, người con gái này ẩn giấu trong mình một nguồn sức mạnh lớn tới mức anh không thể tưởng tượng nổi. Nàng là ai? Nàng đến từ đâu? Anh nửa muốn biết, nửa chỉ muốn quên đi. Anh muốn bỏ lại tất cả phía sau và đưa nàng đến một nơi mà chỉ có anh với nàng.

Trên thế gian này có một nơi như vậy không?

Huệ Nha chuyển ánh mắt xuống những lá cỏ xanh mướt mát mọc quanh gốc cây xà cừ, nàng nhìn chúng chăm chú. Xuyên Sơn liền hái lấy một nhánh cỏ và trao cho nàng:

"Cỏ ba lá đấy, em thấy đẹp không?"

Nhánh cỏ gồm có 3 cánh hình trái tim xanh thắm chụm vào nhau, trên từng cánh vẫn còn đọng những hạt nước long lanh. Huệ Nha có vẻ thích lắm, nàng nâng niu nó trong lòng bàn tay. Xuyên Sơn khẽ nói:

"Ba cánh tượng trưng cho hi vọng, tình yêu và hạnh phúc. Và nếu tìm được cỏ bốn lá thì em còn có thêm thật nhiều may mắn nữa đấy."

Huệ Nha chợt bỏ nhánh cỏ vào... trong miệng. Nhìn nàng nhóp nhép nhai mà Xuyên Sơn không nhịn được cười:

"Sao em lại ăn nó vậy? Ngốc quá."

Huệ Nha chìa tay về phía Xuyên Sơn, giọng nàng thanh khiết:

"Ăn nữa."

Xuyên Sơn cương quyết lắc đầu:

"Không được, mất vệ sinh lắm. Em sẽ bị đau bụng cho xem."

Huệ Nha hơi xịu mặt xuống. Xuyên Sơn đưa tay kéo nàng vào lòng. Cơ thể hai người đều ướt đầm, nhưng họ không hề thấy lạnh.

"Anh yêu em nhiều lắm, Huệ Nha. Em có hiểu không?"

"..."

Công viên yên tĩnh quá, chỉ có tiếng mưa rả rích trên những tán cây, trên mặt hồ và trên những vạt cỏ.

Rồi trong một khoảnh khắc, Xuyên Sơn cúi xuống và dịu dàng hôn lên làn môi đỏ thắm của Huệ Nha. Một nụ hôn mà anh khao khát bấy lâu. Làn môi nàng mềm như tơ, ngọt như sữa, và ấm áp như ánh nắng rạng ngời bùng lên khắp muôn nơi.

Nàng nhắm mắt lại, cảm nhận bờ môi anh, và cảm nhận những xúc cảm rộn ràng đang trào dâng trong trái tim mình.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 32-3: Siêu quái vật (III)

"Navira, biến hình!"

Huy Am ban lệnh.

Và con chim đá Navira vỗ cánh rời khỏi vai chàng, bay thẳng vào không trung mưa gió.

Và rồi...

Reeet Reeet!

Những tia lửa điện đang lóe ra từ con chim Navira, đôi cánh nó nở rộng ra và thân hình nó đang biến đổi một cách dữ dội!

REEET REEET!!!

Những tia lửa điện ngày càng sáng chói hơn giữa màn mưa xối xả, con chim Navira ngày càng trở nên to lớn hơn, dị dạng hơn!!

Chỉ trong thoáng chốc kích thước của nó đã tăng trưởng vượt trội so với lúc đầu, những chiếc sừng nhọn hoắt không ngừng trỗi lên trên khắp cơ thể nó,

và đôi cánh không ngừng vươn dài ra xa tít tắp...

REEET REEET REEETTT!!!

Những tia lửa điện xẹt ra sáng rực khắp một khoảng không gian rộng lớn. Con chim đá Navira cứ lớn dần, lớn dần, kích thước ngày càng trở nên khó tin hơn không tưởng hơn, nó vươn mình gập lên những tầng lồng óc khuấy động cả 9 tầng thiên cung lẫn địa phủ:

GRÀÀOOO!!!!

GRÀÀÀOOOO!!!!!!

Và cuối cùng...

Trước mắt Huy Am, Hy Ca và Hoa Tiên lúc này là một... siêu quái vật khổng lồ, kì vĩ, như một trái núi đứng sừng sững bên cạnh ngọn tháp!!

Con chim thạch tước Navira bé nhỏ giờ đã trở thành quái vật Navirasor vĩ đại với chiều cao 210 mét, tương đương với một tòa nhà 70 tầng!

Một quái vật đá mang dáng hình của con người với những cơ bắp đá cuộn cuộn, và những chiếc sừng đá gai đá nhô ra tua tủa trên khắp cơ thể. Phần đầu chim cũng thật dữ tợn với chiếc mỏ đá sắc khủng khiếp, cùng cặp mắt ngọc sáng rực rực. Đôi cánh đá sải rộng đủ sức che cả một khoảng trời.

"Hoaaa! Navirasor đã hiện nguyên hình rồi, Ha ha ha hi hi..." - Hoa Tiên cười giòn tan.

Hy Ca u thần nói:

"Ta hiểu cách của ngươi rồi, Huy Am. Ngươi muốn để Navirasor tấn công vào thành phố, vì ngươi biết khi ấy Huệ Nha sẽ không thể ngồi yên, cô ta chắc chắn sẽ đứng ra bảo vệ loài người. Và cô ta sẽ phải... lộ diện!"

"Thương vong lần này sẽ lớn lắm nhì?" - Giọng Hoa Tiên trong trẻo - "Nhưng để tìm ra Huệ Nha thì hủy diệt một thành phố hay 1000 thành phố cũng chẳng là gì, HA HA HA..."

Huy Am mỉm cười thật nhẹ, những ngón tay thanh mảnh của chàng lướt trên dây đàn Tỳr, thả vào không trung một giai điệu hào hùng, bi tráng.

Tiếng sấm nổ rền trên vòm trời cuộn cuộn mây giông. Tiếng đàn dồn dập, thôi thúc, cùng những làn mưa quất xuống liên hồi. Quái vật đá Navirasor đang hùng hực khí thế, nó dậm bàn chân khổng lồ xuống mặt đất gây chấn động khắp vại dặm vuông, và cặp mắt nó đang rực lên một thứ ánh sáng bạo tàn.

Huy Am chỉ tay ra mệnh lệnh:

"Tiến vào thành phố đi Navirasor, tiến vào và biến tất cả thành... bình địa!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 32-4: Siêu quái vật (IV)

"Nhiên Sa này, từ cái hôm ở bảo tàng hoa Onijih về ấy, tớ đã suy nghĩ rất nhiều."

Nhan Vy rầu rĩ nói.

"Cậu suy nghĩ về chuyện gì vậy?"

Nhiên Sa hỏi.

Đang là giờ ăn trưa, và 2 người đang ngồi bên một bàn trong căn tin của trường trung học Ahju. Khu căn tin khá khang trang, rộng rãi, với những khung kính lớn trông ra vườn trường, nơi có một đài phun nước rất đẹp.

"Cậu..." - Nhan Vy cúi mặt xuống khay thức ăn của mình - "Cậu thực sự thấy mệt mỏi vì tớ lắm ư?"

"Không, không đâu..." - Nhiên Sa bối rối thanh minh - "Hôm ấy có lẽ tớ bị mệt trong người nên nói năng linh tinh ấy mà, cậu đừng để tâm."

"Nhưng tớ đã luôn gây phiền nhiễu cho cậu còn gì..."

"Đúng là vậy... à nhưng chỉ một chút thôi, tớ quên hết rồi."

"Thật chứ?" - Nhan Vy ngược lên nhìn Nhiên Sa.

"Ừ." - Nhiên Sa nghiêm túc gật đầu.

Nhan Vy vui lên ngay:

"Vây tối nay tớ lại mời cậu đến nhà tớ ăn tối. Lần này tớ cam kết sẽ nấu cho cậu một bữa hoàn hảo! Tớ đã chuẩn bị rất kĩ rồi."

Nhiên Sa mỉm cười, mà mồ hôi toát ra, anh chẳng hề mong đến buổi tối một chút nào...

GRÀOOOO!!

Một tiếng gầm khủng khiếp từ đâu vọng tới!

"Gi... gì thế??" - Nhan Vy thót tim.

Nhiên Sa nhìn ra ngoài trời, cảm giác rất bất an.

Và...

Mặt đất đang rung lên! Những khay thức ăn trên mặt bàn run lên bần bật!

"Động đất!"

Tiếng ai đó hét lên. Cả khu căn tin xôn xao.

Không, không phải động đất - Nhiên Sa lo lắng nghĩ - Ở Illen không thể xảy ra động đất được, mà có một thứ gì đó rất nặng nề đang... tiến tới gần đây!

XEEETTTT!!!!

Một tia lửa điện rất lớn đột ngột lóe lên, sáng chói mắt, và nóng khủng khiếp!!

Tia lửa điện xẹt qua rất gần bàn của Nhan Vy và Nhiên Sa, nó đã biến cả khoảng giữa của căn tin trở thành... tro bụi!

Khu nhà giờ đã bị xé làm hai phần, mùi khói khét lẹt, mọi thứ nơi tia lửa điện đi qua đều đã cháy đen thui, trong đó có cả những... xác người! Xác của những học sinh còn chưa kịp dùng xong bữa trưa...

Những người còn sống đều sợ hãi đến mức không thốt lên lời, chân tay bủn rủn, mặt mũi trắng bệch. Cả Nhiên Sa và Nhan Vy cũng vậy, họ chìm trong cảm giác bàng hoàng tột độ...

Chuyện gì vừa xảy ra vậy??

Mặt đất vẫn không ngừng rung lên. Tiếng sấm ầm ầm ngoài trời.

Nhiên Sa lấy hết dũng khí tiến lên phía trước, tia lửa điện vừa rồi không chỉ hủy hoại căn tin này mà nó còn phá toang hoác nhiều tòa nhà khác ở bên ngoài trường học. Nhiên Sa nhìn ra ngoài trời qua những khoảng trống đổ nát ấy, nhịp tim anh đập thình thịch đến tức ngực, và đôi mắt anh đầy nỗi kinh hoàng...

Bên ngoài kia, là hình bóng của một... quái vật khổng lồ! Như một trái núi!! Một con quái vật hết sức kì dị đang gầm rú giữa màn mưa!!!!

Nhiên Sa quay người nắm lấy bàn tay đang run rẩy của Nhan Vy và hét lên:

"Chạy đi Nhan Vy! Mọi người chạy mau đi!!"

...

...

...

Con quái vật đá Navirasor đang từ bờ sông Inins tiến vào thành phố!

Lùng lùng và nặng nề!

Đôi bàn chân khổng lồ của nó đập nát vụn những ngôi nhà bé nhỏ bên dưới...

Từ đôi mắt sáng rực của nó không ngừng phát ra những tia lửa điện tàn bạo thiêu rụi những tòa nhà cao tầng xung quanh...

XỆTTTT!! XỆTTTT!!!

ẦM ẦM!!!

GRÀÀOOO!!!!

Thời khắc này...

Thành phố Illen đã thực sự lâm nguy!!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 33-1: Lửa (I)

Những làn mưa tối tấp, xối xả, bên dưới vòm trời đen kịt những cuộn mây.

Lệnh di tản đã được ban ra khắp thành phố. Xe cảnh sát, xe cứu thương tỏa ra khắp các tuyến đường trọng điểm, đảm bảo trật tự cho những dòng người và xe cộ đang hết sức hoảng loạn sợ hãi.

Nhiên Sa và Nhan Vy cũng đã chạy được khá xa, và hiện giờ hai người đang chạy trên phố Perry Nien. Mưa tưới xuống rào rạt khiến quần áo đầu tóc họ ướt đẫm, mặt đường thì lũng bống nước.

"Chúng mình phải chạy đi đâu đây... Nhiên Sa?"

"Không biết nữa... chúng ta phải chạy càng xa con quái vật càng tốt! Cậu đã thấy tia lửa điện của nó khủng khiếp thế nào rồi đấy, tầm bắn ít nhất cũng phải vài kilômét."

"Nhưng tớ mệt quá rồi, không chạy được nữa..."

"Cố gắng lên, bình thường cậu chạy nhanh lắm mà?"

"Tớ..." - Nhan Vy chạy chậm dần rồi dừng lại.

Nhiên Sa cũng đành dừng theo, anh quay nhìn cô bạn của mình:

"Cậu sao vậy?"

Nhan Vy đứng co ro giữa cơn mưa, mái tóc dài và bộ váy đồng phục đều đã sũng nước, cô đưa bàn tay lên giụi mắt và gạt đi những dòng lệ, cô đang khóc, giọng cô như nghẹn lại:

"Tớ... chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa... Khi này cậu cũng thấy phải không? Những bạn ngồi ở gần bàn hai đứa mình ấy, tớ có biết một vài người, có cả một chị trong câu lạc bộ kiếm của tớ nữa... vậy mà... tia lửa điện khổng lồ ấy phóng tới và... thiêu rụi họ... ngay trước mắt tớ... họ chết cả rồi..."

Lòng Nhiên Sa như thất lại, anh chỉ còn biết nắm chặt lấy bàn tay Nhan Vy:

"Tớ hiểu mà, mạnh mẽ lên, Nhan Vy. Mọi việc chỉ mới bắt đầu thôi."

"Cậu... nói vậy là sao?"

Nhiên Sa nhìn về khoảng trời phía sau Nhan Vy, nơi những ánh lửa điện vẫn lóe lên sáng rực, giọng anh trầm lại:

"Chắc cậu cũng đã xem những bộ phim giả tưởng về quái vật rồi phải không, một con xuất hiện rồi sẽ có nhiều con khác, những cuộc tấn công sẽ còn tiếp diễn. Và ở hiện thực này thì mọi thứ có thể sẽ còn tàn khốc hơn nữa, chúng ta phải thật mạnh mẽ thì mới vượt qua được."

"Nhưng... con quái vật kia ở đâu ra? Sao nó lại tấn công thành phố của chúng ta?" - Làn môi Nhan Vy run run.

"Đó là việc của chính phủ. Còn bây giờ chúng ta phải chạy tiếp thôi. Đi nào!"

Nhiên Sa kéo tay Nhan Vy và hai người lại chạy băng qua những làn mưa. Con phố dài hun hút, vắng vẻ, khu vực này người dân có lẽ đã được di tản hết. Mưa nhòa nhoạt, lạnh cóng.

Bống...

Nhan Vy ngã xuống đường...

"Cậu lại sao thế?" - Nhiên Sa quỳ xuống bên Nhan Vy.

Nhan Vy ôm lấy cổ chân bầm tím của mình:

"Tớ bị trẹo chân rồi, đau lắm..."

"Tệ thật..." - Nhiên Sa nhú mày lo lắng - "Cậu có đứng lên được không, tớ sẽ dìu đi."

Nhan Vy lắc đầu:

"Thôi hãy để tớ ở lại đây, cậu cứ chạy tiếp đi. Chúng ta không thể cùng chết được, ít ra phải có một người còn sống..."

Nhiên Sa thở dài một hơi, anh nói:

"Cậu nói cứ như trong phim ấy. Chúng ta chẳng ai phải chết cả. Mau leo lên lưng tớ, tớ sẽ cõng cậu."

Và Nhiên Sa cõng Nhan Vy trên lưng, tiếp tục tiến về phía trước. Những làn mưa rất lạnh không ngừng quất vào mặt anh, nhưng ánh mắt anh vẫn sáng ngời quyết tâm. Không thể gục ngã vào lúc này, anh sẽ bảo vệ và đưa Nhan Vy đến nơi an toàn. Tiếng gầm rú của con quái vật thì thoảng vẫn vọng lại từ xa xa.

"Tớ lại làm phiền cậu rồi..." - Nhan Vy khẽ nói, ở trên lưng Nhiên Sa cô cảm thấy rất ngại ngùng.

"Đừng nói vậy, tớ chẳng thấy phiền gì đâu. Cõng cậu nhẹ tênh." - Nhiên Sa mỉm cười nói.

"Nếu chúng ta qua được hoạn nạn này, tớ hứa sẽ nấu cho cậu một bữa thật ngon." - Nhan Vy phấn chấn.

"Thôi, cậu nên từ bỏ ý định ấy đi thì hơn..." - Nhiên Sa lầm bầm.

Chợt, hai người nhìn thấy ở phía trước, một đoàn xe tăng đang lừng lững di chuyển tới!

Nhiên Sa liền đi nép sang một bên. Mặt đường đang rung lên nhè nhẹ. Những chiếc xe tăng Bellorog với giáp dày và hỏa lực cực mạnh, khoảng hơn chục chiếc, chũng nặng nề lăn bánh theo một hàng dọc thẳng tắp, những nòng pháo oai hùng giương cao. Cùng với đó là những người lính cao lớn trong những bộ quân phục màu xanh lục, những gương mặt rắn rỏi kiên cường, họ được trang bị đầy đủ những vũ khí tối tân nhất.

Và phía trên bầu trời, là những phi đội máy bay tiêm kích Sazhikha mang theo tên lửa hạng nặng đang vù vù lướt qua. Tiếng động cơ rền vang đầy khí thế.

Tất cả đều đang tiến về con quái vật khổng lồ và hung bạo kia. Đây sẽ là một trận chiến vô cùng khốc liệt để bảo vệ thành phố.

"Tuyệt quá, quân đội đã đến rồi!" - Nhan Vy khe khẽ nói - "Những người lính kia trông thật anh hùng nhỉ, nhìn thấy họ tớ cảm thấy vững tâm hơn nhiều."

"Ừ, hi vọng họ sẽ tiêu diệt được con quái vật." - Nhiên Sa nói.

Nhiên Sa đã cõng Nhan Vy đi qua hết con phố Perry Nien. Khi băng qua ngã tư và bước vào một phố khác thì bỗng có một chiếc siêu xe từ phía sau lướt tới đỗ xịch ngay bên hai người! Cửa kính xe được kéo xuống, và bên trong là một cô gái rất xinh đẹp:

"Cậu thám tử, có muốn đi nhờ không?"

Nhiên Sa đã nhận ra cô gái ấy, anh mỉm cười đáp:

"Ồ cảm ơn, chị Thiên Nhi. Thật may quá."

"Nhanh lên xe đi, đang lúc loạn lạc chúng ta phải giúp nhau chứ." - Thiên Nhi nhẹ nhàng nói.

Nhiên Sa và Nhan Vy chui vào trong xe và ngồi ở băng ghế sau. Người đang cầm lái là Thiên Hà, anh ngoảnh lại:

"Hai em là bạn của bé Nhi nhà anh à? Cô bé này xinh ghê nhỉ."

Anh khen Nhan Vy khiến cô hơi đỏ mặt. Thiên Nhi liền quát:

"Anh lo tập trung lái xe đi!"

...

Những tuyến đường dẫn ra khỏi thành phố đều đã đông nghẹt. Tất cả chìm trong một màn mưa đầy sầu thương.

Dù sắp thoát khỏi vùng nguy hiểm, nhưng Thiên Nhi vẫn rất lo lắng. Cô đã gọi cho Xương Uy rất nhiều lần mà không được, anh ấy đã tắt máy.

Xương Uy, anh đang ở đâu...

Share

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 33-2: Lửa (II)

Mưa tóc tách rơi xuống từ những tán lá tươi xanh.

Nàng ngã đầu vào vai anh, thêm thiếp ngủ.

Hai người ngồi bên nhau, tưởng như đã tách rời khỏi thế giới.

Nhưng...

Thời gian của họ đã... hết rồi...

Tiếng gầm thét vang vọng của con quái vật khiến Huệ Nha tỉnh giấc, nàng rời khỏi vai Xuyên Sơn và nhìn về phía bờ bên kia hồ nước.

"Chuyện gì vậy?" - Xuyên Sơn cũng đã nghe thấy những tiếng gầm từ xa xa, bụng anh sôi lên những lo lắng, một linh cảm rất tồi tệ.

"Là nó."

Giọng Huệ Nha ngân lên.

"Em nói vậy là sao? Nó là gì?" - Xuyên Sơn nhìn nàng.

Nàng chỉ mỉm cười lại. Nàng biết rất rõ những tiếng gầm ghê rợn kia là của thứ gì. Navirasor. Chính là nó. Và nàng cũng biết sức mạnh hủy diệt không gì ngăn cản nổi của con quái vật ấy. Nó đã tới thế giới này rồi, và nó sẽ tàn phá tất cả mọi thứ.

Không..

Không thể để chuyện đó xảy ra...

Nàng cần phải hành động, nàng cần phải ngăn nó lại. Vì thế giới này có những điều mà nàng thực sự yêu thương.

Xẹt!

Đôi mắt Huệ Nha đang sáng lên, nguồn năng lượng trong người nàng đang trỗi dậy. Nàng phải đối đầu với Navirasor và tiêu diệt nó!

"Đừng, Huệ Nha!" - Xuyên Sơn ôm chặt lấy nàng, anh ôm nàng thật chặt - "Đừng như vậy, hãy trở lại bình thường đi, xin em..."

Đôi mắt Huệ Nha vẫn càng lúc càng sáng lên rực rỡ, người nàng nóng rực, nóng như một hòn than bỏng rát!

Xuyên Sơn vẫn nhất quyết không buông nàng ra, anh cảm nhận được những nguy hiểm từ tiếng gầm rú đang vang vọng khắp không gian kia, đó... là thế giới của nàng, thế giới ấy đang vậy gọi nàng trở lại...

"Huệ Nha, đừng sợ, sẽ ổn thôi. Chúng ta sẽ cùng bỏ trốn, tới một nơi thật xa, một nơi không ai tìm được chúng ta, anh sẽ bảo vệ cho em..."

Những giọt mưa rơi xuống xung quanh hai người, long lanh ánh lên sắc xanh của cửa cây lá, nhưng... sắc xanh bỗng trở thành... sắc đỏ...

PHÙNG!

Cơ thể Huệ Nha đã biến thành... những ngọn lửa! Nàng đang cháy bùng lên như một ngọn đuốc sống!!

"Xin lỗi, Xuyên Sơn..."

Giọng nàng khẽ ngân lên bên tai Xuyên Sơn.

Những lời cuối cùng của nàng vẫn thật trong trẻo, nhưng... chúng khiến trái tim Xuyên Sơn như... vỡ vụn...

Những thanh âm ấy đã tan vào thinh không, và... những ngọn lửa cũng đã lụi tắt... Nàng đã tan biến hoàn toàn... ngay trong vòng tay anh...

Anh quỳ xuống thảm cỏ, từng giọt nước mắt anh rơi xuống theo những làn mưa điệp trùng, buốt lạnh, đôi cánh tay anh giờ chỉ còn ôm vào một khoảng không trống trải, muện sâu...

Điều duy nhất còn sót lại ở nàng, là một mùi hương phảng phất...

Nhưng cũng đang loãng dần vào hư vô...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 33-3: Lửa (III)

ẦM ẦM ẦM!!!

Những tòa cao ốc vẫn lần lượt sụp đổ trong màn mưa nặng trĩu...

Những tia lửa điện sáng rực xẹt ngang dọc...

Con quái vật đá Navirasor đã phá hủy tất cả không chừa một thứ gì ở những nơi nó đi qua. Một phần thành phố đã chỉ còn là đồng gạch vụn điêu tàn, tang thương, thiệt hại không tính nổi.

Và giờ con quái vật cao hơn 200 mét ấy đang lừng lững tiến về phía khu trung tâm!

Trên mặt đất, những sư đoàn xe tăng Belloworog cộng thêm cả pháo tự hành đã được triển khai để cản bước tiến của con quái vật. Hàng trăm nòng pháo đồng loạt chĩa vào nó và cùng khai hỏa một lượt!

Phía trên không, hàng chục chiếc chiến đấu cơ đa năng Sazhikha cũng đang bay lượn và liên tiếp phóng ra những trái tên lửa cùng rocket vào con quái vật khổng lồ!

UỖNHH UỖNHHH!!!

Con quái vật Navirasor bị nhận chìm trong một cơn bão lửa đạn kinh thiên động địa, những khối đá trên mình nó là tả rơi xuống, và những tiếng gào thét giận dữ điên cuồng của nó vang vọng khắp thành phố.

Nhưng...

Dường như hỏa lực của loài người vẫn chưa thấm vào đâu. Con quái vật đá vẫn đứng sừng sững giữa nền trời mây mù sấm chớp, và... nó bắt đầu phản công!

XEẸTT XEẸTTT!!!

Những tia lửa điện rực rỡ từ đôi mắt nó bắn ra xung quanh khiến nhiều chiếc chiến đấu cơ Sazhikha tan thành tro bụi chỉ trong chớp mắt! Bàn chân khổng lồ của nó dần lên, đập tan tành những chiếc xe tăng Belloworog kiên cố!

Những người lính hoảng sợ tột độ trước sức mạnh không tưởng của con quái vật đến từ thế giới khác, họ la hét bỏ chạy tán loạn.

Đến lúc này, một thứ vũ khí bí mật của thành phố Illen cũng đã được kích hoạt. Pho tượng nữ thần ánh sáng Riahel thực chất là một pháo đài vô cùng tối tân, với phần thân trên ẩn chứa những khẩu đại pháo và giàn tên lửa siêu mạnh!

Và cả pho tượng đồ sộ đang được điều khiển để xoay về hướng con quái vật, đạn pháo và tên lửa nhất loạt khai hỏa!

UỖNHH UỖNHH UỖNHHH!!!!

Trước sức tấn công mạnh mẽ ấy, cơ thể con quái vật đã bị phá toang hoác nhiều chỗ, những tảng đá lớn nhỏ không ngừng rơi xuống ào ào. Tưởng rằng nó đã chùn bước... Nhưng không! Con quái vật vẫn uy hùng tiến lên!!

XEEETTTT!!!!

Một tia lửa điện cháy rực lia tới, và... pho tượng nữ thần Riahel đã bị xé ngọt làm hai khúc, phần thân trên nặng cả ngàn tấn "Rầm Rầm" đổ xuống khu vực quảng trường, tan tành...

Thành phố Illen đã... thất thủ!

GRÀOOO!!!

Con quái vật gầm vang đắc thắng, chẳng gì có thể chống lại sức mạnh của nó, và nó sẽ không dừng lại cho đến khi thành phố này bị thiêu rụi hoàn toàn. Những tia lửa điện lại phóng ra tới tấp, tàn phá, hủy diệt không ngừng!

Chợt...

Trên một đại lộ đồ sộ ở ngay dưới chân con quái vật, giữa khoảng không có những đốm lửa đang hiện ra, một thứ lửa kì lạ mà những làn mưa chẳng thể dập tắt.

Và...

Một dáng người mảnh mai đang dần tụ hình từ những đốm lửa ấy... một thiếu nữ... cơ thể nàng được hình thành từ lửa...

Nàng xinh đẹp còn hơn cả thần tiên, bộ váy ngắn màu đỏ rực rỡ, mái tóc đen dài lấp lánh như được rắc lân tinh. Và đôi mắt nàng đang mở ra, để lộ hai màu mắt khác biệt: Một bên màu đỏ như màu hồ phách, và một bên màu bạc sáng ngời!

Đó chính là Huệ Nha.

Nàng đã xuất hiện với hình hài thực sự của mình. Con mắt bạc của nàng đang cháy sáng lên, và nàng bắt đầu cất bước tiến về phía con quái vật khổng lồ kia.

Lúc ấy, những người lính đang nấp sau những bức tường đồ đã trông thấy nàng, họ ngạc nhiên hết sức:

"Cô bé nào kia? Nguy hiểm quá, sao lại lạc vào đây?"

"Đó... không phải người đâu! Nhìn con mắt phát sáng của nó kia!"

"Bắn hạ nó đi!"

"Khoan đã, cô ta đang tiến lại gần con quái vật..."

Mưa rải mịt mùng. Gió rít rào rạt. Những tòa nhà dọc hai bên đường đều đã cháy đen, tan nát. Những khối bê tông gạch vữa ngổn ngang, chông chênh. Huệ Nha vẫn lặng lẽ tiến bước, toàn thân nàng ướt đẫm, con mắt bạc của nàng càng lúc càng sáng rực rỡ.

Con quái vật đứng sừng sững như một ngọn núi ma quỷ tang tóc đầy tử khí, những gai đá của nó tua tủa vuron ra thật đáng sợ. Nó đã cảm nhận được nguồn năng lượng của nàng, và đôi mắt đầy lửa điện của nó đang hướng thẳng xuống nàng.

Nàng từ từ ngược lên nhìn nó. Đứng dưới chân con quái vật khổng lồ hung bạo ấy, nàng chỉ như một cánh hoa nhỏ bé có thể bị nó dẫm nát bất cứ lúc nào.

ẦM ẦM ẦM!

Khắp vòm trời mênh mông đang rực sáng lên muôn vàn chớp sét.

Giọng nàng ngân lên, trong veo mà uy quyền:

"Navirasor, dừng lại!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 33-4: Lửa (IV)

GRÀÀOOOO!!!!

Con quái vật đáp trả Huệ Nha bằng một chuỗi những tiếng gào điên loạn, những âm thanh khủng khiếp như muốn phá thủng màng nhĩ của nàng.

Nàng chỉ nhẹ nhàng cất giọng:

"Đủ rồi, ngươi sẽ... chết!"

Và...

PHÙNG! PHÙNG!!

Huệ Nha vung tay ra, nàng phóng ra tới tấp những trái cầu lửa đỏ rực vào hai cẳng chân đồ sộ như những cột trụ của con quái vật!

Sức công phá của những trái cầu lửa còn mạnh hơn cả đạn đại bác khiến con quái vật phải lùi về sau một bước.

XẼẼTTT!!!

Nó nghiêng đầu phóng một tia lửa điện vào nàng!

Vút!

Nàng di chuyển với một tốc độ phi thường, thân pháp nhanh nhẹn vượt bậc. Nàng phóng mình thoăn thoắt lên các tòa nhà quanh đó, vừa tránh những tia lửa điện chết người của con quái vật vừa đáp trả nó bằng những trái cầu lửa rừng rực.

XẼẼẼTTT!!

PHÙÙNGGG!!!

Những tia lửa điện và những trái cầu lửa cứ không ngừng thi nhau bắn ra, làm sáng rực cả một khoảng không gian rộng lớn.

Huệ Nha đang cố gắng phi thân lên những vị trí cao hơn nữa để có thể phóng lửa vào phần đầu và ngực của con quái vật nhằm gia tăng sức sát thương.

PHÙÙÙNGG!!!!

GRRÀÀOOOO!!!

Trận chiến càng lúc càng ác liệt khiến cả đất trời như chìm vào cõi hỗn mang..

...

Trong lúc ấy, trên đỉnh của một tòa cao ốc còn lạnh lặn cách đó không xa. Huy Am, Hy Ca và Hoa Tiên đang đứng tĩnh lặng quan sát toàn cảnh trận chiến giữa Huệ Nha và Navirasor. Ba con mắt bạc đều phát sáng lấp lánh trong màn mưa trấu hạt.

Hoa Tiên lên tiếng trước tiên:

"Cuối cùng chúng ta cũng tìm được Huệ Nha rồi, hãy mau tới đó và đón cô ấy về thôi nào."

"Đừng vội, cứ chờ thêm một chút nữa đã." - Huy Am khẽ mỉm cười nói - "Tôi muốn biết sức mạnh của Huệ Nha thực sự lớn đến mức nào."

"Nhưng mà... như thế thì..." - Hoa Tiên hơi nhíu mày lại.

Hy Ca lạnh lẽo cất giọng:

"Huy Am, ngươi thật... tàn nhẫn."

...

RÀO RÀO!

Trời bỗng đổ mưa đá.

Những viên đá trong suốt và lạnh giá.

Cả thành phố chìm trong một trận mưa đá chưa từng có trong lịch sử.

Trận chiến giữa Huệ Nha và con quái vật khổng lồ Navirasor vẫn đang tiếp diễn chưa phân thắng bại. Con quái vật đã bị thương tổn nhiều vị trí trên cơ thể nhưng nó vẫn còn rất hùng mạnh, nó vừa phóng lửa điện vừa vung đôi cánh tay đồ sộ quyết tóm bằng được Huệ Nha! Nàng không ngừng phi thân từ nóc tòa nhà này sang nóc tòa nhà khác, cầu lửa phóng ra liên hồi!

Nhưng... nàng cũng biết nếu cứ kéo dài trận đánh thì không hề có lợi cho nàng, vì nguồn năng lượng của nàng không phải là vô hạn. Nàng cần một sự trợ giúp.

Vụt!

Huệ Nha bay lên nóc tòa nhà cao nhất ở khu vực này. Giữa những làn mưa đá rào rạt, nàng đứng uy phong trên cái nơi cao chót vót ấy và chỉ cánh tay trái thẳng lên bầu trời.

REEETTT!!!!

Một tia sét khủng khiếp từ vòm mây giáng thẳng xuống nàng!!

Cả thân thể nàng sáng rực lên...

Và...

Nàng vung tay phóng trả lên bầu trời một tia sét cũng lớn không kém!

Một cảnh tượng đầy kì ảo, tia sét mà nàng phóng ra đang biến đổi, và chỉ trong thoáng chốc nó đã hóa thân thành một... con rồng khổng lồ!!!

Một con rồng sét sáng rực, với phần thân dài hàng trăm thước uốn lượn giữa nền trời, và trên chiếc đầu dữ tợn của nó là những nhánh sừng sét tỏa rộng.

Huệ Nha ngược nhìn lên con rồng sét, giọng nàng ngân vào giữa không trung, ra lệnh:

"Tiến lên, Chyralza!"

* Chyralza: Rồng sét. Linh thú của Huệ Nha. Cấu tạo cơ thể của nó hoàn toàn là những tia sét.

Con rồng sét Chyralza lập tức tuân theo mệnh lệnh của Huệ Nha, nó hùng dũng bay xuống nhằm vào con quái vật đá Navirasor.

Hai con quái vật đều sở hữu những sức mạnh long trời lở đất! Chúng bổ nhào vào nhau quần thảo dữ dội, những cú tát mỏ cắn xé kinh hồn bạt vía, những pha quăng quật bạo tàn khiến vạn vật rung chuyển, đảo điên!!

GRÀÀÀOOO!!!!

GRRÀÀOOO!!!!

Huệ Nha đứng kiêu hãnh trên đỉnh tòa nhà cao vợi vợi, dáng hình của nàng lại một lần nữa đang... biến đổi!

Mái tóc nàng giờ đã bùng lên thành những dải lửa bay phàn phật, và bao quanh nàng là những quầng lửa đỏ rực rực! Nàng đang dồn toàn bộ năng lượng để tạo ra một quả cầu lửa siêu khổng lồ!!!

Giờ đã đến lúc tung ra đòn quyết định.

Con rồng sét Chyralza đã quấn chặt quanh vùng ngực của quái vật Navirasor và kèm giữ nó. Huệ Nha liền thu hết sức bình sinh và phóng quả cầu lửa vĩ đại nhằm thẳng vào đầu con quái vật!

ĐÙÙÙGGGG!!!!

Lửa trùn lên sét tạo nên một vụ nổ siêu chấn động hơn cả bom nguyên tử!!

Những tòa cao ốc quanh đó đều đổ sập, những làn sóng năng lượng lan rộng ra khắp thành phố.

Con quái vật đá khổng lồ Navirasor đã tan tành thành hàng triệu mảnh vụn tỏa văng ra tứ phía như những trận bão đá, nó đã hoàn toàn bị tiêu diệt.

Nhưng...

Ngay trước khi lãnh trọn trái cầu lửa thì con quái vật cũng đã kịp phóng ra một tia lửa điện cháy rực vào Huệ Nha! Khiến nàng bị hất văng đi xa tít tắp...

Khu biệt thự của tập đoàn Egh.

Trong căn phòng của mình, Xương Uy đang cố gắng kích hoạt cỗ máy thời gian một lần nữa, anh sợ rằng sẽ không còn nhiều cơ hội.

Thành phố đang bị một con quái vật khổng lồ tấn công, lệnh di tản đã được ban ra. Nhưng anh không thể bỏ cỗ máy thời gian lại mà ra đi được, bởi nó chứa toàn bộ niềm hi vọng của anh.

Bất chợt, một tiếng nổ khủng khiếp vang vọng ngoài trời! Rồi những con chấn động lan đến khiến cả khu biệt thự rung chuyển, và... một làn sóng năng lượng cực mạnh đang tràn qua!

Và...

Cỗ máy thời gian bỗng chốc được... kích hoạt! Nó đã hấp thu được nguồn năng lượng ấy!

Xương Uy mừng rỡ không kìm được, anh mau chóng bước chân lên chiếc bục tròn nằm giữa 4 cây cột đang sáng rực được kết nối với cỗ máy. Chỉ còn vài giây nữa thôi, anh sẽ trở về... quá khứ!

Bỗng...

XOẢNGGG!!!

Một thứ gì đó vừa bay vào phòng anh qua khung cửa sổ khiến những tấm kính vỡ toang, bắn văng tung tóe.

Thật không thể tin nổi...

Đó là một... cô gái, trong bộ váy đỏ rách nát!

Cô ta đang nằm lăn lóc ngay dưới chân Xương Uy, bàn tay cô ta đang vươn ra và nắm lấy cổ chân anh.

* Cô gái này chính là... Huệ Nha, nàng đã bị tia lửa điện của quái vật Navirasor đánh văng tới tận nơi đây, và một sự trùng hợp kì lạ đã khiến nàng bay thẳng vào phòng của Xương Uy.

Xệẹt!

Một luồng ánh sáng đang bùng lên bao trùm lấy cả hai người...

...

...

...

Khi luồng ánh sáng tắt đi, họ đã ở trong... đường hầm thời gian!

Một đường hầm rộng lớn và tối tăm với các tia lửa điện màu tím nổ lách tách trên khắp các vách hầm.

Xương Uy đứng lặng nhìn cô gái váy đỏ, cô ta đang từ từ đứng dậy bên cạnh anh. Một mùi hương lan tỏa, đầy huyền hoặc. Anh vẫn còn nhớ mùi hương này, chẳng lẽ đây chính là cô gái đã lướt qua anh hôm ở quảng trường Riahel ư?

Huệ Nha liếc nhìn Xương Uy, chỉ trong... nửa giây, rồi nàng lại hướng cặp mắt hai màu đỏ - bạc về phía cuối đường hầm.

Hai người chẳng cần di chuyển, vì đường hầm đang tự trôi.

"Cô... là ai?" - Xương Uy khẽ hỏi.

Một khoảng im lặng.

Rồi làn môi Huệ Nha cũng hé mở, giọng nàng nhẹ bằng ngân lên:

"Ta là... lửa."

- - - -

HẾT TẬP 1

Quyển 1 - Chương 34-1: Extra 1 - Hà Nội

"Ồ, quê cậu là ở Hà Nội sao?"

"Ừ, thế còn cậu?"

"Tuyệt quá! Tớ cũng là người Hà Nội này. Ba mẹ tớ đều sinh ra ở Hà Nội."

"Thật sao? Không ngờ chúng mình có nhiều chuyện trùng hợp nhỉ. Thế cậu đã về Hà Nội bao giờ chưa?"

"Chưa..."

"Tớ cũng vậy... Nhưng hè này mẹ tớ đã hứa sẽ đưa tớ về Hà Nội đấy nhé."

"Ồ, thích nhỉ..."

Mưa phùn trắng xóa đất trời. Dưới mái hiên của một cửa hiệu bánh ngọt, hai đứa bé 8 tuổi đứng bên nhau. Y Tuyết và Xương Uy. Hai đứa đang cùng đứng trú mưa trong những bộ đồng phục học sinh cấp 1.

"Cậu có muốn về Hà Nội cùng tớ không, Y Tuyết?" - Xương Uy hỏi, trên môi cậu là một nụ cười tươi tắn.

"Tớ á?... Thế được không?" - Y Tuyết hơi ngần ngại.

"Được mà. Hè này tớ sẽ bảo mẹ tớ đưa cả hai bọn mình về Hà Nội." - Xương Uy quả quyết nói.

"Ôi! Cảm ơn cậu!" - Y Tuyết thích lắm - "Tớ luôn mong được về Hà Nội mãi mà chẳng được."

"Chắc ba mẹ cậu bận nhiều việc lắm hả?" - Xương Uy hỏi.

"Ừm..." - Y Tuyết thoáng trầm xuống - "Cậu có một người mẹ thật tốt..."

"Tất nhiên rồi, mẹ tớ hiền lắm." - Xương Uy tự hào nói - "À, cậu có muốn gặp mẹ tớ không?"

"Muốn chứ." - Y Tuyết mỉm cười.

"Vậy thì đi nào!"

"Ồ..."

Xương Uy bất chợt nắm lấy bàn tay của Y Tuyết và kéo cô bé rời khỏi mái hiên, chạy thẳng vào cơn mưa.

"Tớ sẽ dẫn cậu về gặp mẹ tớ."

"Ngay bây giờ á?"

Hai bóng hình nhỏ bé cùng chạy xuyên qua những màn mưa ướt đẫm, nhưng trên môi chúng vẫn là những nụ cười rạng rỡ.

"Hi hi, mưa lạnh thật đấy nhỉ?" - Xương Uy quay nhìn Y Tuyết.

"Ừ lạnh thật, hi hi." - Y Tuyết đáp, nhưng... thực ra trong lòng cô bé lúc này đang rất ấm áp.

Tớ không lạnh đâu, Xương Uy. Vì có cậu ở bên rồi...

II

Khu biệt thự tập đoàn Egh.

Trong khuôn viên rộng lớn là vườn hoa tuyệt đẹp với nhiều loài hoa quý luôn được cắt tỉa và chăm sóc rất cẩn thận. Cầm chiếc ô trắng trên tay, Mộc Uyên nhẹ nhàng dạo bước qua những luống hoa rực rỡ. Cô vận một bộ váy lụa trang nhã, đôi mắt trong như hồ thủy và mái tóc dài thả rơi tự nhiên sau lưng.

Mộc Uyên thích đi dạo trong vườn hoa vào những ngày mưa như thế này, còn gì dễ chịu hơn khi cảm nhận hương hoa dịu dàng thấm quyện trong mùi vị của những hạt mưa tươi thanh. Tiếng mưa gõ nhịp lên cây lá, lên muôn hoa, là thứ âm thanh thật sâu lắng, bình yên. Bỗng, Mộc Uyên Thấy bé Xương Uy đang chạy về phía mình, cùng với một cô bé khác. Cô vội bước nhanh về phía con, rồi đưa ô lên che cho cả hai đứa bé.

"Xương Uy, sao con không mang ô? Ướt hết rồi kìa."

"Mẹ, đây là bạn của con." - Bé Xương Uy hồ hởi nói - "Bạn ấy tên là Y Tuyết."

Mộc Uyên khẽ cười:

"À, là bạn gái mà hôm trước con đã kể cho mẹ phải không?"

"Mẹ..." - Xương Uy đỏ mặt.

"Chào cô ạ." - Y Tuyết hơi bẽn lèn.

Mộc Uyên dịu dàng mỉm cười:

"Chào con, Y Tuyết. Con xinh lắm."

"Mẹ ơi, Y Tuyết cũng là người Hà Nội đấy. Hè này mẹ đưa cả bạn ấy về Hà Nội với chúng ta được không?" - Bé Xương Uy sốt sắng đề nghị.

Mộc Uyên đưa tay xoa đầu con trai, cô khẽ gật đầu:

"Ừ, tất nhiên rồi."

"Ahhh, tuyệt quá!" - Bé Xương Uy reo lên - "Mùa hè hãy tới thật nhanh đi. Chúng ta sẽ cùng về Hà Nội nhé Y Tuyết?"

"Ừ!" - Y Tuyết vui vẻ gật đầu.

Và tiếng cười của hai đứa bé hòa vào nhau trong veo giữa vườn hoa mưa.

Mộc Uyên nhìn xuống bé Xương Uy và cô bé Y Tuyết, trong lòng cô đang vui lắm, vậy là con trai cô đã lớn thật rồi, đã biết dẫn bạn gái về ra mắt mẹ rồi cơ đấy.

III

Mùa hè tới cùng những cơn mưa rào mát rượi. Rì rào qua những khóm lá tươi xanh là những cơn gió mang theo mùi hương hoa cúc trắng.

Sân bay Nội Bài, Hà Nội, Việt Nam.

Mộc Uyên cuối cùng đã lại có thể đặt chân lên mảnh đất quê hương sau bao năm xa cách. Đi cùng với cô tất nhiên là hai bé Xương Uy và Y Tuyết rồi.

Đối với Xương Uy và Y Tuyết, đây là lần đầu tiên hai đứa bé được tới Hà Nội, thành phố nên thơ và có phần hơi tĩnh mặc, tâm trạng của chúng lúc này đều hết sức háo hức.

Ở Hà Nội có muôn loài hoa, nhưng nhiều nhất vẫn là hoa bằng lăng. Cứ mỗi độ hè sang, trên khắp các tuyến đường của Hà Nội lại được nhuộm trong sắc tím của loài hoa mộc mạc này. Trong mưa, màu tím ấy dường như càng trở nên lãng mạn, ngọt ngào.

Đến Hà Nội thì trước tiên phải tới khu phố cổ, nơi có những con phố thật nhỏ, cũ kỹ, nhưng lại mang một vẻ đẹp đến nao lòng. Nơi đây chứa đựng tất cả những gì tinh túy nhất của Hà Nội, nghệ thuật, ẩm thực, và vô vàn vô vàn những điều thú vị mà có lẽ bạn sẽ chẳng thể nào khám phá hết.

Một nét bí ẩn rất riêng.

Có nhiều cách để thăm thú khu phố cổ: Đi bộ, ngồi xe điện, hay thuê xe đạp. Nhưng tuyệt vời nhất vẫn là được ngồi trên những chiếc xích lô, và càng tuyệt vời hơn khi ngồi xích lô vào những ngày mưa để thong thả nhìn ngắm những ngôi nhà, những cửa hiệu xinh xắn hai bên đường.

Lúc này, Mộc Uyên cùng hai bé Xương Uy và Y Tuyết cũng đang ngồi trên một chiếc xích lô như thế, và trên tay họ là những cây kem cốm, đây cũng là món ăn mà hồi bé Mộc Uyên thích nhất.

"Hà Nội tuyệt quá Y Tuyết nhỉ, tớ muốn sống ở đây quá." - Xương Uy vừa liếm kem vừa nói.

"Tớ cũng vậy đấy." - Y Tuyết tán thành - "Không ngờ Hà Nội lại đẹp đến thế."

"Hôm nay chúng ta đã đi được bao nhiêu là nơi rồi. Mẹ, giờ chúng ta tới đâu tiếp theo ạ?" - Xương Uy nín áo hỏi mẹ.

Mộc Uyên nắm chặt lấy bàn tay con, mỉm cười đáp:

"Tới hồ Tây, mẹ sẽ đãi hai con món bánh tôm."

"A, tuyệt vờiiii..."

Những làn mưa rải xuống lát phát, tiếng mưa gõ lộp bộp lên phần mái che của chiếc xích lô sao mà xuyên xao đến thế...

...

...

...

"Mẹ, con nhớ mẹ lắm..."

"Không sao đâu con, mẹ vẫn luôn ở bên con, mãi mãi."

...

...

...

Xương Uy chợt tỉnh giấc và chậm chậm ngồi dậy khỏi giường. Căn phòng tối đen, lặng ngắt, chỉ có một vài ánh đèn led xanh xanh phát ra từ cổ máy thời gian.

Thì ra vừa rồi chỉ là mơ.

Chỉ là một giấc mơ thôi sao?...

Ngoài khung cửa kính, tiếng mưa vẫn rơi đều đặn, lạnh lẽo, lạnh vô cùng.

Xương Uy cúi nhìn xuống lòng bàn tay mình, nơi dường như có một bàn tay vô hình, trong suốt, vẫn đang đặt trên đó.

Và...

Một giọt nước mắt rơi xuống, lấp lánh trong màn đêm...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 34-2: Extra 2 - Ajamina

Cánh đồng hoa bất tận Ajamina, nơi có tất cả các loài hoa trong vũ trụ.

Hàng triệu, hàng triệu loài hoa. Mỗi loài một sắc hương, một dáng vẻ, tất cả cùng đua nhau nở rộ rực rỡ.

Đây là câu chuyện về các Tử thiên thần khi họ mới chỉ... 8 tuổi, vẫn còn là những đứa bé hết sức dễ thương. Các Tử thiên thần dù là nam hay nữ thì đều có một mái tóc thật dài và dung mạo hoàn mỹ, họ sở hữu những sức mạnh mà mọi sinh vật đều phải mơ ước.

Ngày hôm ấy bầu trời phía trên cánh đồng hoa Ajamina rất trong xanh, ánh nắng chan hòa vàng óng. Đây đó, một vài áng mây bạc lững thững trôi theo những làn gió nhẹ hiu hiu, những áng mây mỏng manh không đủ che khuất ánh mặt trời nhưng cũng đủ để tạo ra mưa. Một cơn mưa bóng mây với những hạt mưa trong veo, lấp lánh.

Trên ngọn của một cây hoa khổng lồ cao cả trăm thước, cậu bé Huy Am đang ngồi thành thoi trên một chiếc lá thật lớn, mái tóc nâu dài chảy trên lưng cậu như một dòng sông mùa thu. Cậu đang nhẹ nhàng gảy đàn Tjir, nhưng vì mới tập nên những nốt nhạc ngân lên có phần hơi... lộn xộn.

"Tệ quá. Làm lại." - Con chim Navira đang đậu trên vai Huy Am cất tiếng.

"Loại đàn này khó học quá." - Huy Am than thở - "Ta muốn học đàn khác cơ."

"Hi hi hi..."

Một tiếng cười khúc khích, một làn gió ngát hương, và trong vạt nắng đang hiện ra một cô bé với suối tóc vàng tha thướt.

Hoa Tiên buông mình ngồi xuống bên Huy Am, cảm thông nói:

"Cậu chịu khó một chút đi, học cái gì thì khi mới bắt đầu cũng khó hết á. Tớ cũng đang phải học về các loại độc được đến phát mệt lên đây này."

"Nói dóc." - Navira chép mồm.

Hoa Tiên cau mày lườm con chim:

"Con chim dở hơi, ta có nói chuyện với mi đâu."

"Thế thì im."

"Ta không im đấy!"

Chợt...

Từ không trung, một cô bé với suối tóc trắng đang nhẹ nhàng rơi xuống cùng những hạt mưa. Hy Ca, cô bé với đôi mắt 2 màu lam - bạc lạnh lẽo.

Hoa Tiên ngược lên, tươi cười:

"Chào buổi sáng, Nước!"

Hy Ca vẫn đứng đó, đôi làn môi đỏ khê mấp máy:

"Không được gọi ta là Nước, nếu không ngươi sẽ phải... trả giá!"

Hoa Tiên đứng lên, vui vẻ khoác lấy cánh tay Hy Ca:

"Thôi nào, đừng khó chịu như vậy nữa. Cậu mà cứ thế thì sau này sẽ chẳng ai ưa đâu."

"Kệ ta, ngươi... tránh ra!"

"Thôi mà, tớ thích mùi hương của cậu lắm, hi hi."

"À này, Huệ Nha không đi cùng hai cậu à?" - Huy Am hỏi.

"Không." - Hoa Tiên lắc đầu - "Cậu ấy cứ biến đâu mất ấy. Lúc nào cũng vậy đấy, lạ thể chứ."

"Tớ đây mà."

Một giọng nói trong như tiếng chuông, một ánh lửa bùng lên, và... Huệ Nha đã hiện ra ngay gần đó. Cô bé với mái tóc đen huyền đẹp tuyệt trần, và cặp mắt đỏ - bạc dịu dàng, ấm áp. Trên tay Huệ Nha là một bông hoa bách sắc Aiji.

* Aiji: Hoa Bách sắc, loài hoa tuyệt đẹp với rất nhiều cánh hoa xếp thành nhiều tầng, mà mỗi cánh lại mang một sắc màu khác nhau.

"Lửa, cậu vừa đi đâu vậy?" - Hoa Tiên hơi nhíu mày hỏi.

Huệ Nha đưa ra bông hoa Aiji, trong trẻo nói:

"Tớ mới tìm được loài hoa này ăn ngon lắm."

"Hi hi, cậu suốt ngày chỉ thích ăn hoa thôi." - Hoa Tiên che miệng cười.

Huệ Nha ngắt một cánh hoa Aiji cho vào miệng nhai, rồi lại chia về phía Hoa Tiên:

"Ăn đi."

Hoa Tiên nhìn bông hoa với vẻ hơi phân vân, nhưng rồi cô bé cũng đưa tay ra bứt lấy một cánh hoa:

"Thôi được, để tớ thử xem nào."

Hoa Tiên bỏ cánh hoa vào miệng, mắt bỗng sáng lên:

"Ừ, ngon thật đấy! Vừa chua vừa ngọt, lại mát nữa. Nước, cậu cũng ăn thử đi."

"..." - Hy Ca không đáp, ánh mắt cô bé đang hướng về đường chân trời xa xôi.

"Nước, cậu có nghe tớ nói không, ăn thử một cánh hoa này đi, ngon tuyệt nhé!" - Hoa Tiên kéo tay Hy Ca.

"Im miệng, ta đang... suy nghĩ." - Hy Ca lạnh lùng nói.

"Cậu đang suy nghĩ chuyện gì thế?" - Hoa Tiên tròn mắt hỏi.

Hy Ca chậm rãi nói:

"Ta muốn mọi vùng đất trong vũ trụ này, ngay cả những nơi khô cằn hoang vu nhất, tới một ngày sẽ đều được phủ kín bởi sắc màu của những... đóa hoa."

"Cậu có một ước mơ thật đẹp." - Hoa Tiên cười rạng rỡ - "Sẽ thật tuyệt nếu tất cả các hành tinh trong vũ trụ đều rực rỡ như ở Ajamina này nhỉ."

"Ý tưởng hay đấy." - Huy Am lên tiếng - "Sau này chúng ta sẽ cùng nhau thực hiện điều ấy nhé. Cả vũ trụ này sẽ ngập tràn hoa và cây cỏ."

"Ừ, đồng ý." - Huệ Nha mỉm cười.

Bốn Tử thiên thần tiến tới đứng bên nhau và cùng nhìn xuống cánh đồng hoa Ajamina trải rộng khắp muôn ngàn dặm. Những vạt nắng óng ả khiến khung cảnh càng thêm huy hoàng, long lẫy.

Và phía trên cao, khắp bầu trời vẫn lấp la lấp lánh những hạt mưa.

- - - -

FULL TẬP 1

Mifiji

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 1-1: Hư vô (I)

Ấm áp như lửa

Lạnh lùng như nước

Vô tư như gió

Ôn hòa như đất

...

- Huệ Nha: Tử thiên thần lửa. Nhân vật trung tâm của truyện. Nàng đẹp dịu dàng như một đóa bạch cầm tú nở trong mưa. Sức mạnh của nàng bằng cả ngàn vạn đạo quân thiện chiến. Sở thích ngắm mưa, ăn hoa và táo xanh.

- Hy Ca: Tử thiên thần nước. Vẻ đẹp của nàng trong veo như dòng suối, mà bạo tàn như thác lũ. Không cảm xúc, không xót thương.

- Hoa Tiên: Tử thiên thần gió. Ẩn sau nụ cười đẹp tuyệt trần của nàng là cái chết.

- Huy An: Tử thiên thần đất. Chỉ một câu nói nhẹ nhàng của chàng cũng có thể diệt vong thế giới.

Các Tử thiên thần mang trong mình một nguồn sức mạnh hủy diệt.

Nhưng...

Trong vũ trụ bao la này...

Có những sinh vật còn đáng sợ hơn thế!

Các nhân vật khác:

- Xương Uy: Anh là người đã chế tạo thành công cỗ máy thời gian ở tuổi 18. Và anh cùng Huệ Nha sẽ có vai trò quan trọng trong cuộc chiến bảo vệ Trái đất thân yêu.
- Thiên Nhi: Tiểu thư của tập đoàn truyền thông MFJ. Cô đã đính hôn với Xương Uy.
- Thiên Hà: Anh trai của Thiên Nhi. Đẹp trai vô cùng nhưng vẫn chưa có người yêu, bởi đối với anh Thiên Nhi là tất cả.
- Y Tuyết: Đại tiểu thư của tập đoàn xã hội đen lớn nhất thành phố Illen. Cô là mối tình đầu của Xương Uy.
- Xuyên Sơn: Ngôi sao bóng đá. Anh yêu Huệ Nha vì cảm giác bình yên mà nàng mang lại.
- Hiên Hạ, Hainiido & Irivy: Những người bạn của Xuyên Sơn và Huệ Nha. Họ đều có khả năng võ thuật thượng thừa.
- Nhiên Sa & Nhan Vy: Cặp đôi thám tử trung học đang điều tra những bí mật của các Tử thiên thần.

Tập 1: Mưa, hoa & lửa (Full)

Tập 2: Tuyết & máu (Update)

Nhẹ nhàng từng bông tuyết

Tỏa rơi trong không gian

Lặng thầm vàng trắng khuyết

Thu mình mong mây tan

...

Làn gió đêm bỗng trở nên băng giá, như hơi thở của rồng băng địa ngục.

Giữa vòm trời mênh mông, vầng trăng lưỡi liềm xanh biếc treo lơ lửng đầy cô liêu.

Trên một con đường điêu tàn sầu thảm nằm giữa những dãy nhà đổ nát tan hoang, có một thiếu nữ đang lặng lẽ cất bước.

Dung nhan nàng tuyệt sắc vô cùng, mong manh và thanh nhã quá đỗi, nàng đẹp hơn hết thảy mọi loài hoa trên đời. Dáng vóc nàng thật nhẹ nhàng thanh thoát trong bộ váy ngắn màu ghi xám, với mái tóc dài thật dài màu xám khói đẹp huyền ảo. Đôi chân nàng không mang giày mà chỉ đi một đôi tất dài màu xám nhạt.

Điều đặc biệt hơn cả là đôi mắt nàng, một đôi mắt 2 màu: Bên phải màu xám trong tinh khiết dịu êm, và bên trái là màu bạc lấp lánh, lạnh lẽo.

Tên nàng là Hayuna, họ gọi nàng là Hayuna.

* Hayuna: Giới tính: Nữ. Tuổi: ~ 16. Xuất xứ: Empty. Vai trò: Empty. Năng lực: Empty.

Con đường đầy đá bụi, âm u, tang tóc. Hayuna vẫn chậm rãi bước về phía trước, trên đôi tay nàng đang ẵm một con báo con rất dễ thương, nó cũng có đôi mắt 2 màu xám - bạc giống như nàng, và tên nó là Yrami.

* Yrami: Báo tuyết con, mới chỉ vài tháng tuổi. Nhỏ xiu thôi nhưng rất tinh nghịch. Lông trắng đốm đen. Nó cũng biết nói đấy nhé. (Dù không nhiều lắm)

Trên bầu trời đêm lúc này, ánh trăng đang bị che khuất dần bởi những cuộn mây dày xám xịt. Và rồi, những bông tuyết bắt đầu tỏa rơi.

Từng bông tuyết trắng muốt tinh khôi, lững lờ gieo vào khung cảnh thành phố hoang phế tối tăm u tịch. Hơi lạnh len lỏi trong bầu không khí đượm mùi máu.

Và khi bông tuyết đầu tiên chạm xuống mái tóc Hayuna, làn môi phớt hồng kiêu sa của nàng cũng bắt đầu hé mở, chất giọng của nàng ngân lên dịu dàng, thanh tao, mà như ẩn chứa một quyền năng vô hình, đáng sợ:

"Các ngươi chỉ là những kẻ thất bại, một nhiệm vụ đơn giản cũng không thể hoàn thành, thật đáng tội chết."

"Hur ~" - Con báo tuyết con uể oải cất tiếng, nó khe khẽ gụi cái mũi xinh xinh vào bầu ngực nàng.

Những bông tuyết vẫn lất phất rơi rơi, lặng thầm, vô thanh, đậu xuống vạn vật nơi đây. Con mắt bạc của Hayuna đang lóe sáng lên, nàng mỉm một nụ cười thật nhẹ mà đầy u lầu, ảo mị:

"Từ thiên thần chỉ biết đến chiến thắng. Những gì đáng bị hủy diệt phải bị hủy diệt."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 1-2: Hur vô (II)

Khu vực chiến sự ZA 13, Trung đông.

"Tuyết?"

Người lính ngược nhìn lên bầu trời với một vẻ thoáng ngạc nhiên. Những bông tuyết trắng phau đang phát phơ bay trong gió, cùng cái lạnh tỏa lan nhanh chóng.

"Thời tiết khốn nạn. Có chuyện quái gì đang xảy ra với thế giới này vậy?" - Người lính thầm rủa, anh lại cúi xuống tiếp tục công việc lau chùi khẩu súng trường của mình. Tên anh là Visyeno, và anh đang ngồi trên mái của một ngôi nhà hoang đã bị phá toang hoác cả một khoảng lớn.

* Visyeno: 20 tuổi. Thượng sĩ, quân đoàn 3, thuộc lực lượng chiến binh nổi dậy Amier. Họ đã giao tranh ác liệt với quân đội chính phủ suốt mấy tuần qua và hiện giờ đã chiếm được một nửa thành phố.

Visyeno có khuôn mặt rất đẹp, như được điêu khắc lên vậy. Nước da rám râm và đôi mắt đen, trong, sáng. Tóc anh để dài tới vai, khá là xác xơ. Thân hình anh cân đối, không cao cho lắm. Nếu không có chiến tranh thì có lẽ anh sẽ là một vận động viên đua xe đạp, môn thể thao mà anh thích nhất. Được cười lên chiếc xe và đạp hết tốc lực, băng băng về đích, trong tiếng reo hò của đám đông, trong ánh nắng ngày hè. Nhưng tại sao bây giờ anh lại ngồi đây với khẩu súng này?

"Ha ha!"

Visyeno cười lớn, tiếng cười chua chát và tự chế nhạo chính mình.

"Khẩu súng chết tiệt, tao chỉ muốn quăng mày xuống địa ngục." - Anh nói với khẩu súng.

Bỗng...

Visyeno ngửi thấy một mùi hương, thơm một cách lạ kì, phảng phất theo những hạt tuyết. Rồi anh thấy từ phía xa, phía dưới con đường kia, có một... bóng người!

Xoạt!

Visyeno nâng cây súng lên, ngắm bắn. Nhưng rồi anh nhanh chóng hạ xuống khi nhận ra đó chỉ là một cô bé. Cô bé ấy đang chậm rãi bước về phía này.

Visyeno liền nhảy xuống khỏi mái nhà, anh đeo súng lên vai và tiến ra đường. Cô bé kia vẫn đang bước tới. Visyeno quan sát cô bé: Bộ váy xám, tất xám, ngay cả mái tóc dài cũng mang màu xám. Anh lên tiếng:

"Này cô bé, có biết đang là giờ giới nghiêm không? Mau về nhà đi."

Cô bé đã dừng bước, nàng hơi nghiêng đầu nhìn Visyeno.

Không hiểu sao Visyeno lại thấy lạnh lạnh sau sống lưng, có lẽ vì cặp mắt rất khác lạ của cô bé, một cặp mắt với hai màu xám - bạc.

Hai người đứng lặng trong vài giây, những hạt tuyết bay phát phơ xung quanh họ.

Rồi cô bé chợt... mỉm cười, giọng nàng trong trẻo:

"A, người là một con người đấy sao?"

Visyeno hơi nhú mày, nghiêm nghị nói:

"Em nói gì vậy? Trở về nhà ngay, nơi này rất nguy hiểm!"

"Nhà?" - Nàng chớp mắt nhìn anh.

"Em không có nhà sao?" - Visyeno hỏi.

"..." - Nàng chỉ cúi mặt xuống, và nhẹ nhàng vuốt ve con báo tuyết con trên tay mình.

"Con báo đó... Em lấy ở đâu ra vậy?" - Visyeno lại hỏi.

Hayuna vẫn cúi mặt xuống, giọng nàng âm u:

"Người biết không..."

Visyeno lại thấy lạnh sau gáy:

"Sao?"

"Người sắp chết đấy." - Hayuna nói.

"Thế à?" - Visyeno cười.

Hayuna ngẩng lên nhìn Visyeno, nàng hơi xịu mặt xuống:

"Người không sợ sao?"

"Không." - Visyeno thân nhiên đáp - "Với một người lính nơi chiến trường như anh thì lúc nào chẳng cảm thấy mình sắp chết, ha ha ha."

Ánh mắt Hayuna hơi tối lại:

"Ta nói thật đấy, không đùa đâu. Người có biết thứ gì đang đến phía sau ta không?"

Visyeno ngưng cười:

"Thứ gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 1-3: Hư vô (III)

Hayuna ngược lên nhìn những hạt tuyết, nàng cười lạnh lẽo:

"Một thứ mà người chẳng thể tưởng tượng nổi. 'Nó' sắp đến đấy. Rất nhanh thôi. Và 'nó' sẽ biến mọi thứ nơi đây trở thành cát bụi."

"Thế cơ à? Thôi được rồi, cứ cho là thế đi." - Visyeno thờ dãi, anh quay người đi về phía cuối đường, nơi có một quảng trường rất rộng.

Hayuna cắn môi nhìn theo, rồi nàng cũng bước nhanh theo anh:

"Người vẫn không sợ sao? Thế người có sợ ta không?"

Visyeno cười, lắc đầu:

"Em là ai mà anh phải sợ?"

"Ta là... Mà thôi, sao ta phải cho người biết chứ." - Hayuna quay mặt đi về giật dỗi.

Hai người đi vào khu vực quảng trường vắng lặng. Visyeno tiến lại gần một đài phun nước cũ nát ở trung tâm quảng trường, anh ngồi xuống nền gạch và tựa lưng vào thành bể nước. Hai bên đài phun là hai bức tượng sư tử đá khổng lồ cao 33 mét trông thật uy nghiêm, dù trên thân chúng đều đã có nhiều chỗ nứt vỡ.

Hayuna bước tới gần Visyeno, con báo tuyết Yrami bỗng nhảy ra khỏi vòng tay nàng, nó chạy tới bên Visyeno và cắn cắn gấu quần anh.

"Nó có vẻ thích người đấy nhỉ." - Hayuna nhẹ nhàng ngồi xuống bên Visyeno với một nụ cười lấp lánh - "Này nhé, ta cũng hơi hơi thích người rồi đấy. Ta

đã nghĩ bọn con người vốn rất sợ chết, nhưng người thì không."

"Này cô bé." - Visyeno quay nhìn Hayuna - "Anh thấy em rất xinh nhưng sao lại cứ thích nói về chuyện chết chóc vậy?"

Hayuna đưa tay vuốt một lọn tóc:

"Bởi vì, ta là... Mà thôi, không quan trọng."

Rồi nàng lại nở nụ cười đẹp mê hồn:

"Thế người muốn nói về chuyện gì nào? Hay là về... chiến tranh nhé?"

Visyeno mỉm cười với một nét buồn:

"Chiến tranh cũng là cái chết mà. Mà em thì biết gì về chiến tranh chứ, em bao nhiêu tuổi?"

"Hừ, người đừng coi thường ta nhé." - Hayuna bĩu môi như hờn dỗi.

Visyeno bật cười:

"Anh xin lỗi, anh không có ý như vậy."

Hayuna nhìn ra xung quanh, những tòa nhà ám khói đen thê lương ven rìa quảng trường:

"Nơi này cũng đang có chiến tranh phải không?"

Visyeno gật đầu:

"Một cuộc chiến vô nghĩa."

Rồi anh nhìn xuống chân Hayuna, đôi tất dài màu xám nhạt che phủ cặp đùi thon dài của nàng:

"Mà này cô bé, em không có giày ư? Sao lại chỉ đi tất không?"

"Giày?" - Nàng nghiêng đầu hỏi.

Visyeno lại bật cười, rồi anh chợt nhận ra đã từ rất lâu rồi mình mới lại cười nhiều đến thế. Đêm nay thật lạ. Con báo tuyết Yrami đang nhảy lên người Visyeno và gặm gặm một chiếc cúc áo trên bộ quân phục của anh. Anh đưa hai tay tóm lấy nó và giơ bổng lên cao:

"Ha ha, nhóc báo này đáng yêu ghê."

Goảm!

Nó liền cắn vào tay anh.

"Á!" - Anh vội buông con báo ra. Nó nhanh chóng nhảy trở lại vào lòng Hayuna.

Nàng đưa tay che miệng khúc khích cười:

"Hi ha ha, Yrami của ta không hiền đâu nhé."

Anh xoa xoa vết cắn rồi cũng cười, cười hết sức thoải mái.

Những hạt tuyết vẫn nhẹ nhàng rơi xuống từ bầu trời, phát phối phiêu du theo từng cánh gió.

"Tuyệt đẹp quá." - Đôi mắt Hayuna lung linh - "Người có thấy đẹp không?"

"Rất đẹp." - Visyeno mỉm cười đáp.

"Nhưng.. lạnh quá. Ta lạnh quá." - Giọng Hayuna hơi run run.

"Đây, thứ này sẽ giúp làm ấm người em." - Visyeno lấy ra một chiếc kẹo và đưa về phía Hayuna.

"Gì vậy?" - Hayuna mở tròn mắt.

"Kẹo gừng." - Visyeno đáp.

Hayuna háo hức nhận lấy, nàng bóc lớp vỏ rồi thả viên kẹo vào miệng, và nàng nuốt ực một cái.

"Kẹo này để ngậm chứ không phải để nuốt đâu." - Visyeno cười nói.

"Ngon quá." - Ánh mắt Hayuna sáng rực lên - "Ăn nữa, ta muốn ăn nữa. Cho ta thêm vài cái nữa đi."

"Anh chỉ còn một cái thôi." - Visyeno đưa ra chiếc kẹo cuối cùng trong túi anh.

Hayuna có vẻ hơi thất vọng, nàng cầm lấy chiếc kẹo và giữ trong lòng bàn tay:

"Thôi, cái này ta dành để dành vậy. Ăn hết luôn thì tiếc lắm."

Đây có lẽ là một giấc mơ?

Visyeno thầm hỏi. Không hiểu sao ngồi bên cô bé này anh lại cảm thấy thật thanh thản, và cuộc chiến như đã lùi đi rất xa rồi. Anh cũng chẳng cần quan tâm cô bé kì lạ này là ai hay đến từ đâu nữa? Đường như cả thế giới lúc này chỉ còn lại mình anh và nàng.

Mùi hương của nàng, vẻ đẹp của nàng, giọng nói của nàng... Đây là một giấc mơ tuyệt vời đối với anh. Anh ước rằng đêm nay cứ kéo dài bất tận, và ngày mai đừng đến nữa.

Hayuna đang hấp háy mắt nhìn Visyeno:

"Này, ta có thể đề nghị người một việc không?"

"Em cứ nói đi."

"Người có biết hát không, có thể hát cho ta nghe được không? Ta muốn nghe một bài hát của loài người về tuyết."

"Được thôi." - Visyeno vui vẻ chấp thuận.

Và anh cất tiếng hát, giọng anh không được chuẩn cho lắm, sai nhạc nhiều, nhưng rất trầm ấm:

"Phong sương thôn thức hồng hoa

Bóng trắng trên nước nhạt nhòa ảnh mây

Tuyết rơi lạnh buốt vai gầy

Núi sông băng giá cô cây ưu sầu..."

Hayuna chăm chú lắng nghe anh hát, nàng khẽ mỉm cười:

"Bài hát hay lắm, nhưng hơi buồn."

"Hư hư ~" - Yrami tán thành.

"Đêm nay mà không trở lạnh thì chắc anh đã hát hay hơn." - Visyeno tiếc nuối nói.

"Người đã hát cho ta nghe rồi, giờ đến lượt ta nhé." - Hayuna hứng khởi nói, trên đôi tay nàng đã hiện ra một cây đàn Viji từ lúc nào.

* Viji: Một loại đàn gần giống đàn tranh nhưng nhỏ hơn, có thể vừa ôm vừa đánh. Thân đàn làm từ bạch thạch, dây đàn là những sợi bạc.

Bằng những chuyển động tinh tế nhất, những ngón tay dài thanh và trắng nõn nà của Hayuna nhẹ nhàng lướt trên dây đàn Viji. Và những âm thanh thánh thót vang lên, ngân xa, vọng tới tận mây trời. Một giai điệu dịu dàng và huyền ảo, như tan như thấm theo từng bông tuyết bay bay khắp không gian, và chạm tới mọi cảm xúc từ tận trong sâu thẳm đáy lòng.

Thật tuyệt... Visyeno ngồi lặng người đi vì xúc động, những giây phút này anh sẽ chẳng bao giờ quên được, cô bé đẹp như thiên thần này ngồi bên anh và gảy đàn cho anh nghe, một bản nhạc tuyệt trần nhất thế gian. Đêm nay, nếu có phải chết thì cũng chẳng còn gì hối tiếc nữa.

Tiếng đàn vẫn ngân lên ngọt ngào, du dương. Vầng trăng thấp thoáng sau những làn mây như cũng đang nhỏ lệ. Tuyết bay hòa trong ánh trăng, lấp lánh. Vạn vật như chìm dần trong giấc ngủ êm đềm.

Bỗng...

Cộp! Cộp! Cộp!

Những tiếng bước chân nặng nề chột vang lên!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 1-4: Hư vô (IV)

Tiếng đàn thiêng như vỡ tan bởi thứ âm thanh trần tục kia. Hayuna ngừng chơi nhạc, những ngón tay của nàng dừng trên phím bạc, nàng nghiêng đầu nhìn những kẻ vừa mới xuất hiện kia.

Đó là một tốp lính Amier khoảng chừng 10 tên, dẫn đầu là một viên sĩ quan có bộ râu quai nón rậm rạp và cặp mắt của loài điều hâu. Visyeno và Hayuna vì mãi đắm chìm trong tiếng đàn nên nhận ra sự xuất hiện của đám lính hơi muộn.

Visyeno thận trọng đứng dậy. Viên sĩ quan hằm hằm nhìn anh:

"Mày làm cái quái gì ở đây vậy hả, Visyeno? Mày dám bỏ vị trí gác à? Còn con nhãi con nào đây?"

Visyeno quay nhìn Hayuna, anh khẽ nói:

"Đi đi, cô bé. Nhanh lên."

"Khoan đã nào." - Viên sĩ quan cười, ánh mắt hần lóe lên một tia man rợ - "Con bé trông ngon đấy. Đã lâu quá rồi anh em không được vui vẻ một bữa, hê hê hê."

"Tốt nhất là anh nên để cho cô bé được yên." - Visyeno gằn giọng, anh đứng chắn trước Hayuna.

Tên sĩ quan hùng hổ quát:

"Câm miệng, thằng lính đánh thuê! Mày dám đe dọa cấp trên cơ à?"

Xoạt! Xoạt!

Mười mấy khẩu súng trường đồng loạt giơ lên chĩa vào Visyeno! Anh đành bất lực đứng yên, không thể phản ứng gì. Tên sĩ quan cười ha ha:

"Mày sẽ vào ngục vì tội lơ là nhiệm vụ canh gác. Còn con bé xinh tươi này sẽ đi với bọn tao."

"Không!" - Visyeno gầm lên - "Tao sẽ moi tìm mày nếu mày dám đụng một ngón tay vào cô ấy!"

Rầm!!

Một tên lính giơ báng súng đánh mạnh vào đầu Visyeno khiến anh quy xuống. Tên sĩ quan xắn tới tung thêm vài cú đá nữa vào bụng và ngực anh.

"Mẹ kiếp, mày tính làm anh hùng hả thằng chó! Khốn kiếp, tao sẽ đánh chết mày!"

Hắn đá anh liên hồi, túi bụi. Máu anh ứa ra, vương đỏ thẫm nền đất đã phủ một lớp tuyết mỏng. Nhưng những đau đớn về thể xác vẫn không bằng nỗi tuyệt vọng vì không thể bảo vệ được cho cô bé kia.

"Ha ha ha..."

Một tiếng cười trong trẻo chọt vang lên, là tiếng cười của Hayuna. Tên sĩ quan trừng mắt nhìn nàng:

"Con ranh, câm ngay! Mày cười cái gì?"

Hayuna chậm chậm đứng dậy khỏi nền gạch, nét cười trên khuôn mặt nàng bỗng trở nên sắc sảo:

"Các người muốn vui vẻ với ta thật sao? Vậy chúng ta cùng chơi nào."

Tên sĩ quan nhếch miệng cười thích thú:

"Ồ, được lắm, cô em có vẻ biết điều đấy. Bỏ cây đàn và con chó con lại rồi tới đây nào."

Hayuna làm theo lời tên sĩ quan, nàng dịu dàng bước tới trước mặt hắn. Trái tim Visyeno như quặn lại, anh muốn vùng lên nhưng lại bị những họng súng và gót giày của mấy tên lính chặn xuống. Hayuna từ từ ngược nhìn tên sĩ quan, nàng đưa lưỡi liếm môi và ngọt ngào nói:

"Chúng ta bắt đầu ngay chứ? Hãy cùng chơi hết mình nhé."

Nhìn chiếc lưới ẩm ướt của Hayuna mà tên sĩ quan phấn khích tột độ, toàn thân hấn rạo rực cả lên:

"Tuyệt, tuyệt quá! Em đúng là mỹ nhân ngàn năm có một, nhưng để anh dẫn em tới một chỗ kín đáo hơn đã."

"Không, chơi luôn ở đây đi." - Nàng nghiêng đầu cười duyên dáng.

Tên sĩ quan sượng ngắt:

"Em.. hứng đến thế rồi cơ à? Vậy được thôi, anh sẽ làm cho em thỏa mãn ngay tại đây, hê hê hê."

Hắn đưa bàn tay lông lá ra vuốt lên bờ má mịn màng của nàng. Nàng cười, nhưng nụ cười của nàng đang trở nên hết sức âm lãnh, đáng sợ. Và con mắt bạc của nàng chợt lóe sáng lên. Liên sau đó nàng bay người lên, hai bàn tay nàng ôm lấy bộ mặt đầy râu ria của tên sĩ quan và bẻ ngoặt ra đằng sau.

Ráááá!

Cổ tên sĩ quan đã... gãy gập, lủng lảng..

Sự việc diễn ra rất nhanh, chỉ trong một cái chớp mắt, khiến đám lính Amier và cả Visyeno đều sửng sốt. Hayuna đã bẻ gãy cổ tên sĩ quan bằng một đòn đánh hết sức điêu luyện và thành thực, với một thân pháp thanh thoát phi thường. Nàng đáp xuống mặt đất nhẹ như một cánh hoa trong khi thân thể nặng nề của tên sĩ quan thì đổ phịch xuống, hấn chết mà không kịp kêu lên một tiếng và đôi mắt thì vẫn tròn trừng trên chiếc đầu lắt lẻo.

"Ohh, xin lỗi, hình như ta đã hơi quá tay thì phải." - Hayuna tỏ vẻ ân hận.

Đám lính Amier giật dứ chìa những họng súng đen ngòm vào nàng. Nàng nghiêng đầu nhìn chúng và kéo môi cười:

"Chúng ta chơi tiếp nào. Ai tiếp theo?"

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Đám lính đồng loạt nổ súng vào Hayuna! Và những viên đạn xuyên thẳng qua cơ thể nàng, xuyên thủng khuôn ngực nàng..

"Khôôông!!!!" - Visyeno thét lên kinh hoàng.

Thân thể Hayuna đang dần tan đi, bốc hơi như sương ánh, trong màn tuyết đang bắt đầu tuôn xuống với mật độ dày hơn. Đám lính ngạc nhiên tiến lại gần nàng:

"Nó là cái thứ quái quỷ gì mà xác lại có thể tan đi như vậy?"

"Ma quý, đây là điềm gở!"

Bống..

"Ha ha hi hi..."

Một tiếng cười khúc khích vang lên từ trên cao. Lũ lính ngược nhìn lên. Trên đỉnh đầu của bức tượng sư tử đá khổng lồ, Hayuna đang ngồi vắt vẻo ở đó với một bên mắt bạc sáng lấp lánh:

"Ngu ngốc, đó chỉ là dư ảnh của ta thôi."

Đám lính lại lia súng lên đầu bức tượng, điên cuồng xả đạn khiến vụn đá văng tung tóe. Hayuna thoát ần thoát hiện, dư ảnh của nàng xuất hiện khắp nơi khiến lũ lính hết sức rối loạn. Những tiếng đạn nổ vang lên thành những chuỗi dài chói tai, xuyên thấu màn đêm tuyết bay buồn thảm. Hayuna chợt xuất hiện phía sau một tên lính, nàng kết liễu hắn bằng một cú bẻ cổ gọn ghẽ, rồi nàng đoạt lấy khẩu tiểu liên của hắn và xả nguyên băng đạn vào đám còn lại. Những tiếng rú cất lên, những tia máu phun trào ra. Lũ lính Amier lần lượt đổ gục xuống. Tuyết rơi ngày một dày đặc thêm. Ánh trăng đã hoàn toàn bị che khuất sau mây mù.

"Thứ vũ khí này của loài người các ngươi cũng khá hữu dụng đấy." - Hayuna cười lạnh lẽo, nàng vuốt ve khẩu súng với một vẻ dịu dàng.

Còi báo động đã hú vang. Thêm nhiều tốp lính Amier khác đang rầm rập kéo vào trong quảng trường Sư tử đá. Và cuộc thảm sát lại được tiếp tục. Những tiếng la hét của lũ lính, những tiếng súng nổ liên hồi, và cả tiếng cười ma mị của Hayuna vang vọng khắp không gian bạt ngàn tuyết trắng.

"HA HA HA HA, vui quá, các ngươi hãy cứ tới nhiều thêm nữa đi nào, đây là một trò chơi bất tận HA HA HA HA HA..."

Trong lúc đó bên đài phun nước, con báo tuyết Yrani vẫn đang nằm ngủ ngon lành bên chiếc đàn đá trắng Vijii. Visyeno ngồi ngay cạnh nó, chứng kiến trận chiến của Hannyna với quân lính Amier mà anh vẫn chưa hết kinh ngạc:

"Không ngờ cô bé lại có sức mạnh khủng khiếp đến thế. Đêm nay có lẽ là tận thế chăng?"

...

Những tiếng súng dường như đã lắng xuống, chỉ còn tiếng gió rít rì rào. Tuyết bay mù mịt. Chỉ còn một tên lính duy nhất còn sống sót nằm lê lết trên nền đất. Hayuna chậm rãi bước tới gần hắn, với khẩu súng máy chết chóc trên tay.

"Đừng... xin hãy... tha cho tôi..." - Tên lính van xin.

Con mắt bạc của Hayuna vẫn đang sáng rực, nàng mỉm cười băng giá:

"Các ngươi gây ra chiến tranh mà lại sợ chết sao?"

Đoàng Đoàng!

Nàng xả đạn vào hắn không chút nhân từ.

Cuộc chiến kết thúc. Những thi thể lính Amier la liệt, rải rác khắp một nửa khu quảng trường rộng lớn. Những vũng máu loang rộng ra, đỏ thẫm, như hàng ngàn thùng rượu vang vừa đổ tràn trên nền tuyết trắng tinh.

"Nhìn xem, tuyệt đẹp đến vậy mà lại bị máu của các ngươi làm vấy bẩn. Nhưng không sao, chỉ ít phút nữa thôi nơi này sẽ được tẩy sạch." - Hayuna lầm nhảm nói, nàng vứt khẩu súng đi rồi xoay người bước trở lại đài phun nước.

Yrami đã thức giấc, nó khắp khênh chạy tới dưới chân Hayuna. Nàng bế nó lên, rồi bước tới và ngồi xuống bên Visyeno. Nàng mỉm cười hỏi anh:

"Sao, giờ ngươi đã thấy sợ ta chưa? Chắc là ngươi ghê sợ ta lắm phải không?"

Visyeno nhìn nàng, ánh nhìn hoàn toàn bình thản. Rồi anh quay đi, khẽ lắc đầu nói:

"Không. Anh chỉ thấy ghê sợ chính mình."

Nàng hơi nhú mồm lại:

"Sao ngươi lại ghê sợ bản thân mình?"

"Bởi vì..." - Visyeno mỉm cười - "Có lẽ anh đã yêu em mất rồi."

"Yêu?" - Nàng nghiêng đầu nhìn anh.

UỖNNHHHHH!!!!

Một trái đạn pháo từ đâu bay tới phá tung một góc đài phun nước, ở ngay vị trí mà Hayuna và Visyeno đang ngồi...

Khói lửa bốc lên mù mịt...

Kẻ tấn công đang đứng sừng sững ở phía rìa quảng trường với khẩu súng phóng lựu kênh cang trên vai. Hắn vận bộ quân phục cấp tướng uy nghiêm, thân hình vô cùng cao lớn, vũ trang đầy người. Đầu hắn quấn khăn vải kín mít chỉ hở mỗi cặp mắt sáng quắc của loài mãnh thú. Tên hắn là Tyur.

* Tyur: Tư lệnh quân đoàn 3 Amier, hay cũng có thể gọi là trùm của màn này.

Từ trong đám khói lửa ngùn ngụt, Hayuna đang điềm nhiên bước ra. Bộ váy của nàng nhem nhuốc đi vì tàn tro bụi khói, nhưng thân thể nàng vẫn hoàn toàn lạnh lặn. Nàng hướng con mắt bạc cháy rực về phía tên trùm, và nghiêng đầu cười thích thú:

"A, lại có người chơi mới rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 1-5: Hư vô (V)

Tuyết bay rào rạt trong gió buốt. Tên tư lệnh Tyur quăng khẩu súng phóng lựu nặng trĩu xuống đất, rồi hắn xách khẩu minigun 6 nòng đồ sộ lên. Và rồi hắn vừa gầm thét vừa xả đạn như mưa về phía Hayuna!

Nàng phóng mình về phía hắn, khả năng di chuyển vượt trội giúp nàng tránh khỏi những luồng lửa đạn chẳng mấy khó khăn. Nàng bay người lộn nhào trên không trung, thoảng một cái đã đáp xuống phía sau lưng tên trùm. Hắn liền thả khẩu minigun xuống và rút ra một thanh kiếm cong như một lưỡi hái.

"Con phù thủy khôn kiếp, tao sẽ moi gan mày ra!!!"

Tên trùn gầm lên một tiếng rồi xoay người lia mũi kiếm chém ngang người Hayuna. Nàng tung người lên, nhanh như chớp áp sát tên trùn và đoạt lấy thanh kiếm của hắn bằng một cú bẻ tay cực gọn. Tên trùn điên tiết vung nắm đấm đâm bực chảng vào nàng. Nhưng nàng đã kịp luồn sang bên hông hắn.

Xoẹt!

Lưỡi kiếm vung lên nhoang nhoáng trong màn tuyết. Cú chém cực kì hiểm hóc. Máu phun trào như suối từ cần cổ tên trùn. Đầu hắn gần như đã đứt lìa và cả thân hình khổng lồ của hắn nhanh chóng đổ sập xuống dưới chân Hayuna.

"Kiếm của ngươi không được sắc cho lắm" - Hayuna thất vọng nói, nàng quăng thanh kiếm nhuộm máu lên xác tên trùn rồi lại bước trở lại đài phun nước.

Mưa tuyết đang ngớt dần. Mặt trăng lại lấp ló hiện ra giữa những tầng mây. Những vạt trắng lung linh tỏa chiếu xuống khu quảng trường đầy xác chết. Tuyết la đà rơi.

Con báo con Yrami đang ngồi buồn bã bên Visyeno. Anh đang nằm trên nền tuyết, toàn thân đầy máu, y phục tả tơi. Anh đã hứng trọn trái đạn pháo mà tên trùn bắn ra khi nãy, giây phút ấy anh đã ôm lấy Hayuna, chờ chờ cho nàng.

Hayuna quỳ xuống bên Visyeno, nàng dịu dàng nói:

"Ngươi sắp chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng rồi."

Anh mỉm cười, khẽ gật đầu.

"Sao khi nãy ngươi lại chần chừ cho ta?" - Nàng hỏi.

"Vì... đó là điều... anh muốn làm..." - Visyeno khó khăn cất lời, toàn thân anh như đã mất cảm giác.

"Ngốc thế, ngươi nghĩ ta có thể chết vì những thứ súng đạn tầm thường đó sao?"

"Mọi chuyện đều có thể xảy ra... cho dù... em có là ai..."

Hayuna im lặng, nàng hơi cúi mặt xuống. Những hạt tuyết rơi lớt phớt xung quanh hai người.

"Cho ta biết tên ngươi được không?" - Nàng khẽ hỏi.

"Visyeno." - Anh đáp.

Nàng đưa tay gạt một hạt tuyết vừa đậu xuống vầng trán anh:

"Vĩnh biệt Visyeno, linh hồn ngươi sẽ đi tới cõi không gian bất tận, nơi chỉ tồn tại bóng tối vĩnh viễn, triền miên. Nhưng đừng lo, ngươi sẽ không bị lãng quên. Bởi vì ít ra còn có ta sẽ luôn nhớ về ngươi, Visyeno. Ta sẽ không bao giờ quên ngươi đâu."

"Cám ơn em..." - Giọng anh đã yếu đi nhiều.

ẦM ẦM!

Những tiếng sấm ầm ầm trên trời. Khắp mặt đất đang rung chuyển. Hayuna quay nhìn về phía sau, cả hai bên mắt của nàng đều rực sáng lên.

Một bức tường sương mù khổng lồ đang tràn tới!!

"A, 'nó' đã đến rồi kìa." - Nàng khe khẽ nói - "Và nơi đây sẽ chẳng còn gì nữa, tất cả sẽ được tẩy rửa, tất cả sẽ tan biến."

"Cô bé..." - Visyeno gọi nàng.

"Sao, Visyeno?" - Nàng quay xuống nhìn anh.

Giây phút ấy, hai ánh mắt nhìn nhau như khiến thời gian đọng lại. Đôi mắt đen huyền sâu thẳm của Visyeno, và đôi mắt xám - bạc sáng ngời của Hayuna. Sau giây phút này, họ sẽ chẳng bao giờ còn có thể nhìn nhau như thế nữa.

"Cô bé... ước gì anh được biết... tên em..."

Đó là những lời cuối cùng trong cuộc đời ngắn ngủi của Visyeno, anh đã nói lên mong ước cuối cùng của mình. Trái tim anh đã ngừng đập ngay khi câu nói ấy vừa dứt. Và đôi mắt anh đã khép lại, hoàn toàn thanh thản.

Ánh mắt Hayuna như đông cứng, trong khoảnh khắc.

Rồi nàng lại mỉm cười:

"Nếu người thật sự muốn biết, tên ta là... hư vô."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Bẫy nguyên tố

"Cây hồng miên trong vườn đang trở nụ

Chút hương thơm cho lòng thấy tịnh yên

Điểm sắc đỏ trên khoảng trời mây phủ

Họa bức tranh vui nhẹ nổi ưu phiền..."

Giọng hát của cô ngọt ngào tới nỗi khiến cho những bông tuyết dường như cũng đang rơi chậm lại.

Sáng nay trời lạnh cóng nhưng Nhan Vy vẫn diện một chiếc váy khá là ngắn, trong khi Nhiên Sa thì đã phải quấn khăn bông kín trên cổ. Hai người đang cùng đi tới trường, trên con đường mòn nằm bên dòng sông Inins xanh biếc. Họ bước chậm rãi bên nhau giữa những làn tuyết trắng bay nhẹ bẫng. Hai bên đường vẫn nở rộ những bụi hoa, chỉ có điều hoa chuông xanh đã nhường chỗ cho hoa Cát tử đỏ.

* Cát tử đỏ: Loài hoa chỉ có ở Illen. Trông như những đốm lửa nhỏ.

"Cậu biết không Nhiên Sa, tớ đang phân vân giữa hai lựa chọn cho tương lai." - Nhan Vy chợt ngừng hát và nói - "Một là trở thành ca sĩ, hai là trở thành một đầu bếp chuyên nghiệp. Cậu thấy sao?"

"À, ừ..." - Nhiên Sa ậm ừ đáp.

Giọng Nhan Vy thoang thoảng bên tai anh:

"Thực ra tớ đang nghiêng về phương án thứ hai hơn, tớ muốn trở thành một siêu đầu bếp và có một nhà hàng riêng. Khi ấy tớ sẽ nấu cho cậu những bữa ăn thật linh đình."

"Ừ..."

Gió từ sông rì rào. Hương hoa Cát tử đỏ thơm nồng nàn hòa trong bụi tuyết. Nhan Vy cho hai tay vào trong túi áo khoác, giọng lập cập:

"Hic, lạnh quá. Sao tự dưng lại có một đợt tuyết rơi bất thường thế này nhỉ?"

"Ừm..."

Đã gần một tháng trôi qua kể từ vụ tấn công thành phố Illen của con quái vật đá khổng lồ Navirasor, một vụ tấn công khiến cả thế giới kinh hoàng và chấn động. Loài người đã hiểu rằng những thế lực siêu nhiên với nguồn sức mạnh hủy diệt là hoàn toàn có thật, và chúng có thể đang đe dọa sự tồn vong của địa cầu. Nhiều quốc gia phát triển đã bắt đầu có kế hoạch đầu tư những khoản ngân sách kỉ lục để đẩy nhanh quá trình nghiên cứu chế tạo những loại vũ khí mới. Tuy nhiên, có một số luồng ý kiến lo ngại rằng chính điều này sẽ làm bùng nổ một cuộc chạy đua vũ trang không có điểm dừng, và con người sẽ tự tiêu diệt lẫn nhau trong tầm thăm kịch mang tên: Thế chiến thứ 3.

"Dù sao thì tớ vẫn thích tuyết hơn là mưa." - Nhan Vy ngược nhìn lên bầu trời, nơi vô vàn những bông tuyết vẫn đang tuôn xuống từ màn mây xám dày.

"Ừ..."

"Âm thanh của những hạt tuyết nhẹ như không, chỉ có thể cảm nhận bằng những cảm xúc tinh tế nhất. Và sắc màu của tuyết thì tươi tắn hơn rất nhiều so với cảm giác ảm đạm mà những cơn mưa mang lại."

"Ừm..."

"Này Nhiên Sa!" - Nhan Vy quay sang bên nhìn Nhiên Sa, đôi mày thanh của cô hơi nhíu lại - "Nãy giờ cậu có thực sự nghe những điều tớ nói không đấy hả?! Làm gì mà cứ cắm mặt vào cái điện thoại vậy?" "Tớ đang xem tin tức." - Nhiên Sa đáp, ánh mắt anh vẫn không rời khỏi màn hình chiếc smartphone đang cầm trên tay - "Thảm họa thứ năm đã xuất hiện rồi!"

"Thảm họa thứ năm?" - Nhan Vy giật mình.

Nhiên Sa trầm trầm nói:

"Cậu nghe này, khu vực chiến sự ZA 13 ở Trung đông đã biến mất hoàn toàn chỉ sau một đêm."

"Biến mất hoàn toàn á? Cậu... nói rõ hơn đi." - Nhan Vy khẽ nuốt nước miếng.

"Cả một thành phố với hơn hai triệu người, dân thường, quân đội, nhà cửa, cây cối... tất cả mọi thứ đều đã biến mất không còn một dấu vết." - Sắc mặt Nhiên Sa tối sầm lại.

"Thật kinh khủng..." - Nhan Vy run run.

"Phải, mọi thứ đã tan biến như chưa từng tồn tại. Khi những chiếc trực thăng cứu trợ tới đó, họ chỉ còn thấy những màn sương chồn vờn trên những mảnh đất mênh mông trống trơn." - Giọng Nhiên Sa đầy u uẩn.

"Đáng sợ quá..." - Mặt Nhan Vy tái mét - "Làm thế nào mà một thành phố có thể đột nhiên biến mất như vậy chứ?? Chuyện gì đã xảy ra?"

"Hư vô." - Giọng Nhiên Sa bỗng mang một âm vực trầm bất thường.

"?" - Nhan Vy khó hiểu nhìn Nhiên Sa, cô chợt cảm thấy bầu không khí đang trở nên rất căng thẳng.

Nhiên Sa chậm rãi nói:

"Cậu đã biết tới quan niệm về bốn nguyên tố chính tạo nên vũ trụ và thế giới là Lửa, Nước, Gió và Đất rồi phải không. Nhưng thực ra vẫn còn một quan niệm khác mà tớ mới lần mò ra được từ internet, một quan niệm cổ xưa hơn rất nhiều và được rất ít người biết đến, một quan niệm tưởng chừng đã bị quên lãng."

"Đó là gì vậy? Trời ơi, cậu nói nhanh lên chứ." - Nhan Vy vừa sợ vừa sốt ruột.

"Đó là quan niệm của một hội kín bí ẩn được lập ra từ hàng ngàn năm trước, họ tin rằng vũ trụ không chỉ được hình thành nên từ bốn nguyên tố nêu trên, mà là từ bảy nguyên tố."

"Bảy nguyên tố?" - Nhan Vy ngạc nhiên lặp lại.

Nhiên Sa khẽ gật đầu, giọng anh vẫn đầy âm u:

"Dựa trên những gì vừa xảy ra ở khu vực ZA 13, thành phố biến mất trong màn sương, tớ đoán đây là một thảm họa từ nguyên tố thứ 5: Hư vô."

"Nguyên tố... hư vô?" - Nhan Vy thấy thật khó tin.

"Ừ." - Nhiên Sa nói tiếp - "Vậy là tính đến thời điểm này đã có năm thảm họa xảy ra: Biển lửa, sóng thần, vòi rồng, hồ tử thần, và sương mù hư vô. Nếu quan niệm về bảy nguyên tố là đúng thì có lẽ trong thời gian tới những thảm họa sẽ còn tiếp tục xuất hiện, và dường như chúng ngày càng có quy mô lớn hơn và nguy hiểm hơn."

"Thật khủng khiếp... Phải làm sao để ngăn chặn được chúng đây?" - Giọng Nhan Vy đầy lo lắng.

Nhiên Sa quay nhìn Nhan Vy, mái tóc đen mượt của cô ấy đã lấm tấm đầy những hạt tuyết li ti, ánh mắt long lanh và đôi môi hồng run run hơi mím lại, trông cô ấy lúc này mong manh như một nàng công chúa vậy, trong lòng anh bỗng dâng lên một cảm xúc khó diễn tả... Anh muốn ôm cô vào lòng để xoa tan đi những nỗi sợ hãi đang vây quanh cô... Nhưng rồi, anh lại quay mặt ra phía trước, và khẽ nói:

"Việc này vượt ngoài khả năng của chúng ta."

"Nhưng nhất định phải có cách gì chứ?" - Nhan Vy khẩn thiết nói.

Nhiên Sa lắc đầu:

"Thế giới quá rộng lớn, chúng ta không thể biết thảm họa tiếp theo sẽ diễn ra ở đâu."

"..." - Nhan Vy thoáng im lặng, rồi cô lại hỏi: "Thế nguyên tố thứ sáu và thứ bảy là gì?"

"Đó là... Mà tớ nghĩ chúng ta phải đi nhanh hơn thôi, sắp muộn học rồi đấy. Hôm nay lớp tớ có bài kiểm tra." - Nhiên Sa chợt nhớ ra.

"Nhắc mới nhớ! Lớp tớ cũng thế!" - Nhan Vy giật bắn người - "Trời ơi, tớ mà đến muộn thì ông thầy sẽ giết tớ mất!!!!"

Và hai người vội vàng vắt chân lên cổ chạy tới trường. Tuyết bay tả tơi, những bụi hoa Cát tử đỏ khẽ rung rinh. Nhan Vy chạy nhanh hơn Nhiên Sa rất nhiều, cô nhanh chóng bỏ xa anh, chỉ còn giọng cô rớt lại:

"Nhiên Sa, chiều về cậu phải nói cho tớ biết hai nguyên tố còn lại là gì đấy nhé..."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 3-1: Bóng tối (I)

Tuyết bay trắng trời.

Cô ngồi bên khung cửa sổ và hờ hững nhìn ra cõi không gian lạnh lẽo ấy, trong đôi mắt cô là nỗi buồn vô tận.

Anh ngồi bên cô và lặng lẽ chải tóc cho cô, trong chút ánh sáng mờ nhạt của buổi cuối chiều. Anh hết sức cẩn thận, một tay gỡ từng lọn rối, một tay cố gắng đưa lược khê khằng nhất có thể trên những lọn tóc thơm thoang thoang mùi hoa diên vĩ của cô.

Thời gian như đã ngừng trôi trong căn phòng tĩnh lặng này.

Ngoài kia, tuyết cứ rơi không ngừng. Thi thoảng một vài hạt lại đậu lên tấm kính, như những đóm bông trắng xóa.

"Em đừng suốt ngày ủ rũ như vậy nữa được không, Thiên Nhi?" - Thiên Hà lên tiếng phá vỡ bầu không khí lạnh ngắt.

"Kệ tôi." - Giọng Thiên Nhi băng lãnh.

Đã gần một tháng nay, hai tập đoàn Egyh và MFJ gần như rối tung lên vì sự mất tích của Xương Uy. Họ đã dùng đủ mọi biện pháp để tìm kiếm anh mà vẫn không có kết quả.

"Cái thằng tặc bực ấy, nó bỏ đi đâu mà chẳng thèm báo với ai một câu. Em hãy quên nó đi, và đừng lo gì cả. Bởi vì trên đời này vẫn còn rất nhiều đàn ông khác tốt hơn nó ngàn lần!" - Thiên Hà hùng hồn tuyên bố.

"Anh im đi." - Thiên Nhi lầm rầm.

Thiên Hà rút ra hai tấm vé:

"Thôi nào, chúng ta đi ra ngoài chơi cho khuây khỏa nhé? Anh có vé xem bóng đá đây."

"Không đi đâu cả." - Thiên Nhi uể oải đáp.

"Hay đi xem phim?" - Thiên Hà rút ra hai tấm vé khác.

"Chẳng xem gì hết." - Thiên Nhi chán chường nói.

Thiên Hà vội lấy một khay bánh ngọt trên chiếc bàn gần đó và đưa đến bên Thiên Nhi:

"Ít ra thì em cũng ráng ăn một chút gì đó đi, được không?"

"Không ăn." - Thiên Nhi mệt mỏi nói, ánh mắt cô vẫn đắm chiều hướng ra những bông tuyết bên ngoài khung kính.

Không ổn rồi... xem ra con bé đang có những dấu hiệu của bệnh trầm cảm mức độ nặng - Thiên Hà lo lắng nghĩ, thấy cô em gái ngày càng héo hon tiêu tụy đi như vậy mà lòng anh đau như cắt. Không thể để tình trạng này kéo dài thêm được nữa, anh sẵn sàng làm mọi điều để cô bé vui lên!

Trước tiên là âm nhạc.

Thiên Hà đặt khay bánh xuống và ôm lên cây đàn ghi ta, rồi anh vừa đánh đàn vừa hát, một bản tình ca đầy tươi trẻ. Giọng anh cực hay, tiếng đàn cũng rất mượt, mái tóc anh tỏa dài sau lưng như một chàng nghệ sĩ hào hoa:

"Tình yêu rực rỡ như hoa

Nở trong gió buốt mưa sa cuộc đời

Bên nhau tay nắm không rời

Dẫu rằng bão tố, thế thời đổi thay

La la la..."

"Ồ ào quá!" - Thiên Nhi quát.

Thiên Hà liền buông cây đàn xuống:

"Em không thích nghe hát ư? Vậy thì..."

Tiếp theo là ảo thuật.

Thiên Hà bung ra một chiếc hộp lớn màu đen đậm trông khá bí hiểm, anh mở nắp hộp để Thiên Nhi thấy bên trong hộp hoàn toàn rỗng không. Rồi anh đóng nắp hộp vào và đặt xuống sàn, và rồi anh bắt đầu niệm thần chú theo cách các ảo thuật gia vẫn thường làm.

"Ha ha ha, Thiên Nhi, ngay bây giờ anh sẽ cho chim bồ câu bay rợp phòng em. Xem đây!"

Nắp hộp lại được bật tung ra một lần nữa. Và...

Xoạt! Xoạt! Rào Rào!

Một bầy doi ào ạt bay ra khỏi chiếc hộp! Phải, là doi chứ không phải chim bồ câu. Những con doi màu đen thẫm cực kì hung dữ, chúng tỏa ra và bay hỗn loạn khắp căn phòng.

"Trời ơi anh bị điên à Thiên Hà!!!" - Thiên Nhi hét lên.

"Thế quái nào lại toàn là doi thế này?" - Thiên Hà khề chau mày - "Mình lấy nhầm hộp à?"

Cuối cùng Thiên Hà đành mở toang cửa sổ cho bầy doi bay thoát ra ngoài trời mưa tuyết. Căn phòng dần trở lại yên tĩnh.

"Anh xin lỗi, có một chút nhầm lẫn..." - Thiên Hà cố gắng thanh minh.

Đầu tóc Thiên Nhi đang rối tả tơi vì bị lũ doi cắn xé, gương mặt xinh xắn của cô cũng có vài vết xước. Và ánh mắt cô bùng lên những quầng lửa:

"Đủ lắm rồi! Anh đi ra khỏi phòng tôi ngay!!!"

"Nhưng..."

Choang!

Thiên Nhi quăng cả khay bánh ngọt vào Thiên Hà khiến anh phải xoay người né tránh. Những chiếc bánh văng vương vãi.

"Anh rút đi! Biến đi!"

Thiên Nhi tiếp tục vơ chén đĩa trên bàn ném Thiên Hà. Anh vội vã phóng mình ra phía cửa, xong còn ngoái lại:

"Khoan, vẫn còn tiết mục múa lửa nữa."

"ĐI RA!" - Thiên Nhi quơ lấy một chiếc ca sứ bự chẳng và quăng về phía cửa.

CÓP!!

Chiếc ca sứ trúng ngay vầng trán Thiên Hà. Anh lao đảo bước ra hành lang và đóng sầm cửa lại sau lưng.

...

...

...

Thiên Hà đứng dựa vào cánh cửa phòng, vết thương trên trán anh đang chảy máu ròng ròng, nhưng đôi môi anh vẫn nở ra một nụ cười:

"May quá, xem ra con bé lấy lại sinh khí rồi. Cú ném rất có lực."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 3-2: Bóng tối (II)

Tuyết đã rải trắng khu vườn.

Xuyên Sơn ngồi một mình bên bức tường kính trong ánh chiều chạng vạng, bên cạnh anh là một giỏ táo xanh. Phía trên cao, giỏ Thủy hồng lan vẫn phơ phất tỏa hương, nhưng không gian căn phòng lúc này sao lạnh lẽo quá. Có lẽ vì màu trắng đến nao lòng của những bông tuyết ngoài kia, hay là vì Huệ Nha không có ở đây.

Đã có lúc, cô bé với mái tóc đen huyền dịu dàng ấy ngồi bên anh nơi bức tường kính này, trong tiếng mưa rơi tưởng như ngân dài bất tận.

Xuyên Sơn mỉm cười, nàng đã cho anh những giây phút thật dịu êm, những giây phút đẹp nhất trong cuộc đời anh. Anh đã ngồi bên nàng, ngắm nhìn nàng, cảm nhận mùi hương, hơi ấm, và lắng nghe sự tĩnh lặng của nàng..

Tất cả đã chỉ còn là ký ức.

Xuyên Sơn lấy ra chiếc smartphone và bật lên một đoạn clip, một đoạn phim đã khiến cả thế giới xôn xao suốt những ngày qua. Đó là clip ghi lại cảnh Huệ Nha chiến đấu với siêu quái vật Navirasor, được quay bởi các camera của quân đội và đăng tải công khai trên các phương tiện truyền thông. Xuyên Sơn đã xem đi xem lại những hình ảnh này không biết bao nhiêu lần, đó thực sự là một trận chiến kinh hoàng của các vị thần ngay giữa chốn nhân gian này...

"Huệ Nha thật dũng cảm.."

Một giọng nói nhẹ nhàng chợt vang lên. Và một cô gái xinh xắn với mái tóc nâu mượt mà gọn sóng đang khẽ khẽ ngồi xuống bên Xuyên Sơn. Đó là Hiên Hạ, trong chiếc váy ngắn thêu hoa.

"Em ấy đã hi sinh để bảo vệ thành phố." - Hiên Hạ buồn bã nói, đoạn clip đang phát đến cảnh Huệ Nha bị tia lửa điện của con quái vật đánh văng đi xa.

"Không, anh tin rằng Huệ Nha vẫn còn sống." - Xuyên Sơn mỉm cười nói - "Theo một cách nào đó, ở một nơi nào đó."

"Xuyên Sơn..." - Hiên Hạ cảm động nhìn Xuyên Sơn.

"Và đến một ngày, cô bé nhất định sẽ quay về với chúng ta." - Giọng Xuyên Sơn đầy quả quyết.

"Vâng..." - Hiên Hạ cũng mỉm cười.

Ngoài kia, từng bông tuyết vẫn lặng lẽ rơi rơi. Những tán cây, thảm cỏ, và cả những khóm hoa cẩm tú cầu màu lam biếc giờ đều đã được phủ lên một sắc trắng thật khiết tịnh.

"À, em ăn táo nhé?" - Xuyên Sơn lấy một trái táo và đưa cho Hiên Hạ.

"Cám ơn anh." - Hiên Hạ vui vẻ đón lấy.

Hai người cùng ăn táo. Bầu không khí trở nên tươi tắn lên rất nhiều, và hơi lạnh như đã bị đẩy lùi ra phía ngoài tầm kính.

"Ôi! Táo mùa này ngọt thật đấy!" - Hiên Hạ khẽ thốt lên.

"Ừ, ngọt và rất... mát." - Xuyên Sơn cười.

RẦM RẦM!!!

Cánh cửa chính ở gian nhà ngoài đột ngột bật tung ra khỏi bản lề!

Và...

Một chàng thiên sứ tóc vàng cùng một nàng nữ thần phương Đông đang hiện ngang bước vào, họ xách theo những chiếc túi ni lông lớn trông có vẻ rất nặng.

"Này Xuyên Sơn, Hiên Hạ. Chúng ta lại mở tiệc nướng đi nào." - Hainido cười rạng rỡ.

"Trời trở lạnh đột ngột, thịt nướng vẫn là nhất, ha ha!" - Irvy cười sáng khoái.

"Hic, lại phải sửa cửa rồi." - Xuyên Sơn khẽ thở dài.

Hiên Hạ vừa cười khúc khích vừa đứng dậy:

"Đi nào anh Xuyên Sơn, chúng ta ra giúp họ một tay."

"Ừ" - Xuyên Sơn mỉm cười gật đầu, anh nhìn lại bức tường kính một lần nữa rồi cũng đứng lên. Cuộc sống vẫn phải tiếp diễn, và những niềm vui sẽ chẳng bao giờ mất đi khi ta vẫn còn có những người bạn.

Huệ Nha, anh sẽ chờ em, dẫn cho đến cuối cuộc đời này.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 3-3: Bóng tối (III)

Tokyo, Nhật bản.

Cả thành phố chìm trong tuyết.

Trên đỉnh một ngọn đồi cao, có một cây anh đào rất lớn, hoa nở rộ một sắc hồng. Dưới tán cây lúc này là một dáng người thanh mảnh trong bộ y phục chỉ toàn một màu đen thâm thẫm. Huy Am. Chàng đang mỉm cười nhìn xuống quang cảnh thành phố hiện đại sầm uất, với bên mắt bạc phát sáng lấp lánh như một đốm sao, và mái tóc thật dài màu nâu nhạt tung bay phất phơ trong gió tuyết.

Trên vai chàng là một con mèo long, có tên là Nojor.

* Nojor: Rồng cây. Linh thú thứ 2 của Huy Am. Mới nở khỏi trứng nên kích thước chỉ bằng một con vẹt. Cấu tạo cơ thể của nó là gỗ đen, đôi cánh là lá xanh.

"Lại thêm một ngày nữa sắp trôi qua rồi..." - Huy Am khẽ cất tiếng, chất giọng du dương phảng phất tịch liêu.

"Và chúng ta vẫn chưa tìm được Huệ Nha." - Con rồng cây Nojor tiếp lời chàng.

"Khi ở Illen chúng ta đã ở rất gần rồi, vậy mà lại để cô ấy biến mất ngay trước mắt. Huệ Nha đúng là ngày càng... thú vị." - Huy Am nở một nụ cười sâu miên.

"Và bí ẩn." - Nojor nói tiếp.

Gió lạnh thổi vi vút. Những cánh hoa anh đào vẫn không ngừng tỏa rơi cùng những hạt tuyết, sắc hồng và sắc trắng đan xen, hòa quyện, tựa như bức tranh cảnh bồng lai.

Bên cạnh Huy Am, một cái bóng trắng đang hiện ra, kết nên từ những giọt nước, rồi dần trở thành một nàng thiếu nữ sắc đẹp vô ngần. Hy Ca, nàng tử thiên thần Nước với mái tóc trắng dài tới tận gót chân.

Tiếp ngay sau đó là nàng gió, Hoa Tiên, hiện hình từ những sợi tóc vàng như tia nắng mai:

"Ôi không thể thế được, hôm nay tôi đến chậm hơn Nước mất rồi... hắt xì... Hic, tôi vừa trở về từ Bắc cực, lạnh lắm nhé, lạnh lắm khốc, lạnh kinh hoàng, lạnh... hắt xì..." - Nàng hắt hơi liên tiếp.

Con rồng Nojor liền bay sang đậu trên vai nàng:

"Hoa Tiên, để em giúp chị sưởi ấm nhé?"

"Ahhh Nojor, chị vẫn luôn thích em nhất đấy, hi hi." - Hoa Tiên tươi cười rạng rỡ.

Ba tử thiên thần đứng đó, với những con mắt bạc ngời sáng, cùng hướng về phía chân trời thăm thẳm mịt mờ. Mưa hoa, mưa tuyết vẫn bay rợp không gian.

"Chúng ta đã lục tung cả địa cầu lên rồi mà vẫn không thể tìm thấy một chút dấu vết gì của Huệ Nha." - Hoa Tiên báo cáo tình hình.

"Có lẽ đã đến lúc thay đổi phương pháp." - Huy Am mỉm cười nói.

"Có cần phá hủy thêm vài thành phố nữa không?" - Hoa Tiên hỏi.

"Không, chúng ta sẽ không lãng phí thêm một linh thú nào nữa cho cái hành tinh hẻo lánh này." - Huy Am nhẹ nhàng đáp.

"Thêm một tin xấu nữa." - Hy Ca lạnh lẽo lên tiếng, sắc mặt nàng đầy âm u - "Các tử thiên thần bóng tối đã bắt đầu đến hành tinh này rồi. Chúng sẽ sớm tìm đến chúng ta."

"Các từ thiên thần bóng tối?" - Hoa Tiên run bắn - "Ôi không! Tôi... sợ họ lắm... nhất là... cô ta!!" - Giọng nàng càng run hơn - "Cô ta là ác quỷ, không còn hơn cả ác quỷ... hu hu sợ quá đi mất... mới nghĩ đến thôi đã thấy buốt cả tim rồi..."

Nojor liền vỗ vỗ đôi cánh bé xíu trấn an nàng:

"Đừng sợ Hoa Tiên, nếu chúng đến em sẽ phóng lửa thiêu rụi chúng."

Hoa Tiên khẽ lắc đầu:

"Thôi Nojor, em mà phóng lửa thì chị nghĩ em sẽ cháy đầu tiên đấy."

"Không sao đâu, sẽ ổn thôi." - Huy Am vẫn mỉm cười, nhưng nét cười của chàng dường như có một chút gợn - "Mọi việc vẫn nằm trong tầm kiểm soát."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 4-1: Ánh sáng (I)

Con đường kia chỉ còn là bóng tối

Em là thiên thần lạc lối trong đêm

Thế gian này là dòng sông tội lỗi

Từng phút từng giây lại kết dài thêm

...

Cô đứng trước hai cánh cửa gỗ lớn, hít sâu một hơi.

Ngày hôm nay, cô đến đây vì một việc hệ trọng. Và cô hoàn toàn ý thức được điều này.

Cô vẫn mặc bộ y phục quen thuộc với tất dài, boots thấp, và chiếc váy ngắn màu đen thăm âm u, để lộ ra những hình xăm tuyệt đẹp trên bắp đùi bên trái. Nhưng, mái tóc cô giờ đã được nhuộm trắng. Trắng như tuyết.

Sự thay đổi về ngoại hình chỉ là khởi đầu cho một sự thay đổi khác, quan trọng hơn.

"Bởi vì... chúng ta... đều là... con người..."

"... chúng ta đều là con người..."

"... đều là con người..."

"... đều là con người..."

Từ sau trận chiến ở nghĩa địa máy bay, những lời nói cuối cùng ấy của Wijy đã luôn vang vọng trong đầu cô, như một nỗi ám ảnh khôn nguôi...

...

Y Tuyết đưa tay đẩy cánh cửa nặng nề, rồi bước vào trong. Văn phòng của ông trùm băng Hajal.

Căn phòng gần như tối đen, không một ánh điện. Thứ ánh sáng duy nhất là từ khung cửa kính lớn mở ra ngoài trời, nơi những bông tuyết trắng muốt đang nhẹ nhàng tỏa rơi.

Y Tuyết hướng về phía bàn làm việc của ông trùm, ở góc tối nhất trong căn phòng, nơi không có nổi một tia sáng dù là nhỏ nhất, nơi chỉ thấy một màu đen kịt đến rợn người. Trong cội bóng tối dày đặc ấy, có một hình người đang ngồi đó. Một bóng đen rất to lớn!!

Đó chính là ông trùm đầy quyền lực của băng Hajal, băng đảng thống trị giới xã hội đen thành Illen.

"Thưa cha." - Y Tuyết cúi đầu chào.

Ông trùm vẫn ngồi tĩnh lặng trong cội bóng tối kia, một sự tĩnh lặng đến lạnh buốt, như thể ông ta đang không hài lòng về màu tóc mới của Y Tuyết. Nhưng rồi, ông ta cũng cất tiếng, một chất giọng trầm đục như vang lên từ địa ngục:

"Sao, Y Tuyết?"

"Con có một chuyện muốn thưa với cha." - Y Tuyết kính cẩn nói.

"Nói đi." - Ông trùm ra lệnh. Vẫn chẳng thể nào thấy được khuôn mặt của ông ta, chỉ thấy lơ mờ một bóng đen đầy bí hiểm.

Y Tuyết nói một cách rành mạch:

"Thưa cha, con muốn từ bỏ quyền thừa kế của băng Hajal."

Lại là một sự im lặng chết chóc bao trùm toàn bộ căn phòng tối tăm, khiến những kẻ yếu tim sẽ phải nín thở. Và những bóng tuyết ngoài khung cửa sổ như cũng đang rơi chậm hơn. Rồi... bóng đen ông trùm dường như vừa có một chút cử động, ông ta u trầm cất giọng: "Cái gì? Ta có nghe nhầm không?"

Y Tuyết khẽ lắc đầu:

"Không, thưa cha. Từ nay con sẽ không can hệ gì tới chuyện của băng đảng nữa."

"Câm miệng!" - Một tia sáng đỏ vừa chọt lóe lên từ bóng đen ông trùm, giọng ông ta gần lại càng trở nên đáng sợ - "Đi về phòng của con đi. Ta sẽ cho gọi con sau."

Y Tuyết vẫn điềm đạm nói:

"Thưa cha, con cũng xin phép dọn ra khỏi nhà này. Hôm nay con đến chào từ biệt cha."

RAÀÀMM!!!!

Chiếc bàn rung bần bật, có vẻ như sắp sập xuống. Ông trùm đã nổi con thịnh nộ:

"Láo lếu! Con lại gần đây!"

"Con xin phép." - Y Tuyết cúi chào rồi quay đi, bước thẳng ra phía cửa phòng.

Tia sáng đỏ từ ông trùm càng lóe rực lên, ông quát lớn:

"Quay vào đây ngay, Y Tuyết!"

Nhưng cánh cửa đã đóng lại.

Ông trùm gầm thét vào chiếc bộ đàm kết nối với bộ phận an ninh:

"TẤT CẢ CHẶN NÓ LẠI!"

...

...

...

Ngoài trời, tuyết vẫn đổ xuống không ngừng. Y Tuyết đã đánh ra tới tận đây, mấy tên vệ sĩ băng Hajal bị hất văng lăn lóc sau những đòn quyền cước của cô.

Tòa biệt thự của ông trùm đồ sộ kiên cố như một pháo đài. Trên khoảng sân cỏ rộng mênh mông chìm trong tuyết trắng, đã có khoảng mấy chục tên đầu gấu Hajal đứng trấn thủ sẵn, tên nào cũng xăm kín thân mình chẳng chừa chỗ nào. Tên đứng đầu lên tiếng:

"Tiểu thư, xin hãy quay lại. Ông trùm đã có lệnh đưa cô về phòng."

Y Tuyết vẫn lạnh lùng tiến thẳng tới, mái tóc trắng hay là làn mây tung bay lất phất.

Tên đầu gấu dần giọng cảnh báo:

"Tiểu thư, đừng để chúng tôi phải khó xử. Xin hãy quay vào..."

BỐP!

Hắn chưa nói hết câu đã ăn ngay một cú đập nháng lửa của Y Tuyết, ngã lăn quay ra nền cỏ tuyết. Cả đám đầu gấu liền xôn xồ xông tới. Và khoảng sân trước công pháo đài nhanh chóng chìm trong tiếng đấm đá náo loạn. Y Tuyết một mình tả xung hữu đột giữa vòng vây của lũ quỷ sứ, thân thủ xuất thần, dũng mãnh vô song. Tuyết rơi thấm sâu. Giọng ông trùm vang rền từ hệ thống loa:

"Xông lên tóm lấy con bé! Không cần nương tay! Đưa nó về phòng hoặc tất cả chúng mày sẽ phải ra nghĩa địa!"

Đám đầu gấu tuân lệnh ông trùm, ra đòn không hề nhân nhượng vào Y Tuyết. Chỉ trong một giây sơ suất cô đã trúng ngay một cú đấm cực mạnh, máu phun ra.

"Máu..." - Y Tuyết đưa tay sờ lên khóe môi - "Máu! HA HA HA HA!"

Tiếng cười cất lên điên dại, đầu Y Tuyết như đang phùng phùng bốc lửa, ánh mắt cô long lên như mắt sói hoang khiến lũ đầu gấu đang vây kín xung quanh cũng phải chùn lại.

"Khôn kiếp! Chúng mày làm chị điên lên rồi nhé, mà một khi chị đã điên lên thì đũa nào không văng lòi là chị GIẾT!!!!"

Y Tuyết hét lớn một tiếng rồi bay người lên lao thẳng vào lũ đầu gấu, những đòn đánh bùng nổ dữ dội hơn bao giờ hết, cô đấm đá như mưa, điên cuồng, tàn bạo.

"Chết hết đi lũ nhãi nhép! Chị đã muốn rửa tay gác kiếm sống đời bình yên mà chúng mày cũng không buông tha, đã vậy thì chị sẽ nện chúng mày hết mình tới bến luôn! Coi như đây là trận đánh cuối cùng của đời chị đi, HA HA HA!"

Lũ đầu gấu đông là thế mà giờ đã bị Y Tuyết quấy đảo tan tác, tên nào tên nấy không bằm dập thì cũng tả toạ, máu me đầm đìa tung tóe.

Chợt...

GRÙÙÙ!!!!

Một tiếng gầm đầy hoang dại chợt vang lên!!

Y Tuyết hơi khựng lại...

Lũ đầu gấu đang dạt cả ra...

Một gã đàn ông cao lớn đến mức khó tin đang vừa gầm gừ như dã thú vừa lừng lững nện bước tiến vào trận địa! Cơ thể hắn cuộn cuộn cơ bắp với những hình xăm phủ khắp trên nước da rám nâu, mà nổi bật là hình một con hắc long dữ tợn ở vùng ngực và bụng. Hướng ánh nhìn tàn độc vào Y Tuyết, hắn cất giọng đầy tử khí:

"Tiểu thư, người không thể rời khỏi đây được."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 4-2: Ánh sáng (II)

Tuyết bay mù trời.

Y Tuyết quay nhìn gã khổng lồ xăm hình hắc long, cô nở một nụ cười chết chóc:

"Vậy người cần ta thử xem, Imanum."

* Imanum: Một trong những tướng mạnh nhất của ông trùm Hajal. Nắm đấm của hắn có thể khiến đá tảng cũng phải nát vụn như cám.

Gã hắc long Imanum đang rút ra một cây roi da dài hàng mét, giọng hắn đầy đe dọa:

"Hôm nay, ta xin thay mặt ông trùm dạy dỗ tiểu thư."

"Ha ha, để xem trình độ sư phạm của người đến đâu." - Y Tuyết cười lạnh.

Tuyết giăng điệp trùng.

Vút!

Ngon roi đã vung lên!

Nhưng...

Y Tuyết đã nhanh hơn, cô chớp nhoáng rút ra một con dao găm và phóng thẳng vào bàn tay cầm roi của Imanum. Lưỡi dao chỉ liếm qua nhưng cũng đủ để tứa máu, chiếc roi rơi xuống. Gã Imanum còn chưa kịp định thần thì đã thấy bóng Y Tuyết phóng tới trước mặt mình!

BÓP! RẦM!!

Hai cú đâm thần sầu liên tiếp của Y Tuyết khiến gã Imanum tối sầm mặt mũi. Hắn lao đảo rồi đổ ụnh xuống thảm cỏ tuyết, nằm ngay đơ.

"Buổi học kết thúc." - Y Tuyết mỉm cười kiêu ngạo, cô chậm rãi bước qua cái xác kền càng của gã Imanum.

Pấp!

Bàn tay gân guốc của Imanum bắt chợt túm chặt lấy cổ chân Y Tuyết! Hắn vùng dậy như một con gấu rừng khổng lồ và vùng tay quăng mạnh cô ra xa.

Y Tuyết ngã lăn lóc mấy vòng trên nền tuyết, cảm thấy đau ê ẩm khắp mình mẩy. Gã hắc long Imanum lại đang lừng lững tiến về phía cô, hắn gầm gừ:

"Tiểu thư, giờ là tiết hai."

RẦM!!

Một chiếc dùi cui chích điện từ đâu bay tới đáp thẳng xuống... đỉnh đầu Imanum, khiến hắn hơi choáng váng.

Quân cứu viện của Y Tuyết đã tới, đó là tay phó tướng của cô cùng các anh em còn sống sót sau trận chiến với băng Ujjaz ở nghĩa địa máy bay.

"Cô chủ mau đi đi, mọi việc ở đây cứ để tôi lo!" - Tay phó tướng quả quyết hét lớn về phía Y Tuyết.

"Kazius." - Y Tuyết khẽ gật đầu với hắn.

* Kazius: Phó tướng của Y Tuyết. 21 tuổi. Ngoại hình: Khá bặm trợn nhưng cũng khá... đẹp trai.

Một trận chiến kịch liệt lập tức nổ ra giữa hai đám côn đồ đều thuộc băng Hajal, một theo phe ông trùm, một theo phe Y Tuyết. Và Kazius đang đối đầu trực tiếp với Imanum, một trận đấu rõ ràng là hết sức chênh lệch.

Y Tuyết đã chạy thoát được ra khoảng trống nơi để chiếc mô tô siêu phân khối màu đỏ rực của mình. Cô nhanh chóng cưỡi lên chiếc xe, trước khi nổ máy còn ngoái lại vẫy tay về phía Kazius:

"Vĩnh biệt Kazius!"

"Vĩnh biệt cô chủ! Chúc may mắn!" - Kazius cười rạng rỡ đáp lại.

Brùm!

Chiếc mô tô của Y Tuyết đã rồ máy phóng đi xuyên thẳng vào màn mưa tuyết bạt ngàn, bỏ lại phía sau trận chiến hỗn loạn và tòa pháo đài u ám.

Vù ù!

Gió tuyết lạnh buốt thốc thẳng vào mặt Y Tuyết, nhưng làn môi cô vẫn khẽ mỉm cười. Cô đã sẵn sàng để bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới, với một tài khoản bí mật và một chỗ ở bí mật.

Giờ đây, phía trước con đường đầy bóng tối của cuộc đời cô dường như đã le lói một chút... ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 5-1: Phượng hoàng lửa (I)

* Sơ lược về cỗ máy thời gian của Xương Uy: Gồm có máy chủ được đặt trong phòng anh, và chiếc đồng hồ thời gian mà anh đeo trên cổ tay. Chiếc đồng hồ thời gian này hoạt động như một thiết bị điều khiển từ xa truyền mệnh lệnh và tín hiệu về máy chủ, nhờ vậy Xương Uy có thể du hành tới bất kì khoảng thời gian nào mà anh muốn.

...

Đường hầm thời gian.

Lửa? Ý cô ta là gì? - Xương Uy tự hỏi, anh nhìn lại cô bé đang đứng bên cạnh mình một lần nữa, đôi mắt cô ấy thật khác lạ với hai màu đỏ - bạc, không giống với mắt của con người. Anh khẽ nói:

"Nếu cô là lửa, thì tôi là tuyết." (Huệ Nha đang mặc váy đỏ, còn Xương Uy mặc quần jean trắng và sơ mi trắng)

"..." - Huệ Nha không còn nghe rõ lời Xương Uy nữa, nàng đang cảm thấy vô cùng mệt mỏi và chóng mặt bởi trận chiến đã khiến nàng hao tổn quá nhiều năng lượng, cộng thêm việc bị trúng thương từ tia lửa điện của con quái vật...

Xương Uy vẫn nhìn Huệ Nha, trong đầu anh đang có rất nhiều băn khoăn về cô gái lạ lùng này. Làm sao cô ấy có thể từ ngoài trời bay vào phòng anh? Có chuyện gì đã xảy ra với cô ấy?

Chợt...

Huệ Nha ngã khụy xuống...

"Cẩn thận." - Xương Uy đỡ lấy nàng

Rečet! Rečet!

Đúng lúc ấy dòng thời gian đột ngột... đảo chiều!

Xương Uy kinh hoàng nhìn vào chiếc đồng hồ thời gian trên cổ tay mình, những con số đang tự động nhảy hỗn loạn! Và xung quanh hai người dường như thời gian đang vù vù trôi đi với một tốc độ chóng mặt, những tia lửa điện màu tím lóe lên sáng rực và phát ra những tiếng nổ lớn khủng khiếp!!

ẦM ẦM!!!

Máy chủ gặp sự cố rồi, không thể điều khiển được nữa... Chưa bao giờ Xương Uy cảm thấy bất lực và sợ hãi đến thế, anh và cô bé này đang trôi đến thời đại xa xăm nào đây? Hay là sẽ lạc vào cõi không gian vô định?

...

...

...

Phòng Xương Uy.

Máy chủ đã phát nổ vì quá tải. Cả cỗ máy đồ sộ mà Xương Uy tốn bao tâm huyết để chế tạo giờ đã tan tành xác pháo.

...

...

...

Xương Uy tỉnh dậy và cảm thấy đầu vẫn còn hơi choáng váng. Anh thấy mình đang nằm trên nền tuyết, xốp mềm và lạnh lẽo.

Tiếng gió vi vút, rì rào. Mưa tuyết rơi mịt mù. Xương Uy gắng gượng ngồi dậy, Huệ Nha đang nằm ngay bên anh, nàng đã lịm ngất. Anh nhìn ra xung quanh: Những thân cây cổ thụ hoàn toàn trơ trụi lá, và đều được phủ trắng bởi tuyết. Ở phía xa là một tượng đài đồ sộ, với một bức tượng đá khổng lồ đã bị cụt mất phần đầu, trông rất thể thảm.

Ít ra cũng đã thoát được ra khỏi đường hầm thời gian - Xương Uy thoáng nhẹ nhõm, nhưng khi nhìn lại chiếc đồng hồ thời gian trên cổ tay mình thì anh lại thấy rờn rợn. Số năm đang được hiển thị là... 2616!

Đây là năm 2616 ư!?

Anh đang ở đúng vị trí căn phòng của mình vào 600 năm sau, nhưng giờ đây tòa biệt thự đã không còn, mà thay vào đó là khu tượng đài hoang vu này.

Tương lai mà sao quang cảnh lại tiêu điều thê lương đến vậy?

Phải quay trở về hiện tại thôi - Nghĩ vậy Xương Uy bắt đầu thiết lập lại chiếc đồng hồ thời gian, nhưng anh đã thử đi thử lại mà vẫn không có bất kì tín hiệu gì. Rồi anh cũng hiểu ra rằng: Máy chủ đã... chết.

Điều đó có nghĩa là anh sẽ mãi mãi bị mắc kẹt ở thời tương lai này!

Xương Uy thoáng lạng người đi trong nỗi tuyệt vọng, chẳng còn cách nào để quay trở về được nữa, và ước mong hồi sinh người mẹ thân yêu của anh cũng sẽ chẳng bao giờ thực hiện được...

Gió tuyết buốt lạnh, thấu tận xương tủy. Xương Uy quay nhìn Huệ Nha, nàng vẫn nằm bất động trên nền tuyết, bộ váy đỏ thắm như màu hoa hồng. Anh lay gọi nàng, nhưng thân thể nàng đã lạnh ngắt. Anh liền bế nàng lên, trước tiên phải tìm một chỗ nào đó ấm áp hơn để giúp nàng lấy lại thân nhiệt.

Mưa tuyết rơi ngày một dày đặc và gió cũng ngày càng dữ dội hơn, có vẻ như sắp có bão tuyết. Xương Uy vẫn bế Huệ Nha trên tay, đi qua dưới chân của bức tượng đá mất đầu kì vĩ, tạc hình một vị thần không lồ nào đó trong thần thoại Illen.

Và hành trình khám phá thế giới tương lai của hai người đã bắt đầu như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 5-2: Phượng hoàng lửa (II)

Bão tuyết đã thực sự tràn tới, khung cảnh thoáng chốc đã trở nên mù mịt. Nhưng Xương Uy đã nhìn thấy một căn nhà kính bỏ hoang ở phía trước, anh liền ôm chặt lấy Huệ Nha hơn và bước nhanh tới đó.

Vào được bên trong, Xương Uy cẩn thận đặt Huệ Nha xuống sàn nhà, rồi anh thả mình xuống cạnh đó, thở dốc.

Căn nhà này có dạng hình trụ tròn, các vách tường và mái vòm đều được làm từ kính trong suốt, sàn nhà được lát bởi một thứ đá gì đó màu xám trắng. Trong nhà hoàn toàn trống trơn.

Mặc dù đang rất lạnh nhưng Xương Uy vẫn cởi chiếc áo sơ mi của mình ra và đắp lên người cho Huệ Nha, bởi nàng cần nó hơn anh. Xương Uy không phải dạng cơ bắp nhưng thân hình anh rất rắn chắc, nói chung là bắp nào ra bắp đấy. Nước da anh hơi rám nắng, không khiếm khuyết.

Trời đang dần tối. Gió tuyết vẫn quần thảo không ngừng xung quanh căn nhà bé nhỏ. Các vách tường kính cảm giác như thật mỏng manh, có thể bị thổi tan bất cứ lúc nào. Xương Uy ngồi co ro và ngắm Huệ Nha, bởi anh cũng chẳng còn biết làm gì khác vào lúc này. Nàng mang một vẻ đẹp thật dịu dàng, từng đường nét trên gương mặt tựa như những nét vẽ đầy thanh thoát, khiến anh cảm thấy rất dễ chịu và dần vơi đi những lo lắng.

Nhiệt độ càng về đêm càng hạ thấp làm Xương Uy run lập cập, cảm giác như cơ thể mình sắp đóng băng vậy, cái lạnh cắt da cắt thịt đã vượt quá sức chịu đựng của anh rồi. Huệ Nha thì vẫn không có dấu hiệu gì sẽ hồi tỉnh. Giờ chỉ còn một cách duy nhất để giữ ấm cho cả hai người, đó là...

Xương Uy nằm xuống bên Huệ Nha và choàng tay ôm lấy nàng. Hai người chỉ có chung một chiếc áo sơ mi mỏng làm chặn đắp. Nhưng dường như hơi ấm đang dần trở lại.

Tiếng gió vẫn vỗ sầm sập lên những tấm kính. Nằm bên trong căn nhà trong suốt ấy, trông họ chẳng khác gì đang ngủ ngoài trời, giữa cơn bão tuyết điên cuồng.

Làn tóc Huệ Nha thật mềm và thơm quá đổi. Xương Uy ôm nàng chặt hơn và dần thiếp ngủ đi trong mùi hương êm dịu ấy...

...

...

...

Rạng sáng. Bão tuyết đã tan nhưng bầu trời vẫn âm u xám xịt, và những hạt tuyết vẫn rải xuống lác đác. Khung cảnh xung quanh căn nhà kính đã chìm ngập trong một màu trắng, trên mái vòm bám đầy những mảng tuyết dày. Phía xa xa, bức tượng thần khổng lồ vẫn đứng im lìm, buồn thảm.

Xương Uy đang dần tỉnh giấc và cảm thấy rất... ấm. Ấm một cách lạ kì. Anh liền ngồi dậy và kéo chiếc áo sơ mi ra khỏi người Huệ Nha. Và anh mở tròn cả hai mắt khi thấy nằm sát bên vùng eo của nàng là một... quả trứng.

Một quả trứng rất lớn, dường như là bằng đá, với những đốm màu đỏ sậm.

Xương Uy dùng hai tay cầm quả trứng lên, hơi ấm tỏa ra từ nó đang lan ra khắp cả căn nhà.

Không hiểu quả trứng này ở đâu ra vậy nhỉ? Chẳng lẽ... - Xương Uy quay nhìn xuống Huệ Nha - Chẳng lẽ cô ta... đẻ trứng ư!??

Nhưng anh nhớ rất rõ là đêm qua đâu có xảy ra chuyện gì, anh chỉ nằm ôm cô ta và ngủ thôi mà. Vậy sao lại có... trứng??

Thật quá vô lí!

Xương Uy lại nhìn chằm chằm quả trứng và suy nghĩ trong tâm trạng khá lo âu. Đây là trứng gì nhỉ? Nó sẽ nở ra thứ gì?

"Trà đây." - Một giọng nói trong veo chợt ngân lên.

Xương Uy hơi giật mình. Huệ Nha đã tỉnh lại, nàng đang ngồi dậy khỏi sàn nhà và chìa tay về phía anh. Anh hơi bối rối, nhưng rồi cũng đành trao quả trứng lại cho nàng.

"Quả trứng này là gì vậy?" - Anh hỏi.

"..." - Huệ Nha không đáp, nàng kéo chiếc áo sơ mi lại và khoác trở lên mình.

"Nó từ đâu sinh ra?" - Xương Uy lại hỏi.

"..." - Huệ Nha vẫn chẳng hề để tâm đến anh, nàng khẽ vuốt ve quả trứng.

Thái độ của nàng làm Xương Uy thấy hơi khó chịu:

"Này cô có nghe tôi hỏi không? Sao không trả lời?"

"Ta không nói chuyện với người lạ." - Huệ Nha khẽ nói.

"Người lạ? Thế trả chiếc áo đây." - Xương Uy dứt khoát nói - "Cô đang khoác trên người chiếc áo của tôi đấy."

Huệ Nha chợt đỏ mặt, nàng hơi lúng túng cởi chiếc áo trả cho Xương Uy.

Xương Uy mặc lại chiếc áo. Trong khi Huệ Nha đang nằm nghiêng xuống sàn nhà, nàng co người lại và ôm quả trứng vào trong bụng.

"Cô làm gì vậy?" - Xương Uy nhiu mày hỏi.

"Ấp trứng." - Giọng Huệ Nha trong veo.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 5-3: Phượng hoàng lửa (III)

Huệ Nha ấp trứng đến tận trưa. Tuyết mới ngót được một chút buổi sáng, giờ đã lại ào ào đổ xuống trắng xóa. Xương Uy đứng nhìn ra qua lớp kính, giọng anh buồn bã:

"Thời tiết ở thế giới tương lai khắc nghiệt quá..."

Huệ Nha chẳng quan tâm tới thời tiết, nàng đang chậm rãi ngồi dậy và đặt quả trứng ra trước mặt. Xương Uy lại một lần nữa ngạc nhiên, quả trứng giờ thật rực rỡ, nó đang nóng đỏ lên như một khối dung nham. Rồi khối dung nham ấy bắt đầu nứt vỡ.

Nó sắp nổ rồi! - Xương Uy hồi hộp.

Bụp!

Một tiếng nổ nhỏ, và lớp vỏ trứng nham thạch đã vỡ tung thành nhiều mảnh. Để lộ ra một sinh vật tuyệt đẹp ở bên trong: Một con chim với lớp lông vũ đỏ rực, chiếc mỏ bằng vàng và các móng vuốt bằng ngọc trắng, phần đuôi phía sau dài thướt tha.

"Một con... phượng hoàng lửa?" - Xương Uy dường như vẫn chưa tin vào mắt mình.

Con phượng hoàng lửa mới sinh ra nên vẫn còn nhỏ xíu, kích thước của nó chỉ bằng một con chim câu. Lúc này nó đang vỗ vỗ đôi cánh mũ lẹ rồi chợt bay vút lên và đậu lên... vai Xương Uy.

Không hiểu sao Xương Uy lại thấy mình phải có trách nhiệm với con chim lửa này, anh đưa tay khẽ vuốt lên lớp lông mượt mà ấm áp của nó. Nó liền giục giãi đầu vào cổ anh hết sức tình cảm.

Huệ Nha hơi xịu mặt như không hài lòng, nàng lên tiếng:

"Navarisa, ta mới là chủ của mi."

* Navarisa: Phượng hoàng lửa. Linh thú thứ 2 của Huệ Nha. Tính tình: Rất xốn xác.

Chim phượng hoàng Navarisa liền vội vã đập cánh bay sang bờ vai Huệ Nha. Nó hơi chúc cái đầu xuống như đang ngượng ngùng, hối lỗi.

Nhờ có chim phượng hoàng mà không khí trong căn nhà kính trở nên ấm áp như vào mùa hạ, mặc cho bên ngoài một đợt bão tuyết nữa lại đang tràn về, dữ dội hơn cả đợt trước.

"Đây là đâu?" - Huệ Nha hỏi.

"Tương lai. Năm 2616." - Xương Uy đáp, anh ngồi xuống và dựa lưng vào vách kính.

"Là sao?" - Huệ Nha có vẻ không hiểu lắm.

"Là vậy đấy." - Xương Uy cười buồn - "Chúng ta đang ở thế giới trong tương lai, sau 600 năm."

"Sao có thể thế được?" - Huệ Nha hơi nhú mày lại.

"Do cỗ máy thời gian của tôi." - Xương Uy giải thích - "Nó đã đưa chúng ta tới tương lai này."

"Không được, ta phải trở về hiện tại." - Huệ Nha nói.

"Không về được nữa đâu." - Xương Uy khẽ lắc đầu - "Cỗ máy hỏng rồi, chúng ta sẽ phải ở lại thời gian này vĩnh viễn."

"Không. Ta không tin."

"Vậy cô có thể làm được gì?"

"Ta muốn quay về."

"Không thể."

PHÙNG!!!

Lửa chợt bùng lên, mái tóc Huệ Nha đã vụn biến thành những dải lửa nóng rực rục rục! Nàng đứng dậy và cất bước tiến về phía Xương Uy, con mắt bạc của nàng đang lóe sáng lên rực rỡ, và nét hiền dịu trên khuôn mặt nàng đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là vẻ uy nghiêm của một nữ thần, giọng nàng đầy uy quyền:

"Con người kia, ngươi phải đưa ta trở về hiện tại."

Nhịp tim Xương Uy đang đập thình thịch, trong nỗi kinh ngạc trước sự biến đổi đáng sợ của Huệ Nha. Anh vội nói:

"Khoan đã, cô phải hiểu rằng đó là điều không thể, vì cỗ máy đã..."

BÙNG!

Một quả cầu lửa vừa chợt bùng lên trên tay Huệ Nha! Đò rục! Nàng đã nổi cơn thịnh nộ:

"Nếu ngươi không đưa ta trở về, ta sẽ thiêu cháy ngươi thành... tro bụi!"

"Chờ đã... không..." - Xương Uy kinh hoàng đến nghẹn lời, trong đáy mắt anh giờ phản chiếu chỉ toàn một sắc đỏ của lửa!! Nữ thần lửa đang vung tay lên và chuẩn bị phóng quả cầu lửa vào anh...

Mọi việc đã kết thúc...

Xương Uy nhắm mắt lại, anh đã sẵn sàng để đến bên người mẹ hằng đau yêu của mình, nơi thiên đường...

Hãy kết thúc đi...

Nhưng...

Bịch!

Huệ Nha chợt đổ sụm xuống sàn nhà, và những ngọn lửa của nàng đã tắt.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 5-4: Phụng hoàng lửa (IV)

Xuong Uy mở mắt ra, mồ hôi đầm đìa, một phần bởi sức nóng mà Huệ Nha tỏa ra.

Nàng đã lại ngất lịm đi, do vừa rồi đã sử dụng năng lượng quá mức trong khi cơ thể vẫn chưa hoàn toàn bình phục. Những vết thương ngoài da có thể mau chóng lành lại, nhưng nội thương thì không nhanh đến vậy.

...

Vài tiếng sau.

Huệ Nha dần tỉnh lại, nàng lại thấy chiếc áo sơ mi của Xuong Uy đang đắp trên người mình. Anh ngồi gần đó, nhìn lơ đãng ra con bão tuyết mù mịt ngoài trời, đôi mắt màu nâu sáng thật đẹp mà cũng thật buồn.

Navarisa thì đang bay lượn vô tư trên mái vòm, những chiếc lông đuôi dài tha thướt, đỏ rực và tuyết mịn.

Huệ Nha chống tay ngồi dậy, nàng kéo chiếc áo sơ mi ra khỏi người mình.

"Cứ nằm xuống đi, xem ra cô vẫn còn yếu lắm" - Xuong Uy nói.

"Sao... mi lại lo cho ta? Ta đã muốn thiêu rụi mi mà?" - Huệ Nha hỏi.

"Vì sao nhỉ?" - Xuong Uy mỉm cười, một nét cười u buồn - "Chính tôi cũng chẳng biết nữa, lạ thật."

"..." - Huệ Nha hơi cúi mặt xuống.

Một khoảng lặng yên giữa hai người.

Rồi Huệ Nha khe khẽ nói:

"Hãy đưa ta quay về..."

Xuong Uy thoáng thờ dãi, nhưng rồi anh gật đầu:

"Thôi được, tôi sẽ nghĩ cách."

"Thật không?" - Sắc mặt Huệ Nha dường như tươi tắn hơn đôi chút.

"Ừm."

Huệ Nha có vẻ đã khá an tâm, và nàng nhẹ nhàng nằm xuống. Nhưng được một lát rồi nàng lại ngồi dậy, bởi vì lúc này nàng đang cảm thấy rất... đói. Và khát nữa. Cả ngày hôm qua nàng có được ăn uống chút gì đâu.

Navarisa đang bay về đậu trên vai Huệ Nha. Nàng liền nói với nó:

"Ta đói quá, Navarisa."

"Kíu." - Navarisa cất lên một tiếng kêu trong trẻo, nó đang cánh bay xuống sàn nhà ngay phía trước Huệ Nha, rồi nó nghiêng đầu và nhả ra một giọt nước mắt.

Một giọt nước mắt trong veo và lấp lánh.

Khi giọt nước mắt rơi xuống vỡ tan trên sàn nhà lát đá, thì ngay lập tức cả một vạt hoa mọc lên! Thật kì diệu, những bông hoa đang vươn mình mọc lên ngay trên sàn đá trắng.

Xuong Uy chăm chú nhìn những bông hoa tuyệt đẹp ấy, chúng có màu tím nhạt, với nhiều cánh nhỏ xếp thành nhiều lớp xung quanh nhị hoa màu tím đậm.

Huệ Nha ngắt lấy một bông hoa rồi cho luôn vào... miệng, nàng nhai một cách ngon lành. Xuong Uy nhìn nàng bằng ánh mắt hơi khó hiểu.

"Mi cũng ăn đi." - Huệ Nha vừa ngắt một bông hoa khác vừa nói.

Hoa này ăn được sao? Xuong Uy vẫn hơi nghi ngại, nhưng vì đang đói bụng nên anh cũng đành liều mình ngắt lấy một bông hoa và nếm thử.

Đó là thứ hương vị ngon nhất mà anh từng ăn trong đời.

Thoảng một cái mà hai người đã ăn hết sạch vật hoa. Cánh hoa cung cấp khá nhiều nước nên cũng giải tỏa luôn cơn khát cho họ.

Trời đã sập tối. Bão tuyết chẳng biết đến bao giờ mới dứt. Huệ Nha đã no bụng nên nàng lại nằm xuống sàn nhà, co người lại và ngủ. Chim phượng hoàng Navarisa nép mình vào bên nàng, nó cũng ngủ hết sức say sưa.

Nhìn cảnh đó, nhất là chiếc váy rách rưới của Huệ Nha, mà Xương Uy chợt bật cười. Anh lại lấy chiếc áo đắp lên cho nàng, rồi cứ ngồi ngắm nàng mãi, cho đến khi hai mí mắt dần trĩu lại...

...

...

...

Một đêm nữa lại trôi qua trong căn nhà kính. Khi Xương Uy và Huệ Nha thức dậy, bão tuyết dường như đã tạm lắng, chỉ còn những hạt lưa thưa phơ phất. Xương Uy đứng lên, vừa mặc lại áo vừa nói:

"Đi nào, chúng ta sẽ vào thành phố và tìm sự giúp đỡ."

"..." - Huệ Nha đứng lên theo anh. Navarisa vẫn còn ngái ngủ, nó bay lên đậu trên vai Huệ Nha mà cứ gật gù như muốn rớt xuống.

Bỏ lại ngôi nhà kính phía sau, họ mất khoảng một tiếng để đi hết khu rừng cây trụi lá hoang vu ấy, những dấu chân của hai người song hành bên nhau in đậm trên nền tuyết dày. Và rồi ở phía trước, những tòa nhà chọc trời với những kiến trúc hết sức tân kì đã hiện ra.

Nhưng...

Trông chúng thật hoang tàn và đổ nát, như không hề có một chút sức sống nào, và tất cả những khối công trình khổng lồ đồ sộ ấy đều đã bị bao phủ bởi một lớp tuyết trắng xóa.

Xương Uy dừng bước, lòng anh se sắt lại, và giọng anh đầy ưu thương:

"Không thể thế được, thành phố... đã đóng băng rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Siêu năng lực vượt thời gian

Tóc, tóc!

Tóc tách!

Từng giọt, từng giọt cứ đều đặn nhỏ xuống, đỏ thẫm và đặc sánh, là máu.

Khu rừng đêm im ắng, cây cối um tùm rậm rạp. Nàng bước đi nhẹ nhàng trên thảm lá khô, trong bộ váy ngắn màu ghi xám đậm máu, từng giọt cứ tóc tách nhỏ xuống từ gấu váy. Phía sau, một con báo tuyết con đang lẻo đẻo chạy theo nàng.

Nàng là tử thiên thần hư vô Hayuna, với đôi mắt 2 màu xám - bạc.

Ở phía trước là một hồ nước lấp lánh, Hayuna vẫn chậm rãi bước tới đó, giọng nàng lạnh lẽo ngân lên:

"Con người là những sinh vật man rợ, chúng sát hại lẫn nhau và tàn phá chính hành tinh mà chúng đang sinh sống."

"Hư ~" - Con báo tuyết Yrami khê kêu lên một tiếng.

"Máu của chúng thật thanh tươi." - Hayuna vừa nói vừa trút bỏ chiếc váy xám ướt máu trên người, rồi nàng còi ra luôn cả hai mảnh đồ lót đồng màu váy, chỉ giữ lại đôi tất dài xám nhạt dưới chân. Thân thể nàng đẹp đến nghẹt thở, tươi trẻ mềm mại tựa búp chồi non, làn da trắng nõn nà đầy sức sống như thứ ngọc trai tinh quý nhất.

Bồm

Nàng nhón chân xuống mép hồ, rồi bước dần xuống và hòa mình vào trong những làn nước trong vắt ấy. Yrami cũng nhảy ùm xuống hồ nước theo nàng, nó bơi rất khá.

Vùng hồ này rộng mênh mông, sóng êm nước biếc, xa xa là bóng núi ảo mờ. Tuyết bay la đà như những cánh hoa trắng muốt phiêu linh trong ánh trăng. Hayuna vớt nước lên người một cách đầy khoan khoái, mái tóc màu xám khói của nàng buông dài óng ánh.

"Đám từ thiên thần ánh sáng thật vô dụng, chúng chỉ có nhiệm vụ quét sạch loài người khỏi hành tinh này mà cũng làm không xong. Chúng đã lãng phí quá nhiều thời gian rồi." - Giọng nàng vẫn đầy giá lạnh.

"Hư hư ~" - Yrami đang lóp ngóp bơi vòng quanh nàng.

"Em nghĩ xem nên trừng phạt chúng thế nào đây, Yrami?" - Nàng bế nó lên.

"Hư hư hư ~" - Yrami đáp.

"Chỉ thế thôi sao? Ôi, em thật là khoan dung đấy, Yrami." - Nàng khẽ khẽ cười.

"Hư ~"

"Để xem chúng đang ở đâu đã nào." - Nàng dịu dàng ôm con báo con vào bầu ngực tròn đầy, bên mắt bạc bắt đầu sáng lên - "Đây rồi, chị đã thấy chúng rồi... Huy Am... Hoa Tiên... Hy Ca... Thế còn Huệ Nha đâu nhỉ? Sao chị không thấy Huệ Nha đâu hết? Cô ta không có mặt trên hành tinh này sao?"

"Hư hư hư hư ~" - Yrami nói, con mắt bạc của nó cũng đang sáng rực.

"Em nói sao, em có thấy Huệ Nha ư? À đúng rồi, chị cũng bắt đầu thấy cô ta rồi. Cô ta vẫn đang ở trên hành tinh này. Nhưng... không phải ở thời đại này..." - Giọng nàng bỗng trở nên u trầm.

"Hư ~" - Yrami khẽ gật đầu.

"Mà là ở tương lai, sau 600 năm." - Làn môi tuyết sắc của Hayuna đang kéo lên một nụ cười.

"Hư ~"

"Và cô ta đang đi cùng với một con người ư? Ồ không, khoan đã... Hẳn ta..." - Nàng chợt ngáp ngừng, con mắt bạc như càng tăng cường độ sáng - "Hẳn ta không phải là con người."

"Hư hư ~"

"Em cũng nghĩ như chị phải không? Xem ra trò chơi bắt đầu đến hồi hấp dẫn rồi đây Ha ha ha ha..."

Giọng cười của nàng vang lên, trong veo mà đầy ma ảo. Phía trên bầu trời, vàng trắng và những vì tinh tú vẫn khi tỏ khi mờ giữa những làn mây tuyết xám mỏng lura thưa. Từng bông tuyết phát phơ bay xuống chột sáng ngời lên như những đốm bạc chỉ sau một cái phất tay của nàng.

Và khắp không gian mênh mông giờ đã ngập tràn những đốm bạc lấp lánh, ngay cả mặt nước cũng đang sáng bừng lên, nàng như một tiên nữ kiêu sa đang trầm mình trong dòng sông ngân hà lung linh, huyền diệu.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 7-1: Trắng và tím (I)

Tuyết tỏa xuống từ mây trời, gieo u sầu khắp thế gian.

Thành phố giờ đây đã hoàn toàn chìm trong một màu trắng bất tận của băng tuyết. Từng tòa nhà, từng con đường, từng hàng cây, khắp nơi nơi chỉ thấy ngập trong một lớp tuyết dày. Ngay cả dòng sông Inins cũng đã đóng băng vĩnh viễn. Không còn một bóng người, không còn sự sống, chỉ còn mưa tuyết và gió lạnh hoang vu.

Xương Uy và Huệ Nha vẫn tiếp tục tiến sâu hơn vào thành phố, nhưng càng vào sâu chỉ càng thấy những hoang phế và đổ nát, chẳng có bất cứ dấu hiệu nào của con người. Đường như Illen đã trở thành một thành phố chết từ rất lâu rồi.

Lúc này hai người đang đi qua một đại lộ trên cao, với rất nhiều xác phi thuyền bị vùi lấp sâu trong tuyết như thể chúng đã nằm đó từ hàng thập kỉ.

"Không còn ai nữa sao?" - Xương Uy se sắt nói - "Đây chẳng lẽ là sự suy tàn của nền văn minh nhân loại?"

"..." - Huệ Nha lặng lẽ đi bên anh, nằng đi chân trần, bôi đôi giày nàng đã quăng đi từ lúc nào chẳng rõ. Chim phượng hoàng Navarisa vẫn đang đậu trên vai nàng, nó tỏa ra hơi ấm giúp hai người khỏi chết cứng trong cái lạnh thâm khốc này.

"Chuyện gì đã xảy ra? Thảm họa nào đã quét qua nơi này?" - Giọng Xương Uy vẫn đầy xót xa cho số phận của thành phố, nơi anh sinh ra và lớn lên.

"..."

Hai người cứ đi, đi mãi, qua những khung cảnh câm lặng thê lương của thành phố đã từng một thời rất náo nhiệt. Nhưng sức mạnh của thời gian khiến cho những gì huy hoàng nhất rồi cũng đến lúc phải lui tàn.

Hàng ngàn năm lịch sử rồi cũng sẽ là cát bụi.

...

Đến chiều, Xương Uy và Huệ Nha tiến lên một ngọn đồi tuyết cao ở phía Tây Nam thành phố. Cảnh vật vẫn thật tiêu điều, những thân cây chết khô trụi lá, những nhánh cành khẳng khiu sần muện vươn ra trên nền trời mây tuyết xám ngắt. Tuyết cứ rơi và rơi mãi, phủ lên vạn vật một lớp vỏ trắng buốt lạnh.

Rồi hai người nhìn thấy một xác phi thuyền khổng lồ nằm im lìm trên đỉnh đồi, cả khối kim loại đồ sộ và tối tân ấy cũng đã ngập trong hàng ngàn tấn tuyết. Xương Uy tìm đường trèo lên nóc chiếc phi thuyền, Huệ Nha hơi ngập ngừng rồi cũng lên theo anh. Hai người đứng trên đó và nhìn xuống quang cảnh thành phố trắng xóa mênh mông.

"Chẳng còn dù chỉ là một loài thực vật nhỏ nhất." - Xương Uy khẽ lắc đầu - "Mọi thứ đều đã chết."

"..." - Huệ Nha vẫn im lặng, gió tuyết khiến những lọn tóc và cả váy áo nàng bay lất phất. Nàng ôm chim phượng hoàng Navarisa vào ngực và khe khẽ vuốt ve nó.

Xương Uy quay nhìn sang nàng:

"Sao cô không nói gì? Cô không thấy buồn sao? À đúng rồi, cô đâu phải con người. Vậy nên nên văn minh có suy tàn hay nhân loại có diệt vong thì cũng đâu liên quan gì đến cô, đúng không?"

Từng lời của anh cứ tuôn ra lạnh đăng, dường như anh không thể kiểm soát được cảm xúc của mình lúc này nữa. Rồi chợt nhận ra mình đã hơi quá đáng vì trút giận vô cớ lên nàng, anh liền quay đi và nhìn về xa xăm.

"Ta muốn làm con người..."

Những âm thanh bay ra từ khuôn miệng Huệ Nha, trong như tiếng chuông ngân.

Xương Uy hơi ngạc nhiên quay nhìn nàng. Nhưng rồi, anh mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 7-2: Trắng và tím (II)

Những cơn gió đã lắng dịu, và mưa tuyết đã ngớt đi đôi chút. Phía chân trời, vầng dương mang màu tím thắm, và ánh hoàng hôn tím tỏa lan, nhuộm khung cảnh trong một sắc tím ngọt ngào như màu kem nho.

Xương Uy và Huệ Nha vẫn ngồi trên nóc chiếc phi thuyền chết ấy và ngắm cảnh hoàng hôn tím kì lạ. Vạn vật đều chìm trong sắc tím, ngay cả những đám mây tuyết trên bầu trời cũng đã chuyển thành màu tím phơn phớt, khiến Xương Uy cảm thấy mình như đang ở trên một hành tinh khác vậy.

Huệ Nha thì có vẻ không thích màu tím cho lắm, nàng nhẹ nhàng nói với chim phượng hoàng:

"Nơi này buồn tẻ quá, Navarisa."

"Kíu." - Chim phượng hoàng đáp lời nàng rồi cất cánh bay lên, nó bay vòng quanh phía trên chiếc phi thuyền và bắt đầu nhả ra những giọt nước mắt.

Từng giọt, từng giọt nước mắt rơi xuống. Và từng luống, từng luống hoa tươi thi nhau mọc lên. Mỗi giọt nước mắt lại sinh ra một loài hoa mới, chẳng mấy chốc mà toàn bộ bề mặt rộng lớn của chiếc phi thuyền đã được phủ rợp trong muôn sắc hoa rực rỡ.

Chiếc phi thuyền giờ đã trở thành một vườn hoa tuyệt đẹp.

Ngồi trên tấm thảm hoa muôn màu muôn hương thơm ngát mà Xương Uy thoáng ngáy ngất, Huệ Nha thì bắt đầu ngắt hoa và ăn rất ngon lành. Xương

Uy cũng bắt đầu thấy thích loại thực phẩm đặc biệt này rồi, anh vừa ném một bông hoa màu xanh lam vừa hỏi nàng:

"Này nữ thần lửa, vì sao cô muốn trở về hiện tại?"

"..." - Huệ Nha không đáp, nàng chỉ cúi mặt xuống.

"Cô muốn tôi đưa về thì cũng nên nói lí do chứ?"

"Ta... nhớ một người." - Huệ Nha khẽ nói.

Xuong Uy nhìn về phía chân trời tím sẫm, nơi vầng dương đang lặn dần, giọng anh thoáng trầm lại:

"Tôi cũng vậy, tôi cũng có người để nhớ về, nhưng là hai người..."

Rồi anh lại hỏi:

"Chúng ta đã đi cùng nhau mấy ngày rồi mà tôi vẫn chưa biết tên cô đấy. Cô tên là gì?"

"..." - Huệ Nha đang ngắt lấy một bông hoa màu trắng.

"Tôi tên là Xuong Uy." - Xuong Uy tự giới thiệu - "Còn cô chắc cũng có tên chứ, nữ thần lửa?"

"Huệ Nha." - Giọng nàng trong vắt.

"Tên rất đẹp. Thế cô đến từ đâu?"

"..."

"Có thể cho tôi biết không?"

"..."

"Cô có vẻ kiệm lời quá đấy." - Xuong Uy thở dài, anh nói: "Nếu muốn trở thành con người thì cô cần phải nói chuyện nhiều hơn. Vì con người giao tiếp bằng ngôn ngữ chứ không phải bằng thần giao cách cảm đâu."

"Vậy mi dạy ta cách nói chuyện đi." - Huệ Nha nhẹ nhàng đề nghị.

"Được, nhưng... thực ra tôi cũng không giỏi việc này lắm." - Xuong Uy chợt nhận ra. Con phượng hoàng đang bay sang đậu trên vai Xuong Uy và ria ria tóc anh, nó có vẻ thích anh và anh cũng khá thích nó, vì không hiểu sao anh vẫn có cảm giác rằng mình cũng góp một phần nào đó tạo ra nó.

Những hạt tuyết vẫn tỏa rơi nhẹ bằng trong ánh hoàng hôn tím tím dịu dàng. Hai người tiếp tục bữa ăn là các loài hoa, mỗi loài lại có một hương vị khác nhau, rất là thú vị. Mỗi khi nhìn chiếc váy rách bươm của Huệ Nha là Xuong Uy lại phải cố gắng nín cười, nhưng rồi cuối cùng vẫn cười lên thành tiếng. Và điều đó khiến anh bị ghen hoa, ho một tràng. Huệ Nha mở tròn mắt nhìn anh, rồi nàng chợt cười khúc khích.

Đó là lần đầu tiên Xuong Uy thấy Huệ Nha cười, anh mỉm cười:

"Thì ra cô cũng biết cười đấy chứ. Cô biết không, nếu muốn trở thành con người thì cô phải cười nhiều hơn. Vì nụ cười là cách tốt nhất để tạo thiện cảm cũng như san sẻ niềm vui. Một con người thì không thể thiếu nụ cười được."

"Vậy mi dạy ta cách cười đi." - Huệ Nha trong trẻo nói.

Xuong Uy cũng không giỏi việc cười lắm nhưng anh nghĩ nên chứng tỏ một chút hiểu biết cho nàng Lửa này, và anh nói:

"Có nhiều kiểu cười lắm, như là cười hòa nhã, cười sáng khoái, cười thả ga, cười mỉa mai... Cô muốn học kiểu cười nào trước?"

"Cười mỉa mai."

"Cái đó... không nên học thì hơn." - Xuong Uy lẩm bẩm.

Ánh hoàng hôn rồi cũng tắt, nhường chỗ cho ánh trăng. Hai người đã ăn no, giờ phải lo tìm chỗ ngủ. Xuong Uy phá một cánh cửa ở bên hông phi thuyền rồi cùng Huệ Nha tiến vào trong. Chiếc phi thuyền này có lẽ đã cạn kiệt nhiên liệu từ hàng trăm năm nên bên trong chỉ thấy tối đen và lạnh ngắt, nhưng ánh sáng phát ra từ bộ lông rực rỡ như lửa của Navarisa giúp Xuong Uy và Huệ Nha nhìn thấy đường. Họ tìm được một khoang trống khá rộng rãi nên quyết định đây sẽ là chỗ ngủ đêm nay, trần khoang làm bằng kính trong suốt trông thẳng lên bầu trời.

Xuong Uy ngồi xuống sàn khoang và tựa lưng vào bức vách kim loại, đi cả ngày nên bây giờ đôi chân anh mỏi rã rời. Huệ Nha cũng đang ngồi xuống cạnh đó, và nàng đang... chia tay về phía anh.

"?" - Xuong Uy chớp mắt nhìn nàng, nhưng rồi anh nhanh chóng hiểu ra: "À cô muốn mượn áo của tôi để đắp phải không?"

Huệ Nha khẽ gạt đầu, ánh mắt nàng long lanh.

Xuong Uy đưa tay cời khuy áo, nhưng đến khuy thứ 3 thì anh chợt dừng lại:

"Mà tại sao tôi phải cho cô mượn áo nhỉ? Giờ cô đã khỏe hơn rồi thì cứ nằm xuống đó mà ngủ đi. Tôi chỉ có một chiếc áo này thôi, không thể cho cô mượn mãi được."

"Ta sẽ không cho mi ăn hoa nữa." - Huệ Nha nói.

"Thôi được." - Xuong Uy vội cời phăng chiếc áo ra và đưa cho nàng, anh có thể chịu lạnh một chút chứ khó lòng chịu được cái đói.

Huệ Nha cầm lấy chiếc áo của Xuong Uy, nàng khoác nó lên mình và nhẹ nhàng nằm xuống. Nàng ngủ rất nhanh, mới đó mà dường như đã say giấc rồi. Trăng đã lên cao, ánh bạc tràn ngập cả khoang phi thuyền. Trong ánh trăng, những đường nét trên khuôn mặt nàng càng trở nên dịu dàng, nước da trắng ngần như sứ, mịn như cánh hoa, mái tóc nàng là dòng suối nhưng huyền bí ẩn chứa dài trên mặt sàn.

Xuong Uy mỉm cười, nàng ngủ thật ngon như chẳng hề lo nghĩ điều gì, điều đó khiến tâm tư anh cũng dần bình lặng trở lại, dù anh biết phía trước vẫn còn muôn trùng khó khăn. Làm cách nào để có thể thoát khỏi thế giới tương lai khắc nghiệt này và quay về hiện tại? Ngày mai rồi sẽ ra sao đây?...

Chim phượng hoàng Navarisa đang bay tới bên Xuong Uy, anh ôm nó vào lòng và nhìn lên qua mái trần kính. Bầu trời đêm trong veo, vài hạt tuyết phát phơ bay trong gió, sông ngân hà đẹp huyền ảo, một dải sáng kết nên từ hàng triệu vì sao. Có thể những hi vọng vẫn còn đâu đó...

...

...

...

Bình minh lên, và sắc tím lại ngập tràn. Mái trần kính ánh lên lấp lánh trong những làn nắng màu tím biếc. Xuong Uy đứng dậy khỏi sàn khoang, giọng anh đầy vững vàng:

"Chúng ta tiếp tục lên đường nào Huệ Nha, thành phố này có thể đã chết, nhưng vẫn còn những vùng đất khác ngoài kia. Và chúng ta sẽ đi tiếp cho đến khi nào tìm thấy sự sống."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Tuyết rơi trong ánh chiều sa

"Huệ Nha giờ này đang ở đâu? Ôi nhớ Huệ Nha quá, nhớ da diết, nhớ mệnh mạng, hu hu..."

"Im đi, đừng có rên rĩ nữa."

"Nhưng tôi nhớ Huệ Nha không chịu được."

"Kệ xác người."

"Thôi mà, tôi biết cô cũng đang nhớ Huệ Nha lắm, phải không?"

"Câm miệng!"

"Thôi đừng có chối nữa, tôi hiểu cô rõ lắm mà, Nước."

"Không được gọi ta là Nước, nếu không..."

"Hi hi, cho tôi gọi một lần nữa thôi, Nước..."

Từng bông tuyết trắng xinh và nhẹ xốp, theo gió điểm xuyết khắp không gian. Hoa Tiên và Hy Ca đang ngâm mình trong những làn nước mát lạnh, dưới chân một dòng thác trắng xóa hùng vĩ.

Nơi đây bụi nước mờ ảo tựa sương mây, cỏ hoa tung bùng rực rỡ, tuyết bay phát phới trong ánh hoàng hôn đỏ quặng sánh, khung cảnh muôn phần tươi đẹp nên thơ. Tất cả cũng chỉ làm nền cho nhan sắc mỹ lệ của hai nàng thiếu nữ, họ tắm mình dưới dòng thác thiêng, giữa vùng núi rừng hoang sơ u mặc, những bờ vai trần thon thả kiêu diễm vô ngần.

"Mà vì sao Huệ Nha lại muốn bảo vệ loài người nhỉ?" - Hoa Tiên thắc mắc.

"Vì cô ta quá ngu ngốc." - Hy Ca lạnh lẽo nói.

"Nhưng loài người có thực sự xấu xa như chúng ta vẫn nghĩ không?" - Hoa Tiên lại hỏi.

"Đó là điều hiển nhiên, người còn phải hỏi nữa sao." - Giọng Hy Ca vẫn vô cùng lạnh giá - "Con người là những sinh vật tham lam, độc ác. Chúng chế tạo ra các loại vũ khí hủy diệt, chúng tàn phá hệ sinh thái, hủy hoại bầu khí quyển, giết hại các loài động thực vật vô tội. Tội lỗi của chúng nhiều không kể xiết. Ta đã đi qua nhiều hành tinh trong vũ trụ, nhưng chưa từng thấy chủng loài nào tàn ác vô lương tri đến vậy. Chúng sống dựa vào thiên nhiên nhưng chưa từng biết quý trọng thiên nhiên, chúng quá vô ơn. Hành tinh này đang chết dần vì chúng."

"Ừ, đúng thế thật nhỉ." - Hoa Tiên khẽ gật đầu, nàng vuốt vuốt mái tóc vàng óng ẩm nước của mình, rồi lại nói: "Nhưng có thể họ làm vậy là vì một lý do nào đó."

Hy Ca vọt nước lên bờ vai trắng ngần mượt mà, làn môi đỏ thắm của nàng nhấp nháy:

"Chẳng có lý do nào biện minh được cho tội ác của chúng, vì đó đều là những việc làm phi nghĩa. Người có tưởng tượng nổi không, chúng sẵn sàng lột da những loài thú đáng thương chỉ để làm khăn choàng và áo khoác cho chúng."

"Quá... quá man rợ..." - Hoa Tiên ghê sợ thốt lên, nàng co rúm người lại.

Hy Ca hướng đôi mắt lam - bạc về phía xa, nơi vàng dương đỏ lựng đang lơ lửng trên đầu những rừng cây, giọng nàng đầy liều sâu:

"Chúng chẳng hề đắn đo khi dùng những dòng điện mạnh để đánh bắt cá, giết hại ngay cả những con mới sinh. Chúng tàn sát những loài sinh vật vô hại như kiến hàng ngày, và coi đó là lẽ đương nhiên." "Thật tàn nhẫn... Sao chúng có thể dã man đến thế?...?" - Hoa Tiên như sắp khóc, giọng nàng run rẩy.

"Chúng đốt phá những cánh rừng, chúng đổ vô vàn chất độc xuống mọi vùng sông hồ biển cả." - Hy Ca tiếp tục nói, sắc mặt nàng càng lúc càng âm u.

"Nhẫn tâm quá... Thôi cô đừng kể tiếp nữa, tôi không dám nghe nữa đâu..." - Hoa Tiên thổn thức lắc đầu.

"Vì vậy chúng ta nhất định phải tiêu diệt chúng, trước khi chúng hủy hoại hành tinh tuyệt đẹp này. Cái ác cần phải bị trừng trị và loại bỏ khỏi vũ trụ." - Hy Ca xiết chặt nắm tay dưới những làn nước.

Hoa Tiên cắn môi, nàng ngán ngừ một hồi lâu rồi nói:

"Nhưng... liệu có phải tất cả con người đều như thế không? Nếu chúng ta tiêu diệt hết chúng thì... chúng ta cũng tàn ác đâu khác gì chúng."

Ánh mắt sắc lạnh của Hy Ca dường như thoáng chùng lại, nàng ngẩng nhìn những bông tuyết xinh đẹp đang chấp chới giữa không trung:

"Đó là việc chúng ta cần làm để cứu lấy Trái đất. Người có hiểu không, khi hành tinh này cạn kiệt tài nguyên nó sẽ biến thành một hành tinh chết, và sẽ không thể gieo mầm sống lên được nữa. Tỷ lệ các hành tinh đủ điều kiện để phát triển sự sống trong vũ trụ là rất nhỏ, chúng ta không thể để mất Trái đất được. Tham vọng của con người quá lớn, chúng sẽ không bao giờ hối cải."

"Nhưng tôi vẫn thấy..."

"Câm miệng, người cũng muốn đứng về phía loài người giống như Huệ Nha sao?" - Hy Ca nhìn Hoa Tiên với con mắt bạc vụt lóe sáng

Hoa Tiên vội xua tay:

"Không, không bao giờ có chuyện đó, chỉ là tôi... tôi xin lỗi..."

"Không được nhắc lại chuyện này một lần nào nữa, nếu không đừng trách ta."

"Vâng..."

Dòng thác vẫn ào ào đổ xuống, tuyết vẫn bay phiêu du. Hoa Tiên và Hy Ca lại tiếp tục tắm trong ánh hoàng hôn đang trở nên sậm dần. Hoa Tiên nhanh chóng quên đi những chuyện u ám vừa rồi, nàng ngập lặn dưới những làn nước đầy thích thú và vô tư cất tiếng cười trong veo.

Bỗng...

Có một cái bóng trắng đang bay phát phơ trên không trung!

"Á, ma! Ma kia!!!" - Hoa Tiên hét lên kinh hãi.

Hy Ca đưa mắt nhìn cái bóng trắng, nàng lạnh bẫm:

"Đó là chiếc váy của ta mà."

Thì ra đó là chiếc váy trắng nàng phoir trên phiến đá ven bờ, chắc vừa rồi bị gió thổi bay lên.

"Ôi tôi lại cứ tưởng là một con ma nữ chứ, sợ thế..." - Hoa Tiên vẫn run lập cập, nàng vòng tay ôm quanh ngực.

Hy Ca lạnh lẽo nhìn Hoa Tiên:

"Người có phải là một tử thiên thần không vậy, có thể mà cũng sợ sao. Quá yếu đuối. Người đúng là nổi... ô nhục!"

"Sao... sao cậu nặng lời với tớ thế?" - Hoa Tiên ảm ức.

"Một tử thiên thần thì không sợ hãi bất cứ điều gì, rõ chưa." - Giọng Hy Ca lạnh lùng.

"Nhưng... cậu cũng không nên nói tớ như thế chứ... hic hic hu hu..." - Đôi mắt xanh lục và bạc trong veo của Hoa Tiên giờ đã ngấn đầy nước, nàng bắt đầu thút thút khóc.

"Hừ." - Hy Ca quay mặt đi, nàng nhắm mắt lại đầy kiêu kì.

Chợt...

Phía dưới đáy, có một thứ gì đó trơn tuột đang luồn qua chân hai người!

"Trời ơi!! Có con gì dưới nước ấy!?!!" - Hoa Tiên hoảng hồn ôm chặt lấy Hy Ca.

"Góm quá, tránh ra!" - Hy Ca liền đẩy Hoa Tiên ra xa.

* Con gì ấy thật ra chỉ là cá đuối thôi.

Hoa Tiên khẽ vuốt một lần tóc của mình, nàng mỉm cười nhìn Hy Ca:

"Da cậu mịn thật đấy, Nước. Mịn hơn da tớ. Nhưng ngực tớ lại lớn hơn ngực cậu."

"Đừng có... nhảm nhí!"

Hy Ca đỏ bừng mặt, nàng vung tay lên.

CHÁT!!

Hoa Tiên thấy cả ngàn sao ngay trước mắt, trên bờ má nàng lặn lên đủ cả 5 vết ngón tay của Hy Ca.

"Đau quá, hu hu..." - Nàng đưa tay ôm má nước mắt rùng rùng, nhưng rồi chợt nhớ ra chuyện gì đó nàng lại ngẩng lên nhìn Hy Ca và hỏi: "Mà này, tình hình đám tử thiên thần bóng tối sao rồi?"

Ánh chiều đã gần tắt, không gian trở nên se lạnh, tuyết bay u buồn. Hy Ca trầm giọng đáp:

"Hiện giờ chúng vẫn chỉ có một mình hư vô Hayuna, nhưng hai kẻ còn lại cũng sắp xuất hiện rồi."

"Họ thực sự là mối đe dọa với chúng ta." - Hoa Tiên lại vuốt tóc.

"Hừ, dù chúng có mạnh đến đâu ta cũng sẽ... xử gọn." - Hy Ca lẩm nhẩm, vài hạt tuyết khe khẽ đậu lên mái tóc trắng của nàng.

"Quá nhiều tử thiên thần xuất hiện trên Trái đất sẽ khiến khí hậu hành tinh này thay đổi, liệu loài người có nghi ngờ và phát hiện ra sự tồn tại của chúng ta không?" - Hoa Tiên hỏi.

"Nếu phát hiện ra, thì chúng có thể làm được gì?" - Hy Ca âm lạnh đáp.

Hoa Tiên ngẫm nghĩ rồi nói:

"Đúng là chúng chẳng thể làm được gì cả."

Con mắt bạc của Hy Ca đang lóe lên như một ánh chớp:

"Và ngày tận thế sẽ sớm đến với chúng."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 9-1: Hỏa nhiên kiếm (i)

I

Hai bóng người bước đi bên nhau, giữa mênh mông bạt ngàn tuyết trắng. Một màu trắng lạnh lẽo và bi thương, trải rộng khắp bốn phía chân trời.

Rời khỏi thành phố chết Illen, Xương Uy và Huệ Nha tiến thẳng về phía Tây. Họ băng qua một cánh đồng tuyết trống trải và hoang liêu, rộng như vô tận. Nhiều tiếng trời qua, hai người vẫn miệt mài hướng về phía trước giữa màn mưa tuyết bủa giăng điệp trùng.

Tuyết bám đầy trên sợi tóc Huệ Nha khiến nàng trông như một công chúa tuyết. Chiếc váy đỏ rách rưới của nàng là sắc màu duy nhất trên khắp cõi đất trời trắng xóa này. Chim phượng hoàng Navarisa lúc thì đậu trên vai nàng, lúc lại bay sang đậu trên vai Xương Uy, như một đốm lửa nhỏ tinh nghịch.

Đi mãi vẫn không hết cánh đồng, càng đi những ngọn cỏ tuyết như chỉ càng trải rộng ra thêm. Xương Uy quay nhìn Huệ Nha, nàng mỗi lúc lại bước chậm dần và thụt lùi ở phía sau anh.

"Cô có đi tiếp được nữa không?" - Anh hỏi.

"Cứ đi đi." - Huệ Nha khẽ đáp.

Nhưng chỉ được một lúc, rồi nàng lại ngã khụy xuống.

"Không sao chứ?" - Xương Uy quay lại.

"..." - Huệ Nha chống tay ngồi dậy, nhưng nàng có vẻ yếu lắm.

"Thôi để tôi cõng. Nào, lên đây." - Xương Uy nói, anh quỳ xuống và chìa lưng ra cho nàng.

"Không." - Nàng lắc đầu.

"Đừng ngại, lên đi. Chúng ta phải đi nhanh thôi, lại sắp có bão tuyết rồi." - Xương Uy lo ngại nhìn những cuộn mây vần vũ trên bầu trời.

Chẳng còn cách nào khác nàng đành leo lên lưng anh. Và anh cõng nàng đi xuyên qua gió tuyết mịt mù. Nàng thật nhẹ và cũng thật ấm, bờ má nàng áp trên vai anh mềm mại, và anh thoáng nghĩ rằng mình có thể cõng nàng đi tới cùng trời cuối đất.

"Cánh đồng này bao giờ mới hết? Phía trước là gì?" - Nàng khe khẽ hỏi.

"Đừng lo. Nếu một cô cứ ngủ đi." - Anh nói.

"Mi cõng ta có mệt không?"

"Một chút thôi."

Gió càng lúc càng mạnh, những hạt tuyết bay tán loạn cùng hơi sương tê buốt. Xương Uy nghiến chặt răng, cố gắng giữ cho những bước chân của mình vững vàng, anh cõng Huệ Nha đi thêm một giờ nữa thì tới được một cánh rừng. Nhưng cánh rừng này cũng đã chết, chỉ còn những thân cây trơ trọi bị bao phủ bởi băng tuyết và sương giá.

Càng tiến vào sâu trong rừng càng thấy xuất hiện nhiều thân cây lớn hơn, với những nhánh cành mục ruỗng buồn thảm. Xương Uy chợt nghe thấy một tiếng động mạnh từ phía sau, anh dừng bước quay nhìn lại, nhịp tim lập tức nghẹn đứng trong lồng ngực...

Đang đứng ở ngay đó là một con sói khổng lồ!!

Con sói đang đứng sừng sững trên một thân cây cổ thụ ngã đổ, với bộ lông dày trắng muốt cùng cặp mắt sáng quắc hoang dại rợn người, trên đầu nó là một cặp sừng tằm tằm sộ trắng hếu. Một con sói Mevyh thật dữ tợn và uy hùng.

* Mevyh: Sói tuyết sừng tằm. Loài sói huyền thoại. Kích thước lớn gần gấp đôi loài trâu rừng.

Xương Uy nuốt nước miếng, cố gắng thở chậm để trấn tĩnh lại. Huệ Nha đang nhẹ nhàng xuống khỏi lưng anh. Anh khẽ bảo nàng:

"Lùi lại phía sau, để nó cho tôi."

Xương Uy đưa tay vào túi quần lấy ra một con dao bấm, anh bật lưỡi dao lên và thủ thế. Anh biết với khoảng cách này mà quay lưng bỏ chạy thì sẽ chẳng thể thoát nổi, bởi chỉ cần một cú phóng mình là con mãnh thú sẽ vồ gọn anh. Chỉ còn một cách là đối đầu với nó.

Grừrừr!

Con sói đầu sừng gầm gừ bước xuống nền tuyết, khuôn mặt nó nhăn nhúm đe dọa, nhe ra những chiếc răng nanh nhọn hoắt.

"Nào, lại đây." - Xương Uy bảo nó, anh từ từ di chuyển sang bên, cán dao cầm chắc trong tay.

Người và dã thú vờn nhau trong màn tuyết, hai cặp mắt cùng quan sát từng cử động của nhau, căng thẳng cực độ. Rồi trong một thoáng con sói dữ bắt chợt chồm lên lao vào Xương Uy! Anh nhanh như cắt xoay người và đưa một tay vút lấy bộ sừng của con sói, và rồi chỉ trong chớp mắt anh đã bật người lên cười lên lưng nó. Anh nhanh chóng đưa lưỡi dao xuống toan chọc vào cổ họng con quái thú, nhưng nó đã quấy mạnh toàn thân hất anh ngã văng xuống nền tuyết, con dao tuột khỏi tay anh văng ra xa.

GRÙÙÙ!!!

Con sói khổng lồ gầm lên rồi lại xồng xộc nhảy bổ vào Xương Uy một lần nữa, mõm nó há rộng hết cỡ sẵn sàng cắn nát thân thể anh!

"Dừng lại đi."

Một giọng nói trong vạt chột ngân lên, tựa như tiếng nước rơi trên đá.

Giọng nói có một quyền năng vô hình nào đó khiến con ác thú khựng hẳn lại, nó gầm gừ quay đầu về phía sau.

Huệ Nha đang đứng đó, với chim phượng hoàng Navarisa đậu trên bờ vai bé nhỏ. Nét mặt nàng thật bình thản.

Grừrừ!

Con sói tuyết Mevyh xoay thân mình rồi chậm chậm tiến lại gần nàng với những tiếng gầm gừ thị uy, nước dãi nhều ra khắp khoang miệng nó.

"Quý xuống." - Nàng nhẹ nhàng nói, bên mắt bạc của nàng đang sáng rực.

Cặp mắt con sói long lên nhìn nàng nhưng rồi... dần dần dịu lại, bởi mùi hương tỏa ra từ cơ thể nàng khiến hung tính của nó như bay biến đi đâu hết.

Và rồi, con sói tuyết sừng tấm khổng lồ đang từ tốn khụy hai chân trước xuống và phủ phục trước mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 9-2: Hỏa nhiên kiếm (ii)

II

Huệ Nha cười lên lưng con sói tuyết Mevyh, nàng quay nhìn Xương Uy:

"Mì cũng lên đi."

Xương Uy nhặt lại con dao rồi leo lên ngồi phía sau Huệ Nha. Anh càng lúc càng ngạc nhiên hơn về những năng lực của cô bé này, nàng có thể dễ dàng điều khiển một con quái thú to lớn đến thế, chẳng lẽ nàng thật sự là một nữ thần ư?

Sau khi Xương Uy đã yên vị, Huệ Nha chỉ cánh tay trái về phía trước. Và con sói tuyết khổng lồ bắt đầu phóng mình lao đi vun vút xuyên qua rừng cây.

Với một tốc độ phi thường, con sói tuyết vượt qua cánh rừng chỉ trong thoáng chốc, nó tiếp tục chạy băng băng qua những vùng đất phủ ngập băng tuyết: Những thảo nguyên tuyết, những đồng hoa tuyết, những dòng sông tuyết...

Ngồi trên lưng con sói, Xương Uy và Huệ Nha phải cúi rạp xuống để tránh gió tuyết thốc vào mặt, họ cố gắng nắm thật chặt những đám lông lạnh băng trên lưng nó. Cánh vật cứ lướt qua vù vù hai bên. Phía trên đầu, chim phượng hoàng Navarisa đang mở hết tốc lực bay theo.

Vài tiếng sau. Cuối cùng, con sói tuyết cũng đã đưa Xương Uy và Huệ Nha tới được một thành phố khác. Nhưng... nơi này còn điều tàn hơn cả Illen. Những tòa nhà không những bị tuyết bao phủ mà còn đổ nát tan hoang như đã phải hứng chịu những trận động đất kinh hoàng, hay cũng có thể đã trải qua một cuộc chiến tranh thảm khốc.

"Tệ thật, lại thêm một thành phố chết nữa." - Xương Uy gìm lòng nói.

"Giờ phải làm sao?" - Huệ Nha hỏi.

"Đi tiếp." - Xương Uy đáp - "Cứ tiến thẳng về hướng Tây đi."

Con sói lại tiếp tục chạy, xuyên qua những tuyến đường của thành phố mà giờ chỉ còn là một bãi phế tích mênh mông. Tuyết roi rào rạt khiến khung cảnh càng thêm bi ai, muộn sầu.

...

Một giờ sau. Con sói tuyết Mevyh lúc này đang chạy trên một hồ băng hết sức rộng lớn. Mặt nước đã đóng băng hoàn toàn, lớp băng rất dày và trơn trượt khiến nó phải giảm tốc độ, chạy nước kiệu. Xương Uy nhìn ra phía trước qua bờ vai Huệ Nha và những nhánh sừng của con sói, bờ bên kia xa tắp trong màn tuyết.

"Mì có cảm thấy không?" - Huệ Nha chợt nói, khi con sói di chuyển đến gần giữa hồ.

"Cảm thấy gì?" - Xương Uy hỏi.

"Có thứ gì đó đang đến." - Huệ Nha khẽ nói.

"Là thứ gì?" - Xương Uy bỗng thấy rờn rợn.

"..." - Huệ Nha không đáp, nàng đưa mắt nhìn xuống mặt hồ băng.

Xương Uy cũng bắt đầu nhận thấy mặt hồ băng đang rung lên nhẹ nhẹ, sự rung động ấy lan truyền lên qua cơ thể con sói, ngày một rõ hơn. Rồi anh chợt thấy ở phía dưới lớp băng dày kia dường như có một cái bóng rất lớn vừa lướt qua. Thích! Nhịp tim anh đập mạnh, rõ ràng là có một sinh vật gì đó ở dưới đáy hồ!

"Chúng ta phải quay vào bờ ngay." - Anh nói với Huệ Nha. Nhưng đã quá muộn rồi...

BỤC! ẦM ẦM ẦM ẦM!!!

Mặt băng phía trước hai người đột ngột bị phá bung, những tảng băng lớn bắn văng lên không trung, và... một con quái vật khổng lồ đang vươn mình trôi lên khiến sóng nước dậy lên dào dạt! Đó là một con thủy quái Asgahnium với kích thước vĩ đại!!

* Asgahnium: Thủy quái tuyết. Nửa trần nửa rồng. Toàn thân phủ vảy trắng.

GRÀOOO!!!

Con thủy quái Asgahnium gầm lên một tiếng vang trời, nó mới chỉ nhô lên phần cổ và khúc thân trên mà đã cao lênh khênh như một tòa nhà mười mấy tầng, trên cái đầu rồng lõm chồm gai sừng của nó là cặp mắt màu xanh lam rực sáng.

Con sói tuyết Mevyh giờ thật bé nhỏ nếu so với con thủy quái, nó co rúm người lại gầm gừ một cách yếu ớt. Chim phượng hoàng Navarisa thì bay vút lên không trung hoảng hốt.

"Lạy trời, đây là hiện thực hay ác mộng?" - Xương Uy như cứng đờ người đi trong nỗi khiếp đảm, đôi đồng tử nâu nhạt trong mắt anh nở rộng hết mức.

"..." - Huệ Nha thì vẫn điềm nhiên ngược nhìn con thủy quái.

Trên khắp đất trời tuyết vẫn đổ xuống ồ ạt. Con thủy quái Asgahnium bắt đầu tấn công, nó há rộng cái mõm để lộ ra những chiếc răng nanh khủng khiếp như những khối nhũ đá, và rồi nó phóng đầu xuống tung ra một cú tát cực mạnh vào con sói Mevyh đang run sợ. Nhưng bản năng của con sói đã trở dậy đúng lúc, nó nhảy chồm sang một bên vừa kịp tránh khỏi cú tát. Những khối băng và nước hồ bắn văng tung tóe.

Con thủy quái lại điên cuồng tung ra liên tiếp những cú tát khác, những cú tát rùng rợn khiến cả một khoảng mặt băng rộng bị phá tan tành, những vết nứt lớn bắt đầu lan tỏa ra trên mặt hồ băng mênh mông.

Con sói Mevyh không ngừng phóng mình nhảy vùn vụt để tránh đòn, Huệ Nha và Xương Uy vẫn cố gắng bám trụ trên lưng nó. Nhưng rồi sau một cú tát sạt sạt thì Huệ Nha đã bị hất văng đi, nàng ngã sòng soài xuống mặt băng lạnh buốt. Con sói cũng mất đà và nó cùng Xương Uy ngã trượt dài trên nền băng.

Xương Uy lắc đầu cho bớt choáng váng, anh lồm cồm bò dậy và quay nhìn lại phía sau, và anh phải chứng kiến một cảnh tượng ghê tởm:

Con thủy quái đang phóng đầu xuống Huệ Nha với cái mõm rồng ngoác rộng hết cỡ!! Nhưng Huệ Nha vẫn không hề có một chút phản ứng gì, nàng chỉ bình thản ngược lên nhìn nó bằng đôi mắt đỏ - bạc trong veo.

Và...

PHẬP!

Bằng một cú tát hết sức gọn ghẽ, con thủy quái đã ngoạm lấy Huệ Nha và nuốt chửng nàng vào trong bụng.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 9-3: Hỏa nhiên kiếm (III)

III

"Khôôông..." - Xương Uy nghẹn giọng, anh gần như đã bị shock, cô bé đi cùng anh suốt mấy ngày qua giờ đã bị con thủy quái nuốt chửng, hình ảnh thế thảm ấy khiến anh thấy rợn người và cảm thương không kể xiết.

Con thủy quái Asgahnium có vẻ vẫn chưa no, nó lừng lững trườn thân thể nặng cả ngàn tấn lên mặt hồ băng khiến lớp băng dày rung chuyển lún sụm xuống. Và... nó đang hướng cặp mắt xanh lè xuống Xương Uy.

Xương Uy lặng lẽ đứng thẳng dậy và rút ra con dao bấm, dù anh biết đây là một hành động vô ích, con thủy quái quá đồ sộ để có thể bị thương tổn vì một lưỡi dao nhỏ xíu. Nhưng, còn sức chiến đấu là còn hi vọng.

Tuyệt sương mù trời. Đầu con thủy quái vươn lên cao rồi chúc xuống, nó rống lên một tiếng xuyên động không gian:

GRÀÀÀO!!!!

Xương Uy bước lùi lại một bước, anh giờ lưỡi dao sáng loáng ra, kiên cường đáp lại nó:

"Con quái vật khốn kiếp, mày có thể ăn thịt tao, nhưng cũng sẽ phải tốn chút máu đấy."

Đôi mắt con thủy quái lóe lên rực rỡ, cổ và quai hàm nó cương lên chuẩn bị cho một cú tát tàn khốc vào kẻ đã cả gan thách thức nó. Đúng lúc ấy...

XEEET!!

Một ánh chớp đỏ vụt lóe lên, một vết rạch lớn vừa chọt mở toang ra trên vùng bụng bọc vảy trắng của con thủy quái, và máu từ đó tuôn ra xối xả, một thứ máu màu xanh thẫm như rêu.

Vết rạch xuất phát từ bên trong, bởi một thứ gì đó nằm sâu bên trong bụng con thủy quái. Một nhát rạch ngọt sớt. Con thủy quái đau đớn lồng lộn, hét gào vang dội âm ỉ, khúc đuôi nó quật đập điên dại còn khúc thân trên thì lắc lư như sắp đổ. Và đúng là nó đồ thật, cả phần đầu và cổ khổng lồ của nó đang ngoặt sang một bên rồi rầm rầm đổ xuống làm rung chuyển cả mặt băng.

Mọi thứ dần trở lại yên ắng. Con thủy quái đã tắt thở và ánh sáng trên đôi mắt nó cũng đã tắt. Xương Uy nhìn về phía vết rạch sâu hoắm trên bụng nó, một bóng người đang lặng lẽ vạch những lớp thịt vẩy nhóp nhép và chui ra.

Đó không ai khác ngoài... Huệ Nha. Nàng đang đứng thẳng người dậy, thân thể và chiếc váy của nàng bị nhuộm trong màu máu xanh của con thủy quái, con mắt bạc của nàng đang cháy rừng rực, và trên bàn tay trái của nàng là một thanh trường kiếm đỏ như lửa. Hỏa nhiên kiếm.

* Hỏa nhiên kiếm: Linh kiếm của Huệ Nha. Cấu tạo: Lưỡi kiếm làm từ thép đỏ, chuôi kiếm bằng bạc khảm bạch ngọc.

Xương Uy vẫn đứng lặng nhìn Huệ Nha, thật khó diễn tả chính xác những cảm xúc lẫn lộn trong anh lúc này. Ngỡ ngàng, kinh ngạc, vui mừng, và cả một chút... ghê sợ nữa.

Chim phượng hoàng Navarisa giờ đang bay trở về bờ vai Huệ Nha, con mắt bạc của nàng cũng đang dịu dần. Xương Uy bước lại gần nàng, anh nói:

"Rất tuyệt, nhưng lẽ ra cô phải rút kiếm ra ngay từ đầu chứ?"

"Tấn công từ bên trong luôn dễ hơn." - Huệ Nha nhẹ nhàng nói, thanh Hỏa nhiên kiếm trên tay nàng đang vụt biến thành một dải lửa trước khi tan biến vào thinh không.

"Vậy ra cô đã có kế hoạch trước rồi hả?" - Xương Uy hỏi nhưn mảy.

"..." - Huệ Nha không đáp, nhưng cũng không phản đối.

"Một kế hoạch điên rồ..." - Xương Uy cười - "Nhưng hiệu quả."

"À, bây giờ cô nên đi tắm đi." - Anh nói thêm.

Anh chỉ nói đùa vậy thôi nhưng không ngờ Huệ Nha nghe theo lời anh thật, nàng nhảy ùm xuống những làn nước lạnh giá, nhưng vẫn mặc nguyên bộ váy, khiến anh hơi thất vọng một chút. Navarisa thì bay tới xác con thủy quái Asgahnium kia và nhả những giọt nước mắt lên đó.

Và cái xác khổng lồ giờ đã trở thành một vườn hoa.

...

Khi Huệ Nha và Xương Uy sang tới bờ bên kia hồ băng trên lưng con sói tuyết Mevyh, thì trời cũng đã chạng vạng tối. Tuyết vẫn cứ rơi không ngừng. Hai người tìm được một chỗ ngủ qua đêm khá lí tưởng ngay bên bờ hồ, đó là một cái hốc cây nằm trong một thân cây đại thụ hùng vĩ với đường kính có lẽ cả trăm người ôm cũng không xuể.

Hốc cây này như một hang động khá rộng, bên trong hơi mốc mác một chút nhưng rất ấm cúng. Chim phượng hoàng Navarisa nhanh chóng biến nơi đây trở nên ngập tràn hoa cỏ, và Xương Uy cùng Huệ Nha bắt đầu bữa ăn tối bằng hoa một cách ngon lành. Ngay cả con sói Mevyh có vẻ cũng rất thích ăn hoa, nhưng Navarisa đã phải tốn khá nhiều nước mắt để thỏa mãn cái bao tử khổng lồ của con sói, vì mỗi cú ngoạm của nó là đi luôn cả vạt hoa.

Sau bữa ăn, con sói tuyết no nê nằm duỗi ra ngủ, Huệ Nha ngồi nép vào bộ lông trắng muốt êm mượt của nó, mái tóc và váy áo của nàng đã khô cong nhờ hơi ấm của Navarisa, người nàng cũng đã sạch sẽ không còn dính tí máu xanh nào.

"Ngày hôm nay thật dài nhì." - Xương Uy trầm trầm nói.

"..." - Huệ Nha đưa tay vuốt một lần tóc.

"Thật may là chúng ta vẫn sống sót." - Xương Uy mỉm cười, một nét cười buồn man mác như thường lệ.

"..." - Huệ Nha đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa hốc cây, tuyết trắng vẫn rơi rơi lạnh lẽo.

"Cô vẫn ít nói quá đấy." - Xương Uy thờ dãi - "Vẫn coi tôi là người lạ sao?"

"..." - Huệ Nha hơi cúi mặt xuống, nàng vuốt ve con phượng hoàng.

"Chúng ta đã đi cùng nhau mấy ngày rồi, cô cũng nên thân thiện hơn một chút chứ?"

"..."

"Đêm nay cô có con sói tuyết làm đệm rồi, đừng bắt tôi cởi áo ra nữa đấy." - Xương Uy cương quyết nói.

Hai bên gò má Huệ Nha chột ửng hồng lên, nàng quay mặt đi.

"Không cần."

"Cuối cùng cũng chịu nói." - Xương Uy cười - "Mà giọng cô nghe hay lắm đấy."

"Hum."

"Tôi khen thật lòng mà. Giọng cô ấy rất hay phải không Navarisa?" - Anh hỏi con phượng hoàng.

"Kíu." - Navarisa gật gù.

"Im đi Navarisa." - Nàng lầm rầm mắng nó, khuôn mặt nàng càng lúc càng đỏ lựng lên.

Xương Uy không nhịn được cười, anh chỉ ngưng lại khi nàng lờm anh một cú tóe lửa (Lửa thật nhẹ). Anh run run và lại nhớ về lúc nàng định phóng quả cầu lửa vào anh ở căn nhà kính.

"Thế mi đã tìm được cách để trở về hiện tại chưa?" - Nàng hỏi.

"Chưa." - Anh lắc đầu - "Trước tiên chúng ta phải tìm được nơi nào có người ở đã."

"Ừm." - Nàng khẽ gật đầu.

Anh nhìn ra phía ngoài, giọng đầy liêu thương:

"Không hiểu chuyện gì đã xảy ra cho thế giới tương lai này? Băng tuyết ngập tràn, những thành phố chết, những cánh rừng chết, những loài quái vật dị thường... Mọi thứ thật tồi tệ."

"..."

"Giờ mới là tương lai sau 600 năm, nên văn minh loài người không thể kết thúc sớm như thế, phải không?"

"..."

"Nếu... thế giới này chỉ còn..." - Anh quay nhìn nàng, nhưng nàng đã thiếp đi từ lúc nào.

"Mới đó mà đã ngủ rồi sao? Chúc ngủ ngon." - Anh mỉm cười ngắm nàng. Nàng nằm tựa đầu vào lớp lông dày của con sói tuyết, nét mặt thật bình yên. Giờ trông nàng thật xinh đẹp và hiền dịu, trái ngược hoàn toàn với hình ảnh lúc nàng bước ra từ bụng con thú quái Aeghnam. Mùi hương của nàng dịu dàng tỏa ra, hòa quyện với hương thơm của các loài hoa, an lành và thanh khiết quá đỗi.

Ngoài trời đã thực sự tối. Xương Uy tựa lưng vào vách cây và nhắm mắt lại, môi anh lẩm nhẩm:

"Nếu thế giới này chỉ còn hai chúng ta..."

...

...

...

Nửa đêm. Xương Uy chợt thức giấc, anh thoáng giật mình khi thấy Huệ Nha đang đứng lặng lẽ ở cửa hốc cây, trong ánh trăng bàng bạc. Mái tóc dài của nàng óng ánh, huyền ảo.

"Này, sao cô không ngủ tiếp đi?" - Anh đứng dậy và tiến tới bên nàng - "Đứng đó làm gì vậy?"

"..." - Nàng đang chăm chú nhìn lên bầu trời, đôi mắt long lanh tinh khiết.

"Cô đang nhìn gì vậy?" - Anh bước tới và cũng nhìn lên.

Mưa tuyết đã ngớt tạnh. Giờ bầu trời trong vắt lấp lánh ngàn sao. Một dải sáng đỏ rực kéo ngang trên nền trời phía Đông. Một ngôi sao chổi rất lớn!

Trái tim Xương Uy lạnh buốt, ngôi sao chổi khổng lồ kia là một điềm báo chẳng hề tốt lành...

Một điềm báo chết chóc.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 10-1: Elvessa và Hahth (I)

I

Hiện tại.

Đảo quốc Algy, Thái Bình Dương. Một đảo quốc vô cùng tươi đẹp và giàu có, được mệnh danh là viên kim cương của biển cả.

Ở trung tâm thủ đô của Algy, tòa dinh thự hoàng gia Algy thật xa hoa lộng lẫy với 1200 phòng. Bao quanh dinh thự là một khuôn viên mênh mông với những vườn hoa, thảm cỏ và đài phun nước. Lúc này, trong khuôn viên rộng lớn ấy có một thiếu nữ đang ngồi một mình trên thảm cỏ xanh ngắt, nàng đang chăm chú ngắm nhìn một khóm hoa Xuyên tuyết bé nhỏ.

Thiếu nữ ấy có dung nhan đẹp đến ngỡ ngàng, với mái tóc vàng giòn sóng dài óng ả, và đôi mắt màu xanh lam sáng trong như da trời mùa hạ. Trên người nàng là một bộ váy lụa quý phái, nhưng phong thái nàng vẫn thật hồn nhiên, vô tư. Tên nàng là Elvessa.

* Elvessa: 16 tuổi. Công chúa của đảo quốc Algy. Nàng thích nhất là hoa Xuyên tuyết, loài hoa mang tới niềm hi vọng.

Elvessa vẫn hướng ánh nhìn triu mến xuống khóm hoa Xuyên tuyết, những nụ hoa trắng muốt mọc rủ xuống như những giọt sữa lớn. Nàng mỉm cười thì thầm với chúng:

"Hoa xinh, mau nở đi."

Đáp lời nàng, những nụ hoa như khẽ lay động và tỏa ra một mùi hương thơm dịu dịu.

"Ngoan lắm" - Nàng cười khúc khích.

Bỗng, có một hạt tuyết đậu xuống vai áo nàng. Nàng ngược nhìn lên bầu trời, mưa tuyết đang tỏa xuống.

"Tuyết lại rơi rồi. Thôi chị phải vào nhà đây, các em mau nở đi nhé." - Elvessa tạm biệt những nụ hoa, nàng đứng lên và chậm rãi bước về phía tòa dinh thự.

Nhưng Elvessa vừa đi được vài bước thì mặt đất bắt chợt rung lên như có địa chấn...

Nàng quay nhìn lại phía sau...

Ở ngay vị trí của khóm hoa Xuyên tuyết, mặt đất đang nứt ra một đường lớn, từng khối cỏ bị xói bung lên, đất bắn tung lên, và... một con quái thú khổng lồ đang oai hùng chồm lên gây chấn động cả một khoảng đất rộng!!

ẦM ẦM ẦM!!!

Elvessa mất thăng bằng ngã nhào xuống thảm cỏ, đôi mắt nàng mở to đầy khiếp đảm nhìn con quái thú lạ kì vừa trỗi dậy từ lòng đất kia. Đó là một con rồng được cấu tạo hoàn toàn từ bạc sáng bóng: Vây bạc, vuốt bạc, sừng bạc, mắt bạc, và cả đôi cánh bạc sải rộng lộng lẫy. Và cuời trên lưng nó là một dáng người với những làn tóc dài bay phất phới trong mưa tuyết.

Dáng người ấy bắt đầu nhảy ra khỏi lưng con rồng bạc và đáp xuống thảm cỏ, một chàng trai tuấn kiệt vô cùng với phong thái kiêu hùng, trang nghiêm. Chàng khoác trên mình một bộ áo giáp mỏng bằng bạch kim tinh tế, từng đường nét trên gương mặt chàng đều toát lên một vẻ mạnh mẽ phong trần, nước da rám nâu rắn rỏi, mái tóc dài miên man chia làm hai nửa với hai màu vàng và bạch kim. Và đôi mắt chàng cũng có hai màu: Vàng và bạc.

Elvessa vẫn chưa hết kinh ngạc, mắt nàng cứ mở tròn tròn, sự rục rờ của chàng trai kia là thật sao?

Tuyết rải xuống lãng đãng. Chàng trai giáp bạch kim đưa ánh mắt lấp lánh nhìn xuống Elvessa, rồi chàng cất lên một chất giọng trầm thư:

"Ta khiến nàng sợ sao, cô bé xinh đẹp?"

Elvessa chầm chậm đứng dậy khỏi nền cỏ, nàng cố gắng lấy lại thần thái đáp:

"Tôi... đâu có sợ chứ. Nhưng... anh là ai?"

Chàng trai nở một nụ cười sáng ngời:

"Tên ta là Hahth. Và ta là một tử thiên thần."

* Hahth: Tử thiên thần thứ 6. Giới tính: Nam. Tuổi: ~ 18. Nhóm: Bóng tối. Linh thú: Rồng bạc Bryba.

"Tử thiên thần?" - Elvessa hơi nhú mày lại - "Nghĩa là gì?"

"Là kẻ hủy diệt những thế giới tội lỗi." - Hahth đáp, con mắt bạc của chàng lóe sáng - "Và bọn ta đến đây để hủy diệt thế giới này."

"Hủy diệt?" - Elvessa chợt thấy lạnh buốt sau sống lưng, nàng bước lùi lại một bước - "Ngươi... là tà thần ư?"

"Không, bọn ta không phải là thần." - Hahth lắc đầu đáp, rồi chàng dang rộng hai cánh tay cất giọng hào hùng: "Mà bọn ta là thiên nhiên, là vạn vật."

"Thiên nhiên? Vạn vật? Ngươi... nói những cái gì vậy?" - Elvessa khẽ cắn bờ môi run, nàng hướng ánh nhìn xuống dưới cặp chân đồ sộ của con rồng bạc, những cây hoa Xuyên tuyết đã bị giẫm nát.

Hahth mỉm cười, một nụ cười liêu hùng mà lạnh lẽo:

"Nàng không cần hiểu, cô bé. Nàng chỉ cần biết rằng thế giới này rồi đây sẽ sạch bóng con người. Và cả nàng nữa, ta rất tiếc, nhưng nàng rồi cũng sẽ phải chịu chung số phận ấy. Tất cả loài người sẽ bị xóa sổ."

Elvessa xiết chặt hai nắm tay đang lạnh ngắt của mình lại, nàng không sợ mà chỉ thấy phẫn nộ, sao hắn có thể nói ra những lời độc địa ấy với một thái độ thần nhiên như thế? Nàng mạnh mẽ nhìn thẳng vào mắt hắn và đồng dục nói:

"Im đi, đồ ma quỷ. Ta là Elvessa, công chúa của Algy. Ngươi sẽ không đe dọa được ta đâu."

Hahth cười lớn, chàng có vẻ thích thú:

"Ah, thì ra là một nàng công chúa của loài người. Dũng cảm lắm. Và để thưởng cho sự dũng cảm ấy, ta sẽ không để nàng phải chết ngày hôm nay."

"Đù rồi đấy." - Elvessa chau mày nói - "Ngươi nghĩ có thể quyết định số mệnh của người khác sao? Ta sẽ gọi cảnh vệ bắt giữ mi."

"Không kịp đâu." - Hahth cười khoan hòa - "Nàng nhìn lên bầu trời xem."

Elvessa ngược lên, và... đôi mắt nàng mở to kinh hoàng... Phía trên vòm trời kia, vô vàn những dải sáng chói rực đang xuyên qua những màn mây tuyết phóng xuống!!

"Mưa thiên thạch ư..." - Nàng run rẩy cất giọng.

"Không, không phải thiên thạch." - Hahth mỉm cười với bên mắt bạc sáng chói - "Mà là những thứ thú vị hơn nhiều."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 10-2: Elvessa và Hahth (II)

II

Những dải sáng ánh vàng và ánh bạc lấp lánh khắp bầu trời, chúng đang rừng rực phóng xuống ngày một gần hơn, ngày một tăng dần cả về kích cỡ lẫn độ sáng. Hahth lướt tới nắm lấy cánh tay Elvessa và kéo nàng đi về phía con rồng bạc:

"Đi nào, công chúa."

"Buông ta ra! Buông ra ngay!" - Elvessa vùng vẫy nhưng nàng không thể cưỡng nổi sức mạnh của hắn.

"Ngoan nào, đừng chống cự. Đúng như lời hứa ta sẽ đưa nàng thoát khỏi thảm họa này, bảo toàn mạng sống cho nàng trong ngày hôm nay." - Hắn ôm chặt lấy nàng rồi phóng mình nhảy lên lưng con rồng bạc Bryba một cách đầy thanh thoát.

Từ phía xa, một toán cảnh vệ hoàng gia đang kéo đến. Nhưng con rồng bạc đã vỗ cánh bay thẳng lên bầu trời.

Hahth vẫn ôm ghì lấy Elvessa từ phía sau khiến nàng chẳng thể cự quậy nổi. Con rồng bạc bay đi vun vút, xuyên qua những khối cầu lớn cháy sáng đang tới tấp lao xuống trong không trung. Những khối cầu nóng rực, bốc lửa, và tàn bạo. Chúng phóng xuống mặt đất, xuống thành phố và phá hủy mọi thứ. Những tiếng nổ khủng khiếp vang lên, những tòa cao ốc sụp đổ, những dãy nhà và đường phố tan thành tro bụi. Cả đảo quốc Algy đang rung chuyển và chìm trong hỗn loạn kinh hoàng.

"Khôôôngg..." - Elvessa nhắm nghiền mắt lại, nàng uất nghẹn lắc đầu, nước mắt chảy dài trên bờ má. Đảo quốc Algy thân thương của nàng đang bị tàn phá, đang bị hủy diệt mà nàng chẳng thể làm gì, chỉ bất lực ngồi đây trong vòng tay của tên ác thần này...

...

...

...

Con rồng bạc Bryba bay tới một ngọn núi ở bên rìa thủ đô Algy, nó đáp xuống một mỏm đá trống trải trên đỉnh núi. Bấy giờ Hahth mới buông Elvessa ra. Nàng vùng khỏi hắn và nhảy xuống nền đá, nàng ngã, trầy xước cả hai bàn tay lẫn đầu gối, nhưng nàng chẳng quan tâm tới những vết thương nhỏ nhặt ấy, nàng đứng lên và hướng ánh nhìn đắm lẹ về phía thành phố đang chìm trong khói lửa thảm sầu.

Lửa ngùn ngụt, những cuộn khói đen ngòm, mọi thứ đều đã tan tành, chẳng thể cứu vãn được nữa... Bao nhiêu người đã chết? Và gia đình hoàng gia, những người thân của nàng liệu có thể sống sót?... Nỗi tuyệt vọng khiến nước mắt Elvessa cứ tuôn ra không ngừng, nàng thôn thức khóc, trái tim nghẹn đắng.

Hahth đang đáp xuống đứng bên Elvessa, nét mặt chàng không một biểu cảm. Elvessa đưa tay gạt nước mắt, giọng nàng đầy phẫn uất:

"Thảm họa khủng khiếp này... là do ngươi gây ra phải không?"

Hahth nhẹ nhàng đáp:

"Đừng trách ta, đây là do loài người của nàng tự chuốc lấy thôi. Loài người tàn phá thiên nhiên thế nào thì chúng ta đáp lại thế ấy."

"Vùng đất này tươi đẹp đến thế bình yên đến thế... sao ngươi lại đang tàn phá hủy chứ... Ngươi thật tàn ác..." - Elvessa nghẹn ngào, nước mắt nàng lại rơi ướt đầm ngực áo.

"Không, chính loài người mới là những kẻ tàn ác. Bọn ta chỉ đang thực thi công lí." - Hahth u trầm nói.

"Câm đi!!!" - Elvessa hét lên, nàng quay nhìn hắn với ánh mắt ngập tràn lửa hận và nỗi căm hờn - "Ta không cần biết ngươi là thần hay quỷ, nhưng ta nhất định sẽ khiến ngươi phải trả giá, ta nhất định sẽ trừng trị hết lũ tử thiên thần các ngươi!!!!"

"Được thôi." - Hahth nở nụ cười - "Ta rất mong đợi đến ngày ấy đấy."

Rồi chàng chậm rãi xoay người và phóng mình lên lưng con rồng bạc. Và con rồng đáp cánh bay lên, bay vào không trung đầy tuyết trắng. Giọng cười của chàng vang vọng:

"Công chúa, nếu có thể nàng hãy ngăn bọn ta hủy diệt cả hành tinh này đi xem nào. Ha ha ha..."

Con rồng đã mang theo Hahth bay đi xa tấp trong màn tuyết. Elvessa vẫn đứng lặng nhìn theo về hướng đó, hai nắm tay bé nhỏ của nàng xiết chặt lại.

Mưa tuyết không ngừng tràn xuống từ mây trời, ngày một dày đặc, mịt mù thêm. Khung cảnh thành phố giờ đã trắng xóa, lửa và những cột khói đen cũng đã nguội lạnh, chỉ còn những bóng nhà đổ nát trong màn tuyết điệp trùng thê lương. Elvessa vẫn đứng bất động trên mỏm núi như thể đã hóa đá, bóng nàng mờ ảo trong tuyết sương.

Gió rít vù vù lạnh thấu.

Vạn vật chìm trong một sắc trắng mênh mang.

Tuyết cứ rơi và rơi bất tận...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Mầm sống

Thành phố Illen.

Tuyết bay rợp trời.

Nằm bên trường trung học Ahju là một cánh đồng hoa Bồ công anh. Giữa đồng hoa có một hồ nước. Bên hồ nước có hai bóng người đang đứng bên nhau che chung một chiếc ô trong suốt.

"Cậu cũng xem tin tức rồi phải không?" - Nhiên Sa hỏi.

"Ừm" - Nhan Vy khẽ gật đầu.

"Vây là thảm họa thứ 6 đã xảy ra." - Nhiên Sa trầm giọng nói - "Tương ứng với nguyên tố thứ 6: Kim loại. Một trận mưa thiên thạch kim đã khiến đảo quốc Algy bị tàn phá nặng nề, hàng triệu người đã thương vong. Những khối thiên thạch rơi xuống đảo quốc ấy không phải là đá, mà lại là những khối vàng và bạc khổng lồ."

"Thảm họa lần này kì lạ quá, không thể tượng tượng nổi. Vàng và bạc để đổi lấy cái chết và sự diệt vong, một cái giá quá đắt." - Giọng Nhan Vy buồn bã.

Hai người đứng lặng im một lúc. Những hạt tuyết đã phủ đầy trên nóc chiếc ô mà Nhan Vy đang cầm. Mặt hồ gợn sóng. Cánh đồng hoa khe khẽ xao động. Những bông bồ công anh như những quả cầu tuyết bé xíu, đang nhẹ nhàng thả vào trong gió từng chiếc lông tơ trắng muốt mang theo hạt giống.

"Vẫn còn một nguyên tố chưa xuất hiện, nguyên tố đáng sợ nhất." - Nhiên Sa cất giọng - "Đó là..."

"Không, xin cậu đừng nói ra." - Nhan Vy vội cắt lời - "Nguyên tố ấy chỉ mới nghe tên thôi đã khiến tớ thấy rùng mình rồi, xin cậu đừng nhắc lại nữa."

"Tớ hiểu." - Nhiên Sa hướng ánh nhìn ra phía khơi xa của hồ nước - "Nhưng giờ chúng ta đã có thể khẳng định rằng thảm họa thứ 7 chắc chắn sẽ xảy ra trong thời gian tới."

"Chúng ta đã biết trước như vậy, mà chẳng lẽ chỉ có thể đứng ngoài cuộc quan sát thôi sao?" - Nhan Vy quay nhìn Nhiên Sa, ánh mắt cô như đã róm rộ.

Một cơn gió mạnh tràn tới. Và khắp không gian đã ngập tràn những cánh hoa bồ công anh trắng phau. Những cánh hoa bay đan xen cùng những hạt tuyết, lan tỏa mầm sống đi khắp muôn phương. Nhiên Sa mỉm cười:

"Không. Tớ đã có một kế hoạch."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Thê lương (I)

I

Tuyết kia rơi mãi làm chi?

Giăng giăng trắng xóa sâu bi đất trời...

...

Tương lai.

Rời khỏi hốc cây không lồ bên hồ băng, Huệ Nha và Xương Uy lại tiếp tục cưỡi trên lưng con sói tuyết sừng tám Mevyh tiến thẳng về phương Tây. Tuyết vẫn rơi triền miên. Họ đến được thành phố thứ 3 vào buổi trưa ngày hôm đó. Nhưng, họ lại một lần nữa phải thất vọng, vì thành phố này cũng đã hoàn toàn hoang phế. Những tòa cao ốc xác xơ điêu tàn chìm trong một màn mưa tuyết sâu thẳm.

Xương Uy nén tiếng thở dài, anh khẽ thúc vào hông con sói:

"Đi tiếp nào. Tăng tốc lên."

Con sói không lồ phi như bay, tốc độ của nó có lẽ còn nhanh hơn cả một chiếc xe đua công thức 1. Chìm phượng hoàng Navarisa phải cố gắng lắm mới có thể bay theo kịp. Khoảng 2 giờ sau, thành phố thứ 4 đã hiện ra trước mắt họ. Và... vẫn là một thành phố chết.

Rời thành phố thứ 5: Chết.

Thành phố thứ 6: Chết.

"Hôm nay thế là đủ lắm rồi. Dừng lại ở đây thôi." - Xương Uy mệt mỏi nói. Bóng đêm đang tỏa buông trên bầu trời.

"Đi tiếp đi." - Huệ Nha nói.

"Cô không thấy sắp tới rồi sao?" - Xương Uy lắc đầu - "Con sói cũng cần phải nghỉ chứ."

Đêm hôm đó, họ ngủ lại trong một tòa thánh đường còn khá lành lặn ở trung tâm thành phố chết thứ 6 ấy, bữa ăn tất nhiên vẫn là hoa.

...

Ngày tiếp theo, rồi ngày tiếp theo nữa, trên lưng con sói, Huệ Nha và Xương Uy đã dong duỗi qua hàng ngàn dặm đường, đi qua vô vàn khung cảnh, từ những vùng đồng bằng rộng lớn, những cánh rừng, những ngọn đồi hoang vu, cho đến những dãy núi hùng vĩ hiểm trở... Nhưng tất cả vẫn chỉ thấy một màu trắng đến vô vọng của băng tuyết.

Tuyết, tuyết, tuyết, tuyết, tuyết, tuyết, tuyết, khắp nơi chỉ có tuyết, tuyết và... tuyết.

Tuyết giăng trắng trời, tuyết bay khắp không gian, tuyết bao phủ vạn vật, tuyết ngập đường ngập lối...

Và tất cả những thành phố mà họ đã đến đều chẳng còn chút bóng dáng nào của con người, một sự trống vắng và câm lặng đến nhói lòng...

...

...

...

Lại một ngày nữa đã sắp sửa trôi qua. Thành phố chết thứ 12. Vẫn chẳng có gì khác ngoài những tòa nhà vắng lặng chìm ngập trong tuyết.

"Đây đã là thành phố thứ mười hai rồi, vậy mà..." - Cổ họng Xương Uy đắng nghẹn, chưa bao giờ anh khao khát được nhìn thấy con người đến thế, nhưng đáp lại niềm khao khát ấy chỉ là những hoang tàn.

"..." - Huệ Nha lặng lẽ ngược nhìn những tòa nhà sừng sững trắng xóa hai bên đại lộ dẫn vào trung tâm thành phố. Nhưng lối kiến trúc của thành phố này có vẻ cổ kính hơn so với các thành phố trước đó.

Đêm nay họ chọn chỗ ngủ qua đêm là một đoàn tàu chở khách dài dằng dặc, đang nằm im lìm trên một tuyến đường đồ nát. Thiết kế của đoàn tàu này hiện đại hơn rất nhiều so với các đoàn tàu ở thế kỉ 21, và chắc là nó có thể bay được vì không hề thấy hệ thống đường ray. Xương Uy và Huệ Nha tiến vào trong một toa tàu ở khoảng giữa của đoàn tàu, họ rũ sạch tuyết bám trên người rồi ngồi xuống hai băng ghế đối diện nhau. Navarisa lại bắt đầu trang trí cho toa tàu bằng các loài hoa, công việc yêu thích của nó.

Ít phút sau, toa tàu đã trở nên thật sinh động và rực rỡ, với những cây hoa muôn sắc mọc lên xum xuê cả bên trong lẫn bên ngoài. Huệ Nha chậm rãi ngất

lấy từng bông hoa và ăn, còn Xương Uy chỉ ngồi lặng thinh nhìn ra khung kính cửa sổ toa tàu, ngoài kia mưa tuyết vẫn rơi không dứt.

"Mi không ăn sao?" - Huệ Nha hỏi.

"..." - Xương Uy không đáp.

Huệ Nha hơi mím môi nhìn anh, nhưng rồi nàng lại ăn tiếp. Hoa nở khắp trên sàn tàu với đủ hương vị màu sắc. Huệ Nha chẳng hề kén chọn, nàng cứ hái lấy những bông hoa nở ngay gần mình thôi. Navarisa đang bay trở về và đậu lên vai nàng. Con sói Mevyh thì nằm bên ngoài cửa toa vì không chui vào lọt, nó có vẻ tủi thân lắm.

"Này Huệ Nha." - Xương Uy chợt nói.

"?" - Nàng đưa mắt nhìn anh.

"Hay là chúng ta ở lại thành phố này luôn đi." - Xương Uy khẽ nói, ánh mắt anh vẫn hướng ra phía ngoài cửa kính.

"Tại sao?" - Huệ Nha hỏi.

"Tôi không thể tiếp tục được nữa. Tôi không muốn đi tiếp nữa." - Xương Uy đáp.

"Vì sao?" - Huệ Nha hơi nghiêng đầu nhìn anh.

"Có đi tiếp cũng vô ích. Loài người có lẽ đã tuyệt diệt rồi." - Xương Uy nói, anh cúi gục đầu xuống.

"Sao mi biết được, nếu chưa đi hết thế giới này?" - Huệ Nha nói - "Nếu phương Tây không có người thì chúng ta đi về phương Đông, phương Nam, phương Bắc."

"Cô nói nhẹ nhàng quá nhỉ?" - Xương Uy ngẩng lên nhìn Huệ Nha, ánh mắt anh như chứa đựng những giận dữ - "Cô không hiểu cảm giác của tôi mỗi khi nhìn thấy một thành phố chết sao? Cái cảm giác mà những hi vọng cứ tắt dần, tắt dần. Tôi không thể chịu được nữa, không muốn chứng kiến thêm nữa! Cô hiểu chưa?"

"..." - Huệ Nha im lặng, nàng đưa tay vuốt tóc.

"Và tôi cũng không thể chịu được cái thái độ của cô nữa rồi, tại sao cô có thể lúc nào cũng thản nhiên đứng đứng trước mọi việc như vậy hả!?" - Xương Uy gầm lên - "Cô là thứ VÔ CẢM hay sao!!"

Huệ Nha mở to mắt nhìn Xương Uy, rồi nàng... từ từ cúi đầu xuống, khuôn mặt nàng tối lại, giọng nàng như khẽ... run lên:

"Vậy... mi muốn ta phải thế nào?"

"Cái gì?" - Ánh mắt Xương Uy thoáng chùng lại.

"Mi nghĩ ta không muốn có cảm xúc hay sao?" - Giọng Huệ Nha vẫn đầy run rẩy, bờ vai nàng cũng run lên - "Ta... thực sự muốn có được những cảm nhận như một con người, ta muốn... làm một con người!"

"Thôi được, tôi hiểu rồi." - Xương Uy dịu giọng - "Tôi... xin lỗi."

"Không!! Mi không hiểu gì hết!!! Mi chẳng hiểu gì hết!!!!" - Huệ Nha hét lên, nàng ngẩng lên nhìn Xương Uy với bên mắt bạc sáng chói, nhưng... từng dòng nước mắt đang chảy ra, chảy tràn trên khuôn mặt nàng, từ cả hai bên mắt đỏ và bạc, những dòng nước mắt cứ trào ra không ngừng, long lanh, trong vắt, giọng nàng nghẹn lại - "Ta... không phải thứ vô cảm... ta muốn làm người... ta rất muốn... ta thực sự muốn..."

Giọng nói yếu ớt và mong manh của nàng khiến trái tim Xương Uy mềm nhũn, và anh đưa tay ra ôm nàng vào lòng, chẳng hề đắn đo anh đã ôm nàng vào lòng, và khe khẽ nói:

"Tôi hiểu mà, không cần nói nữa đâu."

Huệ Nha vui mặt vào vai Xương Uy, nàng cứ khóc mãi, từng tiếng nấc thổn thức, nghẹn ngào, chưa bao giờ nước mắt nàng rơi ra nhiều đến thế, chưa bao giờ nàng khóc nhiều đến thế, dường như có thứ gì đó bên trong nàng vừa bùng tỏa, một thứ vẫn luôn được chôn giấu từ sâu thẳm trái tim nàng.

Chim phượng hoàng cũng đang khóc, và xung quanh Huệ Nha và Xương Uy, những đóa hoa cứ không ngừng vươn mình mọc lên, rực rỡ và thơm ngát.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.